

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Eve Dallas çivi gibi sert, ateş
kadar yakıcı."
Stephen King

NORA ROBERTS

KOPYA ÖLÜM

Bir Eve Dallas Polisiyesi

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Ölüm serisini doğru biçimde övmeye kelimeler yetmez."

-The State

Modern plastik ve rekonstrüktif cerrahinin öncüsü Dr. Wilfred B. Ilove ofisinde ölü bulunur. Kalbine aldığı tek bir neşter darbesiyle ürkütücü bir titizlikle öldürülmüştür. Olay yerinin tertemiz olması karşısında şaşkına dönen Eve Dallas, profesyonel bir cinayetten şüphelenir. Güvenlik diskleri baş döndürücü güzellikte bir kadının cinayet saatinde son derece sakin bir şekilde binaya girip çıktığını göstermektedir.

"Dr. Kusursuz" olarak bilinen Ilove, hayatını ailesine ve işine adanmıştır. Ancak sicili Dallas'a göre fazla temizdir. Adamın bir şey sakladığını tahmin eder ve babasının çalışmalarını devam ettiren oğlunun bunun ne olduğunu bildiğinden şüphelenir.

Kocası Roarke arka planda çalışırken, Dallas karanlık içgüdülerini dinleyerek Ilove'ların geçmişine iner. Orada kusursuzluğa ulaşmaya kararlı, doğa kanunlarını, bilimin sınırlarını ve etik ilkeleri hiçe sayan insanlarla karşılaşır...

"Nora Roberts bu kez bilimkurgu öğelerini –estetik ameliyatlar, klonlama, bilim etiği ve ölümlülüğün geleceğini– olay örgüsüne katarak Ölüm serisine güçlü bir adrenalin dozu enjekte ediyor."

- Publishers Weekly

"Bu muhteşem serinin 21. romanı, bu kitapları birinci sınıf yapan karanlık bir dram, karmaşık karakter dinamiği ve geleceğe ait büyüleyici detaylarla dolu. Eve ve Roarke arasında süregelen aşk hikâyesi daha da zenginleşirken Eve'in hayatındaki herkesin ilişkileri gelişmeye devam ediyor."

- RT Book Review

KDV'den
muafır.

KOPYA ÖLÜM

Kopya Ölüm

Nora Roberts

Orijinal Adı: *Origin in Death*

Çeviri: Kübra Tekneci

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Gizem Çiçek

Düzeltili: Zeynep Sarıfakıoğlu

Sayfa Tasarımı: Ali Üzeyir Tiz

Kapak Tasarımı: Çağla Yön

1. Baskı: Haziran 2023

ISBN: 978-625-414-395-3

© Nora Roberts, 2005

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Türkçe Yayın Hakkı: Libris Telif Hakları Ajansı aracılığı ile alınmıştır.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Vizyon Basımevi

Beylikdüzü O.S.B. Mah., Orkide Cad., No: 1/Z

Beylikdüzü/İstanbul

Tel: (212) 671 61 51 Faks: (212) 671 61 50

Sertifika No: 52098

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

Nora Roberts

KOPYA ÖLÜM

Çeviren
Kübra Tekneci

 epsilon

2017

2018

Aile her şeyden önce gelir.
– JOHN RAY

Hem öldürmeye hem yaratmaya fırsat bulunacak.*
– T.S. ELIOT

* T.S. Eliot'ın 'J. Alfred Prufrock'un Aşk Şarkısı' adlı şiirinden. (ç.n.)

Giriş

Ölüm ona gülümseyip yanağına hafif bir öpücük kon-
durdu. Oğlanın gözleri güzeldi. Kız gözlerinin mavi oldu-
ğunu biliyordu ama pastel boya kutusundaki mavi gibi de-
ğildi. Günde bir saat boyama yapmasına izin veriliyordu.
Resim yapmayı her şeyden çok seviyordu.

Üç dil biliyordu ama Kantonca konusunda zorlanıyor-
du. Sayıları çizebiliyordu ve çizgi çekip şekiller çizmeye ba-
yılıyordu. Fakat onları kelimeler olarak görmek onun için
zordu.

Konuşabildiği dillerin hiçbirini doğru düzgün okuya-
mıyordu ve kız kardeşleriyle birlikte Baba diye hitap ettiği
adamin endişeli olduğunu biliyordu.

Hatırlaması gereken şeyleri unutuyordu ama babası o
yokken diğerlerinin onu cezalandırdığı gibi asla cezalan-
dırmıyordu. Onları babasının ona bir şeyler öğretmesine
ve onunla ilgilenmesine yardım eden Diğerleri olarak görü-
yordu. Ama babası yokken bir hata yaparsa, canını acıtan
ve vücudunun sıçramasına sebep olan bir şey yapıyorlardı.

Babasına söylemesine izin vermiyorlardı.

Babası şimdi yanında oturmuş elini tutarken, her zaman
olduğu gibi ona karşı iyiydi.

Bir başka testin vakti gelmişti. O ve kız kardeşleri sık
sık test ediliyorlardı ve bazen yapamadığı adımlar oldu-
ğunda baba dediği adamin alnında kırıışıklıklar ya da göz-
lerinde üzgün bir ifade belirliyordu. Bazı testlerde ona bir

iğne batırması ya da başını makinelere bağlaması gerekiyordu. O testlerden pek hoşlanmıyordu ama bitene kadar pastel boylarıyla resim yapıyormuş gibi yapıyordu.

Mutluydu fakat bazen *dışarı çıkar gibi yapmak* yerine gerçekten dışarı çıkmak istiyordu. Hologram programlar eğlenceliydi, en çok yavru köpekle pikniğe gitmek hoşuna gidiyordu. Yine de, ne zaman gerçek bir yavru köpekleri olmasını istese, baba dediği adam gülümseyerek, “Bir gün,” diyordu.

Sık sık çalışmak zorundaydı. Öğrenebileceği her şeyi öğrenmesi ve konuşmayı, giyinmeyi, müzik çalmayı bilmesi ve dersler sırasında öğrendiği, okuduğu ya da ekranda gördüğü her şeyi tartışabilmesi çok önemliydi.

Kız kardeşlerinin daha akıllı ve hızlı olduklarını biliyordu ama ona asla sataşmıyorlardı. Her sabah ve yatmadan önce birer saat birlikte oyun oynamalarına izin veriliyordu.

Bu, yavru köpekle piknik yapmaktan daha iyiydi.

Yalnızlığı ya da yalnız olduğunu anlamıyor olabilirdi.

Ölüm elini tuttuğunda, sessizce uzanıp elinden gelenin en iyisini yapmaya hazırlandı.

“Bu uykunu getirecek,” dedi adam nazik sesiyle.

Bugün oğlanı getirmişti. Oğlanı getirmesi kızı biraz mahcup etse de hoşuna gidiyordu. Ondan yaşça büyüktü ve gözleri baba dediği adamınki gibi maviydi. O ya da kız kardeşleriyle asla oynamıyordu ama bir gün oynamasını umuyordu.

“Rahat mısın, tatlım?”

“Evet, baba.” Kız yatağın kenarında duran oğlana utan-
gaç bir şekilde gülümsedi. Bazen uyuduğu küçük odanın okuduğu kitaplarda ya da ekranda gördüğü şatolarda yer alan bir oda gibi olduğunu hayal ederdi. Ve o, şatonun bir büyüünün etkisi altında kalan prensesiydi. Oğlan onu kurtarmaya gelen prensti.

Ama onu tam olarak neden kurtarması gerektiğinden emin değildi.

İğnenin battığını hissetmedi bile. Adamın eli çok hafifti.

Yatağın tepesindeki tavanda bir ekran vardı ve bugün baba dediği adam ekrana meşhur tablolar programlamıştı. Onu memnun etmeyi umarak ekranda kayan tabloların isimlerini ve ressamlarını söylemeye başladı.

“*Giverny’de Bahçe 1902, Claude Monet. Barış Buketi, Pablo Picasso. Penceredeki Kadın, Salvador Da... Salvador...*”

“Dalí,” diye yardımcı oldu adam.

“Dalí. *Zeytin Ağaçları, Victor van Gogh.*”

“Vincent.”

“Özür dilerim.” Kız kelimeleri ağzında yuvarlamaya başladı. “Vincent van Gogh. Gözlerim yorgun, baba. Başım ağırlaşıyor.”

“Sorun değil, tatlım. Gözlerini kapatıp dinlenebilirsin.”

Kızın hayatla bağı koparken adam elini tuttu. Kız ölürlen nazikçe elini tutmaya devam etti.

Dünyada beş sene, üç ay, on iki gün ve altı saat kaldıktan sonra onu terk etti.

Birinci Bölüm

Gezegendeki ve gezegen dışındaki en ünlü yüzlerden biri öldüresiye dövüldüğünde bu haber değeri taşırdı. New York'ta bile. O meşhur yüzün sahibi, dayakçının hayati organlarından birkaçını fileto bıçağıyla deşiyorsa, bu sadece haber olmakla kalmaz, aynı zamanda işe dönüşürdü.

Bin tüketim ürününün piyasaya sürülmesini sağlayan o yüzün sahibi kadınla görüşmek kahrolası bir mücadeleydi.

Süngerimsi sayılabilecek kadar yumuşak bekleme alanında soluklanan Teğmen Eve Dallas savaşa gitmeye hazırdı.

Canına tak etmişti.

“Beni üçüncü kez geri çevireceklerini sanıyorlarsa hiddetimin boyutunu hiç duymamışlar demektir.”

“Birincisinde kadının bilinci kapalıydı.” Lüks ve aşırı doldurulmuş koltukların birinde oturup çayını yudumlamaktan memnun görünen Dedektif Delia Peabody bacak bacak üstüne attı. “Ve ameliyata gidiyordu.”

“İkincisinde baygın değildi.”

“Nekahet ve Gözlem. Henüz kırk sekiz saat bile olmadı, Dallas.” Peabody çayından birkaç yudum daha alırken, buraya yüzünü ve vücudunu şekillendirmek için gelseydi, ne yaptıracağını hayal etti.

Belki postişle başlardı. Parmaklarını koyu renk mantar kesim saçının arasında gezdirirken bunun acısız ama biraz kazançlı bir işlem olacağını düşündü.

“Nefsi müdafaa olduğu aşikâr.”

“Kadın adama sekiz delik açmış.”

“Pekâlâ, biraz aşırıya kaçmış olabilir ama ikimiz de kadının avukatının nefsi müdafaa, fiziksel yaralanma korkusu, azalan düşünme kapasitesi iddiasında bulunacağını ve jürinin bütün bunları yiyeceğini biliyoruz.” Belki sarı postiş olabilir, diye içinden geçirdi Peabody. “Lee-Lee Ten bir ikon. Kadın kusursuz bir güzelliğe sahip ve adam yüzünü bozmak için elinden geleni yapmış.”

Burun kırığı, çatlamış elmacık kemikleri, çene kırığı, retina yırtılması. Eve listeyi içinden geçirdi. Tanrı aşkına, kadını cinayetten suçlamayı düşünmüyordu. Ten’e olay yerinde müdahale eden ilk yardım doktoruyla görüşmüş ve olay yerini bizzat inceleyip belgelemişti.

Ama bu dosyayı bugün kapatmazsa ağızlarından salyalar akıtan basın köpekleriyle tekrar uğraşması gerekecekti.

Gerekirse, Ten’in yüzünü bizzat bozmaya kalkışabilirdi.

“Bugün bizimle görüşecek ve bu dosyayı kapatacağız. Aksi takdirde, avukat ekibini ve temsilcilerini adaleti engellemekle suçlarım.”

“Roarke eve ne zaman dönüyor?”

Eve kaşlarını çatarak durup ortağına baktı. “Neden?”

“Çünkü gerginsin... Her zamankinden daha gergin görünüyorsun. Bence sebebi Roarke’tan mahrum kalman.” Peabody özlemle içini çekti. “Seni kim suçlayabilir ki?”

“Yoksunluk belirtileri göstermiyorum.” Eve homurdanarak tekrar ileri geri yürümeye başladı. Uzun bacaklı ve iri gövdeliydi, aşırı süslü ortamda biraz kısıtlanmış hissediyordu. Kocaman kahverengi gözlü ince yüzünün etrafını gelişigüzel saran geyik derisi tonundaki saç ortağınınkinden kısaydı.

Wilfred B. Icove Merkezi’nin birçok hastası ve müşterisinin aksine, fiziksel güzellik onun önceliklerinden biri değildi.

Önceliği ölümdü.

Kocasını özlemiş olabilirdi. Bu bir suç değildi. Aslına bakılırsa, muhtemelen bir seneyi aşkın bir sürenin ardından hâlâ öğrenmeye çalıştığı o evlilik kurallarından biriydi.

Roarke nadiren bir iki günden uzun süren bir iş gezisine çıkardı ve bu seferki bir haftadan uzun sürmüştü.

Onu buna zorlayan kendisiydi, değil mi? Eve, son birkaç aydır Roarke'un ona yardım etmek ya da ihtiyacı olduğunda yanında olmak için kendi işlerini kenara ittiğinin farkındaydı.

Bir adam bilinen evrendeki ticaret, sanat, eğlence ve inşaatın olduğu neredeyse bütün alanlara sahipse ya da onlarla ilgiliyse, aynı anda yapması gereken birden fazla işi olması kaçınılmazdı.

Eve bir hafta onunla ilgilenmemesine dayanabilirdi. O ahmak değildi.

Fakat uykusuzluk çekiyordu.

Oturmaya çalıştı ama koltuk çok büyük ve pembeydi. Kocaman, parlak bir ağız tarafından yutuluyormuş gibi hissediyordu.

“Lee-Lee Ten sabahın ikisinde üç katlı evinin mutfağında ne yapıyormuş?”

“Gece yarısı atıştırması olabilir mi?”

“Yatak odasında, oturma odasında, her misafir odasında, ev ofisinde ve spor salonunda birer Oto-Aşçı var.”

Eve pencerelerden birinin kenarına gitti. Dışarıdaki yağmurlu ve kasvetli günü, bekleme odasının canlı pembesine tercih ederdi. 2059 sonbaharı şimdilik soğuk ve sertti.

“Görüşmeyi başardığımız herkes Ten'in Bryhern Speegal'ı terk ettiğini söyledi.”

“Yazın gözde çiftiydiler,” dedi Peabody. “Ekranlardaki bütün magazin haberlerinde ve dedikodu dergilerinde onlar vardı... Vaktimi ünlüleri izleyerek geçirdiğimden değil.”

“Tabii. Konudan haberdar kaynaklarımıza göre, Ten geçen hafta Speegal’dan ayrılıyor. Ama sabahın ikisinde mutfağında onu ağırlıyor. İkisinin de üzerinde sabahlık var ve yatak odasında samimi olduklarına dair kanıtlar var.”

“Sonu iyi bitmeyen bir barışma olabilir mi?”

“Kapıcıya, Ten’in güvenlik disklerine ve hizmetkâr robotu göre, Speegal on biri on dört gece eve gelmiş. İçeri alınmış ve ev robotuna köşesine çekilmesi emredilmiş ama göreve hazır bırakılmış.”

Oturma odasında şarap kadehleri var, diye içinden geçirdi Eve. Adamın ve kadının ayakkabıları. Kadının bluzu. Adamın ikinci kata çıkan merdivenin geniş kıvrımındaydı. Kadının sutyeni tepedeki tırabzana asılmıştı.

İzleri takip etmek ya da aktivitenin kokusunu almak için tazı olmaya gerek yoktu.

“Speegal eve gelip içeri giriyor, alt katta biraz içki içtikten sonra seks işin içine giriyor. Karşılıklı rızaya dayalı olmadığına dair bir kanıt yok. Boğuşma izi yok, eğer adam ona tecavüz edecekse, kadını merdivenden çıkarıp giysilerini çıkarmaya tenezzül etmezdi.”

Eve bir an için koltuk hakkındaki düşüncelerini unutup oturdu. “Yukarı çıkıp sevişiyorlar. Soluğu alt katta, mutfakta kan revan içinde alıyorlar. Hizmetkâr robot, gürültüleri duyunca yerinden çıkıyor ve kadını baygın, adamı ölü buluyor, sonra da ambulans ve polis çağırıyor.”

Mutfak savaş alanına dönmüştü. Beyaz ve gümüş tonların hâkim olduğu geniş alanın büyük bölümüne kan sıçramıştı. Yılın yakışıklısı seçilen Speegal kendi kanında yüzüstü yüzüyordu.

Eve’e kendi babasının nasıl görüldüğünü korkunç bir şekilde hatırlatıyor olabilirdi. Elbette, Dallas’taki oda o kadar parlak değildi ama kan, büyük kan birikintisi en az küçük bıçağı ona saplamayı bitirdikten sonra olduğu kadar yoğun ve ıslaktı.

“Bazen başka yolu yoktur,” dedi Peabody kısık bir sesle. “Hayatta kalmanın başka yolu yoktur.”

“Hayır.” Gergin mi, diye içinden geçirdi Eve. Ortağı zihnini bu kadar rahat okuyabiliyorsa, bu daha ziyade becerisini kaybettiği anlamına geliyordu. “Bazen yoktur.”

Eve kalktı ve doktorun odaya girdiğini görünce rahatladı.

Wilfred B. Icové, Jr. hakkında dersine çalışmıştı. Genç doktor etkin bir şekilde babasının izinden giderek Icové Merkezi’nin çok sayıda kolunu idare ediyordu. Yıldızların plastik cerrahı olarak tanınıyordu.

Bir rahip kadar ağzı sıkı, bir sihirbaz kadar becerikli ve neredeyse Roarke kadar zengin olmasıyla ün salmıştı. Kırk dört yaşındaydı; açık, kristal mavi gözleri, çıkık elmacık kemikleri, köşeli çenesi, biçimli dudakları ve ince burnuyla bir video yıldızı kadar yakışıklıydı. Gür saçlarını yaldızlı dalgalar hâlinde alnından geriye taramıştı.

Boyu 1.78 olan Eve’den belki birkaç santimetre daha uzundu, vücudu ise ince ve formdaydı, sedefsi çizgili barut rengi takım elbisesiyle bile zarif görünüyordu. Takım elbisesinin çizgileriyle aynı renkte bir gömlek giymiş ve incecik bir zincirde sallanan gümüş bir madalyon takmıştı.

Eve’e elini uzatıp kusursuz dişlerini gözler önüne seren mahcup bir gülümsemeyle baktı. “Çok üzgünüm. Beklediğinizi biliyorum. Adım Dr. Icové. Lee-Lee – Bayan Ten,” diye düzeltti, “benim gözetimim altında.”

“Teğmen Dallas, New York Polis ve Güvenlik Teşkilatı’ndan. Dedektif Peabody. Onunla görüşmeliyiz.”

“Evet, biliyorum. Onunla daha önce de konuşmaya çalıştığının farkındayım ve bir kez daha özür diliyorum.” Adamın sesi ve tavrı geri kalanı gibi zarifti. “Avukatları şu anda yanında. Uyanık ve durumu stabil. O güçlü bir kadın, Teğmen, ama fiziksel ve duygusal olarak şiddetli bir travma geçirmiş. Umarım bunu kısa tutabilirsiniz.”

“Böylesi hepimiz için iyi olur, değil mi?”

Dr. Icové küçük bir ışıltıyla tekrar gülümsedikten sonra onu takip etmelerini işaret etti. “İlaç etkisi altında,” diye devam etti, kadın bedenini ve yüzünü vurgulayan eserlerle süslü geniş koridorda ilerlerken. “Ama aklı başında. O da bu görüşmeyi yapmayı sizin kadar istiyor. Bir gün daha beklemesini önerirdim ve avukatı... Söylediğim gibi, o güçlü bir kadın.”

Icové hastanın odasının kapısında görünmez gibi duran üniformalı polisin yanından geçti. “Görüşme sırasında odada kalıp onu gözlemlemek istiyorum.”

“Sorun değil.” Eve üniformalıyı başıyla selamlayıp içeri girdi.

Oda beş yıldızlı bir otel süiti kadar lükstü ve Central Park’ın yarım hektarını kaplayacak kadar çiçekle dolmuştu.

Gümüşü pırıltılı açık pembeye boyalı duvarlar tanrıçaların tablolarıyla süslüydü. Ziyaretçilerin toplanıp sohbet edebilecekleri ya da ekranda ne varsa onu izleyerek vakit geçirebilecekleri oturma alanında geniş koltuklar ve parlak sehpalılar vardı.

Uçsuz bucaksız pencerelerdeki mahremiyet kalkanları gökyüzünde uğuldayan basın helikopterlerinin ya da banliyö tramvaylarının odanın içinden görüntü almalarına izin vermezken geniş park manzarasını gözler önüne seriyordu.

Kenarları kar beyaz dantelle süslü taçyaprağı pembesi bir yatakta yatan ünlü yüz, bir koçbaşının saldırısına uğramış gibi görünüyordu.

Cildi morarmıştı, beyaz sargılar içindeydi ve sol gözünde koruyucu bir bant vardı. Milyonlar değerinde dudak dolgunlaştırıcısı, dudak boyası ve dudak parlaticısı satan o dolgun dudaklar şişmiş ve açık yeşil, kremi bir şeyle kaplanmıştı. Fıçılar dolusu şampuan, saç kremi ve besleyicinin üretiminden sorumlu gür saçlar geriye doğru taranmış kızıl bir karışıklıktan ibaretti.

Kadın açıkta olan zümrüt yeşili gözüyle Eve’i takip etti. Etrafını sarı tonlar sarmıştı.

“Müvekkilim çok acı çekiyor,” diye söze başladı avukatı. “İlaç etkisi altında ve stresli. Ben—”

“Kapa çeneni, Charlie.” Yataktan gelen ses boğuk ve huysuzdu ama avukat dudaklarını büzüştürüp sustu.

“Bana iyi bak,” diyerek Eve’i işaret etti. “Aşağılık pisliğin bana ne yaptığına bak. Şu yüzüme bak!”

“Bayan Ten—”

“Seni tanıyorum. Değil mi?” Eve kadının dişlerinin arasından konuştuğu için sesinin boğuk ve huysuz çıktığını fark etti. Çenesi kırılmıştı, canı çok acıyor olmalıydı. “Benim işim yüzle ilgili ve seninki... Roarke. Roarke’un polisi. Ne harika, değil mi?”

“Teğmen Eve Dallas. Bu ortağım Dedektif Peabody.”

“Dört – hayır, beş sene önce onunla sevişmiştim. Roma’da yağmurlu bir hafta sonuydu. Yüce Tanrım, adam çok dayanıklı.” Yeşil gözü müstehcen bir neşeyle parladı. “Bu seni rahatsız ediyor mu?”

“Son birkaç sene içinde onunla seviştin mi?”

“Ne yazık ki, hayır. Sadece Roma’daki o hatırlamaya değer hafta sonunda.”

“O hâlde hayır, rahatsız etmiyor. Neden iki gece önce kendi evinde Bryhern Speegal’la aranda geçenlerden bahsetmiyoruz?”

“Aşağılık herif.”

“Lee-Lee.” Bu nazık uyarı doktorundan geldi.

“Affedersin, affedersin. Will küfürden hoşlanmaz. O canımı yaktı.” Lee-Lee gözlerini kapatıp yavaşça nefes alıp verdi. “Tanrım, gerçekten canımı yaktı. Biraz su içebilir miyim?”

Avukatı gümüş pipetli gümüş kupayı alıp müvekkilinin dudaklarına götürdü. “Üzgünüm, Charlie. Sana çeneni

kapatmanı söylediğim için beni affet. İyi günümde değilim.”

“Polisle şimdi konuşmak zorunda değilsin, Lee-Lee.”

“Hakkımda söylenenleri duymamam için ekranlarıma engel koydun. Medya maymunlarının ve dedikodu sırtlanlarının olanlar hakkında neler söylediklerini bilmek için bir ekrana ihtiyacım yok. Her şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Aklımdan geçenleri söylemek istiyorum.”

Lee-Lee’nin gözleri doldu ve gözyaşlarına hakim olmak için hızla gözünü kırıştırdı. Ve bunu yaparak Eve’den saygı puanı kazandı.

“Bay Speegal’la bir ilişkin vardı. Samimi bir ilişki.”

“Yaz boyunca tavşanlar gibi seviştik.”

“Lee-Lee,” diye söze girdi Charlie ama kadın eliyle onu itti. Eve’in çok iyi anladığı hızlı ve sabırsız bir hareketti.

“Sana olanları anlattım, Charlie. Bana inanıyor musun?”

“Elbette inanıyorum.”

“O hâlde Roarke’un polisine anlatmama izin ver. Br-y’yle geçen mayısta, New York’ta çektiği bir videoda rol aldığımda tanıştım. Tanıştıktan yaklaşık on iki saat sonra yataktaydık. O muhteşem – muhteşemdi,” diye düzeltti. “İnsanın aklını başından alacak kadar muhteşemdi. Bir kaplumbağa kadar aptaldı ve iki gece önce tecrübe ettiğim gibi korkunçtu... Korkunçluğunu neyle kıyaslayacağımı bilmiyorum.”

Lee-Lee tekrar pipetle su içip üç kez yavaşça nefes aldı. “Eğlendik, seks hayatımız harikaydı ve dedikodu sayfalarında sık sık yer aldık. Kendinden fazla emin davranmaya başladı. Şunu istiyorum, onu yapamazsın, şuraya gideceğiz, neredeydin ve benzeri şeyler. Ayrılmaya karar verdim. Geçen hafta ondan ayrıldım. Onu biraz kızdırdığımı farkındaydım ama üstesinden gelebildi. Üstesinden geldiğini

sandım. Tanrı aşkına, biz çocuk değiliz ve olmayacak bir şeyin peşinden koşmuyorduk.”

“Ayrıldığınızda seni tehdit etti mi, herhangi bir fiziksel saldırıda bulundu mu?”

“Hayır.” Lee-Lee elini yüzüne götürdü; sesi titremese de, Eve parmaklarının hafifçe titrediğini gördü. “Ben de sana aynı şeyi nasıl söyleyeceğimi düşünüp duruyordum, sanırım bu iş artık sıkmaya başladı,’ oyununu oynadı. Bir videonun tanıtımı için New L.A.’ye uçacaktı. O yüzden arayıp New York’a döndüğünü ve gelip konuşmak istediğini söyleyince, elbette, dedim.”

“Akşam on bire doğru seninle iletişime geçti.”

“Tam olarak emin değilim.” Lee-Lee çarpık bir şekilde gülümsedi. “Arkadaşlarımla Meadow’da akşam yemeğindeydim. Carly Jo, Presty Bing, Apple Grand.”

“Onlarla görüştük,” dedi Peabody ona. “Akşam yemeğinde birlikte olduğunuzu doğruladılar ve o gece restorandan saat onda ayrıldığını söylediler.”

“Evet, bir kulübe gideceklerdi ama havamda değildim. Anlaşılan, yanlış karar vermişim.” Lee-Lee bir kez daha yüzüne dokunduktan sonra eli yatağa düştü.

“Eve gittim ve menajerimin gönderdiği yeni videonun senaryosunu okumaya başladım. Sıkıntıdan geberiyordum, üzgünüm Will, o yüzden Bry arayınca birlikte vakit geçirecek birinin olmasını istedim. Biraz şarap içip sohbet ettik, sonra biraz hareket ettik. Çok iyi hareketleri var,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Sonra üst kata çıkıp yoğun bir seks seansı yaptık. Ardından ‘Kadınlar bana ne zaman gitmem gerektiğini söyleyemezler,’ gibi bir laf etti, benimle işi bittiğinde haber verecekmiş. Adi herif.”

Eve, Lee-Lee’nin yüzünü izledi. “Seni sinirlendirdi.”

“Hem de nasıl. Sırf bana bunu söyleyebilmek için evime gelip beni yatağa attı.” Yanaklarındaki morluklara renk

karıştı. “Ona izin verdiğim için ona olduğu kadar kendime de çok kızdım. Hiçbir şey söylemedim. Kalkıp sabahlığını giydim ve sakinleşmek için alt kata indim. Bu işte düşman edinmemek insanın yararınadır, hatta çok kazançlı olabilir. O yüzden mutfağa gittim, sakinleşip bu işi nasıl çözeceğimi düşünecektim. Belki bir omlet pişirebilirim, diye düşündüm.”

“Anlayamadım,” diye sözünü kesti Eve. “Yataktan sinirle kalktın ve yumurta pişirmeye mi karar verdin?”

“Elbette. Yemek yapmayı severim. Düşünmeme yardımcı oluyor.”

“Evinde en az on tane Oto-Aşçı var.”

“Yemek yapmayı severim,” dedi Lee-Lee tekrar. “Yemek pişirdiğim videoları hiç görmedin mi? Yapımdaki herkese sorabilirsiniz, o yemekleri gerçekten ben pişiriyorum. Mutfaktaydım, birkaç yumurta kıracak kadar sakinleşmek için ileri geri yürürken küstah bir şekilde içeri girdi.”

Lee-Lee bunun üzerine Icové’a baktı ve doktor, hastasının yanına gidip elini tuttu.

“Teşekkürler, Will. Kasıla kasıla yürüdü, parasını ödediği bir fahişeye ne zaman gidebileceğini kendisinin söylediğini ve bunun da aynı şey olduğunu söyledi. Bana mücevherler ve hediyeler almamış mıydı?” Lee-Lee omzunu silkti. “İnsanlara ondan ayrıldığımı söylememe izin vermeyecekmiş. O ne zaman hazır olursa, o zaman benden ayrılabilirmiş. Ona defolup gitmesini söyledim. Beni itti, ben de onu ittim. Birbirimize bağıırıyorduk... Tanrım, nasıl olduğunu anlayamadım. Birdenbire kendimi yerde buldum ve çığlık atıyordum. Ağzımda kanın tadını alabiliyordum. Daha önce kimse bana vurmadı.”

Artık Lee-Lee’nin boğuk sesi titriyordu. “Hiç kimse... Bana kaç kez vurduğunu bilmiyorum. Sanırım bir kez kalkıp kaçmaya çalıştım. Bilmiyorum, yemin ederim. Emeklemeye

çalıştım, haykırdım, her şeyi denedim. Beni yerden kaldırdı. Gözlerimde o kadar çok kan vardı ki, doğru düzgün göremiyordum ve çok acı çekiyordum. Beni öldüreceğini sandım. Beni tezgâha, mutfak adasına yasladı ve düşmek için oraya tutundum. Düşersem, beni öldürürdü.”

Lee-Lee duraksayıp bir süre gözlerini kapattı. “Bunu o zaman mı yoksa daha sonra mı düşündüm bilmiyorum, doğru olup olmadığını da bilmiyorum. Sanırım—”

“Lee-Lee, bu kadarı yeter.”

“Hayır, Charlie. Her şeyi anlatacağım. Sanırım...” Devam etti. “Düşününce, belki de işi bitmişti. Belki beni dövmeyi bırakmıştı, beni umduğundan daha fazla incittiğini anlamıştı. Belki de amacı yüzümü biraz bozmaktı. Ama o anda kendi kanımda boğulurken, doğru düzgün göremezken ve yüzüm biri onu ateşe vermiş gibi yanarken kendi canım için endişelendim. Yemin ederim. Bana doğru bir adım attı ve... Bıçak bloğu hemen yanımdaydı. Bir tane bıçak kaptım. Daha iyi görebilseydim, büyük bir bıçak alırdım. Buna da yemin ederim. Amacım beni öldürmemesi için onu öldürmektir. Güldü. Güldü ve elinin tersiyle bana vuracakmış gibi geri çekildi.

Lee-Lee tekrar sakinleşti ve zümrüt yeşili gözünü Eve’e dikti. “O bıçağı ona sapladım. Hemen vücuduna girdi ve geri çekip tekrar sapladım. Bayılana kadar bunu yaptım. Onu bıçakladığım için üzgün değilim.”

Bunun üzerine morarmış yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. “Bunu yaptığım için pişman değilim. Ama bana dokunmasına izin verdiğim için pişmanım. Yüzümü paramparça etti. Will.”

“Hiç olmadığın kadar güzel olacaksın,” diyerek ona güvence verdi adam.

“Belki.” Lee-Lee özenle gözyaşını sildi. “Ama asla aynı olmayacağım. Hiç birini öldürdün mü?” diye sordu Eve’e. “Hiç birini öldürüp pişman olmadığın oldu mu?”

“Evet.”

“O hâlde biliyorsun. Asla aynı kalamazsın.”

Görüşme bittiğinde, Avukat Charlie bekleme odasına kadar onlara eşlik etti.

“Teğmen—”

“Dümenini geri çevir, Charlie,” dedi Eve yorgun bir şekilde. “Onu suçlamıyoruz. İfadesi kanıtlarla ve belgelediğimiz diğer ifadelerle örtüşüyor. Fiziksel istismara uğramış ve öldürülmekten korktuğu için kendisini savunmuş.”

Charlie olumlu anlamda başını salladı, pahalı beyaz atına atlayıp müvekkilinin imdadına yetişemeyeceği için biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Basınla paylaşmadan önce resmi raporu görmek istiyorum.”

Eve arkasını dönüp uzaklaşırken kahkahaya benzer bir ses çıkardı. “Bunu istediğine eminim.”

“Sen iyi misin?” diye sordu Peabody asansörlere doğru ilerlerken.

“İyi görünmüyor muyum?”

“Evet, iyi görünüyorsun. Görünüştten bahsetmişken, Dr. Icové’un hizmetlerinden yararlanacak olsaydın, ne seçerdin?”

“Birinin yüzümü ya da vücudumu oymasına neden izin verdiğimi anlamama yardım etmesi için iyi bir psikiyatrist seçerdim.”

Güvenlik aşağı inerken de yukarı çıkarken olduğu kadar titizdi. Yanlarına bir hatıra ya da daha da önemlisi mutlak gizlilik sözü verilen hastaların görüntülerini almadıklarını teyit etmek için üzerleri tarandı.

Tarama tamamlanırken Eve, Icové’un hızla yanlarından geçip güllerle kaplı bir duvarda kamufle edilmiş özel asansörün şifresini tuşladığını gördü.

“Acelesi var,” dedi Eve. “Birinin acilen yağlarını aldırması gerekiyor olmalı.”

“Pekâlâ.” Peabody tarama cihazından geçti. “Konuya dönelim. Demek istediğim, yüzünde herhangi bir şeyi değiştirmek isteseydin, neyi değiştirirdin?”

“Neden bir şey değiştirmek isteyeyim ki? Zaten vaktimin çoğunu ona bakarak geçirmiyorum.”

“Daha fazla dudak isterdim.”

“İki tanesi yetmiyor mu?”

“Hayır, Tanrım, Dallas, daha dolgun ve seksi dudakları kastediyorum.” Peabody asansöre binerken dudaklarını büzüştürdü. “Belki daha ince bir burun.” İşaret ve baş parmaklarını burnunda gezdirerek ölçtü. “Sence burnum büyük mü?”

“Evet, özellikle de onu işime soktuğun zaman.”

“Onunkine bak.” Peabody parmağıyla asansör duvarlarını süsleyen otomatik posterlerden birine işaret etti. Asansöre binenlere modellik eden kusursuz yüzler, kusursuz vücutlar vardı. “Böyle bir burun yaptırabilirim. Keskin hatlı. Seninki de biçimli.”

“Bu bir burun. Yüzünün ortasında yer alıyor ve iki kullanışlı delikten nefes almanı sağlıyor.”

“Evet, senin için söylemesi kolay Biçimli Burun.”

“Haklısın. Aslına bakarsan, seninle aynı fikirde olmaya başladım. Daha dolgun dudaklara ihtiyacın var.” Eve yumruğunu sıktı. “Sana bu konuda yardım edebilirim.”

Peabody sırtarak posterlere baktı. “Burası fiziksel kusursuzluk sarayı gibi. Buraya tekrar gelip sırf dolgun dudaklar ve ince bir burunla nasıl görüneceğimi görmek için ücretsiz biçim değiştirme programlarından birini deneyebilirim. Sanırım Trina’yla saç stilimi değiştirmek hakkında konuşacağım.”

“Neden, neden, neden herkes saçını değiştirmek zorunda? Kafa derinizi örtüyor ve sizi ıslanmaktan ya da üşümekten koruyor.”

“Trina’yla konuştuğumda seni köşeye sıkıştırıp bir işlem yapmasından korkuyorsun.”

“Korkmuyorum.” Eve gerçekten de bundan korkuyordu. Asansörün iletişim sisteminde ismini duymak onu şaşırttı. Eve kaşlarını çatarak başını eğdi.

“Ben Dallas.”

“Lütfen, Dr. Icove hemen kırk beşinci kata gelmenizi istiyor. Bu bir acil durum.”

“Elbette.” Eve, Peabody’ye bakıp omuzlarını silkti. “Kırk beşinci kata çık,” diye emretti ve asansörün yavaşlayıp yön değiştirdikten sonra tırmanışa geçtiğini hissetti. “Bir sorun var,” dedi. “Belki ne pahasına olursa olsun güzellik elde etmek isteyen müşterilerinden biri son nefesini vermiştir.”

“İnsanlar yüz ve vücut ameliyatı esnasında nadiren son nefeslerini verirler.” Peabody bir kez daha düşünceli bir şekilde parmağını burnunda gezdirdi. “Nadiren.”

“Cenaze töreninde hepimiz ince burnuna hayranlıkla bakabiliriz. Parmaklarımızın ucuyla gözyaşımızı silerken ‘Peabody’ye yazık oldu. Neyse ki, ölü yüzünün ortasında muhteşem bir burnu var,’ deriz.”

“Kes şunu.” Peabody kamburunu çıkarıp kollarını göğsünde birleştirdi. “Ayrıca, parmaklarının ucuyla gözyaşlarını silemezsin. Gözyaşın sel olur. O kadar çok gözyaşı dökersen ki, burnumu göremezsin bile.”

“İşte bu yüzden bu uğurda ölmek aptalca olur.” Bu randu kazandığına sevinen Eve asansörden indi.

“Teğmen Dallas. Dedektif Peabody.” Burnu biçimli, karamel renginde hoş tenli bir kadın onları karşıladı. Gözleri oniks kadar karaydı ve ağlıyordu. “Dr. Icove. Dr. Icove. Korkunç bir şey oldu.”

“Yaralandı mı?”

“Öldü. O öldü. Hemen gelmelisiniz. Lütfen, acele edin.”

“Tanrım, onu beş dakika önce gördük.” Peabody Eve’le birlikte ilerlemeye başladı, sessiz ve zarif ofis alanına neredeyse koşar adımlarla giren kadına ayak uydurmaya çalıştılar. Cam duvarlar fırtınanın hâlâ sürdüğünü gösteriyordu ama loş ışıklı, yemyeşil bitkiler, kıvrımlı heykeller ve hepsi nü olan romantik tablolarla süslenmiş ofise sıcak bir hava hakimdi.

“Yavaşlamaya ne dersiniz?” diye önerdi Eve. “Bize neler olduğunu anlatır mısınız?”

“Anlatamam. Bilmiyorum.”

Eve kadının o incecik topuklu ayakkabılarla nasıl koşabildiği bir yana, nasıl ayakta durduğunu bile anlayamıyorken kadın bir başka bekleme odasına açılan su yeşili buzlu cam kapılardan içeri daldı.

Yüzü ölüm kadar solgun gözüксе de hâlâ nefes alan Ico ve açık bir kapıdan dışarı çıktı.

“Öldüğünüze dair söylentilerin abartı olduğunu gördüğüme sevindim,” diye söze başladı Eve.

“Ben değil... Babam. Biri babamı öldürmüş.”

Onlara eşlik eden kadın hüngür hüngür ağlamaya başladı. “Pia, hemen oturmanı istiyorum.” Icove elini kadının titreyen omzuna koydu. “Oturup kendini toparlamalısın. Sensiz bunun üstesinden gelemem.”

“Evet. Pekâlâ. Evet. Ah, Dr. Will.”

“O nerede?” diye sordu Eve.

“Burada. Masasında, burada. Bakabilirsiniz...” Icove başını iki yana sallayarak işaret etti.

Ofis genişti ama samimi bir havası vardı. Sıcak renkler kullanılmıştı, rahat koltuklarla döşenmişti. Açık altın rengi kalkanlarla filtrelenmiş yüksek ve dar pencereler şehir manzarasına hakimdi. Duvarlardaki oyuklarda sanat eserleri ve kişisel fotoğraflar vardı.

Yumuşak deri kanepeler ile alçak sehpa da öylece duran bir tepsi çay ya da kahve Eve'in dikkatini çekti.

Masa gerçek ahşaptandı, erkeksi ve modern bir tarzda, muhtemelen kaliteli eski ahşaptan yapılmıştı. Üzerindeki veri ve iletişim ekipmanı küçük ve göze çarpmayan türdendi.

Masanın başındaki yüksek sırtlı ve kanepeler gibi yumuşak deriyle kaplı sandalyede Wilfred B. Iove oturuyordu.

Bir kar bulutunu andıran gür saçları sert, köşeli yüzünü çerçevesiyordu. Üzerinde koyu mavi bir takım elbise ve ince kırmızı çizgili beyaz bir gömlekti.

Ceketin göğsünden, cebini vurgulayan kırmızı üçgenin hemen altından gümüş bir sap çıkmıştı.

Az miktardaki kan Eve'e, adamın kalbine çok isabetli bir hamle yapıldığını gösteriyordu.

İkinci Bölüm

“Peabody.”

“Saha çantasını alıp merkeze haber vereceğim.”

“Onu kim buldu?” diye sordu Eve, Icove’a.

“Pia. Asistanı.” Eve genç doktorun az önce karnına basınçlı delgi darbesi almış bir adam gibi göründüğünü düşündü. “O... o hemen benimle iletişime geçti ve buraya koştum. Ben...”

“Cesede dokunmuş mu? Siz dokundunuz mu?”

“Bilmiyorum. Yani dokunup dokunmadığını bilmiyorum. Ben... dokundum. Yapabileceğim bir şey olup olmadığı görmek istedim.”

“Dr. Icove, sizden oraya oturmanızı isteyeceğim. Babanız için çok üzgünüm. Şu anda bilgiye ihtiyacım var. Bu odada onunla en son kimin bulunduğunu bilmeliyim. Son randevusunun ne zaman olduğunu bilmem gerekiyor.”

“Evet, evet. Pia babamın programına bakabilir.”

“Bakmama gerek yok.” Pia gözyaşlarına hakim oldu ama sesi boğuktu. “Dolores Nocho-Alvarez’di. Saat on bir buçuk randevusu onundu. Onu içeri... ben aldım.”

“Burada ne kadar kaldı?”

“Emin değilim. Her gün olduğu gibi öğle yemeğine gittim. On bir buçuk randevusuna gelmişti ve Dr. Icove bana her zamanki saatimde öğle yemeğine gitmemi, onu kendisinin geçireceğini söyledi.”

“Güvenlikten geçmiş olması gerekir.”

“Evet.” Pia ayağa kalktı. “Ne zaman ayrıldığını öğrenebilirim. Hemen kayıtları kontrol edeceğim. Ah, Dr. Will, çok üzgünüm.”

“Biliyorum. Biliyorum.”

“Bu hastayı tanıyor musunuz, Dr. Icové?”

“Hayır.” Dr. Icové gözlerini ovuşturdu. “Tanımıyorum. Babam çok fazla hasta kabul etmezdi. Yarı emekli sayılır. İlgisini çeken bir vaka olduğunda konsültasyon yapar ve bazen yardım ederdi. Bu tesisin yönetim kurulu başkanı ve diğer birkaç tesiste hâlâ aktif. Ama son dört senedir nadiren ameliyatlara girerdi.”

“Ona kim zarar vermek istemiş olabilir?”

“Kimse.” Icové Eve’e döndü. Gözleri dolmuştu, sesi titriyordu ama dayandı. “Kesinlikle hiç kimse. Babam çok sevilirdi. Elli senedir hastaları ona bayılırlardı, ona minnettarlardı. Tıp ve bilim toplulukları ona saygı duyar ve onu onurlandırırldı. O, insanların hayatını değiştirdi, Teğmen. Onları kurtarmakla kalmadı, onları geliştirdi.”

“Bazen insanların gerçekdışı beklentileri olabilir. Babanızla görüşmeye gelen biri imkânsız bir şey isteyebilir ve elde edemediğinde onu suçlayabilir.”

“Hayır. Bu tesise kabul ettiklerimiz konusunda çok dikkatliyiz. Dürüst olmak gerekirse, babamın gerçekdışı olarak kabul edebileceği çok az şey vardı. Başkalarının imkânsız sandığı şeyleri yapabileceğini birçok kez kanıtladı.”

“Şahsi problemleri var mıydı? Annenizle?”

“Annem ben küçükken öldü. Şehir Savaşları* esnasında. Babam bir daha evlenmedi. Elbette, ilişkileri oldu. Ama genel olarak sanatı, bilimi ve vizyonuylay evliydi.”

“Tek çocuk musunuz?”

Dr. Icové hafifçe gülümsedi. “Evet. Eşim ve ben ona iki torun verdik. Çok yakın bir aileyiz. Avril ve çocuklara bunu

* Ölüm serisinde şehirlerde kargaşa, huzursuzluk ve şiddetin hakim olduğu dönem. (ç.n.)

nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Ona bunu kim yapmak isteyebilir? Hayatını başkalarına yardım etmeye adanmış bir adamı kim öldürebilir?”

“Ben de bunu öğrenmeye çalışacağım.”

Peabody’nin birkaç adım önünde Pia içeri girdi. “Kadın on ikiyi on dokuz geçte çıkıştaki güvenlikten geçmiş.”

“Görüntüleri var mı?”

“Evet, güvenlikten diskleri yukarı göndermelerini istedim, umarım doğru olanı yapmışımdır,” dedi Icove’a.

“Evet, teşekkürler. Eve gitmek istersen–”

“Hayır,” diye Eve araya girdi. “İkinizin de kalması gerekiyor. Şimdilik ikinizden de kimseyle –ya da birbirinizle– iletişim kurmamanızı ve konuşmamanızı istiyorum. Dedektif Peabody sizi farklı yerlere alacak.”

“Üniformalılar geliyor,” dedi Peabody. “Bu rutindir,” diye ekledi. “Yapmamız gereken şeyler var, sonra ikinizle de konuşup ifadenizi alacağız.”

“Elbette.” Icove ormanda kaybolmuş bir adam gibi etrafına baktı. “Ben...”

“Neden biz babanızla ilgilenirken bana en rahat olacağınız yeri göstermiyorsunuz?”

Peabody ona baktı ve Eve saha çantasını açarken olumlu anlamda başını salladı.

Yalnız kalan Eve yalıtıcı madde sürüp kayıt cihazını başlattı ve cesedi incelemek için ilk kez yanına gitti.

“Kurbanın kimliği Doktor Wilfred B. Icove olarak saptandı. Plastik ve rekonstrüktif cerrah*.” Yine de, kimlik tabletini çıkarıp adamın parmak izlerini ve bilgilerini kontrol etti. “Kurban seksen iki yaşında, dul, bir oğlu var – Wilfred B. Icove Jr., o da doktor. Ölümcül yara dışında travma belirtisi, boğuşma ya da nefsi müdafaa yarası yok.”

* Doğumsal veya sonradan edinilmiş anomalilerin, şekil ve fonksiyon bozukluklarının giderilmesi ve vücut imajının düzeltilip yeniden yapılması için çalışan bir cerrahi daldır. (e.n.)

Eve araçlarını ve ölçü aletlerini çıkardı. “Ölüm saati, öğlen. Ölüm sebebi, kalbine aldığı darbe; şık takım elbisesi ve gömleğinden içeri küçük bir alet girmiş.”

Eve sapı ölçüp fotoğraflar çekti. “Medikal bir neştere benziyor.”

Adamın tırnaklarının manikürlü olması Eve’in dikkatinden kaçmadı. Pahalı ama abartı olmayan bir bilek ünitesi takmıştı. Seksenini geçmiş birinden ziyade sağlıklı ve formunda altmışlık bir adama benzediği için kendi tıp alanının savunucusu olduğu aşikârdı.

“Dolores Nocho-Alvarez’i araştır,” diye emretti Eve, Peabody’nin döndüğünü duyunca. “Dost canlısı doktorumuza ya o saldırdı ya da saldıran kişinin kim olduğunu biliyor.”

Eve geri çekilirken Peabody’nin bir kutu yalıtıcı açtığını duydu. “Tek saplama, ne yaptığını biliyorsan tek bir saplama yeterlidir. Yaklaşmak ve elini sabit tutmak zorundaydı. Ayrıca, kontrollü olmalıydı. Hiddet yok. Gerçek öfke insanı bıçağı saplayıp uzaklaştırmaktan alıkoyar. Profesyonel işi olabilir. Belki de bir suikast. Kadın sinirlendi ve onu perişan etti.”

“Böyle bir saplamayla kadının üzerine kan bulaşmaz,” diye dikkatini çekti Peabody.

“Dikkatli. İyi düşünülmüş bir saldırı. Kadın saat on bir buçukta içeri girip en geç on ikiyi beş geçe çıkıyor. Saat on ikiyi on dokuz geçe güvenlikten geçiyor. Merdivenden inip tarama cihazlarından geçmek bu kadar zaman alır. İçeride adamın öldüğünden emin olacak kadar süre geçirmiş.”

“Dolores Nocho-Alvarez, yirmi dokuz yaşında. Barcelona, İspanya vatandaşı, ikamet adresi o şehirde, Meksika’da, Cancún’da bir tane var. Hoş bir kadın, fevkalade hoş.” Peabody el ünitesinin ekranından başını kaldırdı. “Yüz ameliyatı için neden birine danışma ihtiyacı hissettiğini anlamıyorum.”

“Onu öldürebilecek kadar yaklaşmak için danışması gerekiyordu. Kadının pasaportunu kontrol et, Peabody. Dolores’in güzel şehrimizde nerede kaldığını görelim.”

Eve odada dolaştı. “Bardaklar temiz. Oturup bir şey içmemiş...” Eve gümüş demliğin kapağını kaldırdıca suratını ekşitti. “Taçyaprağı çayı, onu kim suçlayabilir ki? Bahse girerim, kadın dokunması gerekmeyen hiçbir şeye dokunmadı ve işi bitince onunla ilgilendi. Olay yeri inceleme ekibi parmak izi bulamayacak. Şuraya oturmuş olmalı.” Eve masaya bakan ziyaretçi koltuklarından birine işaret etti. “Danışma muhabbeti yaptı. Asistan öğle yemeğine gidene kadar yarım saati doldurdu. Asistanın öğle yemeğine gideceğini nereden biliyordu?”

“Kurban ve asistanının konuşmalarını işitmiş olabilir,” diye araya girdi Peabody.

“Hayır. Zaten biliyordu. Ya bunu araştırdı ya da içlerinden bilgiye sahipti. Rutini biliyordu. Asistanın saat bire kadar öğle yemeğinde olması katile işini bitirip ceset fark edilmeden önce binadan çıkması için yeterince süre veriyor. İyice yaklaştı.”

Eve masanın etrafında dolaştı. “Onunla flört etmiş ya da burun deliklerinden birinin diğerinden bir milimetre daha küçük olduğuna dair hazin bir hikâye anlatmış olabilir. Bakın, yüzüme bakın, Doktor. Bana yardım edebilir misiniz? Sonra o bıçağı adamın aort damarına sapladı. Beyin ne olduğunu anlamadan vücut öldü.”

“Dolores Nocho-Alvarez adına kayıtlı bir pasaport yok, Dallas. Bu isim kombinasyonlarında birine ait bir pasaport bulunmuyor.”

“Profesyonel işine benziyor,” diye mırıldandı Eve. “Polis Merkezi’ne döndüğümüzde Uluslararası Suç Faaliyetleri Kaynak Merkezi’nde kadının yüzünü aratıp şansımızın yaver gidip gitmeyeceğine bakalım. Yaşlı ve nazik Dr. Wilfred’i kim ortadan kaldırmak istemiş olabilir?”

“Will. Jr.?”

“Oradan başlayacağız.”

Icove’un ofisi babasınınkinden daha geniş ve renkliydi. Cam duvarın ardında büyük bir balkon ve geleneksel bir masa yerine gümüşü bir konsolu vardı. Oturma alanında iki uzun alçak kanep, bir mod ekranı ve eksiksiz bir bar yer alıyordu, sağlık barı olması Eve’in dikkatinden kaçmadı. En azından görebildiği kadarıyla alkol yoktu.

Sanat eserleri de vardı ve bir portre dikkat çekiyordu. Uzun boylu, belirgin vücut hatları olan bir sarışındı ve teni parlak mermer gibi, gözleri leylak rengiydi. Aynı tonlardaki uzun elbisesi etrafında uçuşuyordu ve elinde mor kurdelelerin süzüldüğü geniş kenarlı bir şapka taşıyordu. Kadının etrafı çiçeklerle sarılıydı ve yüzünün sıradışı güzelliğini bir kahkaha aydınlatıyordu.

“Eşim.” Icove boğazını temizleyip çenesiyle Eve’in incelediği tabloya işaret etti. “Babam onu benim için düğün hediyesi olarak yaptırdı. Avril için bir baba gibiydi. Bunun üstesinden nasıl geleceğimizi bilmiyorum.”

“Eşiniz de hastası mıydı?”

“Avril mi?” Icove portreye gülümsedi. “Hayır. Sadece kutsanmış.”

“Hem de nasıl. Dr. Icove, bu kadını tanıyor musunuz?” Eve ona Peabody’nin portatif ünitesinden çıkarttığı resmin bir kopyasını uzattı.

“Hayır. Onu tanımıyorum. Babamı öldüren kadın bu mu? Neden? Tanrı aşkına, neden?”

“Bu kadının birini öldürüp öldürmediğini bilmiyoruz ama en azından onu hayattayken gören son kişi olduğuna inanıyoruz. Bilgileri İspanya vatandaşı olduğunu gösteriyor. Barcelona’da yaşıyormuş. O ülkeyle bir bağlantınız var mı ya da babanızın bağlantısı var mıydı?”

“Dünyanın her köşesinden ve gezegen dışından hastalarımız var. Barcelona’da resmi bir ofisimiz yok ama babam ve ben vakalar gerektirdiğinde yaygın biçimde seyahat ettik.”

“Dr. Icove, çeşitli şubeleri, ciro su ve danışanları olan böylesi bir tesis yüksek kazanç sağlar.”

“Evet.”

“Babanız çok varlıklı bir adamdı.”

“Hiç şüphesiz.”

“Ve siz onun tek oğlusunuz. Varisi olduğunuzu sanıyorum.”

Bir anlık sessizlik oldu. Icove yavaşça ve özenle bir sandalyeye oturdu. “*Para* için öz babamı öldürebileceğimi mi düşünüyorsunuz?”

“Soruşturmanın bu kısmını elememizin yardımı olabilir.”

“Ben zaten zengin bir adamım.” Genç doktorun yüzü kızarıırken kelimelerini özenle seçti. “Evet, sahip olduğumdan çok daha fazlasını miras yoluyla edineceğim, aynı şey karım ve çocuklarım için de geçerli. Diğer yüklü miktarlar çeşitli hayır kurumlarına ve Wilfred B. Icove Vakfı’na bağışlanacak. Bu konuda derhal başka bir soruşturma talep ediyorum.”

“Talep edebilirsiniz,” dedi Eve rahatça. “Ama başka bir soruşturma olmayacak. Size aynı sorular yöneltilecek. Babanızın katilinin adalete teslim edilmesini istiyorsanız, işbirliği yapmalısınız, Dr. Icove.”

“Alvarez denen bu kadını bulmanızı istiyorum. Onun yüzünü görmek, gözlerinin içine bakmak istiyorum. Sebepini bilmek istiyorum—”

Dr. Will cümlesini yarım bırakıp başını iki yana salladı. “Babamı severdim. Sahip olduğum her şeyi onun sayesinde elde ettim. Biri onu benden ve torunlarından aldı. Bu dünyadan kopardı.”

“Unvanınız yerine Dr. Will olarak tanınmak sizi rahatsız ediyor mu?”

“Ah, Tanrı aşkına.” Bu kez Dr. Will başını ellerinin arasına aldı. “Hayır. Sadece çalışanlar bana böyle hitap eder. Daha az kafa karışıklığına yol açtığı için böylesi uygun.”

Artık kafa karışıklığı olmayacak, diye içinden geçirdi Eve. Ama Dr. Will babasının ölümünü tasarlayıp planladı ve ödediyse, tıp alanında vakit kaybediyordu. Video sektöründe servetini iki katına çıkarabilirdi.

“Çok rekabetçi bir alanda çalışıyorsunuz,” diye söze başladı Eve. “Birinin rakiplerinden birini neden ortadan kaldırmak isteyebileceğine dair bir sebep düşünebiliyor musunuz?”

“Düşünemiyorum.” Dr. Will ellerinin arasına aldığı başını kaldırdı. “Doğru düzgün düşünemiyorum. Karımı ve çocuklarımı istiyorum. Bu tesis babam olmadan da devam edecek. Onu uzun yıllar ayakta kalması için inşa etti, gelecek için inşa etti. O her zaman ileriye bakardı. Ölümünden kazanılacak hiçbir şey yok. Hiçbir şey.”

Her zaman bir şey vardır, diye düşündü Eve arabayı Polis Merkezi'ne doğru sürerken. Kin, maddi kazanç, heyecan, duygusal tatmin. Cinayetin her zaman bir ödülü olurdu. Yoksa neden bu kadar popüler olsun ki?

“Durumu özetle, Peabody.”

“İtibarlı, hatta fazlasıyla saygı duyulan, rekonstrüktif ameliyatın öncülerinden biri olarak tanınan bir doktor, ofisinde ustaca ve planlı bir şekilde öldürüldü. Üstelik güvenliği son derece güçlü bir tesisteki ofisinde. Bu cinayetin baş şüphelisi randevu saatinde ofise giren ve vaktinde ayrılan bir kadın. Görünürde İspanya vatandaşı olmasına ve o ülkede ikamet etmesine rağmen pasaport kaydı bulunmuyor. Resmi belgelerindeki adres gerçekte yok.”

“Sonuç?”

“Baş şüphelimiz ya kurbanın ofisine girebilmek için sahte isim ve kişisel bilgiler kullanan bir profesyonel ya da becerikli bir amatör. Sebebi şimdilik bulanık.”

“Bulanık mı?”

“Evet. Kulağa bilinmez demekten daha ürkütücü geliyor, sanki şüpheleri giderip gerçeği ortaya çıkaracakmışız gibi.”

“Kadın silahı güvenlikten nasıl geçirmiş olabilir?”

“Hmm.” Peabody pencereden yağmurun altında güneşli kumsalların tatil paketlerini tanıtan hareketli reklam panolarına baktı. “Güvenliği atlatmanın her zaman bir yolu vardır ama neden riske girsin ki? Böyle bir yerde etrafta neşterler olmalı. İçeriden birinden yardım almış ya da içeri birini yerleştirmiş olabilir. Ya da neşteri daha önceki ziyaretlerinden birinde aşırıp bir yere saklamıştır. Evet, güvenlik sıkı ama mahremiyet dolayısıyla açıklar da var. Hastaların odalarında ya da bulundukları alanların koridorlarında güvenlik kameraları yok.”

“Hasta alanları, bekleme alanları, hediyelik eşya alanları, ofis alanları, ameliyat ve muayene alanlarında var. Bütün bunlara hastane ve acil durum alanları dahil değil. Bu tesis kahrolası bir labirente benziyor. Sakin sakin içeri girip bir adamı kalbinden bıçakladıktan sonra dışarı çıkıp gözlemini yapabilirsin. Kadın binanın planını biliyordu. Ya buraya daha önce gelmiş ya da çok fazla simülasyon kullanmış olmalı.”

Eve, yoğun trafikte yavaşça ilerleyip en sonunda Polis Merkezi’nin garajına girdi. “Güvenlik disklerini gözden geçirmek istiyorum. Şüphelimizi Uluslararası Suç Faaliyetleri Kaynak Merkezi’nde ve görüntüleme sisteminde aratalım. Belki bir isme ya da takma isme rastlarız. Kurbanın geçmiş ve oğlunun maddi durumuyla ilgili eksiksiz bir rapor istiyorum. Onu eyleyim. Belki de elememiz gerekmez. Hesaplarında son zamanlarda transfer edilmiş yüklü miktarda açıklanamaz paraya rastlayabiliriz.”

“Bunu o yapmadı, Dallas.”

“Hayır.” Eve park edip arabadan indi. “O yapmadı ama yine de onu inceleyelim. Meslektaşları, sevgilileri, eski sevgilileri ve arkadaşlarıyla görüşelim. Bu olayın sebebini bulmaya çalışalım.”

Yukarı çıkarken Eve asansörün duvarına yaslandı. “İnsanlar doktorlara dava açmaktan ya da onlar hakkında söylenmekten hoşlanır, özellikle de tercihe bağlı konularda. Kimse durduk yere öldürülmez. Bir noktada kötü bir iş çıkardı ya da hastalarından biri ona sinirlendi. Birinin ölümüne sebep olmuş olabilir ve yas tutan aile onu suçluyordur. İntikam daha olası görünüyor. Sembolizm belki de. Kalp yarası, aynı şekilde ölüm.”

“Bir işlem yüzünden intikam almak istedilerse, yüzünü ya da vücudunun neresiyle ilgiliyse o kısmı kesmek bana kalırsa daha büyük bir sembolizm olurdu.”

“Keşke seninle aynı fikirde olmasaydım.”

İkinci katın ana salonuna vardıklarında polisler, teknisyenler ve diğer herkes asansöre üşüşmeye başladı. Beşinci kata vardıklarında, Eve yeterince katlandığını düşünüp insanların arasından güçlkle ilerleyerek kayan zemine geçti.

“Bekle. Canlandırıcı bir şeye ihtiyacım var.” Peabody zeminden atlayıp otomat alanına doğru ilerledi. Eve düşünceli bir şekilde ortağının peşinden gitti.

“Bana da bir şey al.”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum, herhangi bir şey.” Eve kaşlarını çatarak seçeneklere göz gezdirdi. Nasıl oluyor da bir polis merkezine bu kadar çok sağlıklı atıştırılmalık koyabiliyorlardı? Polisler sağlıklı yiyecek ve içecekler istemezlerdi. Sonsuza kadar yaşamayacaklarını kimse onlardan daha iyi bilemezdi.

“İçi dolgulu o bisküvilerden olabilir.”

“Gooney Goo* mu?”

* (İng.) Yumuşak, yapışkan şey anlamına gelen bir kelime. (ç.n.)

“Neden bu tür şeylere böyle aptalca isimler veriyorlar? Onları yemeye utanıyorum. Evet, o bisküviye benzer şey.”

“Hâlâ otomat kullanmaktan kaçınıyor musun?”

Peabody kredilerini makineye atıp seçimlerini tuşlarken Eve ellerini ceplerinden çıkarmadı. “Bir aracıyla çalıştığım da, kimsenin canı yanmıyor. Bu pisliklerle bir kez daha etkileşim içinde olursam, biri mahvolacak.”

“Gooley Goo dağıtan cansız bir nesneye karşı çok fazla kin besliyorsun.”

“Ah, onlar canlı, Peabody. Yaşıyorlar ve kötü şeyler düşünüyorlar. Sakın aksine inanma.”

İki Gooley Goo seçtiniz, içi yumuşacık, nefis gevrek bisküvi. Yaşasın Goo!

“Gördün mü,” dedi Eve gizemli bir şekilde, makine tatlının bileşenlerini ve kalori içeriğini listelerken.

“Evet, keşke çenelerini kapatsalar, özellikle de kalori konusunda.” Peabody atıştırmalıklardan birini Eve’e uzattı. “Ama hepsi programlandı, Dallas. Canlı değiller ve düşünmüyorlar.”

“Buna inanmanı istiyorlar. Küçük çipleri ve ana kartları aracılığıyla birbirleriyle konuşuyorlar ve muhtemelen insan ırkını yok etme planları yapıyorlar. Bir gün onlarla karşı karşıya geleceğiz.”

“Beni korkutuyorsunuz, efendim.”

“Unutma, seni uyardım.” Cinayet Bürosu’na doğru dönerken Eve bisküviyi ısırdı.

Görevlerini bölüştükten sonra Peabody masasına yöneldi, Eve de ofisine gitti.

Bir süre kapının girişinde durup bisküviyi çiğnerken odasını inceledi. Kendi masası ve sandalyesi, ayakları dengelessiz bir ziyaretçi sandalyesi ve dosya dolabının sığacağı kadar yer vardı. Tek penceresi dosya dolabının bir gözü kadardı.

Kişisel eşyaları mı? Mevcut şekerlemelerini peşini bırakmayan şekerleme hırsızı tarafından şimdilik keşfedilmeyen bir yere saklamıştı. Arada sırada bir şeyler düşünürken oynadığı bir yoyosu vardı. Kapısı kilitliydi.

Onun için yeterliydi. Hatta, ona fazlasıyla uygundu. Icoveların ofislerinin yarısı kadar bir ofisle ne yapabiliirdi ki? Daha fazla alanı olursa içeri daha fazla insan gelip canını sıkabilirdi. O zaman işini nasıl yapacaktı?

Alanın bir diğer sembol olduğuna karar verdi. Başarılıyım, o yüzden böylesine geniş bir odam var. Icoveların bu görüşe inandıkları aşikârdı. İtiraf etmesi gerekirse, Roarke da inanıyordu. Adam geniş bir alanı ve onu dolduracak birçok oyuncak ve eşyası olmasına bayılıyordu.

Roarke yoksulluktan gelmişti, aynı şey Eve için de geçerliydi. Bunu farklı şekilde telafi ettiklerini düşündü. Roarke iş gezilerinden hediyeler getirirdi. Her zaman bir şeyler alacak vakit bulurdu ve onu sürekli hediyelere boğmasından Eve'in rahatsız olduğunu görmek hoşuna gidiyordu.

Peki ya Wilfred B. Icove? diye merak etti. Nasıl bir çocukluğu olmuştu? Geçmişi nasıl telafi ediyordu? Sembolleri nelerdi?

Eve masasına oturup bilgisayarını açtı ve ölen kişi hakkında bilgi edinmeye başladı.

Bilgisayarında veri toplarken Elektronik Dedektifler Bölümü'nden Yüzbaşı Feeney'le iletişime geçti.

Feeney yorgun yüzü, fırça gibi kızıl saçlarıyla ekranda belirdi. Gömleğini çıkarmadan uyumuş gibiydi ve Eve tuhaf bir şekilde bunu hep rahatlatıcı buluyordu.

“Uluslararası Suç Faaliyetleri Kaynak Merkezi'nde bir tarama yapmamız gerekiyor,” dedi Eve ona. “Bu sabah saygın bir plastik cerrah kendi ofisinde öldürüldü. Son randevusu aradığımız kişi olabilirmiş gibi görünüyor. Yirmili yaşlarının sonunda bir kadın, adı ve adresi – Barcelona, İspanya'yı işaret ediyor–”

“Olé,” demesi Eve’i gülümsetti.

“Tanrım, Feeney, İspanyolca konuştuğunu bilmiyordum.”

“Meksika’da tavsiye ettiğin yerde tatil yaparken birkaç kelime öğrendim.”

“Pekâlâ, İspanyolca ‘küçük bir bıçağı kalbin tam ortasına saplamak’ nasıl deniyor?”

“Olé.”

“Bunu bilmek güzel. Dolores Nocho Alvarez adına kayıtlı bir pasaport yok. Güneşli İspanya’daki adresi sahte. Sıkı güvenlikten rahatça geçip gitmiş.”

“Profesyonel işi olabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Öyle bir koku aldım ama henüz ufukta bir sebep göremiyorum. Belki elemanlarından biri onu sistemde aratabilir ya da fotoğraflarla eşleştirebilir.”

“Bana kadının bir fotoğrafını gönder, neler yapabileceğime bakarım.”

“Minnettarım. Hemen gönderiyorum.”

Eve görüşmeyi sonlandırıp kadının kimlik fotoğrafını gönderdi ve ünitesinin aynı anda başka bir görevin üstesinden gelmesini umarak tıp merkezinin güvenlik diskine göz atmak için onu yerine taktı.

Eve Oto-Aşçısında kahve programladı ve görüntüleri incelediğinde onu yudumladı. “İşte buradasın,” diye mırıldandı, Dolores olarak bilinen kadının giriş kattaki güvenlik bölümüne doğru ilerlemesini izlerken. Kadının üzerinde parlak kırmızı dar bir pantolon ve vücuduna oturan bir ceket vardı. Aynı renk yüksek topuklu ayakkabılar giymişti.

“Dikkat çekmekten korkmuyorsun, değil mi Dolores?” dedi Eve neşeyle.

Kadının saçları simsiyahtı, uzun ve iri bukleleri çıkık elmacık kemikli yüzünü çevreliyordu, kıpkırmızı bir ruj sürdüğü dudakları dolgundu ve düşük gözkapaklı gözleri de saçı kadar karaydı.

Çantası ve vücudu taranarak sorunsuz bir şekilde güvenlikten geçtikten sonra onu Ilove'un katına çıkaracak asansörlerin bulunduğu alana doğru kalçalarını sallayarak ilerledi.

Tereddüt ve acele etmemesi Eve'in dikkatinden kaçmadı. Kameralardan kaçınmaya çalışmıyordu. Ter dökmüyordu. Tropik bir sahilde hoş bir şemsiyenin altında yudumlanan margarita kadar soğuktu.

Eve asansör diskini takıp kadının sakın bir şekilde yukarı çıkmasını izledi. Hiçbir katta durmadı ve Ilove'un katına gelip inene kadar hiç kımıldamadı.

Kadın resepsiyona yaklaşp görevliyle konuştuktan sonra deftere imza attı, ardından koridorda biraz yürüyüp kadınlar tuvaletine girdi.

Eve orada kameralar olmadığını hatırladı. Ya onun için bir yere saklanan ya da güvenliği atlatacak kadar iyi bir şekilde çantasında ya da üzerinde sakladığı cinayet aletini alacaktı.

Eve cinayet aletinin büyük ihtimalle önceden saklanmış olduğuna karar verdi. İçeriden birinin işi olabilirdi. Belki de doktorun ölmesini isteyen kişinin.

Neredeyse üç dakika geçtikten sonra Dolores asansörden çıkıp direkt bekleme odasına gitti. Bacak bacak üstüne atarak oturup menüdeki dergi ve kitap seçeneklerine göz gezdirdi.

Birini seçmeden Pia çifte kapılardan çıkıp onu Ilove'un ofisine aldı.

Eve kapılar kapanırken asistanın kendi masasına oturmasını izledi. Asistan işlerini hızlıca halletti, saat gün ortasını gösterdiğinde masasının çekmecesinden çantasını aldı ve ceketini giyip öğle yemeğine gitti.

Altı dakika sonra Dolores içeri girdiği kadar rahat bir şekilde ofisten çıktı. Yüzünde heyecan, memnuniyet, suçluluk duygusu ya da korku yoktu.

Resepsiyon bölümünden tek kelime etmeden geçti, asansörle aşağı inip çıkıştaki güvenlikten geçti ve binadan dışarı çıktı. Ve rüzgâra karıştı, diye içinden geçirdi Eve.

Kadın profesyonel değilse bile, olmalıydı.

Asistan öğle yemeğinden dönene kadar Icové'un ofisine başka kimse girmedi.

Eve, Wilfred B. Icové hakkında kapsamlı bilgileri okurken ikinci kahvesini yudumladı.

* * *

“Adam tam bir azizmiş,” dedi Peabody’ye. Yağmur ya-vaşlayıp sinir bozucu bir şekilde çiselemeye başlamıştı, sis kadar gri görünüyordu. “Yokluktan gelip büyük işler başarmış. Anne ve babası doktormuş, geri kalmış bölgelerde ve ülkelerde klinikler işletmişler. Annesi saldırı altındaki bir binadan çocukları kurtarmaya çalışırken ciddi şekilde yanmış. Kadın kurtulmuş ama sakat kalmış.”

“Bu yüzden oğlu rekonstrüktif cerrahiye atılmaya karar verdi,” diye tamamladı Peabody.

“Annesinin durumundan ilham almış olabilir. Şehir Savaşları esnasında mobil bir klinik işletmiş. Şehir çatışmalarında destek olmak için Avrupa’ya gitmiş. Orada gönüllü çalışırken karısı vurulmuş. Oğlu henüz bir çocukmuş ama çoktan doktor olma yolunda ilerliyormuş ve daha sonra yirmi bir yaşında Harvard Tıp Fakültesi’nden mezun olmuş.”

“Hızlıymış.”

“Kesinlikle. Baba Icové, ailesiyle birlikte çalışmış ama annesi yaralandığında onlarla birlikte değilmiş, o yüzden ölmek ya da yaralanmaktan kurtulmuş. Karısı vurulduğunda Londra’nın farklı bir yerindeymiş.”

“Ya çok şanslı ya da çok şanssız.”

“Evet. Dul kaldığında zaten rekonstrüktif cerrahiyle il-

gileniyormuş, anlaşılan annesinin durumu onu bu misyonu üstlenmeye itmiş. Söylentilere göre, annesi çok güzelmiş. Dosyasından bir fotoğraf buldum, bana kalırsa kadın çok güzel görünüyor. Patlamadan sonraki fotoğrafları da var, korkunç diyebiliriz. Onu kurtarmışlar, birçok ameliyat geçirmiş ama eskisi gibi olamamış.”

“Humpty Dumpty”.

“Ne?”

“Kralın bütün atları?” Peabody, Eve’in boş gözlerle baktığını gördü. “Boş ver.”

“Kadın üç sene sonra intihar etmiş. Icové kendisini re-konstrüktif cerrahiye adanmış ve anne babasının hayır işlerini devam ettirip Şehir Savaşları esnasında gönüllü olmuş. Karısını kaybetmiş, oğlunu tek başına yetiştirmiş ve hayatını tıbbı adayıp klinikler kurmuş, vakıflar açmış, umutsuz görülen vakaların tedavisini üstlenmiş, sıklıkla ücretinden feragat etmiş, konferanslar vermiş, sponsor olmuş, mucizeler yaratmış ve dipsiz bir ekmek ve balık sepetinden açları doyurmuş.”

“Son kısmı uydurdun, değil mi?”

“Pek sayılmaz. Hiçbir doktor mesleki hata davalarıyla karşılaşmadan altmış sene boyunca hizmet veremez ama onunkilerin sayısı ortalamanın çok altında, özellikle de meslek dalı düşünüldüğünde beklenenden çok az.”

“Bence plastik cerrahiye karşı önyargılısın, Dallas.”

“Önyargılı değilim. Sadece aptalca buluyorum. Yine de, bu davalara sebep olan bir alan ve Dr. Icové’un geçmişinde çok az dava var. Kayıtlarında bir tane bile leke bulamıyorum, geçmişinde suikasta sebep olabilecek bir siyasi bağlantı, kumar, fuhuş, yasadışı faaliyetler, hastalarıyla oynamak yok. Hiçbir şey yok.”

* Bir çocuk şarkısında geçen yumurta biçimli karakter. Kırıldıktan sonra onarılmayacak şey anlamına gelir. (ç.n.)

“Bazı insanlar gerçekten iyidir.”

“Bu kadar iyi birinin tepesinde halesi ve sırtında kanatları olmalı.” Eve üretilmiş dosyalara hafifçe vurdu. “Orada bir şey olmalı. Herkesin derin ve karanlık bir yanı vardır.”

“Alaycılığınızı çok iyi taşıyorsunuz, efendim.”

“İlginç bir şekilde, daha sonra gelini olan kızın yasal koruyucusuymuş. Kızın doktor annesi Afrika’daki bir isyanda öldürülmüş. Avril Hannson Icové doğduktan kısa bir süre sonra ressam babası küçük ailesini terk etmiş. Daha sonra Paris’te kıskanç bir koca tarafından öldürülmüş.”

“Bir aile için çok fazla trajedi.”

“Öyle değil mi?” Eve, oğul Dr. Icové’un ailesiyle birlikte yaşadığı Yukarı Batı Yakası’ndaki evin önüne park etti. “İnsanı düşündürüyor.”

“Bazen trajediler ailelerin peşini bırakmaz. Karma gibi bir şeydir.”

“Özgür-Çağcılar’ karmaya inanıyorlar mı?”

“Elbette.” Peabody kaldırıma çıktı. “Sadece ona kozmik denge diyoruz.” Orijinal mi yoksa muhteşem bir taklit mi olduğunu anlamadığı kapıya giden birkaç basamağı çıktı. “Ne hoş bir yer,” dedi. Parmaklarını ahşabın üzerinde gezdirirken, güvenlik sistemi orada bulunma sebeplerini sordu.

“Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody.” Eve taranması için rozetini kaldırdı. “Dr. Icové’la konuşmak için New York Polis ve Güvenlik Teşkilatı’ndan geliyoruz.”

Bir dakika, lütfen.

“Hamptons’da hafta sonlarını geçirdikleri bir evleri var,” diye devam etti Peabody. “Toskana’da bir villa, Londra’da ara sıra uğradıkları bir ev ve Maui’de küçük bir kulübeleri var. Baba Icové’un ölümüyle kişisel coğrafyalarına

* Doğal düzene, denge ve uyum arayışına dayanan, mevsimleri kutlayan ve şiddete karşı çıkan yeryüzünde uygulanan bir din. (ç.n.)

iki seçkin mülk daha eklenecek. Neden McNab zengin bir doktor olamadı?”

Elektronik Dedektifler Bölümü’nün yakışıklısı Ian McNab, Peabody’nin birlikte yaşadığı erkek arkadaşıydı ve anlaşılan hayatının aşkıydı.

“Onu bir doktor için terk edebilirsin,” diye önerdi Eve.

“Hayır. Cılız kıcına deli oluyorum. Bana verdiği şeye bak.” Peabody elini gömleğinin içine sokup dört yapraklı yonca şeklindeki kolyeyi çıkardı.

“Ne için?”

“Fizik tedavimi tamamlamamı ve görev esnasında yaralandıktan sonra tamamen iyileşmemi kutlamak için. Beni tekrar incinmekten koruyacağını söyledi.”

“Vücut zırhı daha çok işe yarayabilir.” Eve Peabody’nin dudaklarını büktüğünü görünce, ortaklığın ve arkadaşlığın belirli gereksinimleri olduğunu hatırladı. “Güzel,” diye ekleyip daha yakından bakmak için küçük kolyeyi avucuna aldı. “Çok düşünceliymiş.”

“Gerektiğinde yardımına koşuyor.” Peabody kolyeyi tekrar gömleğinin içine soktu. “Bunu taktığımı bilmek içimi ısıtıyor.”

Eve boynuna taktığı, gömleğinin altında kalan bir bebeğin yumruğu kadar büyük elması hatırladı. Ona kendisini aptal ve beceriksiz hissettiriyordu ama içini ısıttığı söylenebilirdi. En azından ağırlığına alışmıştı.

Fiziksel değil, duygusal ağırlığına. Sevgiyi taşımaya alışması zaman almıştı.

Kapı açıldı. Portredeki kadın, arkasından altın rengi ışık vururken kapının eşiğinde durdu. Ağlamaktan şişen gözleri bile sıradışı güzelliğini hafifletememişti.

Üçüncü Bölüm

“Sizi yağmurda beklettiğim için üzgünüm.” Sesi ona yakışıyordu, üzüntüden boğuklaşan hoş ve tok bir tonu vardı. “Ben Avril İcove. Lütfen içeri girin.”

Avizenin süslediği antrede geri çekildi; her damla kristal, yumuşak altın rengi bir ışıkla aydınlatılmıştı. “Kocam üst katta, nihayet dinleniyor. Onu rahatsız etmekten hoşlanmam.”

“Bu saatte rahatsız ettiğimiz için üzgünüz,” dedi Eve.

“Ama...” Avril üzgün bir şekilde gülümsedi. “Anlıyorum. Çocuklarım evdeler. Onları okuldan alıp eve getirdik. Üst katta onlarla birlikteydim. Bu onlar için çok zor, hepimiz için zor. Ah...” Elini kalbine bastırdı. “Yukarı gelir misiniz? Misafirleri giriş katta ağırlarız ama bu duruma uygun görünmüyor.”

“Sorun değil.”

“Ailenin oturma odası ikinci katta,” diye söze başladı Avril merdivene dönerken. “Sormamın sakıncası var mı? Wilfred’i öldüren kişi hakkında başka bir bilgi edinebildiniz mi?”

“Soruşturma hâlâ ilk aşamalarında ve çok aktif.”

Avril merdivenin tepesine varınca omzunun üzerinden baktı. “Hep bu tür şeyler söylüyorsunuz. Suçla ilgili programları izlemek hoşuma gidiyor,” diye açıkladı. “Polisler gerçekten bu tür şeyler söylüyorlar. Lütfen, rahatınıza bakın.”

Avril onları lavanta ve orman yeşili tonlarında dekore edilmiş oturma odasına geçirdi. “Size çay ya da kahve getirebilir miyim? Ne isterseniz, lütfen çekinmeyin.”

“Hayır, teşekkürler. Dr. Icové’u çağırır mısınız?” dedi Eve ona. “İkinizle de konuşmak istiyoruz.”

“Pekâlâ. Bu birkaç dakika sürebilir.”

“Güzel,” dedi Peabody yalnız kaldıklarında. “Giriş kat gibi şık bir yer bekliyordum ama burası hoş ve samimi.” Etrafındaki kanepelere, yumuşak koltuklara, raflardaki aile fotoğraflarına ve hatırlanmaya değer şeylere baktı. Duvarların birinde neredeyse doğal boyutlarında bir portre vardı. Icové, karısı ve iki güzel çocuğu odaya gülümsüyorlardı.

Eve tablonun yanına gidip sağ alt köşesindeki imzayı okudu. “Avril’in eseri.”

“Güzel ve yetenekli, ondan nefret edebilirim.”

Eve odada dolaşp her şeyi dikkatle inceleyerek sınıflara ayırdı. Kadınsı dokunuşlu, aile odaklı bir görünümü olduğuna karar verdi. Disk kopyalar yerine gerçek kitaplar vardı ve eğlence ekranı dekoratif bir panelin arkasına gizliydi. Her şey bir film seti gibi düzenliydi.

“Kayıtlarına göre, fiyakalı bir okulda sanat eğitimi almış.” Eve ellerini ceplerine soktu. “Icové, annesinin vasiyeti üzerine onun yasal koruyuculuğunu üstlenmiş. Altı yaşındaymış. Kolejden mezun olduktan sonra oğul Icové’la evlenmiş. İlk altı ay Paris’te yaşamışlar ve bu süre boyunca profesyonel olarak resim yapmış, başarılı bir sergi açmış.”

“Babasının talihsiz ölümünden önce mi, sonra mı?”

“Sonra. New York’a, bu malikâneye dönmüşler, iki çocukları olmuş, ilk çocuğunu doğurduktan sonra profesyonel anne statüsüne geçmiş. Resim yapmaya devam ediyor, özel ilgi alanı portreler, nadiren sipariş üzerine resim yapıyor ama elde ettiği geliri Icové Vakfı’na bağışladığı için profesyonel anne statüsünü koruyabiliyor.”

“Kısa süre içinde çok fazla bilgi edinmişsin.”

“Basitti,” dedi Eve omzunu silkerek. “Sabıka kaydı yok, ufak tefek suçlar bile işlememiş. Daha önce evlenmemiş ve biriyle birlikte yaşamamış, kayıtlara göre başka çocuğu yok.”

“Ölmüş anne babası ve kayınları dışında, oldukça güzel bir hayat.”

Eve tekrar odaya göz gezdirdi. “Elbette, öyle görünüyor.”

Icove içeri girdiğinde Eve’in yüzü kapıya dönüktü. Aksi takdirde onu duymazdı. Halı kalındı ve doktorun ayakka-bıları üzerinde ses çıkarmıyordu. Takım elbise yerine bol bir pantolon ve kazak giymişti. Yine de, Eve takım elbise-liymiş gibi görünmeyi başardığını düşündü.

Roarke da bunu yapabiliyordu. Ne kadar rahat giyinse de, en ufak hareketiyle etrafına otorite saçtığını fark etmiş-ti.

“Teğmen, Dedektif. Karım birazdan burada olacak. Ço-cukları kontrol ediyor. Bugünlük hizmetkâr robotları devre dışı bıraktık.”

Büfeye gidip kapağını açarak Oto-Aşçıyı ortaya çıkardı. “Avril size içecek bir şeyler teklif ettiğini ama istemediğini-zi söyledi. Kahve içeceğim, fikrinizi değiştirdiyseniz lütfen söyleyin.”

“Kahve iyi olur, teşekkürler. Sade.”

“Benimki şekerli ve hafif olsun,” diye ekledi Peabody. “Bizimle görüşmeyi kabul etmenize minnettarız, Dr. Icove. Sizin için zor bir zaman olduğunu biliyoruz.”

“Gerçekdışı demek daha doğru olur.” Üniteyi programladı. “Icove Merkezi’ndeki ofisinde gördüğüm şey korkunçtu. Onu o şekilde görmek, geri getirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek felaketti. Ama burada, evde...”

İcove başını iki yana sallayıp fincanları çıkardı. “Tuhaf ve hastalıklı bir rüya gibi. Linkimin çalacağını ve babamın pazar akşamı hep birlikte yemek yememizi teklif edeceğini düşünüp duruyorum.”

“Sık sık birlikte yemek yer miydiniz?” diye sordu Eve.

“Evet.” İcove ona ve Peabody’ye kahvelerini uzattı. “Haftada bir, bazen iki kez. Çocukları görmek için uğrardı. Kadın? Babama bunu yapan kadını bulabildiniz mi?”

“Arıyoruz. Dr. İcove, kayıtlar babanızın sağlık merkezindeki kişisel çalışanlarının en az üç senedir onunla birlikte çalıştıklarını gösteriyor. Babanızın kovmasını gerektirecek ya da mutsuz bir şekilde işten ayrılan biri oldu mu?”

“Hayır, bildiğim kadarıyla olmadı.”

“Bazı vakalarda başka doktorlarla ve sağlık çalışanlarıyla çalışmış.”

“Elbette, ameliyat ekibi, psikiyatristler, aile hizmetleri ve benzerleri.”

“Aklınıza babanızın işinin o alanında sorun yaşadığı ya da onunla sorun yaşayan biri geliyor mu?”

“Aklıma kimse gelmiyor. Çok iyi iş çıkarmakta ısrarcı olduğu için en iyilerle çalışır ve hastalarına en iyi kaynakları sunardı.”

“Yine de iş hayatı boyunca mutsuz hastaları olmuştur.”

İcove neşesizce hafifçe gülümsedi. “Herkesi memnun etmek imkânsızdır, özellikle de herkesin avukatını. Ama babam ve ben verebileceğimizden daha fazlasını isteyenleri ya da psikolojik olarak dava açmaya meyilli olanları ele-yebilmek için hastalarımızı dikkatle değerlendirirdik. Yine de, daha önce de söylediğim gibi babam yarı emekliydi.”

“Dolores Nocho-Alvarez adıyla bilinen kadına konsültasyon yapıyordu. Babanızın vaka notlarına ihtiyacım var.”

“Evet.” İcove derin bir iç çekti. “Avukatlarımız bu durumdan memnun değiller, gerekli incelemeleri yapana ka-

dar beklememi istiyorlar. Ama Avril işin hukuki boyutunu düşünmemin aptalca olduğuna beni ikna etti. Onları size teslim etmelerini emrettim. Sizden içeriklerin gizli kalmasını rica etmek zorundayım, Teğmen.”

“Cinayetle bir ilgisi yoksa, kimin yüzünü şekillendirdiği beni ilgilendirmez.”

“Geciktiğim için üzgünüm.” Avril hızla odaya girdi. “Çocukların bana ihtiyacı vardı. Ah, demek kahve içmeye karar verdiniz. Güzel.” Avril kocasının yanına oturup elini tuttu.

“Bayan Icove, yıllar boyunca kayınpederinizin yanında çok vakit geçirdiniz.”

“Evet. O benim yasal koruyucumdu ve benim için bir baba gibiydi.” Dudaklarını büzüştürdü. “O sıradışı bir adamdı.”

“Aklınıza onu öldürmek isteyebilecek biri geliyor mu?”

“Nasıl gelsin? Kendini hayata bu kadar adayan bir adamı kim öldürmek isteyebilir?”

“Son zamanlarda herhangi bir sebepten endişeli görünüyor muydu? Tedirgin? Sinirli?”

Avril başını iki yana sallayıp kocasına baktı. “İki gece önce burada akşam yemeği yedik. Keyfi yerindeydi.”

“Bayan Icove, bu kadını tanıyor musunuz?” Eve dosya çantasından çıkardığı fotoğrafı uzattı.

“O...” Avril’in eli titreyince, Eve tetikte bekledi. “Kayınpederimi o mu öldürdü? Wilfred’i öldüren kadın bu mu?” Gözleri doldu. “Güzel ve genç. Cinayet işleyebilecek birine benzemiyor... Üzgünüm.”

Avril fotoğrafı geri verip gözyaşlarını sildi. “Keşke yardımcı olabilsem. Umarım onu bulup sebebini sorabilirsiniz. Umarım—”

Avril tekrar duraksayıp elini dudaklarına bastırarak kendini toparlamaya çalıştı. “Umarım ona bunu neden

yaptığını sorarsınız. Bilmek hakkımız. Dünyanın bilmeye hakkı var.”

* * *

Wilfred Icov'e'un altmış beşinci kattaki dairesi, oğlunun evinden üç blok, kurduğu sağlık merkezinden beş blok öteki bir binadaydı.

Kendisini Donatella olarak tanıtan binanın kapıcısı tarafından içeri alındılar.

“Duyunca inanmadım, kesinlikle inanmadım.” Eve’in kırklı yaşlarında olduğunu tahmin ettiği siyah takım elbiseli şık bir kadındı. “Dr. Icov'e tanıyabileceğiniz en iyi adamdı, düşünceli ve dostçaydı. On senedir burada çalışıyorum, son üç senedir binanın kapıcısıyım. Onun hakkında tek bir kötü söz söylendiğini duymadım.”

“Biri kötü konuşmaktan fazlasını yaptı. Çok fazla ziyaretçisi olur muydu?”

Kadın tereddüt etti. “Bu şartlar altında dedikodu sayılmaz sanırım. Sosyal, evet. Ailesi doğal olarak düzenli şekilde burayı ziyaret ederdi. Tek tek ya da grup hâlinde. Arkadaşları ve meslektaşları için burada küçük akşam yemeği partileri düzenlerdi ama bunun için genellikle oğlunun evini kullanırdı. Kadınlarla arkadaşlık etmekten hoşlanırdı.”

Eve başıyla Peabody’ye işaret edince, ortağı fotoğrafı çıkardı.

“Peki ya bu kadınla?” diye sordu Peabody ve kapıcı fotoğrafı alıp dikkatle inceledi.

“Hayır, üzgünüm. Tip olarak bu tür kadınlardı, anlıyorsunuz. Güzellik ve gençlik hoşuna giderdi. Bu onun mesleği, bir bakıma. İnsanları güzelleştirmek, gençliklerini korumalarına yardımcı olmak. Demek istediğim, kaza kurbanları konusunda harika iş çıkarırdı. İnanılmazdı.”

“Misafirlerin kaydını tutuyor musunuz?” diye sordu Eve ona.

“Hayır, üzgünüm. Elbette, bina sakinlerine sormadan misafirlerin geçmesine izin vermiyoruz. Ama imza gerekmiyor. Teslimatlar hariç.”

“Çok teslimat alır mıydı?”

“Olması gerekenden fazla değil.”

“Son altmış günlük kayıtların ve son iki haftanın güvenlik disklerinin birer kopyası işimize yarayabilir.”

Donatella suratını ekşitti. “Bina yönetiminden resmi talepte bulunursanız, size onları hemen ve daha az karmaşayla verebilirim. Sizin için şimdi onlarla iletişime geçebilirim. Management New York.”

Eve’e bir yerden tanıdık geliyordu. “Bu binanın sahibi kim?”

“Aslına bakılırsa, Roarke Şirketler Grubu’nun binası—”

“Boş verin,” dedi, Peabody arkasından hafifçe gülerken. “Ben hallederim. Evini kim temizliyor?”

“Dr. Icove robot ya da insan hizmetkâr bulundurmazdı. Binanın robot hizmetçilerinden yararlanırdı. Her gün. Temizlik açısından robotları tercih ederdi.”

“Pekâlâ. Etrafa bakmalıyız. En yakın akrabası tarafından yukarı çıkmamıza izin vermeniz söylendi.”

“Evet. Bu işi size bırakacağım.”

“Gerçekten güzel bir bina,” dedi Peabody kapıcının arkasından kapı kapanırken. “Biliyor musun, nerelerin sahibi olduğunu bilmen için Roarke’tan bir tablo hazırlamasını isteyebilirsin.”

“Evet, her on dakikada bir bir şeyler satın aldığına ya da yüksek bir kârla sattığına göre bu işe yarayabilir. Görgü tanıklarının karşısında kıs kıs gülmek yok.”

“Affedersin.”

Eve açık yaşam dedikleri şeyin bu olduğunu düşündü. Oturma odası, yemek odası, dinlenme alanları, hepsi kocaman bir odadaydı. Banyo olduğunu tahmin ettiği oda di-

şında kapı yoktu. Üst katta ana yatak odası, misafir yatak odası ve ofis olan bir başka açık alan vardı. Mahremiyet katmak için ceplerden çekilen panellerle duvarlar oluşturulabiliyordu.

Bu düşünce onu tedirgin etti.

“Hadi, önce birinci, sonra ikinci kata göz atalım,” dedi Eve. “Son yetmiş iki saatte yapılmış gelen ve giden bütün link görüşmelerini kontrol et. E-posta, sesli mesajlar ve her türlü kişisel nota bak. Gerekirse, Elektronik Dedektifler Departmanı’ndan daha derine inmelerini isteriz.”

Alan, diye içinden geçirdi Eve işe koyulurken, ve yükseklik. Zenginler ikisine de çok önem veriyordu. Onu kalabalık kaldırımlardan ayıran tek şey duvar yerine pencelelerken bulunduğu hatrı sayılır yükseklikte, altmış beşinci katta çalışmaktan pek hoşnut değildi.

Peabody çekmeceleri incelerken, pencerelere sırtını dönüp bir dolabı karıştırmaya başladı. Eve üç pahalı palto, birkaç ceket, ipek ya da kaşmir altı atkı, üç siyah şemsiye ve ikisi siyah, biri kahverengi ve biri gri olmak üzere dört çift eldiven buldu.

Birinci kattaki linkte yavru köpek istediği için ondan destek bekleyen torunuyla ve o desteği göstermek için aradığı geliniyle yaptığı birer görüşme vardı.

Üst katta, Eve buzlu cam duvarların arkasında bulunduğunu sandığı oturma odası ya da ikinci misafir odasının aslında ana yatak odasının giysi dolabı olduğunu fark etti.

“Tanrım.” O ve Peabody durup raflar, büfeler, askılar ve döner çubuklarla düzenlenmiş geniş alana baktılar. “Roarke’unkinden neredeyse daha büyük.”

“Bu cinsel bir güzel adlandırma mı?” Peabody başını eğerek ona bakınca, bu kez Eve gülmeye başladı. “Adam giysilerini gerçekten seviyormuş. Burada yüzlerce takım elbise olduğuna bahse girebilirim.”

“Her şey ne kadar da düzenli. Renk, kumaş, aksesuarlar. Mira, gardırobu konusunda bu kadar kompulsif biriyle çok iyi vakit geçirirdi.”

Eve psikiyatrist ve profil uzmanıyla bu konuda iletişime geçebileceğini düşündü. Kurbanı tanırsan katili de tanırsın, diye içinden geçirdi.

Başını çevirince cam duvarın arkasının aynayla kaplı olduğunu ve içine zarif bir bakım alanının yerleştirildiğini gördü.

“Görünüm,” dedi Eve. “Bu onun için bir öncelikti. Hem kişisel hem de mesleki bir öncelik. Yaşam alanına bak. Her şey yerli yerinde. Her şey renklerine göre düzenlenmiş.”

“Burası güzel bir yer. Kusursuz üst sınıf şehir yaşamı.”

“Evet, güzellik ve kusursuzluk, tanımaya çalıştığımız adamın hayatı bunlar etrafında dönüyordu.” Eve tekrar yatak odasına gidip komodinlerden birinin çekmecesini açtı. Bir disk okuyucu, üç kitap diski ve birkaç kullanılmamış hatırlatıcı küp buldu. İkinci komodin boştu.

“Seks oyuncacı yok,” dedi Eve.

“Neyse ki,” dedi Peabody, biraz utanmış görünüyordu.

“Ortalama ömrünü doldurması için önünde en az kırk senesi olan sağlıklı ve çekici bir erkekti.” Eve banyoya girdi. Kocaman bir jet küveti, bembeyaz çinili geniş bir duş bölmesi, yanında kurulanma kapsülü ve barut rengi tezgâhlarda parlak siyah saksılı kırmızı çiçeklerden küçük bir bahçe vardı.

İki heykel vardı, ikisi de uzun boylu ve ince çıplak figürlerdi, yüzleri sevimliydi.

Duvarlardan biri tamamen ayna kaplıydı. “Adam kendine bakmaktan, kendisini kontrol edip her şeyin kusursuz olduğundan emin olmak istiyormuş.” Eve dolapları ve çekmeceleri kontrol etti. “Üst sınıf bakım ürünleri, losyonlar, iksirler, standart ve gençlik uzatan pahalı ilaçlar. Görünü-

münü fazlasıyla önemsiyormuş. Takıntılı diyebiliriz.”

“*Sen* diyebilirsin,” dedi Peabody. “Süslenmeye beş dakikadan fazla zaman ayıran herkesi takıntılı sanıyorsun.”

“‘Süslenmek’ kelimesi bile durumu yeterince açıklıyor. Her hâlükârda, adamın kendisinin, sağlığının ve görünüşünün fazlasıyla farkında olduğunu söyleyebiliriz. Ve çevresinde sanatsal açıdan çıplak kadınlar olmasından hoşlanıyor. Ama cinsel açıdan değil ya da artık değil. Porno filmler, seks oyuncakları, müstehcen dergi diskleri yok. Temiz görünüyor.”

“Bazı insanlar hayatlarının belirli döneminde seksi geri plana atarlar.”

“Çok yazık.”

Eve dışarı çıktı ve egzersize ayrılmış alanın ofis bölümüyle birleştiğini fark etti. Bilgisayarı denedi. “Şifreli. Elbette. Elektronik Dedektifler Departmanı bunu biraz kurcalasın ve gözden geçirilmeleri için bütün diskleri Polis Merkezi’ne götürelim.”

“Tek bir şey bile yerinden oynamamış,” diye mırıldandı Eve. “Her şey yerli yerinde. Derli toplu, düzenli, şık. Burası bir holo programı gibi.”

“Evet, öyle. Hayallerindeki evi düşünürken oynadığın oyunlardan biri gibi.” Peabody yan gözle Eve’e baktı. “Bazen oynuyorum. Gerçi sen zaten Rüya Ev’de yaşıyorsun.”

“Şuraya bak.” Eve cam tırabzana yaklaştı. “Onun nasıl yaşadığını görebilirsin. Sabah muhtemelen erkenden kalkıyordur. Dinç kalmak için yarım saatini bu ekipmanda harcıyor, sonra duş alıp kişisel bakımını yapıyor, kusursuz görüldüğünden emin olmak için aynanın karşısında enine boyuna kendisini inceliyor, günlük ilaçlarını alıyor, sağlıklı bir kahvaltı yapmaya gidiyor, gazete ya da belki bir tıp dergisi okuyordur. Ekranda sabah haberlerini yakalıyor olabilir, haberler açıkken gelip o gün ne giyeceğine karar

veriyordur. Giyiniyor, süsleniyor, randevu defterini kontrol ediyordur. Ona bağılı olarak belki burada küçük evrak işlerini hallediyor ya da ofisine geçiyordur. Hava izin verdiği sürece çoğu gün sağlık merkezine yürüyerek gitmeyi tercih etmiş olmalı.”

“Belki de omuz ya da evrak çantasını alıp bir taksiyle ulaşım istasyonuna gidiyordu,” diye araya girdi Peabody. “Konferanslar verip konsültasyon yapıyor ve arada seyahat ediyordur.”

“Evet, güzel bir yemek yiyip etrafı dolaşmaya çıkıyor. Tek tük randevular alıp kurul toplantılarına ya da o tür şeylere katılıyordu. Aileyi ziyaret edip haftada birkaç kez onlarla görüşüyordu. Arada sırada bir kadın arkadaşı ya da iş arkadaşıyla akşam yemeği yiyor ya da bir iki içki içiyordu. Kusursuz evine dönüp yatağında bir şeyler okuduktan sonra uykuya dalıyordu.”

“İyi bir hayatı olmuş.”

“Evet, öyle görünüyor. Ama ne yapıyordu?”

“Az önce söyledin—”

“Bu yeterli değil, Peabody. Adam önemli biri, koca bir beyin, sağlık merkezleri ve vakıflar kurmuş, tek başına uzmanlık alanında ilerleme kaydetmiş. Son zamanlarda ise arada sırada bir vaka kabul edip vaktinin çoğunu konferanslara ya da şehir dışı konsültasyonlara ayırmış. Haftada birkaç gün torunlarıyla vakit geçirmiş. Bu yeterli değil,” diye tekrarladı Eve başını iki yana sallayarak. “Heyecan nerede? Cinsel açıdan en azından düzenli olarak aktif olduğunu gösteren bir işaret yok. Burada spor ya da hobi ekipmanları yok. Verilerinde bu alanlara ilgi gösterdiğine dair hiçbir şey yok. Golf ya da emekli adamların ilgilendiği oyunlar oynamıyor. Görünüşe göre, evrak işlerini halledip takım elbiseler almakla meşgulmüş. Bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı.”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum.” Eve dönüp kaşlarını çatarak ofise baktı. “Bir şey. Elektronik Dedektifler Departmanı’yla iletişime geç. O bilgisayarda ne olduğunu bilmek istiyorum.”

Zorunluluktan ziyade alışkanlıkla, Eve morgu listesinde uğrayacağı bir sonraki durak olarak belirledi. Baş adli tabip Morris’i karolu koridorda otomatın başında oyalanırken buldu, yanlış görmüyorsa iri göğüslü bir sarışınla flört ediyordu.

Kadının heybetli göğüsleri ve kırpıştırıp durduğu kirpikleri bir yana, Eve görür görmez sarışının bir polis olduğunu anladı. O yaklaşırken sohbetlerine ara verip ikisi de şehvetle ışıldayan gözlerini ona doğru çevirdi.

Biraz endişe vericiydi.

“Merhaba, Morris.”

“Dallas. Ölünü mü arıyorsun?”

“Hayır, sadece buradaki parti havası hoşuma gidiyor.”

Morris gülümsedi. “Teğmen Dallas, Dedektif Coltraine, kısa bir süre önce Savannah’dan güzel şehrimize tayin edildi.”

“Dedektif.”

“Sadece birkaç haftadır 42. birimdeyim ama şimdiden hakkınızda çok şey duydum, Teğmen.”

Sesi erimiş tereyağı gibiydi, gözleri koyu maviydi. “Tanıştığımıza sevindim.”

“Elbette. Ortağım, Dedektif Peabody.”

“New York’a hoş geldiniz.”

“Geldiğim yerden farklı olduğu kesin. Artık gitmeliyim. Vaktinizi ayırdığınız için teşekkür ederim, Dr. Morris, kola için de.” Dedektif Coltraine otomattan aldığı kutu kola-yı havaya kaldırıp bir kez daha kirpiklerini kırpıştırdıktan sonra süzülür gibi ölüm koridorunda ilerledi.

“Manolya çiçeği.” Morris içini çekti. “Tamamen açmış.”

“Emdiğin o bitki özüyle dolup taşıyor olmalısın.”

“Sadece biraz tadına baktım. Genelde polislerden o alanda uzak dururum. Ama bir istisna yapmam gerekebilir.”

“Sana kirpiklerimi kırıştırmamam bana içecek bir şey alamayacağın anlamına gelmez. Peabody için sonsuza-kadar-diyetteyim çeşidi olsun.”

Morris iki kutu sipariş etti. “Adı Amaryllis.”

“Ah, Tanrım.”

“Kısaca Ammy.”

“Beni hasta ediyorsun, Morris.”

Morris kutulardan birini ona, diğerini Peabody’ye verdi. “Gidip ölü adamını görelim. Bu sana kendini daha iyi hissettirir.”

Morris önden ilerledi. Donuk altın rengi gömlek ve ceviz rengi bir takım elbise giymişti. Koyu saçlarını üst üste iki kuyruk yapıp altın rengi iple toplamıştı.

Morris’in zarif giyim tarzı keskin yüz hatlarına ve hırslı gözlerine yakışıyordu.

Kapılardan geçip bekleme alanına girince, Morris çekmecelerin bulunduğu yere yöneldi. Birinin kilidini açarken buhar yükseldi.

“İkon olarak da bilinen Dr. Wilfred Icove. O muhteşem bir adamdı.”

“Onu tanır mıydın?”

“Sadece ismen. Yıllar içinde bazı konferanslarına katıldım. Büyüleyiciydi. Gördüğünüz gibi, elimizde yaklaşık seksen yaşında bir adam var. Kas tonusu harika. Aldığı tek yara aort damarını delmiş. Sıradan ameliyat neşteri.”

Morris görüntüleme bölümüne geçip ona yarayı ve çevresini büyütülmüş biçimde göstermek için bir ekran açtı.

“Tek hamlede isabet. Savunma yarası yok. Toksikoloji vücudunda yasadışı maddeler bulunmadığını gösteriyor. Basit vitaminler ve takviyeler kullanıyormuş. Tam buğday unundan bir kapkek, yüz yirmi mililitre gerçek portakal suyu, kuşburnu çayı, biraz muz ve ahudududan oluşan son yemeğini ölmeden yaklaşık beş saat önce yemiş. Kurban kendi alanının hayranıymış, yüzünden ve vücudundan eşsiz ameliyatlar geçirmiş. Kas tonusu sağlıklı ve genç görünümü için çaba harcamaya inandığını gösteriyor.”

“Ölmesi ne kadar sürmüştü?”

“Bir ya da iki dakika, esasen anında ölmüş sayılır.”

“Neşter kadar keskin bir şeye rağmen, takım elbiseyi, gömleği, eti ve kalbi delmek sağlam bir darbe gerektirir, kesinlik de cabası.”

“Doğru. Bunu yapan her kimse çok yakınına girmiş ve ne yaptığını biliyor olmalı.”

“Pekâlâ. Olay yeri inceleme ekibi hiçbir şey bulamadı. Kahrolası mekân her gece temizleniyormuş. Cinayet aletinde parmak izi yok. Yalıtılmış olmalı.” Eve cesedi incelerken dalgın bir şekilde parmaklarıyla kalçasında ritim tuttu. “Güvenlik disklerinde kadının binaya girmesini izledim. Hiçbir şeye dokunmadı. Sesli kayıt almıyorlar, o yüzden kadının ses izi yok. Kimliği sahte. Feeney kadının görüntüsünü Uluslararası Suç Faaliyetleri Kaynak Merkezi’nde aratıyor ama ondan haber almadığıma göre, şimdiye dek şansı yaver gitmedi diyebiliriz.”

“Kusursuz katil.”

“Öyle. İçecek için teşekkürler, Morris.” Eve onu güldürmek için kirpiklerini kırıştırdı.

“Amaryllis ne biçim bir isim?” diye sordu Eve, Peabody’yle arabaya dönünce.

“Çiçek ismi. Kıskanıyorsun.”

“Ne dedin?”

“Morris’le aranda bir şey var. Hepimiz Morris’ten hoşlanıyoruz, o tuhaf bir şekilde çekici. Ama ikinizin arasında özel bir şey var ve birdenbire Güneyli Güzel Barbie gelip onu heyecanlandırıyor.”

“Morris’ten hoşlanmıyorum. Biz iş arkadaşız. Ayrıca kadının adı Barbie değil, Amaryllis.”

“Bebegi kastettim, Dallas. Bilirsin, Barbie bebek. Tanrım, hiç oyuncak bebeğin olmadı mı?”

“Oyuncak bebekleri küçük ölü insanlara benzetiyorum. Elimde yeterince ölü insan var, teşekkürler. Ama seni anlıyorum. Kısaca Ammy mi? Böyle bir isimle nasıl polis olabilir? Merhaba, adım Ammy, şimdi sizi tutuklayacağım. Lütfen.”

“Morris’le aranda küçük, hoş bir şey var.”

“Hiçbir şey yok, Peabody.”

“Oradaki mermerlerin birinde onunla seviştiğini hayal etmediğini sakın söyleme.” Eve Pepsi’sini içerken boğulacak gibi olunca Peabody omuzlarını silkti. “Pekâlâ, sadece ben hayal ettim, öyleyse. Hey, bak, yağmur kesildi, kendimi daha fazla küçük düşürmeden konuyu değiştirebilmem için güzel bir bahane.”

Eve’in nefesi normale dönerken önüne baktı. “Bir daha bu konudan bahsetmeyelim.”

“En iyisi bu.”

Eve kurbanın ofis diskleriyle ofisine girdiğinde, Dr. Miramasasının yanında duruyordu.

Bugün doktorların şık giyinme günü olmalı, diye içinden geçirdi Eve.

Mira kendine özgü takım elbiselerinden biriyle oldukça

zarif görünüyordu; bu kez boğazına kadar düğmeli, kısa ve vücuduna oturan gül rengi bir ceket giymişti. Geriye taradığı vizon rengi saçı ensesinde dalgalanıyordu. Kulaklarında küçük altın üçgenler ışıldıyordu.

“Eve. Ben de sana bir not bırakmak üzereydim.”

Mira’nın pürüzsüz, güzel yüzündeki o yumuşak mavi gözleri hüznünlüydü. “Ne oldu?”

“Biraz vaktin var mı?”

“Elbette. Elbette. İçecek bir şey–” Eve kahve teklif etmek üzereyken Mira’nın bitki çayını tercih ettiğini hatırladı. Oto-Aşçısında hiç kalmamıştı. “Herhangi bir şey alır mısın?”

“Hayır, teşekkürler. Wilfred Icove’un cinayet dosyasıyla sen ilgileniyorsun.”

“Evet, bu öğlen tesadüfen yakaladım. Başka bir konu için olay yerindeydim. Şüpheliye dair elimdeki bilgilerle sana danışmayı düşünüyordum... Onu tanıyordun,” diyen Eve durumu anladı.

“Evet, tanıyordum. Gerçekten... sarsıldım,” dedi ve ziyaretçi sandalyesine oturdu. “Anlam veremiyorum. İkimiz de bu tür şeylere alışık olmalıyız, değil mi? Her gün ölümle yüzleşiyoruz ve ne yazık ki tanıdığımız, sevdiğimiz ya da saygı duyduğumuz kişileri es geçmiyor.”

“Hangisiydi? Sevgi mi, saygı mı?”

“Saygı, hem de çok. Asla romantik bir birlikteliğimiz olmadı.”

“Zaten senin için çok yaşlıydı.”

Mira’nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Teşekkür ederim. Onunla yıllar önce tanıştım. Mesleğime yeni başlıyordum. Bir arkadaşım erkek arkadaşı tarafından istismar ediliyordu. En sonunda arkadaşım ondan ayrılıp hayatını geri kazanmaya başladı. Adam onu kaçırıp tecavüz etmiş. Onu bayıltana kadar dövdükten sonra Grand Central

yakınlarında arabasından atmış. Yaşadığı için şanslıydı. Yüzü paramparça olmuştu, dişleri kırılmıştı, kulak zarı patlamış, gırtlığı ezilmişti, acı içindeydi ve deformasyon çoktu. Wilfred'e gidip onu hastası olarak kabul etmesini rica ettim. Ülkedeki değilse bile, şehirdeki en iyi cerrah olarak tanındığını biliyordum.”

“Ve kabul etti.”

“Evet, kabul etti. Dahası, vücudunun yanı sıra ruhu ve cesareti paramparça olan bir kadına karşı çok nazik ve son derece sabırlıydı. Wilfred ile arkadaşım ile ilgilenirken birlikte çok vakit geçirdik ve arkadaş olduk. Bu şekilde ölmesini kabullenmek çok zor. Böylesi bir kişisel bağlantının beni bir adım geride tutmana sebep olabileceğini anlıyorum. Senden bunu yapmamamı rica ediyorum.”

Eve bir süre düşündü. “Kahve içer misin?”

“Arada sırada.”

Eve Oto-Aşçıya gidip iki fincan kahve programladı. “Kurbanı anlamamın ve bir katil profilini oluşturmanın faydası olabilir. Dosyada çalışabileceğine inanıyorsan çalışabilirsin.”

“Teşekkür ederim.”

“Kurbanla son birkaç sene içinde sık sık görüştün mü?”

“Pek sayılmaz.” Mira kahveyi aldı. “Sosyal ortamlarda birkaç kez. Akşam yemeği ya da bir parti, kokteyller ve arada sırada tıp konferanslarında karşılaştık. Icove Merkezi'nde baş psikiyatrist olmamı teklif etti ve reddedince hayal kırıklığına uğradı, belki de biraz sinirlendi. Bir süre profesyonel olarak konsültasyon yapmadık ama sosyal ilişkimizi koruduk.”

“Aileyi tanıyorsun.”

“Evet, oğlu da onun gibi ıslık ıslık bir zihin ve babasının işini devam ettirmek için harika bir seçenek gibi görünüyor. Gelini yetenekli bir ressam.”

“Şu sıralar resimle pek ilgilenmiyor.”

“Hayır, sanmıyorum. İlk eserlerinden birine sahibim. Sanırım dokuz ve altı yaşlarında iki torunu var. Bir kız ve bir erkek. Wilfred onlara bayılırdı. Onların yeni hololarını ya da fotoğraflarını göstermek için her zaman yanında taşırdı. Çocuklara tapar. Bana kalırsa, buradaki sağlık merkezi dünyadaki en iyi çocuk rekonstrüktif bölümüne sahip.”

“Düşmanları var mıydı?”

Mira arkasına yaslandı. Eve doktorun yorgun görüldüğünü düşündü. Üzüntünün sistemi tüketebileceğini ya da harekete geçirebileceğini biliyordu.

“Ona gıpta eden, yeteneğini ve vizyonunu kıskanan insanlar vardı, hatta bazıları yıllar boyunca bunu sorguladılar. Ama hayır, topluluğumuzda ona zarar vermek isteyebilecek biri olduğunu sanmıyorum. Ortak sosyal çevremizde de böyle biri yoktu.”

“Pekâlâ. Tıbbi dosyalarına göz atarken biraz yardıma ihtiyacım olabilir. Dili tercüme etmek konusunda.”

“Sana dilediğin kadar zaman ayırmaktan memnuniyet duyarım. Bu elbette uzmanlık alanım değil ama onun notlarını ve vaka dosyalarını anlamana yardımcı olabilirim.”

“Profesyonel birinin işi gibi görünüyor. Suikast olabilir.”

“Profesyonel mi?” Mira henüz içmediği kahvesini kenara koydu. “Bu imkânsız. Hatta gülünç.”

“Olmayabilir. Tıbbi imparatorluklar, maddi açıdan kazançlı imparatorluk kuran doktorlar sadece para kazanmazlar, aynı zamanda çok fazla entrika, güç ve nüfuz edindirler. Biri onu ortadan kaldırmak istemiş olabilir. Şüpheli İspanya vatandaşı olduğunu iddia eden sahte bir kimlik kullandı. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?”

“İspanya.” Mira elini saçında ve yüzünde gezdirdi. “Hayır, ilk etapta değil.”

“Yirmili yaşlarının sonunda baş döndürücü bir kadın.” Mira’ya fotoğrafın bir kopyasını vermek için çantasını karıştırdı. “Güvenlikten geçerken gözünü bile kırpmadı. Onu bir neşterle kalbinden bıçaklamış, cinayeti asistanının öğle yemeğinde olacağı zamana ayarlamış, bu ona binadan çıkması için zaman vermiş ve telaşsız bir şekilde çıkıyor. Droid olabileceğini düşündüm fakat bu vücut taramasında ortaya çıkardı. Ama olaydan önce, anlaşılan olay esnasında ve sonrasında da kadın oldukça sakindi.”

“İyi planlanmış, organize edilmiş ve kontrollü. Tepki göstermiyor.” Mira olumlu anlamda başını salladı, çalışmak onu dengelediği için daha istikrarlı görünüyordu. “Sosyopatik eğilimleri olması muhtemel. Ayrıca, tek hamle; kontrol, etkinlik ve duygusuzluğa işaret eder.”

“Cinayet aletinin içeri saklanmış olması olası. Kadınlar tuvaletine. Bu da içeriden birinin ya da içeri erişimi olan birinin suç ortağı veya itici güç olması anlamına geliyor. Binayı her hafta silip süpürüyorlar ve temizlik sistemi etrafı her gece sterilize ediyor. O alet uzun zamandır orada değildi.”

“Kayıt elinde mi?”

“Evet. Onu kontrol ediyorum. Birkaç hasta ve personeli var. Diğer bölümlerin personeli ve çalışanları oraya gittiklerinde imza atmıyorlar. Bir de temizlik ve bakım ekibi var. Cinayetten önceki kırk sekiz saatin güvenlik disklerine göz atıp neler bulabileceğime bakacağım. Cinayet aletinin orada daha uzun süre kaldığından şüpheliyim. Tabii içeride bir yerdeyse. Belki de kadının sadece tuvaleti kullanması gerekti.” Eve omuzlarını silkti. “Arkadaşın için üzgünüm, Dr. Mira.”

“Ben de üzgünüm. Bu şartlar altında arkadaşımı temsil etmesini isteyeceğim biri varsa, o sensin.” Mira ayağa kalktı. “Bir şeye ihtiyacın olursa, çekinme.”

“Diğer arkadaşın, eski sevgilisi tarafından saldırıya uğrayan, şimdi ne durumda?”

“Wilfred ona yüzünü geri verdi ve birkaç sene terapi gördükten sonra hayata döndü. Santa Fe’ye taşınıp küçük bir sanat galerisi açtı. Bir suluboya ressamıyla evlendi ve bir kızı oldu.”

“Peki ona saldıran adam?”

“Yakalandı, mahkemeye çıkarıldı ve tutuklandı. Wilfred kadının yaraları hakkında ifade verdi. Aşağılık herif hâlâ Rikers’da.”

Eve gülümsedi. “Mutlu sonlara bayılırım.”

Dördüncü Bölüm

Eve Elektronik Dedektifler Departmanı'na girdi, ona göre oradaki polisler kamu personelinden ziyade kulüp müdavimleri ve video yıldızları gibi giyiniyorlardı. Giysileri modaya uygundu, saçları rengârenkti ve üstlerinde küçük cihazlar vardı.

Birkaç dedektif odada salına salına ya da aheste aheste dolaşırken mikrofonlu kulaklıklarına konuşuyor ya da avuç içi bilgisayarlarına anlaşılmaz kodlar söylüyorlardı. Masalarında ya da bölmelerinde çalışan birkaç kişi bitmek bilmeyen seslerin, tıkırtıların ve ekipmanların uğultusunun farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Eve onları aşırı çalışan bir kovan dolusu arıya benzetti ve elektronik ekiple bir gün bile geçirmeden aklını kaçıracağını düşündü.

Ancak polisler arasında en akli başında ve sağlam olduğunu düşündüğü Feeney ortamdan çok memnun görünüyordu. Üzerinde kırışık gömleğiyle masasında oturmuş kahvesini yudumlayarak çalışıyordu.

Güvenebileceğin şeyler var, diye içinden geçiren Eve içeri girdi. Feeney öylesine konsantre olmuştu ki, Eve ekranına bakmak için masasının etrafında dolaşınca ancak varlığını fark etti.

“Bu iş değil,” dedi Eve.

“Evet, iş. Sonlandır–”

Eve merhamet göstermeden programı sonlandırmasını emretmesine engel olmak için Feeney'in ağzını eliyle kapattı.

“Bu bir simülasyon ya da yeniden canlandırılmış bir olay yeri değil.”

Feeney Eve’in avucuna doğru sesler çıkardı.

“Bu bir oyun. Polis ve hırsız oyunu. Roarke’ta da var.”

Feeney Eve’in elini itip itibarını korumaya çalıştı. “Teknik olarak bu bir oyun. Ama el-göz koordinasyonu egzersizleri, refleks testleri yaptırıp mantıksal düşünebilme yeteneğini geliştiriyor. Beni uyanık tutuyor.”

“Bu pisliği ortaya yayacaksan, en azından önce bana bir çift bot verebilirsin.”

“Programı sonlandır.” Feeney suratını asarak ona baktı. “Burasının kimin ofisi olduğunu ve kimin daha kıdemli olduğunu unutuyorsun.”

Feeney parmağıyla duvardaki ekrana işaret etti. “Onu görüyor musun? Şu anda bana verdiği fotoğrafı aratıyorum. O kadını Uluslararası Suç Faaliyetleri Kaynak Merkezi’nde arattım; ismini, çalışma biçimini ve resmini. Hiçbir şey çıkmadı. McNab standart bir görüntü eşleştirme taraması yaptı ama bir şey bulamadı. O yüzden ikinci kez tarama yapıyorum. Olay yerinden gelen ekipmanları inceleyen bir ekip var ve başka bir teslimat birimi kurbanın evinden kişisel eşyalarını getirmeye gitti. Bugün senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

“Huysuzluk etme.” Eve Feeney’in masasının ucuna oturup bir kâsede bulundurduğu şekerlemeli fındıklardan aldı. “Kim bu kadın? Bu şekilde cinayet işleyen biri hiçbir radar da çıkmaz mı?”

“Bir ajan olabilir.” Feeney de bir avuç fındık aldı. “Belki de kurbanın onaylanmış bir hedefti.”

“Örtüşmüyor. Icové’a dair edindiğim veriler bu yöntemle uyumlu değil. Eğer gizli bir hükümet ajanıysan, neden sıkı güvenlikten yürüyerek geçesin ki? Neden yüzünü herkese göstermek isteyesin? Onu sokakta bir yerde öldürmek

daha kolay olurdu. Ya da evinde. Oradaki güvenlik Ilove Merkezi'ndekinden çok daha hafif.”

“Bağımsız hareket eden biri olabilir mi?”

“Eğer bağımsız hareket eden biriye, yüzünü radar ekranından gizlemesi için daha çok sebebi var.”

Feeney omuzlarını silkip kamburunu çıkardı. “Sadece olasılıkları sayıyorum, evlat.”

“Kadın randevu alıyor, sistemlerinin kabul ettiği kimliğini kullanarak güvenlikten geçiyor. Asistanın ne zaman bir saatliğine dışarı çıkacağını biliyor ve bu ona ceset keşfedilmeden önce rahatça uzaklaşması için süre veriyor. Cinayet aleti daha önce oraya yerleştirilmiş olmalı. Her şey çok hızlı. Ama...”

Feeney omuzlarını esnetip Eve'in cümlesini tamamlamasını bekledi.

“Neden onu orada öldürdü? Neresinden bakarsan bak, adamı ofisinde öldürmek evinde öldürmekten daha karmaşık. Üstelik adam hava kötü değilse işe yürüyerek gidiyor. O kadar iyiysen, onu sokağın ortasında öldürür ve yürüme-ye devam edersin. Bugün arabasıyla işe gitmiş. Yaşadığı binada yeraltı otoparkı var. Onu orada öldürebilirdi, elbette güvenlik var ama yine de ofisinde öldürmekten daha kolay olurdu.”

“Kadının doktoru orada öldürmesinin bir sebebi var.”

“Evet. Belki onu öldürmeden önce ona söyleyeceği ya da doktorun ona söylemesini istediği bir şey vardı. Her neyse, bu kadının ilk cinayetiye, acemi şansı büyük ölçüde ondan yanaymış. Hiçbir hata yapmamış Feeney, bir tane bile. Adamı kalbinden bıçakladıktan sonra o narin alnında bir tane bile ter damlası yoktu. Tam isabet ettirmiş. Sanki göğsünün üzerinde bir hedef tahtası varmış gibi bıçağı oraya saplamış.”

“Pratik yapmıştır.”

“Kesinlikle. Ama bir droidi, kuklayı ya da simülasyonu bıçaklamak, bunu bir hologram programında yapmak... gerçek bir bedene saptamakla aynı şey değil. Bunu biliyor-sun. *İkimiz de biliyoruz.*”

Eve bir yandan şekerlemeleri katır kutur çiğnerken düşünüyordu. “Peki ya kurban? O da neredeyse kadın kadar gerçekdişi. Tek bir lekesi yok, seksen senelik ömründe ve elli seneyi aşkın doktorluk kariyerinde en ufak bir suç işlememiş. Meslek hayatı boyunca kendisine birkaç dava açılmış ama yaptığı iyi işler ve profesyonel başarısı ağır basmış. Evi mi? Bir video seti gibi. Her şey yerli yerinde ve adamın Roarke’tan daha fazla takım elbisesi olduğuna eminim.”

“Mümkün değil.”

“Son derece eminim. Elbette, Roarke’tan neredeyse elli yaş daha büyük, belki de sebebi budur. Bildiğimiz kadarıyla, kumar oynamıyor, kimseyi aldatmıyor, komşusunun karısıyla birlikte olmuyor. Oğlu ölümünden kısmen maddi kazanç sağlayacak ama olayla örtüşmüyor. Oğlu bu açıdan sağlam ve zaten şu sıralar merkezi o yönetiyor sayılır. Şimdiye kadar görüşülen Icove Merkezi çalışanları kurbanı öve öve bitiremiyorlar.”

“Pekâlâ. Adamın utanılacak bir sırrı, gizlediği kirli çamaşırları olmalı.”

Eve, Feeney’in kolunu yumruklarken ıslıl ıslıl gülümsedi. “Teşekkür ederim! Ben de böyle düşünüyorum. Kimse bu kadar temiz olamaz. Hem de hiç kimse. Benim dünyamda olamaz. Bu adam kadar kazanan biri verilerinden belirli detayların çıkarılması için doğru kişilere rüşvet vermiş olabilir. Ayrıca, bana kalırsa çok fazla boş vakti var. Zamanını nasıl geçirdiğini anlayamıyorum. Ofisinde ya da evinde dikkat çeken bir şey yok. Randevu defterine göre haftanın en az iki günü ve üç gecesi hiçbir şeyle meşgul değil. Ne yapıyordu, nereye gidiyordu?”

Eve bilek ünitesini kontrol etti. “Şefi bilgilendirmeliyim. Sonra oyuncaklarımı alıp onlarla oynamak için eve geçeceğim. Herhangi bir şey bulursan, duymaya hazırım.”

Eve labirenti andıran Polis Merkezi’nde ilerleyip Şef Whitney’in ofisine gitti ve hemen içeri alındı. Otoritesinin ağırlığını yansıtan geniş omuzlu iri yarı bir adam olan şef, masasındaydı. Zamanla o otorite siyahî teninde çizgiler oluşturmuş ve saçlarına yer yer ak düşürmüştü.

Şef bir sandalyeye oturmasını işaret edince, Eve kaşlarını çatmamaya çalıştı. On seneyi aşkın bir süredir şefi olduğu için Eve’in raporlarını ayakta vermeyi tercih ettiğini biliyordu.

Eve oturdu.

“Başlamadan önce,” dedi Şef, “değınmek istediğım hassas bir konu var.”

“Efendim?”

“Soruşturma esnasında büyük ihtimalle İcove Merkezi’nin hasta listesini gözden geçirmen, kurban ve oğlulla hasta isimlerini çapraz karşılaştırmam gerekecek.”

Eyvah. “Evet efendim, niyetim bu.”

“Bu süreç esnasında, genç Dr. İcove’un...”

Ah kahretsin.

“Genç Dr. İcove’un kurbanın danışmanlığı altında Bayan Whitney üzerinde birkaç küçük estetik işlem gerçekleştirdiğini öğreneceksin.”

Bayan Whitney. Tanrı’ya şükür, diye içinden geçirdi Eve ve midesinin rahatladığını hissetti. Şefin ona sağlık merkezinin hizmetlerinden yararlandığını söylemesinden korkuyordu.

“Pekâlâ. Affedersiniz. Evet, efendim.”

“Senin de tahmin edebileceğin gibi, karım bu konunun gizli kalmasını istiyor. Senden kişisel bir iyilik rica edeceğim

Teğmen, Bayan Whitney'in yaptırdığı... kendi deyimiyle ufak ayarlar," dedi bariz bir utançla, "ve soruşturman arasında bir ilişki kurmadığın sürece, bu konu ve sohbet gizli kalsın."

"Elbette, Şef. Söz konusu ayarlarla Wilfred Icove, Sr.'ın ölümü arasında bir bağlantı olabileceğini sanmıyorum. Lütfen Bayan Whitney'e bu konuda sağduyulu olacağımı iletin."

"Kesinlikle ileteceğim." Şef parmaklarını gözlerine bastırdı. "Karım olayı haberlerde duyduğundan beri linkle kafamı şişiriyor. Gösterişin bedeli çok ağır, Dallas. Peki Dr. Kusursuz'u kim öldürdü?"

"Efendim?"

"Anna hemşirelerden bazılarının ona sevgiden böyle hitap ettiklerini söyledi. Mükemmeliyetçiliğiyle tanınıyor ve onunla birlikte çalışan herkesten aynı şeyi bekliyormuş."

"İlginç. Şimdiye kadar onun hakkında öğrendiklerimle örtüşüyor." Eve görüşmenin kişisel kısmının sona erdiğine karar vererek ayağa kalkıp kendi raporunu verdi.

Eve giderken mesai saatini fazlasıyla geçirmişti. Bu sıradışı değildi, elbette. Roarke şehir dışında olduğu için eve dönmeye pek hevesli değildi. Evde Roarke'un kâhyası kılığındaki baş belası Summerset dışında kimse yoktu.

İçeri girince kâhyanın küstahça konuşacağını düşündü. Geç kaldığı ve ona *haber vermediği* için – sanki Eve onunla kendi isteğiyle konuşacakmış gibi. Summerset muhtemelen kıs kıs gülüp gömleğine kan bulaştırmadan eve dönebildiği için onu tebrik edecekti.

Buna verebileceği hazır bir cevabı vardı. Ah, evet! Gün henüz bitmedi, ahmak, diyecekti. Hayır, hayır, pislik diyecekti. Hâlâ vakit var, pislik. Yumruğumu küçük bir penise benzeyen o burnuna indirirsem, gömleğime kan bulaşır.

Sonra yukarı çıkarken birden aklına bir şey gelmiş gibi duracak ve şöyle diyecekti: Ah, bekle, damarlarında kan dolaşmıyor, değil mi? Muhtemelen üzerime yeşil, yapış yapış bir sıvı bulaşır.

Arabasını şehrin kuzeyine sürerken aynı temanın farklı türleriyle ve verebileceği çeşitli karşılıklarla kendini eğlendirdi.

Bahçe kapıları onun için açıldı ve artırılan ışıklar eve doğru kıvrılan araba yolunu aydınlattı.

Kısmen kale, kısmen şato ve kısmen fantezi olan bu yapı artık onun eviydi. Zirveleri ve kuleleri, çıkıntıları ve balkonları kasvetli gökyüzünde hayal meyal görünüyordu. Pencereleri, akşamın loşluğunda parlayan sayısız pencereleri Roarke hayatına girmeden önce bilmediği bir hoşlukla onu karşılıyordu.

Bu tür şeyleri bileceğini hiç ummamıştı.

Evi ve ışıkları, Roarke'un inşa ettiği, yaptığı, ona verdiği şeyin gücünü ve güzelliğini görünce kocasını daha da özledi. Neredeyse daire çizip tekrar dışarı çıkacaktı.

Mavis'i görmeye gidebilirdi. Müzik yıldızı arkadaşı şehirde değil miydi? Hamileydi, Eve'in hesaplamalarına göre son aylarındaydı. Mavis'i görmeye giderse, önce korkunç karnına dokunup hamile sohbetini dinlemek ve ona küçük giysiler ve tuhaf ekipmanların gösterilmesine izin vermek gibi birtakım zorluklara göğüs germesi gerekecekti.

Sonrasında sorun olmazdı, her şey normale dönerdi.

Ama bahçenin etrafını dolaşamayacak kadar yorgundu. Ayrıca, yapması gereken işler vardı.

Eve disk ve dosyalarla dolu çantayı aldı ve sırf Summer-set'i sinir ettiği için arabasını basamaklarda bırakıp eve doğru ilerledi, düşünüp bulduğu hakaretleri kullanabileceği için keyfi yerindeydi.

Ama kâhya duvarlardan ya da ahşap panellerden şeytani bir sis gibi çıkmadı. O *her zaman* duvarlardan ya da ahşap panellerden şeytani bir sis gibi çıkardı. Eve önce şaşırdı, sonra sinirlendi ve gün içinde düşüp ölmüş olabileceği için endişelendi.

Sonra kalbi hızlandı, bir şey tenini ürpertti. Başını kaldırıncı, Roarke’u merdivenin tepesinde gördü.

Bir hafta önce olduğundan daha güzel olamazdı ama titrek ışıktaki Eve’e öyle görünüyordu.

Pişmanlık duymayan cennetten kovulmuş bir meleğin güzelliğine sahip güçlü yüzünü gür siyah saçları çerçevesiyordu. Ona doğru yaklaşırken dolgun, biçimli ve karşı konulmaz dudaklarıyla gülümsedi. Karşı konulmaz biçimde ışıldayan mavi gözleri bulunduğu yerde başını döndürdü.

Dizlerinin bağının çözülmesine sebep oluyordu. Bu aptallık, diye içinden geçirdi Eve. Roarke onun kocasıydı ve onu herkesten daha iyi tanıyordu. Yine de, dizleri güçsüzleşti ve kalbi gümbürdemeye başladı. Tek yapması gereken ona bakmaktı.

“Burada olmaman gerekiyor,” dedi Eve.

Roarke merdivenin dibinde durup tek kaşını kaldırdı. “Ben şehir dışındayken taşındık mı?”

Eve başını iki yana sallayıp çantasını yere bıraktı. Ve onun kollarının arasına uçu.

Tadı, işte bu onun eviydi, gerçek karşılamaydı. Vücudunu, güçlü kaslarını ve pürüzsüz tenini hissetmek hem heyecan hem de rahatlık vericiydi.

Eve bir köpek yavrusu gibi onu koklarken sabun kokusu aldı. Yeni duş aldığını düşünürken dudakları onunkilerle tekrar buluştu. İş giysilerini çıkarıp kot pantolon ve kazak giymişti.

Bu, hiçbir yere gitmeyecekleri, kimseyi beklemedikleri anlamına geliyordu. Baş başa kalacakları anlamına geliyordu.

“Seni özledim.” Roarke’un yüzünü ellerinin arasına aldı. “Seni gerçekten, gerçekten özledim.”

“Sevgili Eve.” Bileğinden tutup dudaklarını avucuna bastıracağı şekilde yüzünü çevirirken İrlanda aksanı süzül-
dü. “Beklediğimden uzun sürdüğü için üzgünüm.”

Eve başını iki yana salladı. “Artık geri döndün, bekle-
diğimden çok daha iyi bir karşılama komitesisin. Yaşayan
ölü nerede?”

Roarke parmağını Eve’in çenesindeki hafif çukura do-
kundurdu. “Summerset’i kastediyorsan, onu bu akşam dı-
şarı çıkmaya ikna ettim.”

“Ah, demek onu öldürmedin?”

“Hayır.”

“Geri döndüğünde onu öldürebilir miyim?”

“Yokluğumda hiçbir şeyin değişmediğini görmek içimi
rahatlattı.” Roarke önce onun, sonra Eve’in bacaklarının
arasında gezinen tombul kediye baktı. “Anlaşılan Galahad
da beni özlemiş, şimdiden benden somon dileniyor.”

“Eğer kedi doyduysa ve cehennemden gelen kâhya git-
tiyse, üst kata çıkıp yazı tura atalım.”

“Aslına bakarsan, aklımda başka bir aktivite vardı.”
Eve çantasını almak için eğilince, Roarke onu elinden aldı
ve ağırlığı karşısında suratını ekşitti. “İş mi?”

Her zaman işti. Sadece iş. Ama şimdi... “Biraz bekleye-
bilir.”

“Bunun birazdan daha uzun sürmesini umuyorum.
Enerjimi biriktiriyordum.” Roarke kolunu onun beline do-
ladı ve yan yana yukarı çıktılar. “Ne için yazı tura ataca-
ğız?”

“Tura gelirse ben senin üzerine atlayacağım, yazı gelirse
sen benim üzerime atlayacaksın.”

Roarke güldü ve eğilip kulağını hafifçe ısırdı. “Yazı tura
atmayı boş ver. Birbirimizin üzerine atlayalım.”

Roarke merdivenin tepesinde çantasını yere bırakıp onu duvara yasladı. Dudakları onunkileri ezerken Eve bacaklarını onun beline dolamak için duvardan güç aldı.

Ellerini kocasının saçında gezdirdi, içindeki her şey ısınıp muhtaç duruma düştü.

“Yatak çok uzakta, üzerimizde çok fazla giysi var.” Eve dudaklarını onunkilerden ayırıp boynunu ısırıldı. “Çok güzel kokuyorsun.”

Roarke el çabukluğuyla silah askısının kayışını bulup çözdü. “Seni silahsızlandırmak üzereyim, Teğmen.”

“Sana izin vermek üzereyim.”

Roarke dönerken neredeyse kediye takılıp düşecekti. Küfredince, Eve kaburgaları sızlayana kadar güldü.

“Seni kalçanın üzerine düşürseydim, bu kadar komik olmazdı.”

Gözleri gülmeye devam eden Eve onun kollarını boynuna dolarken Roarke yatak odasına doğru ilerledi. “Seni seviyorum, sana en son dokunduğumdan sonraki bir hafta geçmek bilmedi.”

“Yine yaptın yapacağını. Bu lafın üstüne seni nasıl kalçanın üzerine düşürebilirim ki?”

Roarke onu geniş yatağın bulunduğu platformun basamaklarından çıkardıktan sonra gül yaprakları kadar yumuşak çarşafı yatırdı.

“Yatağı çoktan açtın mı?”

Roarke dudaklarını onunkilere değdirdi. “Fırsatı değerlendirdim.”

Eve onun gömleğini çıkardı. “Ben de.”

Onu kendisine doğru çekerek ânın heyecanına, ihtirasına ve dudaklarının ateşine kapıldı. Ona dokunmak, vücudunun biçimini ve ağırlığını üzerinde hissetmek güzeldi. Aşk ve şehvet sisteminde muhteşem bir şekilde birbirlerine dolanmıştı ve hepsi basit mutlulukla kaplanmıştı.

Roarke yine onunla birlikteydi.

Eve'in boynuna öpücükler kondurarak teninin tadına doydı. Bütün istekleri içinde ona duyduğu arzu asla bitmiyordu. Ona sahip olduğunda bile onu arzulamaya devam ediyordu. İş ve zorunluluklarla dolu onsuz geçen günler ve geceler hâlâ boştu.

Roarke onu yukarı doğru çekti, silah askısını çıkarıp kenara attı ve gömleğini açarken Eve'in dişleri, dudakları, elleri onu altüst etti. Giydiği ince atletin üzerinden göğüslerini avuçladı ve başparmaklarıyla göğüs uçlarını uyarırken yüzünü izledi.

Gözlerinin biçimine, yoğun konyak rengine ve titremeye başladığında bile gözlerini ondan ayırmamasına bayılıyordu.

Eve kollarını kaldırdınca, Roarke atletini çıkardı. sonra sıcak, yumuşak ve dolgun göğüslerini ağzına aldı. Eve mırıldanarak Roarke'u kendisine doğru çekti ve ona kendisini daha fazla sunmak için sırtını geriye doğru esnetti. Tenlerinin buluşması için birbirlerinin giysilerini çıkardılar. Roarke aşağı doğru inip onun vücudunu keşfe çıkarken Eve ismini mırıldanıyordu.

İhtiyaç içinde birikti, doruğa ulaşırken heyecan dolu bir zevk yumruğunu ona indirmiş gibi inleyip titredi. Aynı ihtiyaç tekrar Eve'in içinde birikti ve bu kez parmaklarını ona daha sıkı ve sertçe geçirip onu yukarı çekti. İçine kabul etti.

Kalçaları yükselip alçaldı, onları birbirlerine bağlayan ve kalpleri hızlanırken hızlanan ipeksi bir ritimdi.

Roarke iyice derinlerine daldı ve sadece onunlayken yapabildiği gibi kendini kaybetti. Ve ânın tatlılığı onu takip etti.

* * *

Roarke dudaklarıyla omzuna dokununca, Eve onun saçını okşadı. Bu sessiz hoşnutluk içinde süzölmek güzeldi. Genellikle bu tür anları çalınmış anlar olarak düşünürdü;

onun, belki de her ikisinin, dünyanın her gün karşlarına çıkardığı çirkinlikleri atlatmalarına yardımcı olan bir tür kusursuzluktu.

“Her şeyi halledebildin mi?” diye sordu Eve.

Roarke başını kaldırıp ona sıırttı. “Sence?”

“İşi kastettim.” Eve şakayla karışık onu dürttü.

“Bir süre balık ve patates cipsi yememizi sağlayacak kadar iş hallettim. Yeri gelmişken, açlıktan ölüyorum. İçeri taşıdığın veri çantasının ağırlığına bakılırsa, yatakta bir şeyler yiyip tatlı için ikinci seansı yapma ihtimalimizin düşük olduğunu sanıyorum.”

“Üzgünüm.”

“Üzgün olmana gerek yok.” Roarke eğilip onu hafıfçe öptü. “Neden ofisinde yemek yemiyoruz? Böylece bana o çantada ne olduğunu anlatabilirsin.”

Eve bol bir pantolon ve çok eski bir New York Polis ve Güvenlik Teşkilatı tişörtü giyerken ona bu konuda güvenebileceğini düşündü. Sadece işine, berbat çalışma saatlerine, dikkatinin dağınık olmasına tolerans göstermekle kalmıyordu, aynı zamanda onu anlıyordu. Ve her istediğinde, Roarke ona yardım eli uzatıyordu.

Yardım istemediğinde de imdadında koşuyordu.

Bir ara, aslına bakılırsa evliliklerinin ilk yılının büyük bir bölümü boyunca onu işinden uzak tutmak için çaba göstermiş ama başarısız olmuştu. Vakalar konusunda Roarke’tan faydalanmaya sıcak bakmasının tek sebebi onu işinden uzak tutmakta başarısız olması değildi.

Adam bir polis gibi düşünüyordu. Suçlu zihninin öbür yüzü olmalı, diye içinden geçirdi Eve. Açıkçası, o da sıklıkla bir suçlu gibi düşünüyordu. Yoksa nasıl zihinlerine girip onları durduracaktı?

Karanlık bir geçmişi ve Uluslararası Güvenlik Konseyi’nden daha fazla kaynağı olan akıllı bir adamla evlenmişti. Burnunun dibindeki şeyi neden boşa harcasındı ki?

Roarke'un Eve için bir zamanlar yaşadığı apartman da-iresine benzer şekilde döşediği ofisine yerleştiler. Neredeyse tanıştıkları andan itibaren ona tutulmasına sebep olan şey bu düşünce biçimi, onu neyin rahat ettireceğini bilmesiydi.

“Ne yiyelim, Teğmen? Üzerinde çalıştığın dosya kırmızı et gerektirir mi?”

“Balık ve patates cipsi yemeyi düşünüyordum.” Roarke gülünce Eve omuzlarını silkti. “Sen aklıma soktun.”

“Balık ve patates cipsi olsun, öyleyse.” Roarke onun mutfağına geçerken, Eve veri disklerini ve dosyaları çantasından çıkardı. “Ölen kim?”

“Doktor ve aziz Wilfred B. Icove.”

“Eve gelirken bunu duydum. Senin vakan olup olmadığını merak ettim.” Roarke birkaç tabakla geri döndü, Oto-Aşçıdan yeni çıkmış kızarmış mezgit ve patateslerden duman yükseliyordu. “Onu biraz tanırdım.”

“Tanıyabileceğini düşündüm. Senin binalarından birinde yaşıyordu.”

“Bunu bilmiyordum.” Roarke konuşurken mutfağa döndü. “O, oğlu ve onun eşiyle bir hayır kurumunun davetinde tanışmıştım. Basın ofisi, New York'taki simgesi hâline gelen sağlık merkezinde öldürüldüğünü söylüyor.”

“O kısım doğru.”

Roarke patates kızartması için sirke, tuz –karısı neredeyse her şeye bol bol tuz atıyordu– ve iki kutu soğuk Harp getirdi.

“Bıçaklandı, değil mi?”

“Bir kez. Kalbinden. Tesadüfi bir hamle değil.” Eve onunla birlikte oturup yemek yerken onu neredeyse şefe sunduğu rapor kadar düz ve etkin bir biçimde bilgilendirdi.

“Bunun için bir sebep düşünemiyorum,” dedi Roarke çatalına biraz balık alırken, o esnada Dublin'deki gençliğini hatırladı. “Eğer dışarıdan birinin fikrini istersen, çekinme.”

“İstiyorum. Sence neden?”

“Her ikisi de kendilerini tıp alanlarına adanmışlardı, birbirleriyle ve işleriyle fazlasıyla gurur duyuyorlardı. Para bir etken olamaz. Peki güç?” Çatalıyla işaret edip biraz daha balık aldı. “Bildiğim kadarıyla baba zamanla işi oğluna devretmeyi düşünüyordu. Kadın sana profesyonel gibi mi geliyor?”

“Saldırı profesyonel işi gibi görünüyor. Temiz, hızlı, basit ve iyi planlanmış. Ama...”

Roarke hafifçe gülümseyip birasını aldı; Eve, onun iki bin dolarlık şarap ve nadir bir filetoyla olduğu kadar birası ve kızarmış balığıyla da rahat olduğunu biliyordu.

“Ama,” diye devam etti Roarke onun yerine, “böylesine iyi korunan bir yerdeki cinayetin sembolizmi – kurbanın kalbine aldığı yara, kendi kurduğu sağlık merkezindeki ofisinde öldürülmesi, saldırının *cüreti*, kadının kendini İspanyolmuş gibi tanıtması. Haklısın.”

Evet, diye düşündü Eve, Roarke’u işine dahil etmezse, çok değerli bir kaynağı boşa harcamış olurdu. “Kadın bir profesyonel olabilir, belki de değildir. Uluslararası Suç Faaliyetleri Kaynak Merkezi’nde onu arattığımızda bir şey bulamadık, Feeney’in görüntüleme sisteminde de çıkmadı. Ama başka biri tarafından tutulduysa bile, güdü kişiseldi. İşle ilgili olduğunu düşündüğüm bir şekilde kişisel. Başka bir yerde de hızlı ve basit bir biçimde öldürülebilirdi.”

“Şimdiye kadar en yakın çalışanlarını incelemiş olduğunu sanıyorum.”

“Her biri tertemiz. Kimse onun hakkında tek bir kötü söz söylemiyor. Apartman dairesi bir holo-odasına benziyor.”

“Anlayamadım?”

“Bilirsin, emlakçılar için ev canlandırmaya yarayan o programlardan biri gibi. Kusursuz şehir yaşamı. Son derece temiz ve düzenliydi. Görsen, nefret ederdin.”

Merakı uyanan Roarke başını eğdi. “Öyle mi?”

“Sen de onun gibi lüks hayat yaşıyorsun. Bunu farklı şekillerde sergiliyor olabilirsiniz ama ikiniz de paranın içinde yüzüyorsunuz.”

“Ah,” dedi Roarke rahatça, “sinek avlamakta çok iyiyim, hem de uzun bir süre.”

“Sen sinek avlarken, o her şeyin düzenli, banyo havlularının duvarlarla uyumlu olduğu iki katlı bir apartman dairesi almış. Sanırım adamın yaratıcılığının olmadığını söylemeye çalışıyorum. Öte yandan senin küçük bir şehrin sığabileceği kadar geniş evin hayat dolu ve belirli bir tarzı var. Seni yansıtıyor.”

“Sanırım bu bir iltifat.” Roarke birasını ona doğru kaldırdı.

“Bu bir gözlem. İkiniz de kendinize göre mükemmeliyetçisiniz ama onunki takıntı boyutunda, her anlamda. Sen çeşitlilik katmaktan hoşlanıyorsun. Belki de kusursuzluk arayışı birini incitmesine, işinden kovmasına ya da hasta olarak kabul etmeyi reddetmesine sebep oldu. Bunu doğru düzgün ifade edemiyorum, o yüzden unut gitsin.”

“Bana kalırsa, cinayet işlemeyi gerektirecek kadar büyük bir incinme olmalı.”

“İnsanlar tırnakları kırıldığı için bile adam öldürüyorlar ama haklısın. Gösterişli bir cinayet işlemeyi gerektirecek kadar büyük bir sebep olmalı. Çünkü bütün etkinliği ve temizliğine rağmen bu bir gösterişti.”

Eve bir kızarmış patates daha aldı. “Ona bir bak. Bilgisayar,” dedi, “birinci duvar ekranına Dolores Nocho-Alvarez’in kimlik fotoğrafını yansıt.”

Resim ekranda belirince, Roarke kaşlarını kaldırdı. “Güzellik genellikle tehlikelidir.”

“Böyle görünen biri neden bir yüz ve vücut şekillendiren birine danışmak istesin? Doktor onu neden hastası olarak kabul etsin?”

“Güzellik aynı zamanda sıklıkla mantıksızdır. Kadın onu daha fazla ameliyat ya da başka bir şey istediğine ikna etmiş olabilir. Bir erkek, özellikle de güzellik ve kusursuzluğu takdir eden bir erkek olduğu için randevuyu kabul edecek kadar merakı uyanmış olabilir. Adamın neredeyse emekli olduğunu söyledin. Demek ki böyle görünen bir kadınla bir saat geçirmek için vakti vardı.”

“İlginç bulduğum şeylerden biri de bu. Çok fazla boş vakti vardı. Bütün hayatını çalışarak, kendini adayarak, çabalayarak ve alanında tarih yazarak geçiren bir adam çalışmadığında ne yapar? Bu adamın vaktini nasıl geçirdiğini çözemiyorum. Sen olsan ne yapardın?”

“Karımla sevişir ve onu uzun, lüks tatillere çıkarırdım. Ona dünyayı gösterirdim.”

“Onun bir karısı ya da bulabildiğim kadarıyla bilinen bir sevgilisi yok. Randevu defterinde geniş boşluklar var. Zamanını bir şekilde geçirmiş olmalı. O disklerde, bir yerlerde bir şey bulacağız.”

“Bir bakalım öyleyse.” Roarke birasını bitirdi. “Ben yokken iyi uyuyabildin mi?”

“İdare eder.” Eve yemeği Roarke hazırladığı için tabakları kendisinin kaldırması gerektiğini düşünerek ayağa kalktı.

“Eve.” Roarke elini eline koyup onu durdurunca, Eve bakışlarını ona çevirdi.

“Birkaç geceyi buradaki uyku koltuğunda geçirdim. Bu konuda endişelenemezsin. Şehir dışında işlerin var ve arada gitmen gerekiyor. Üstesinden gelebilirim.”

Roarke elini dudaklarına götürdü. “Yine kâbus görmüşsün. Üzgünüm.”

Kâbuslar Eve’in peşini bırakmıyordu ve Roarke yanında olmadığına iyice kötüleşiyorlardı. “Ben hallederim.” Eve tereddüt etti. Ölene kadar kimseye söylemeyeceğine yemin etmişti. Ama Roarke’un suçluluk duyacağını biliyordu.

“Gömlüklerinden birini giyip uyudum.” Eve elini çekti ve sohbeti hafif tutmak için tabakları topladı. “Senin gibi koktuğu için daha iyi uyudum.”

Roarke ayağa kalktı ve yüzünü ellerinin arasına alıp kısık sesle, “Sevgili Eve,” dedi.

“Duygusallaşma. Bu sadece bir gömlek.” Eve geri çekilip etrafından dolaştı. Sonra mutfağın girişinde durdu. “Ama eve dönmene sevindim.”

Roarke ona gülümsedi. “Ben de.”

Beşinci Bölüm

Diskleri aralarında bölüştüler, Roarke bitişikteki ofisine, Eve de kendi masasına geçti. Eve sonraki on dakikayı bıkkınlık içinde ünitesini şifreli olduğunu keşfettiği verileri okumaya ikna etmeye çalışarak geçirdi.

“Diskleri bloklamış,” diye seslendi Eve. “Bir tür gizliliği koruma durumu. Ünitem ne kabul ediyor ne de geçersiz kılıyor.”

“Elbette kabul eder,” dedi Roarke ve Eve kaşlarını çatarak ona baktı. Hareket ettiğini duymadan ofisine dönmüştü. Roarke gülümsemekle yetindi ve elini omzuna koyup hafifçe ovuşturarak ekrana göz attı. “Al bakalım.” Birkaç tuşla gizlilik modunu devre dışı bırakınca ekranda metne benzer bir şey belirdi.

“Hâlâ şifreli,” dedi Eve.

“Sabırlı ol, Teğmen. Bilgisayar, şifre çözme ve tercüme programını çalıştır. Sonuçları görüntüle.”

Çalışıyor...

“Sanırım kendine düşen disklerin şifresini çoktan çözdün,” diye sızlandı Eve.

“Bu ünite şifrenin üstesinden gelecek şekilde donanımlı, benim teknolojiden anlamayan polisim. Sadece ona ne yapmasını istediğini söylemelisin. Ve...”

Görev tamamlandı. Metin görüntüleniyor.

“Pekâlâ. Anlaşıldı. Daha doğrusu, kahrolası bir doktor olsaydım anlardım. Bu tıbbi saçmalık.”

Roarke tepesine bir öpücük kondurdu. “İyi şanslar,” diye ekledikten sonra kendi ofisine döndü.

“Üniteyi şifrelemiş,” diye homurdandı Eve. “Diskleri koruma altına alıp şifrelemiş. Bunun bir sebebi olmalı.” Bir süre arkasına yaslanıp masada parmaklarıyla ritim tuttu. Belki de mükemmeliyetçi yapısıdır. Takıntılı. Kompulsif. Doktor-hasta gizliliği. Ama daha fazlası olabilirmiş gibi görünüyordu.

Metin bile gizemliydi. İsimlerin olmadığını fark etti. Hastadan Hasta A-1 olarak bahsediliyordu.

On sekiz yaşında, kadın, diye okudu Eve. Boy: 1.70 cm. Ağırlık: 52 kg.

Doktor hastasının hayati bulgularını, tansiyonunu, kalp atım hızını, kalp ve beyin düzenlerini listelemişti, görebildiği kadarıyla hepsi normal aralıktaydı.

Disk tıbbi geçmişi, detaylı testleri, sonuçları ve muayeneleri özetliyor görünüyordu. Ve notlar olduğunu fark etti. Hasta A-1’in harika bir fiziksel dayanıklılığı, zekâ seviyesi, bilişsel yetenekleri vardı. Eve doktorun neden bu tür şeyleri umursadığını merak etti. Görme keskinliği 20/20’ydi.

İşitme testleri, stres testleri ve daha fazla muayeneye ilgili detayları hızla okudu. Solunum, kemik yoğunluğu.

Sonra matematik becerileri, dil becerileri, sanatsal ve/ya da müzikal yetenekler ve bulmaca çözme becerileri üzerine tutulan notlar onu bir kez daha şaşırttı.

Eve Hasta A-1’in üç seneye yayılan benzer testler, notlar ve sonuçlarıyla bir saat geçirdi.

Test bir notla son buluyordu.

A-1'in tedavisi tamamlandı. Yerleştirme başarılı.

Eve hızla diğer beş diski taradı ve benzer testler, notlar ve arada sırada cerrahi düzeltmeler buldu. Burun planlama, diş düzeltmeleri, göğüs büyütme.

Sonra arkasına yaslanıp ayaklarını masasına koydu ve gözlerini tavana dikerek düşünmeye başladı.

Her biri rakamlar ve harflerle ifade edilen anonim hastalardı. İsimleri yoktu. Hepsi kadındı, en azından ona düşen disklerdeki öyleydi. Tedaviler ya tamamlanmış ya da sonlandırılmıştı.

Daha fazlası olmalıydı. Daha fazla not, daha fazla tamamlanmış vaka dosyası. Eğer öyleyse, başka bir yer olmalıydı. Ofis, laboratuvar, bir şey. Bu vakalarda özel uzmanlık alanı olan yüz ve vücut şekillendirme işlemlerinin çoğu ufak operasyonlardı.

Ayarlar, dedi Eve içinden, dalgın bir şekilde.

Kayıtlar daha ziyade süregelen bir değerlendirmeydi: fiziksel, zihinsel, yaratıcı ve bilişsel alanlarda.

Yerleştirme. Tedavi tamamlandıktan sonra nereye yerleştirilmişlerdi? Tedavi sonlandırıldığında nereye gitmişlerdi?

Ayrıca, aziz doktor elliye aşkın kadın hastayla ne işler çevirmişti?

“Deneyler,” dedi, Roarke kapıdan içeri girince. “Bunlar deney gibi şeyler, değil mi? Sana da öyle mi geliyor?”

“Laboratuvar fareleri,” diyen Roarke onunla hemfikir. “İsimsizler. Bu notlar bana resmi kayıtlar gibi değil, kendisi için tuttuğu referans rehberi gibi geliyor.”

“Haklısın. Bunlar bir detayı kontrol etmek ya da hafızasını canlandırmak için göz atabileceği şeyler. Böylesine belirsiz bir şeyi çok fazla koruma altına alması bana daha detaylı bir şeyden çıktıklarını söylüyor. Yine de, adama dair

fikirlerimle örtüşüyorlar. İncelediğim vakaların her birinde kusursuzluğu hedefliyor. Vücut tipi, yüz yapısı, bütün bunlar onun alanı. Ama sonra bilişsel beceriler ya da tuba çalıp çalamadıkları gibi şeylere sapıyor.”

“Bir tuban var mı?”

“Sadece örnekti,” dedi Eve umursamazca elini sallayarak. “Umursadığı ne? Bir hastanın hesap yapabilmesi ya da Ukraynaca konuşabilmesinin onun için ne önemi var? Elimde beyin bölümleri üzerine çalıştığını gösteren hiçbir şey yok. Ah, hepsi sağ eliyle iş görüyor. Her biri, bu ortalamalar yasasına aykırı. Hepsinin kadın olması ilginç ve hepsi on yedi ve yirmi iki yaşları arasında. Ya ‘yerleştirildi’ ya da ‘tedavi sona erdi’ notuyla bitiyor.”

“‘Yerleştirme’ ilginç bir kelime, değil mi?” Roarke kalçasını masasının köşesine koydu. “Kuşkucu olmayan biri bunu işe girme olarak düşünebilir.”

“Ama kuşkucusun ve bu seni benim için iyi bir eş yapıyor. Kusursuz bir kadın için çok para ödeyecek insanlar var. Belki de, bir köle şebekesi işletmek Icove’un küçük bir hobisiydi.”

“Olabilir. Malı nereden alıyor?”

“Bir araştırma yapacağım. Vaka notlarının tarihlerini kayıp kişiler ve kaçırılmalarla karşılaştıracacağım.”

“Bu bir başlangıç. Eve? Bu kadar çok insanı kontrol altında ve böyle bir şeyi gizli tutmak çok büyük bir operasyon olur. Bunun gönüllü olabileceğini göz önünde bulundurabilir misin?”

“En yüksek ücreti veren kişiye satılmak konusunda gönüllü mü olacağım?”

Roarke başını iki yana salladı. “Düşün. Görünüşü ya da kaderinden herhangi bir sebepten memnun olmayan ya da sadece daha fazlasını arayan genç bir kız. Onlara para ödemiş olabilir. Seni güzel yaparken para kazanabilirsin. Sonra

seni biriyle eşleştireceğiz. Bu hizmeti karşılayacak kadar parası olan, seni diğerlerinin arasından seçecek kişiyle. Bu tür vaatler kolay etkilenen kişilerin başını döndürebilir.”

“Öyleyse, kadınların rızasıyla lisanslı fahişeler mi yaratıyordu?”

“Ya da eşler, kim bilir. Fahişeler, eşler ya da her ikisi. Beynim belki de aşırı çalışıyor ama aklıma melezler geldi.”

Eve’in gözleri kocaman oldu. “Ne? Yarı lisanslı fahişe, yarı eş mi? Bir erkeğin ıslak rüyası.”

Roarke gülerek başını iki yana salladı. “Yorgunsun. Ben daha ziyade tuhaf, klasik bir hikâye çizgisinde düşünüyordum.”

“Canavar adam mı?”

“Canavarı yaratan deli doktor Frankenstein’dı.”

Eve ayaklarını masasından indirdi. “Melezler. Yarı droid, yarı insan mı? Ve fazlasıyla yasadışı? Sence insanları melezleştirmekle ilgilenmiş olabilir mi? Bu çok çılgınca, Roarke.”

“Katılıyorum ama onlarca sene önce bazı deneyler yapıldı. Başlıcaları askeri deneylerdi. Yapay kalpler, uzuvlar, organlar. Adam, rekonstrüktif cerrahi teknikleriyle ismini duyurdu. O alanda insan yapımı organlar sıklıkla kullanılır.”

“Belki de kadın yaratıyordur?” Eve cinayetten önce ve sonra son derece sakın görünen Dolores’i düşündü. “İçlerinden biri ona sırt çeviriyor. Biri yerleştirildiği yerden memnun değil ve yaratıcısından intikam almaya geliyor. Wilfred, kadın onun eserlerinden biri olduğu için onu görmeyi kabul ediyor. Fena değil,” dedi Eve. “Çılgınca ama fena değil.”

* * *

Eve bu fikir üzerine sonra düşünmeye karar verdi ve o kadar erken uyandı ki, Roarke yataktan yeni kalkmıştı ve eşofman altını giymekle meşguldü.

“Uyanıksın. O hâlde biraz egzersiz yapıp yüzelim.”

“Ne?” Eve uykulu gözlerini kırıştırdı. “Sabah olmadı.”

“Saat beşi geçiyor.” Roarke yatağa yaklaşıp onu kaldırdı. “Zihnini boşaltırsın.”

“Neden kahve yok?”

“Olacak.” Roarke onu asansöre bindirip beyni tamamen uyanmadan evdeki spor salonuna indirdi.

“Neden sabahın beşinde egzersiz yapıyorum?”

“Aslına bakarsan beşi çeyrek geçiyor, çünkü bu senin için iyi.” Roarke ona bir şort attı. “Giyin, Teğmen.”

“Şehri bir daha ne zaman terk edeceksin?”

Eve’in yüzüne bir bluz attı.

Eve giysileri giydikten sonra ekipmanını sahilde koşu için ayarladı. Güneş doğmadan önce egzersiz yapacaksa, en azından kumsaldaymış gibi yapabilirdi. Ayaklarının altında kumu hissetmek; sesler, kokular ve köpüklü dalgaların görüntüsü hoşuna gitti.

Roarke aynı programla yanına yerleşti. “Tatilden sonra bunu gerçekleştirebiliriz?”

“Ne tatili?”

Eve’in adımlarının hızlandığını görünce neşelenen Roarke ona ayak uydurdu. “Şükran Günü yaklaşıyor. Bu seninle konuşmak istediğim bir konuydu.”

“Perşembe gününe denk geliyor. İstesen de istemesen de hindi yiyorsun. Şükran Günü’nden haberim var.”

“Aynı zamanda bir Amerikan tatili. Geleneksel olarak bir... aile tatili. İrlandalı aile üyelerimi akşam yemeği için buraya davet etmenin uygun olabileceğini düşündüm.”

“Hindi yemekleri için onları New York’a mı getireceksin?”

“Özünde, öyle.”

Eve gözünün ucuyla onu izlerken biraz utandığını fark etti. Onun için nadir bir durumdu. “Kaç kişiler?”

“Yaklaşık otuz.”

Eve’in nefesi kesildi. “Otuz mu?”

“Aşağı yukarı. Tam olarak emin değilim, gerçi idare etmeleri gereken bir çiftlik ve diğer işler varken hepsinin gelebileceğini sanmıyorum. Onca çocuk. Ama en azından Sinead’ın ailesiyle bir iki günlüğüne buraya gelebileceğini düşünüyorum ve tatil doğru an gibi göründü. Mavis, Leonardo, Peabody ve diğerlerini de davet edebiliriz. Kimi istersen. Tam bir parti yapalım.”

“Kocaman bir hindiye ihtiyacımız olacak.”

“Bence yemek en basit detay. Herkesin burada olması hakkında ne düşünüyorsun?”

“Biraz tuhaf ama kabul. Ya sen?”

Roarke rahatladı. “Biraz tuhaf ama olur. Sana minnettarım.”

“Turta pişirmek zorunda olmadığım sürece sorun değil.”

“Tanrı göstermesin.”

Antrenman gerçekten de Eve’in kafasını boşalttı ve biraz ağırlık ekleyip havuzda yirmi tur yüzerek tamamladı.

Yirmi beş tur atacaktı ama Roarke onu yirmi birinci dönüşünde yakaladı. Ve antrenmanı farklı bir su egzersiziyle bitirdi.

Eve duş alıp ilk kahvesini yudumlamaya başladığında ayık ve kurt gibi açtı.

Waffle yemekyi tercih etti ve Galahad tabağına sokulmaya çalışınca boncuk gözlü kediyle göz göze geldi.

“Bir yeri olmalı.”

“Kedi koca evi dilediği gibi dolaşiyor.”

“Kediyi kastetmedim. Ilove’dan bahsediyorum,” dedi Eve. Yatak odalarının oturma alanında sabah borsa raporlarına göz gezdiren Roarke dalgın bir şekilde hı-hı diye karşılık verdi. “Apartman dairesinde değil,” diye devam

etti Eve. “Girip çıkan çok fazla *hasta* olurdu. Laboratuvar. Belki sağlık merkezinde, belki tamamen başka bir yerde. Gizliliğe ihtiyacı olmuş olmalı. Yasadışı bir şey olmasa bile tuhaf. Disklerini ve ünitesini şifreleme zahmetine girdiğine göre, bütün bu muayeneleri, deneyleri ya da vaka çalışmalarını uluorta yapmış olamaz.”

“Icove Merkezi büyük bir tesis,” diye söze başladı Roarke, sonra basın bültenine döndü. “Ama orada çok fazla insan var. Hastalar, personel, ziyaretçiler, hissedarlar. Yeterince dikkatliyse, özel bir alan belirlemiş olması çok muhtemel. Ama bu diğer işi sağlık Merkezinin dışında yapması daha akıllıca olurdu, özellikle de kanunların dışına çıkıyorsa.”

“Oğlu biliyor olmalı. Eğer sandığım kadar şahsen ve mesleki olarak o denli yakınlarsa, baba ve oğul bu işe... projeye dahil olmalılar. Buna bir proje diyelim. Peabody’yle onu tekrar ziyaret edip buna doğrudan girişip girişemeyeceğimize bakalım. Finansal durumuna daha yakından bakacağız. Eğer bu ücret karşılığı yaptığı bir projeyse, çok fazla kazanç sağlamış olmalı. Icove Merkezi’nde ya da diğer şubelerde onun, oğlunun, gelininin ve torunlarının adı altında mülk olup olmadığına bakacağım. Başka bir yer varsa, onu bulacağız.”

“Onları kurtarmak istiyorsun. Kızları,” diye devam etti Roarke, Eve bir şey söylemeyince. “Ayarlanmalarına engel olmak istiyorsun, diyelim, tabii mesele buysa.” Roarke ek-randan dönüp ona baktı. “Eğer bu bir tür antrenman sahası, bir tür hazırlık alanıysa, onları kurban olarak göreceksin.”

“Değiller mi?”

“Senin durumuna benzemiyor.” Roarke elini tuttu. “Öyle bir şey olduğundan şüpheliyim ama ne olursa olsun, o şekilde görmene engel olabileceğini sanmıyorum. Bu seni üzecek.”

“Hepsi beni üzüyor. Başıma gelenlerle ilgisi olmayanlar bile. Beni kötü etkiliyorlar.”

“Biliyorum.” Roarke elini öptü. “Bazıları seni diğerlerinden daha fazla etkiliyor.”

“Aileni Şükran Günü’nde buraya davet edeceksin ve bu seni incitecek. Çünkü annen burada olamayacak ve onu düşüneceksin. Sen henüz bir bebekken onun başına gelenleri düşünmeden duramayacaksın. Seni üzecek ama yine de onları buraya davet etmene engel olmayacak. Yapmamız gereken şeyleri yapmalıyız, Roarke. İkimiz de.”

“Haklısın, yapmalıyız.”

Eve kalkıp silah askısını aldı. “Dışarı mı çıkıyorsun?” diye sordu Roarke ona.

“Kalktığıma göre, güne erken başlamanın sakıncası olmaz.”

“O hâlde sana hediyeni versem iyi olacak.” Roarke Eve’in yüzünde sırasıyla beliren şaşkınlığı, mahcubiyeti ve kabullenışı izlerken kahkahalara boğuldu. “Bundan rahatça kurtulabileceğini sanıyordun, değil mi?”

“Ver şunu ve bu iş bitsin.”

“Her zamanki gibi zarıfsın.” Roarke giysi dolabına giderek onu şaşırttı ve kapısını açıp kocaman bir kutu çıkardı. Onu kanepeye koydu. “Aç, öyleyse.”

Eve yine şık bir elbise aldığını düşündü. Sanki bir ordu dolusu moda ikonunu giydirmeye yetecek kadar elbisesi yokmuş gibi. İkonlardan kenarı kırılmış ve en üst rafa kaldırılmış olan oydu. Ama ona şık elbiseler almak Roarke’u mutlu ediyordu.

Eve kutunun kapağını açıp içine baktı. “Ah. Vay canına.”

“Senden beklenmeyecek bir tepki, Teğmen,” dedi Roarke sırtarak ama Eve vakit kaybetmeden uzun siyah deri ceketini kutusundan çıkarıp koklamak için burnunu ona gömmüştü bile.

“Aman Tanrım, inanılmaz.” Eve ceketini üzerine tutup kendi etrafında döndü ve Roarke izlerken onu sırtına geçirdi. Ayak

bileklerinden iki santimetre yukarıda bitiyordu, derin cepleri vardı ve çok yumuşaktı.

“Çok güzel görünüyorsun,” diye ona iltifat etti Roarke ve karısının kendi gözleriyle görmek için aynaya doğru dönmesi hoşuna gitti. Erkeksiydi, bilerek böyle bir giysi seçmişti. Gösterişsizdi ve kadınsı dokunuşlardan yoksundu. Deri ceketiyse Eve çekici, tehlikeli ve biraz soğuk görünüyordu.

“İşte hediye diye *buna* derim. Bu muhteşem bir ceket. Mesaim bitmeden onu berbat edeceğim ama birkaç yara iziyle daha iyi görüneceğine eminim.” Eve kendi etrafında dönerken ceket bacaklarının etrafında döndü. “İyi iş çıkardın. Teşekkürler.”

“Benim için bir zevk.” Roarke hafifçe dudaklarına dokununca, Eve yanına gidip ona bir öpücük verdi. Sonra Roarke kollarını ceketin altından ona doladı.

Tanrım, diye içinden geçirdi, eve dönmek güzel.

“Eğer bir tür gizli silaha ihtiyacın olursa, çok sayıda iç cebi var.”

“Harika. Dostum, üzerimde bununla içeri girdiğimde Baxter altına edecek.”

“Zihnimde hoş bir manzara canlandırdın, teşekkürler.”

“Gerçekten harika.” Eve onu tekrar öptü. “Buna bayıldım. Şimdi gitmeliyim.”

“Akşam görüşürüz.”

Roarke uzaklaşmasını izlerken bir savaşçıya benzediğini düşündü.

* * *

Mesaisinin başlamasına neredeyse bir saat olduğu için Eve şansını deneyip önce Mira’nın ofisine gitti. Beklediği gibi, doktor yerindeydi ve ejderhayı andıran sekreteri henüz gelmemişti.

Eve Mira'nın ofisinin açık kapısını tıklattı.

“Affedersin.”

“Eve. Erken bir randevun mu vardı?”

“Hayır.” Mira'nın yorgun görünmesi Eve'in dikkatin-den kaçmadı. Ve üzgündü. “Genelde mesai saatinden önce gelip evrak işlerini aradan çıkardığını biliyorum. İşine mani olduğum için üzgünüm.”

“Sorun değil. İçeri gel. Wilfred'le mi ilgili?”

“Sana bir şey danışmak istedim.” Eve bu yüzden kendisini berbat hissetti. “Doktor-hasta ilişkisiyle ilgili. Vaka dosyaları tutuyorsun.”

“Elbette.”

“Departmanın danışmanı olman dışında, özel çalışmaların da var. Danışmanlık, terapi ve benzeri şeyler. Bazı hastalarını uzun süre tedavi ediyorsun. Yıllarca diyebiliriz.”

“Kesinlikle.”

“Dosyaları, bilgileri nasıl tutuyorsun?”

“Ne demek istediğini anlamadım.”

“Güvenlik için üniteni şifreliyor musun?”

“Elbette. Bütün dosyalar gizlidir. Özel vakalar. Ayrıca, departman için belirttiğim görüşlerim ancak işle ilgiliyse üçüncü kişiler tarafından bilinebilir.”

“Peki diskler? Onlar da korunuyor mu?”

“Gerekli gördüğümde, daha hassas materyallere bir katman eklerim.”

“Verileri şifreliyor musun?”

“Şifrelemek mi?” Bu kez Mira gülümsedi. “Bu biraz paranoyakça olur, değil mi? Herhangi bir bilgi sızdırmamdan mı korkuyorsun, Eve?”

“Hayır. Paranoya dışında, neden bir doktor ünitesini ve disklerini şifreledikten sonra disklerdeki verileri de şifreli bir şekilde yazmak ister?”

Mira'nın gülümsemesi kayboldu. "Doktorun çalıştığı yapının bu tür önlemler gerektirdiğini ya da verilerin çok hassas olduğunu düşünürüm. Doktorun birinin verilere ulaşmaya çalışmasından şüphelendiğine dair sebepleri olabilir. Ya da belgelenen çalışma fazlasıyla deneyseldir."

"Yasadışı."

"Yasadışı demedim."

"Icove'dan bahsettiğimi bilmeseydin, yasadışı der miydin?"

"Az önce söylediğim gibi, bu tür verilerin neden korunabileceğine dair birçok sebep olabilir."

Eve davet beklemeden oturup gözlerini Mira'ya dikti. "Hastalara isimler yerine etiketler vermiş. Hepsi 17-22 yaş aralığındaki kadınlardan oluşuyor. Doktorun tanındığı açıdan çok az ameliyat var. Hepsi bilişsel beceriler, dil, sanatsal yetenekler ve fiziksel beceriler gibi alanlarda test edilip değerlendirilmişler. İlerleme ve seviyeye bağlı olarak, asla açıkça detaylandırılmayan tedavi ya devam etmiş ya da sonlandırılmış. Devam ettiyse, 'yerleştirilme' terimiyle sona ermiş ve dosya sonlanmış. Bu ne anlama geliyor?"

"Bilemem."

"En iyi tahminin?"

"Yapma bunu bana, Eve." Mira'nın sesi titredi. "Lütfen."

"Pekâlâ." Eve ayağa kalktı. "Pekâlâ, üzgünüm."

Mira başını iki yana sallamakla yetindi. Eve ofisten çıkıp onu yalnız bıraktı.

Cinayet Bürosu'na giderken Eve cebinden linkini çıkardı. Henüz erkendi ama bildiği kadarıyla doktorlar ve polislerin bir programı yoktu. Dr. Louise Dimatto'yu uyandırmak onun için sorun değildi.

Louise ıslıl ıslıl görünüyordu, gri gözleri uykulu ve sarı saçları dağınıktı. "Ah," dedi.

“Sana sormak istediğim bazı sorular var. Ne zaman buluşabiliriz?”

“Bu sabah işim yok. Uykuluyum. Kaybol.”

“Yanına geliyorum.” Eve saati kontrol etti. “Yarım saat içinde oradayım.”

“Senden nefret ediyorum, Dallas.”

Ekran bir süre titredikten sonra yakışıklı ve uykulu bir erkek sesi Louise’inkine katıldı. “Ben de nefret ediyorum.”

“Merhaba, Charles.” Charles Monroe profesyonel bir lisanslı fahişe ve Charles ve Louise çiftinin diğer yarısıydı. “Yarım saat,” diye tekrarlayıp kimse ona karşı çıkamadan görüşmeyi sonlandırdı.

Eve geldiği yoldan geri dönmeye, Peabody’yi evinden alıp direkt gitmenin daha iyi olacağına karar verdi. Peabody ekranda belirdiğinde saç ıslaktı ve bir havluyla göğüslerini kapatıyordu.

“On beş dakika içinde seni almaya geliyorum,” dedi Eve ona.

“Biri mi öldü?”

“Hayır. Seni bilgilendiririm. Sadece—” McNab Eve’in duş olduğunu anladığı yerden çıkarken görüntü göğüs kemiğinde kesilince Tanrı’ya şükretti. “On beş dakika sonra. Edepli ve kutsal olan her şeyin adına, görüntüyü engellemeyi öğren.”

Eve Peabody’nin on beş dakika içinde kendine çekidüzen vermeyi başardığını görünce sevindi. Çok sevdiği yumuşak tabanlı spor ayakkabılarıyla hızla kapıdan çıktı. Bugün kalçasının hemen altında biten yeşil-beyaz çizgili ceketle uyumlu koyu yeşil bir çift ayakkabı giymişti.

Arabaya atlar atlamaz gözleri kocaman ve ıslıl ıslıl oldu. “Ceket! Ceket!” Elini uzatıp deriye dokununca Eve ortağının eline hafifçe vurarak onu uzaklaştırdı.

“Cekete dokunmak yok.”

“Koklayabilir miyim? Lütfen, lütfen? *Lütfen!*”

“Burnun kolumdan en az iki santimetre uzak olsun. Sadece bir kez koklayabilirsin.”

Peabody dramatik bir şekilde gözlerini devirerek razı oldu. “Roarke eve erken mi döndü?”

“Belki de bunu ben satın almışımdır.”

“Evet, tabii. Belki incecik kanatlarıyla uçan küçük pembe domuzlar vardır. Pekâlâ, başka biri ölmediyse, neden mesaiye bu kadar erken başladık?”

“Bir doktora danışmalıyım. Kurbanla arkadaşlığı olduğu için Mira bu konuda hassas davranıyor, o yüzden yedek olarak Louise’i denemeye karar verdim. Oraya gidiyoruz.”

Peabody çantasından rujunu çıkardı. “Bitirmeye vaktim olmadı,” dedi, Eve ona yan gözle bakınca. “Louise ve Charles’ı mı göreceğiz?”

“Muhtemelen.”

“Süslü olmak istiyorum.”

“Soruşturmanın gelişimiyle ilgileniyor musun?”

“Elbette. Süslenirken seni dinleyebilir, bilgiye ulaşabilir ve anlam çıkarabilirim. Süslenirken anlam çıkarabilirim,” diye tekrarladı Peabody neşeli bir ritimle.

Eve Peabody’nin ruj sürmesini, saçını fırçalamasını ve parfüm sıkmasını görmezden gelerek onu bilgilendirip trafikle mücadele etti.

“Kayıt dışı ve potansiyel olarak yasadışı deneyler,” dedi Peabody dalgın dalgın. “Oğlunun haberi olmalı.”

“Katılıyorum.”

“Sekreteri?”

“Kadın ifadesiz bir ofis asalağı. Kayıtlarında tıbbi eğitim aldığına dair bir işaret yok ama bu açıdan onunla görüşeceğiz. İlk olarak tıbbi bir fikir edinmek istiyorum. Bir dokto-

run verileri kendi gözleriyle görmesini istiyorum. Mira bu adama fazla yakındı.”

“Yaklaşık elli hasta olduğunu söyledin. Tek başına üstesinden gelemeyeceği kadar fazla görünüyor.”

“Elimdeki veriler beş seneden daha uzun bir dönemi kapsıyor. Farklı test ve hazırlık aşamaları ya da her neyse o var. Gruplandırmalara rastladım – A-bir, -iki, -üç. Bu tür şeyler. Ama hayır, o programla bunu başaramazdı, büyük ihtimalle yardım aldı. Oğlundan mutlaka yardım almış olmalı. Muhtemelen laboratuvar teknisyenlerinden ve diğer doktorlardan da. Eğer bu yerleştirme işi ücrete dayalıysa, gelir kayıtları olmalı ve biri işin o kısmını halletmiştir.”

“Gelini olabilir mi? Onun vesayetindeydi.”

“Bunu da biraz zorlarız ama onun da tıbbi eğitimi yok. İşletme tecrübesi ya da teknik becerisi de yok. Neden burada park edebileceğim bir yer bulamıyorum?”

“Popülerliğini koruyan bir soru.”

Eve arabalardan birinin soluna park etmeyi düşündü. İyice düşününce, hâlâ yeni sayılabilecek arabasına sınırlı bir vatandaşın çarpma olasılığı aklına geldi ve biraz daha dolaşıp Louise’in binasından iki blok ötedeki sokakta çift katlı bir otopark buldu.

Yürümek sorun değildi, özellikle de üzerinde yeni şık ceketini varken.

Altıncı Bölüm

Eve onları bir çift uyukucu kediye benzetti. Esnek ve gevşeklerdi, bir parça güneş ışığında biraz daha uyumak için kıvrılıp yatmaya hazırlardı.

Louise'in üzerinde bir tür uzun beyaz tunik vardı, Eve'e biraz tanrıça gibi geldi ama ona yakışmıştı. Yalın ayaktı ve tırnaklarına ışıltılı pembe bir oje sürmüştü. Charles da ayakkabı giymeye tenezzül etmemişti ama en azından tırnaklarında pembe oje yoktu. O da beyaz giymeyi tercih etmişti, üzerinde bol beyaz pantolon ve büyük boy bluz vardı.

Yanakları öylesine kızarmış görünüyordu ki, Eve Louise'i aradıktan sonra araya kısa bir sevişme sığdırıp sığdırmadıklarını merak etti. Ama çok geçmeden beyninin o alana dalmamış olmasını diledi.

İkisinden de hoşlanıyordu, hatta onları bir çift olarak düşünmeye alışmaya bile başlamıştı. Ama çiftleşme kısmını düşünmek istemiyordu.

"Sabahın köründe buradasın, Tatlı Teğmen." Eve kaçmayı başaramadan Charles onu yanağından öptü. "Harika görünüyorsun." Peabody'yi kollarından tutup dudaklarına hızlı ve sıcak bir öpücük kondurdu. "Dedektif Delish'."

Eve parmağıyla onu dürtene kadar Peabody'nin yüzü kızardı ve içi pır pır etti. "Resmi nedenlerden ötürü buradayız."

* (İng.) Lezzetli. Peabody'nin ismi Delia'yla karışık bir kelime oyunu. (ç.n.)

“Kahve içiyorduk.” Louise oturma odasına dönüp bir kanepeye oturdu ve kupasını eline aldı. “İlk kafein dozu-
mu alana kadar bana resmi bir şey sorma. Kliniğe ve sığın-
ma evine dün on dört kişi yerleştirdim. Bugün tembellik
günü.”

“Wilfred Icove’u tanır mıydın?”

Louise içini çekti. “En azından otur ve muhteşem sevgi-
limin hazırladığı kahveden biraz iç. Bir çörek ye.”

“Çoktan kahvaltı yaptım.”

“Ben yapmadım.” Peabody oturup bir çörek aldı. “Beni
duştan çıkardı.”

“Harika görünüyorsun,” dedi Louise. “McNab’le bir-
likte yaşamak sana iyi gelmiş. Fiziksel olarak nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim. Fizik tedavimi bitirdim ve tamamen iyileştiğim
söylendi.”

“İyi iş çıkardın.” Louise Peabody’nin dizine hafifçe vur-
du. “Saldırıdan aldığın yaralar çok ciddiye ve henüz üzeri-
nden birkaç hafta geçti. Bu kadar hızlı geri dönüş yapmak
için çok çalıştın.”

“Sağlam bünyem sayesinde.” Peabody içten içe Louise
gibi daha narin ve ince kemikli olmayı diledi.

“Çene çalmayı bitirdiysek, başlayabilir miyiz?” Eve göz-
lerini kıstı.

“Evet, Dr. Icove’u tanırdım, oğlunu da mesleği dolayısı-
yla biraz tanıyorum. Yaşananlar tam bir trajedi. Alanında
öncüydü ve çalışıp hayatın tadını çıkarmak için önünde on-
larca senesi vardı.”

“Onu kişisel olarak tanıyor muydun?”

“Ailem aracılığıyla kısmen tanırdım.” Louise varlıklı ve
soylu bir aileden geliyordu. “Çalışmalarına ve adanmışlı-
ğına hayrandım. Umarım onu öldüren kişiyi bir an önce
bulursunuz.”

“Doktorun bazı vaka dosyalarını inceliyordum, özellikle de ev ofisinde bulundurduğu dosyaları. Ünitesini şifrelemiş, diskleri koruma altında ve içerik de şifreli.”

Louise dudaklarını büzüştürdü. “Çok temkinli.”

“Disklerde hastalarını harf ve rakamlarla ifade ediyor, asla isimlerini kullanmıyor.”

“Son derece temkinli. Siyasiler, ünlüler, ticaret devleri ve benzerleri gibi birçok önemli kişi onun hastasıydı, o yüzden isimlerini açıklamaması normal.”

“Bu durumdan şüpheliyim. Hepsi yaşları on yedi ve yirmi iki arasında değişen kadınlardan oluşuyor.”

Louise zarif kaşlarını çatı. “Hepsi mi?”

“Elliden fazlası, hepsi bu disklerde dört beş sene boyunca belgelenmiş.”

Merakı iyice uyanan Louise dikleşt. “Ne tür bir tedavi uygulanmış?”

“Sen söyle.” Eve disklerden birinin basılı kopyasını çıkarıp sehpanın üzerinde ona doğru itti.

Louise okurken kaşları çatıldı. Kendi kendine mırıldanıp başını iki yana sallamaya başladı. “Deneyisel olduğu kesin ve detaylar belirsiz. Bu onun gerçek vaka notları olamaz. Bu hastaların fiziksel, zihinsel, duygusal durumları ve zekâ seviyesi üzerine notlar olan genel bir taslak. Hastayı bütünüyle ele almak onun yöntemi. Onunla aynı fikirdeyim. Ama... genç kadın hastalar, mükemmel fiziksel durum, yüksek entelektüel zekâ, görme ve yüz yapılarında küçük düzeltmeler. Dört senelik bir çalışma ve tedavi birkaç sayfaya sıkıştırılmış. Daha fazlası olmalı.”

“Denek insan mı?”

Louise gözlerini ona çevirdikten sonra tekrar notlara baktı. “Hayati bulgular ve tedaviler dışı bir insanı işaret ediyor. Sadece kusurları ve hastalıkları için değil zihinsel ve sanatsal gelişimi ve becerileri için de düzenli ve eksiksiz olarak test edilen biri. Bunlardan elli tane mi var?”

“Şimdilik bu kadar buldum.”

“Yerleştirme,” dedi Louise kısık sesle. “Eğitsel bir yerleştirme mi? İstihdam mı?”

“Dallas öyle düşünmüyor,” dedi Charles gözlerini Eve’den ayırmadan.

“Öyleyse ne–” Louise sevgilisi ve Eve arasındaki bakışları okuyunca cümlesini tamamlayamadı. “Ah Tanrım.”

“Lisanslı fahişe olabilmek için test edilmek gerekiyor,” diye söze başladı Eve.

“Doğru.” Charles kahvesini aldı. “Hastalık ve sağlık durumundan emin olmak için fiziksel olarak test edilirler. Cinsel sapıkları ve yırtıcıları elemek için psikiyatrik değerlendirmeden de geçmeleri gerekiyor. Ayrıca lisanslarını korumak için düzenli olarak muayene edilmeliler.”

“Farklı ücret grupları için farklı seviyeler var.”

“Elbette. Lisansın seviyesi sadece tercihlerle değil, becerilerle belirleniyor. Zekâ, sanat ve eğlence hakkında bilgi birikimi ve... Tarzın. Örneğin, sokak seviyesindeki bir fahişenin müşterisiyle sanat tarihi hakkında konuşması ya da Puccini’nin* kuş dilinde bir kelime olmadığını bilmesi beklenmez.”

“Seviye ne kadar yüksekse, ücret de o kadar yüksektir.”

“Doğru.”

“Yerleştirilen seviye ne kadar yüksekse, lisanslı fahişeyi eğiten, test eden ya da belgeleyen ajansın yerleştirme ücreti o kadar yüksektir.”

“Bu da doğru.”

“Hiç mantıklı değil,” diye araya girdi Louise. “Öncelikle, Icove gibi maddi kaynaklara, becerilere ve ilgi alanına sahip biri potansiyel lisanslı fahişeleri mi test ediyor? Ne uğruna? Ayrıca, eğitmek ve belgelendirmek yıllar sürmez. Gerçek işiyle kıyaslandığında kazancı çok düşük olur.”

* Operalarıyla tanınan İtalyan besteci. (ç.n.)

“Adamın bir hobiye ihtiyacı vardı,” diye ekleyen Pea-body bir çörek daha yemeyi düşündü.

Charles parmaklarını Louise’in saçının ucunda gezdirdi. “O geleneksel lisanslı fahişeleri kastetmiyor, tatlım. Öyle değil mi, Dallas? Sadece hizmet değil, bütün bir ambalajı satıyor.”

“Satmak...” Louise’in rengi soldu. “Dallas, Tanrım.”

“Bu bir teori. Birkaçı üzerinde çalışıyorum. Doktor olarak bu disklerdeki güvenliğin normalden daha fazla olduğunu kabul ediyorsun.”

“Evet ama—”

“Notların baştan savma ve sıradışı olduklarını da kabul ediyorsun.”

“Amaçları hakkında bir fikir edinmek için daha fazlasını görmem gerektiğini söylüyorum.”

“Resimler nerede?” diye sordu Eve. “Yıllar boyunca bir hasta hakkında bu tür bilgileri belgeliyorsan, bir doktor olarak hastanın belirli noktalarda çekilmiş resimleri olmaz mı? İşlemlerden önce ve sonra?”

Louise bir süre bir şey söylemedi, sonra derin bir nefes verdi. “Evet, herhangi bir işlemin aşamalarını, bana kimin yardım ettiğini ve işlemin sürecini net bir şekilde belgelerdim. Hastaların isimlerinin yanı sıra testlerde yardımcı olan tıp personeli ya da meslek dışı kişilerin isimlerini de listelerdim. Muhtemelen şahsi gözlemlerimi ve yorumlarımı eklerdim. Ama bunlar eksiksiz notlar değil ve medikal tablolar olmadıkları kesin.”

“Pekâlâ. Teşekkürler.” Eve kopyaları geri almak için elini uzattı.

“Icove’un bir tür insan müzayedesine karışmış olabileceğini ve bu yüzden öldürüldüğünü mü düşünüyorsun?”

“Bu bir teori.” Eve ayağa kalktı. “Doktorların çoğunun Tanrı kompleksi vardır.”

“Bazılarının,” dedi Louise soğuk bir şekilde.

“Tanrı bile kusursuz bir kadın yaratmadı. Belki Icove Tanrı’ya meydan okuyabileceğini düşündü. Kahve için teşekkürler,” diye ekledi Eve ve dışarı çıktı.

“Bence Louise’in gününü berbat ettin,” dedi Peabody birlikte asansöre doğru ilerlerken.

“Öyleyse acele edip Dr. Will’in gününü de berbat edelim.”

Icoveların evinin kapısını hizmetkâr bir robot açtı. Kırklı yaşlarının sonunda, hoş yüzlü ve biçimli vücutlu bir kadının yerini alacak şekilde yaratılmıştı.

Robot onları ana oturma odasına geçirip oturmaya davet etti ve içecek bir şeyler teklif ettikten sonra dışarı çıktı. Dakikalar sonra Icove odaya girdi.

Gözlerinin altına halkalar yerleşmişti ve yanakları çökmüş ve solgundu.

“Bir haber mi var?” diye sordu hemen.

“Üzgünüm, Dr. Icove, şu anda size söyleyebileceğimiz bir şey yok. Size sormak istediğimiz bazı sorular var.”

“Ah.” Alnının ortasını sertçe yukarı aşağı ovuşturdu. “Elbette.”

Icove oturma alanına doğru ilerlerken, Eve kapının girişinden içeri bakan küçük bir oğlan gördü. Saçları neredeyse beyaz denilebilecek kadar açık sarıydı ve modaya uygun bir şekilde genç ve güzel yüzünün etrafını dik dik çerçevesliyordu. Eve oğlanın annesinin gözlerini aldığını fark etti. O kadar maviydi ki, neredeyse mordu.

“Sanırım bunu baş başa konuşmamız gerekir,” dedi Eve Icove’a.

“Evet. Karım ve çocuklarım hâlâ kahvaltılar.”

“Hepsi değil.” Eve başıyla işaret edince, Icove son anda başını çevirip oğlan gözden kaybolmadan önce onu gördü.

“Ben!”

Sert emir oğlanın çenesini göğsüne yaslayarak tekrar ortaya çıkmasını sağladı. Fakat oğlanın mahcup duruşuna rağmen gözlerinin parlak ve uyanık olması Eve’in dikkatinden kaçmadı.

“Özel konuşmalara kulak misafiri olmak hakkında konuşmamış mıydık?”

“Evet, efendim.”

“Teğmen Dallas, Dedektif Peabody,” dedi Icove, “bu oğlum Ben.”

“Üçüncü Wilfred B. Icove,” dedi oğlan omuzlarını dikleştirerek. “İkinci ismim Benjamin. Siz polissiniz.”

Peabody ortağını tanıdığı için oğlanla konuşma işini üstlendi. “Bu doğru. Büyükbaban için çok üzgünüz Ben, buraya babanla konuşmaya geldik.”

“Biri büyükbabamı öldürdü. Onu kalbinden bıçakladı.”

“Ben—”

“*Biliyorlar.*” Ben bıkkınlıkla dolu bir ifadeyle babasına doğru döndü. “Şimdi sorular sorup ipuçlarını takip etmeleri ve kanıt toplamaları gerekiyor. Şüpheli biri var mı?” diye sordu.

“Ben.” Icove daha nazikçe konuşup kolunu oğlunun omuzlarına doladı. “Oğlum aile geleneğini takip edip tıp alanına girmeye yanaşmıyor. Özel dedektif olmayı umuyor.”

“Polislerin uyması gereken birçok kural var,” diye açıkladı oğlan. “Özel dedektifler o kuralları çiğneyebiliyorlar ve yüksek ücretler alıp karanlık kişilerle takılabiliyorlar.”

“Dedektif kitap diskleri ve oyunları hoşuna gidiyor,” diye ekledi Icove gözlerinde hafif bir neşe ve –Eve’e göre– gururla.

“Bir teğmenseniz, patronluk taslayabilir ve insanlara bağırıp çağırabilirsiniz.”

“Evet.” Eve gülecek gibi olunca dudakları seğirdi. “O kısım hoşuma gidiyor.”

Koridorda hızla ilerleyen ayak sesleri duyuldu. Avril özür dileyen bir ifadeyle belirdi. “Ben. Will, üzgünüm. Ben-den kurtuldu.”

“Zararı yok. Ben, hemen annenle kahvaltı odasına dön.”

“Ama ben—”

“Karşı çıkmak yok.”

“Ben.” Avril’in sesi mırıltıdan ibaretti ama işe yaradı. Ben tekrar başını eğip ayaklarını sürterek odadan çıktı.

“Böldüğümüz için üzgünüm,” dedi Avril, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeye dudakları kıvrıldıktan sonra odadan çıktı.

“Çocukları birkaç gün evde tutacağız,” diye açıkladı Icové. “Basın yasa ya da masumiyete her zaman saygı duymuyor.”

“O çok güzel bir çocuk, Dr. Icové,” dedi Peabody. “Karınıza benziyor.”

“Evet, benziyor. İki çocuğumuz da Avril’e benziyor.” Gülümsemesi ısınıp daha içten bir hâl aldı. “Şanslı DNA’lar. Ne bilmek istiyorsunuz?”

“Babanızın ev ofisinden aldığımız disklerden edindiğimiz bilgilerle ilgili sormak istediğimiz bazı sorular var.”

“Öyle mi?”

“Disklerdeki veriler şifreliydi.”

Bir an için Icové’un şaşkınlığının yerini şok aldı, hafif bir merakın gizlediği bir şoktu. “Tıbbi notlar meslek dışından kişilere hep şifreliymiş gibi görünürler.”

“Yeterince doğru. Metinlere erişildiğinde bile, içerik kafa karıştırıcı olabilir. Babanız ergenliğinin sonları ve yirmili yaşlarının başında yaklaşık elli kadın hastanın tedavisiyle ilgili notlar almış görünüyor.”

Icové’un ifadesi değişmedi. “Pekâlâ?”

“Bu hastalar ve o tedaviler hakkında ne biliyorsunuz, Dr. Içove?”

“Açıkçası, bir şey söyleyemem.” Içove ellerini iki yana açtı. “Notları okumadan yorum yapamam. Babamın her vakasından haberim olmazdı.”

“Bu bana özel bir proje gibi geldi, güvende tutmak için çaba harcadığı bir proje. İlgi alanının plastik ve rekonstrüktif cerrahi olduğu izlenimine kapılmıştım.”

“Evet. Elli seneyi aşkın bir süre babam becerilerini o alana adadı ve bu yolda bir öncü—”

“Babanızın başarılarının farkındayım.” Eve bilerek sesini sertleştirdi. “Size bu alan dışındaki, herkes tarafından bilinen uzmanlık alanı dışındaki ilgi alanlarını ve işlerini soruyorum. Size onun ek işlerini soruyorum, Dr. Içove. Genç kadınları test etmeyi ve eğitmeyi içeren projelerini.”

“Korkarım sizi anlamıyorum.”

Eve kopyaları çıkarıp ona uzattı. “Bunlar bir şey hatırlatıyor mu?”

Içove boğazını temizleyip notları okudu. “Ne yazık ki, hayır. Bunları babamın ev ofisindeki disklerde mi buldunuz?”

“Bu doğru.”

“Bir meslektaşının kopyaları olabilir.” Içove başını kaldırdı ama Eve’le göz teması kurmaktan kaçındı. “Burada bunların babamın notları olduğunu belirten hiçbir şey yok. Fazlasıyla eksikler. Bir tür vaka çalışması, elbette. Açıkçası, bunların soruşturmanızla ne ilgisi olduğunu anlayamadım.”

“Soruşturmamla neyin ilgili olup olmadığına ben karar veririm. Babanızın evinde bulduğum disklerdeki veriler yıllar boyunca testlere ve değerlendirmelere tabi tutulan, bazı ameliyatlardan geçirilen elliyi aşkın kimliği belirsiz genç kadını içeriyor. Kim onlar, Dr. Içove? Neredeler?”

“Ses tonunuz umurumda değil, Teğmen.”

“Bunu çok sık duyuyorum.”

“Bu kadınlar herhalde babamı ilgilendiren gönüllü bir test grubunun parçasıydılar. Yeniden yapılandırıcı ya da şekillendirici ameliyatlar hakkında herhangi bir şey bilseydiniz, bedenın ödülü barındıran bir kutudan farklı olmadığını anlardınız. Beden ciddi biçimde yaralanınca, bu beyni ve duyguları da etkiler. İnsan bütünüy le tedavi edilmelidir. Bir kazada kolunu kaybeden hasta, uzvundan fazlasını kaybeder ve bu kayıp için tedavi edilmesi gerekir, buna alışıp memnun ve üretken bir hayat sürmesi için tedavi edilmeli ve eğitilmelidir. Babamın yıllar boyunca her açıdan test edilen ve değerlendirilen bireyleri gözlemlemek için bu vaka çalışmasıyla ilgilenmiş olması çok muhtemel.”

“Bu alışma Icov  Merkezi’nde yürüt lseydi, haberiniz olur muydu?”

“Böyle bir şeyden haberim olacağından eminim.”

“Babanızla yakındınız,” dedi Peabody.

“Yakındık.”

“Bu tür bir projeyle evdeki ofisinde kayıtlar tutacak kadar ilgileniyorsa, bir ara sizinle konuşmuş olacağını düşünüyorum. Baba-oğul, iki meslektaş arasında bir sohbet.”

Icove konuşmak üzereyken durup düşündü. “Benimle böyle bir konuyu tartışmak istemiş olabilir. Tahmin y r temem. Ona soramam da. Çünkü öldü.”

“ ld r ld ,” diye dikkatini çekti Eve, “bir kadın tarafından. Disklerde belgelenenler gibi güçlü bir fiziksel örnekti.”

Eve Icov ’un şaşkınlıktan nefesini tutmasını, şok ve hafif bir korkudan gözlerinin kocaman olmasını izledi. “O disklerde belgelenen hastalardan birinin babamı öldürmüş olabileceğine gerçekten inanıyor musunuz?”

“Şüpheli, fiziksel olarak, belgelenen deneklerin çoğunun tanımına uyuyor. Boy, kilo, vücut tipi. Bu hastalardan biri ya da daha fazlası ‘yerleştirilme’ denilen şeye maruz kalmış olabilir. Potansiyel sebep. Babanızın onunla görüşmeyi neden kabul ettiğini de açıklıyor.”

“Önerdiğiniz şey gülünç, söz konusu bile olamaz. Babam insanlara yardım etti, onların hayatlarını geliştirdi. Onları kurtardı. Birleşik Devletler Başkanı beni bizzat arayıp başsağlığı diledi. Babam bir ikundu, dahası sevilen ve saygı duyulan bir adamdı.”

“Biri kalbine neşter saplayacak kadar ona saygı duymuyormuş. Bunu bir düşünün, Dr. Icové.” Eve ayağa kalktı. “Bana nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz.”

“Bildiği bir şey var,” dedi Peabody kaldırırma çıktıklarında.

“Kesinlikle. Sence yaşayan doktorun evi için arama izni çıkarma şansımız ne?”

“Elimizdeki verilerle mi? Çok düşük.”

“O çarkı döndürmeden önce daha fazlasını bulup bulamayacağımıza bakalım.”

* * *

Eve daha sonra Polis Merkezi’ne döndüğünde Feeney’e uğradı ve karamsar yüzünü astığını gördü.

“Üniteye girmek sorun değildi. Ama orada anlaşılabilir tıbbi şeyler var. Şüphe oluşturabilecek bir şey bulamadım. Ama görünüme göre Jasmina Free’nin göğüsleri Tanrı vergisi değilmiş, dolgun dudakları ve çenesi de doğal değil. Kahrolası kalçası da.”

“Jasmina Free kim?”

“Tanrı aşkına, Dallas. O bir video tanrıçası. Geçtiğimiz yazın gişe rekorları kıran filmi *Endgame*’de oynadı.”

“Yazın biraz meşguldüm.”

“Geçen sene *Harm None*’daki rolüyle Oscar aldı.”

“Sanırım geçen sene de meşguldüm.”

“Kısacası kadın muhteşem. Ama güzelliğinin bir plastik cerrahın elinden çıktığını bilmek her şeyi berbat ediyor.”

“Şehvet dolu fantezilerini berbat ettiğim için üzgünüm, Feeney ama şimdi de bir dosyayı kapatmakla meşgulüm.”

“Seninle bulduklarımı paylaşıyorum, değil mi?” diye homurdandı Feeney. “Diğer yüksek kazançlı isimler de müşteri listesinde. Bazıları ufak tefek düzeltmeler yaptırırken, diğerleri tam vücut ve yüz ameliyatlarını tercih etmiş.”

“Bütün isimler listelenmiş mi?”

“Evet, elbette. Bu onun hasta listesi.”

“Doğru.” Eve onaylayarak başını salladı. “İlginç. Devam et.”

“Biraz etrafa bakıp derinlere indim. Doktorun yeni kimlik almak isteyenlerin yüzlerini değiştirmek gibi bir yan iş yapıp yapmadığını görmek istedim.”

“Bu iyi bir fikir.”

“Hiçbir şey bulamadım. Karşıma birçok şey çıktı. Jasmine’nin o göğüslere ne kadar ödediğini biliyor musun? Her birine yirmi bin ödemiş.” Feeney’in dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yerleşti. “Sanırım iyi bir yatırım olduğunu söyleyebilirim.”

“Beni korkutuyorsun, Feeney.”

Feeney omuzlarını silkti. “Karım orta yaş krizi olduğunu düşünüyor ama umursamıyor. Tanrı vergisi ya da insan yapımı olsun, güzel göğüsleri takdir etmeyen bir adam yaşamını sonlandırma iznine başvursun daha iyi.”

“Hasta ve danışan listesinde çok sayıda güçlü ve ünlü isim var. O yüzden evdeki ofisinde şifreli dosyalar bulundurması ilginç.”

Eve onu bilgilendirdikten sonra kendi gözünden kaçmış bir şey bulması ihtimalini düşünerek vaka dosyalarının kopyasını ona verdi.

Feeney'in ofisinden ayrıldığında, Eve'in Icove'un kayıtlarında Jasmina Free'ye bakacak kadar merakı uyanmıştı.

Düşünceli bir şekilde fotoğrafları inceledi. Louise'in doğruladığı gibi her işlemin farklı açılardan çekilmiş birkaç önce ve sonra fotoğrafı vardı. Ameliyat öncesi fotoğraflarda göğüslerde bir sorun göremedi ama kabul etmeliydi ki ameliyat sonrası fotoğrafla hafife alınamayacak düzeydeydiler.

Kadının resmini görünce video yıldızını tanıdı. Herhalde Free'nin mesleğindeki kişiler iş güvenliği açısından göğüslerini ve dudaklarını dolgunlaştırıyorlardı.

Genç kızların çoğunun video yıldızı olma hayalleri kurduklarını düşündü. Ya da Mavis gibi müzik yıldızı.

Yerleştirme.

Kusursuz örnekler yaratıp onları hayallerine yerleştirmek. Ama hangi genç kızın buna ayıracak parası vardı?

Zengin ebeveyni olanlar. Küçük kızlarının en büyük dileğini gerçekleştirmenin yeni yasadışı yolu.

Doğum günün kutlu olsun, tatlım! Sana muhteşem göğüsler aldık.

Roarke'un Frankenstein teorisinden pek farklı sayılmazdı.

Eve devam edip Free'nin resmi verilerine ulaştı.

Yirmi altı sene önce Louisville, Kentucky'de üç çocuklu bir ailede doğmuştu. Babası emekli şehir polisiydi.

Eve bu teorinin Free için geçerli olmadığına karar verdi, ne de olsa polisler doktor ücretini karşılayabilecek kadar kazanmıyorlardı.

Elbette, Wilfred hayırsever olduğu için vakalardan bazılarını ücretsiz kabul etmiş olabilirdi. Fakat verileri okurken herhangi bir boşluk bulamadı.

Yine de, listesine ekleyebileceği bir fikirdi. Üzerinde oynayabileceği bir başka şeydi.

Merakla Lee-Lee Ten'in verilerini açtı. O ve Will Icové pek yakın görünüyorlardı.

Ten, Baltimore'da doğmuştu ve kardeşi yoktu. Annesi babasıyla yasal birlikteliğini sonlandırdıktan sonra onu tek başına yetiştirmişti. İlk profesyonel modellik işini altı aylıkken yapmıştı.

Altı aylıkken mi? Altı aylık bir çocuk ne modelliği yapmış olabilir, diye merak etti.

Modellik, ekran reklamları, videolarda bebek bölümleri.

Eve okurken, Tanrım diye içinden geçirdi. Kadın hayatı boyunca çalışmıştı. Yerleştirilmiş olması ihtimal dışıydı. Icové'un kayıtlarından hiçbirinde on yedi yaşından önce yerleştirilen biri yoktu.

Ama ismi Icové Merkezi'nin kayıtlarında araştırdı ve Lee-Lee'nin yıllar içinde birkaç "ayarlama" yaptırdığını gördü.

Tanrı'nın verdiği paketten memnun olan biri yok muydu?

Eve bilgisayarında olasılıkları hesaplayıp farklı senaryolar üzerine düşündü. Hiçbiri ona mümkün gelmiyordu. Kahve aldıktan sonra oturup Icové'un mülklerine, şubelerine, bağlantılarına ve bütün bunların kombinasyonlarına göz atmaya karar verdi. Bazılarının tek sahibi oydu, bazıları vakfına aitti ve diğerlerinde hissesi vardı, bir şekilde bağlantılıydı ya da hizmet ediyordu.

Kendi önceliklerine göre onları ayırıp öncelikle Icové'un tam kontrole sahip olduğu konumlara odaklandı.

Sonra kalkıp odasında volta attı. Ülke, hatta gezegen dışındaki merkezleri eleyemezdi. Bu açığa konsantre olarak boşa kürek çekme ihtimalini de göz ardı edemezdi.

Ama Eve dar penceresinden kasvetli kasım gökyüzüne bakarken boşa kürek çekmediğini düşündü.

Doktorun bir sırrı vardı ve sırlar insanın yakasını bırakmazdı. Sırlar insanı incitirdi.

Bunu çok iyi biliyordu.

Onları etiketlendirmeye karar verdi. İnsanları isimsiz bırakmak onları insanlıktan çıkarırdı.

Doğduğunda ona bir isim vermemişlerdi. Onu kullanıp istismar ettikleri hayatının ilk sekiz senesi bir ismi olmamıştı. Onu insanlıktan çıkardılar. Onu hazırladılar. Onu bir fahişe yapmak için tecavüz, dayak ve korkuyla eğittiler. O bir çocuk değil, yatırımdı.

Ve o pek insani olmayan şey bozulmuştu, ona işkence eden ve onu hapseden şeyi en sonunda kırıp öldürmüştü.

Aynı şey değildi. Roarke haklıydı, aynısı değildi. Bu notlarda tecavüzden bahsedilmiyordu. Fiziksel istismara dair bir işaret yoktu. Aksine, onları fiziksel kusursuzluğun zirvesinde tutmaya özen gösterilmişti.

Fakat başka istismar yöntemleri vardı ve bazıları yüzeyde zararsız görülebilirdi.

O notlarda bir yerde bir gerekçe vardı. Onların ötesinde bir yerde çok daha net belgeler vardı. Dolores'i orada bulacaktı.

“Eve.”

Mira'nın sesini duyunca döndü. Mira suratı çökmüş bir şekilde açık kapının eşiğinde duruyordu. “Bu sabah seni başımdan savdığım için özür dilemeye geldim.”

“Sorun değil.”

“Evet, sorun. Benim için öyle. İçeri girip kapıyı kapatmak istiyorum.”

“Elbette.”

“Bu sabah bana göstermek istediğin şeyi görmek istiyorum.”

“Başka bir tıbbi uzmana danıştım. Bunu yapmak zorunda değilsin—”

“Lütfen.” Mira oturup ellerini kucağında birleştirdi. “Görebilir miyim?”

Eve bir şey söylemeden kâğıtları alıp Mira'ya verdi.

“Gizemli,” dedi Mira birkaç dakikalık sessizlikten sonra. “Eksik. Wilfred hayatının her alanında özenli bir adamdı. Ancak bunlar özenle eksik bırakılmış.”

“Neden isimsizler?”

“Mesafesini koruyup objektif kalmasına yardımcı olmak için. Bunlar uzun süreli tedaviler. Duygusal bağ kurma riskine girmek istemediğini düşünüyorum. Bu kızlar yetiştiriliyorlar.”

“Ne için?”

“Bilmiyorum. Ama yetiştiriliyor, eğitiliyor, test ediliyorlar, onlara kişisel güçleri ve becerilerini keşfetme ve eksikliklerini geliştirme fırsatı veriliyor. Düşük yüzdelik dilimde olanlarla gelişim göstermelerinin pek mümkün olmadığına karar verildikten sonra hasta olarak ilişkileri kesiliyor. Çırtayı çok yüksek belirlemiş. Ondan beklenir.”

“Böyle bir şeyi neden yapmak istesin?”

“*Bunun* ne olduğundan emin değilim. Ama hastalar için tıbbi olanaklara, laboratuvar ortamına, odalara ya da yatakhanelere, yiyecek hazırlama alanlarına, egzersiz alanlarına ve eğitim alanlarına ihtiyaç duymuş olmalı. En iyisini isterdi. Bu konuda ısrarcı olurdu. Eğer bu kızlar gerçekten onun hastalarıysa rahat etmelerini, eğlenmelerini ve iyi muamele görmelerini istemiştir.”

Mira Eve'e baktı. “O bir çocuğu istismar etmezdi. Zarar vermezdi. Bunu onun bir arkadaşı olarak söylemiyorum, Eve. Bunu bir suçlu profili uzmanı olarak söylüyorum. O kendisini mesleğine her şeyiyle adanmış bir doktordu.”

“Yasadışı deneyler yapar mıydı?”

“Evet.”

“Bu konuda tereddüt etmedin.”

“Kanundan daha önemli olan bilimi, tıbbı, faydaları ve olasılıkları göz önünde bulundururdu. Sıklıkla, öyledir. Bazı

açılardan kendisini kanundan üstün görürdü. Wilfred'in içinde şiddet ya da acımasızlık yoktu ama kibir vardı.”

“Bir tür öncülük ediyorsa ya da dediğin gibi genç kızların kusursuz kadınlar olmaları için yetiştirildiği bir projeye dahil olduysa, oğlunun bundan haberi olur muydu?”

“Hiç şüphesiz. Birbirleriyle duydukları gurur, birbirlerine olan sevgileri içten ve derindi.”

“Tarif ettiğin gibi bir tesis, verilerin işaret ettiği gibi uzun süreli bir tedavi, ekipmanlar ve güvenlik. Hepsi çok pahalıya patlamış olmalı.”

“Öyle sanıyorum.”

Eve öne doğru eğildi. “Diyelim ki projesinin bir mezunu var... Onunla görüşmeyi kabul eder miydi? O kadın onun için bir etiketti, bir denekti ama yine de Wilfred onunla birkaç sene çalışıp gelişimini izledi. Eğer kadın yerleştirildikten sonra bir ara onunla iletişime geçtiyse onunla buluşmayı kabul eder miydi?”

“Profesyonel içgüdüğü reddederdi ama hem egosu hem de merakı bununla çatışırdı. Tıp her gün risk demektir. Bana kalırsa, hastalarından birini görmenin memnuniyeti uğruna bu riske girmiştir. Eğer kadın gerçekten onun hastasıysa.”

“Değil miydi? Cinayet yöntemi, doktorun onu, onun doktoru tanıyor olması düşünüldüğünde bu daha olası değil mi? Kadının ona yaklaşması, bunu istemiş olması gerekir. Kalbinden tek bir neşter darbesi. Öfke yok, aksine kontrollü. Tıpkı doktorun onun üzerinde kontrol sahibi olması gibi. Cinayet aleti olarak bir tıp aleti kullanıldı, temiz bir darbe. Doktorun objektif olması gibi o da objektif.”

“Evet.” Mira gözlerini kapattı. “Ah Tanrım, Wilfred ne yaptı?”

Yedinci Bölüm

Eve ortak çalışma alanındaki masasından Peabody'yi aldı. “O çarkı döndürmeye gideceğiz. Mira'nın kurban profilini yazması elimizdeki verileri destekleyecek. Sonra arama emri almak için şansımızı zorlayacağız.”

“Maddi durumunda dikkat çeken bir şey bulamadım,” dedi Peabody ona.

“Gelini ve torunlarına baktın mı?”

“Sıradışı bir şey yok.”

“Bir yerlerde para var. Her zaman vardır. Adamın o kadar çok pastada payı var ki, mutlaka bir yerlere gizli pasta dilimleri saklamış olmalı. Şimdilik Icové Merkezi'ne dönüp insanlarla görüşeceğiz, önce sekreteri deneyelim.”

“Yeni ceketini giyebilir miyim?”

“Elbette, Peabody.”

Peabody'nin yüzü güneş gibi aydınlandı. “Gerçekten mi?”

“Hayır.” Eve gözlerini devirip deri ceketini savurarak dışarı çıktı.

Peabody peşinden suratını asarak ilerledi. “Beni umutlandırmama gerek yoktu.”

“Seni umutlandırmazsam umutlarını nasıl yerle bir edebilirim? Nasıl tatmin olacağım?” Koridorda iri yarı bir adamı güçlükle çekiştiren iki üniformalı polisin yolundan kaçındı. Kaba adam şarkı söyler gibi yüksek sesle küfrediyordu.

“En azından müzik kulağı var,” dedi Eve.

“Çok hoş bir bariton. Bir ara giymediğinde ceketini deneyebilir miyim?”

“Elbette, Peabody.”

“Yine umutlarımı yerle bir etmek için beklenti yaratıyorsun, değil mi?”

“Bu kadar hızlı öğrenmeye devam edersen, bir gün İkinci Sınıf Dedektif olabilirsin.” Eve kayan bir zemine atlar-ken havayı kokladı. “Çikolata kokusu alıyorum. Çikolatan var mı?”

“Olsaydı bile sana vermezdim,” diye homurdandı Peabody.

Eve tekrar havayı kokladı, sonra gözleriyle kokunun izi- ni takip etti. Nadine Furst’ün yaklaşan zeminde kendine zar zor bir yer bulduğunu gördü. Kanal 75’in canlı yayın muhabiri meçli saçını bir tür dolambaçlı topuz yapmıştı ve koyu mavi takım elbisesinin üzerine kanarya sarısı bir trençkot giymişti. Ve elinde neon pembe bir pastane kutusu taşıyordu.

“Eğer o rüşveti benim departmanıma götürüyorsan,” diye seslendi Eve, “bana da biraz kalsa iyi olur.”

“Dallas?” Nadine sıkışık gövdelerin arasında güçlükle ilerledi. “Kahretsin. Bekle. Aşağıda beni bekle. Aman Tan- rım, ceketin! Bekle. Beş dakikaya ihtiyacım var.”

“Dışarı çıkıyoruz. Sonra görüşürüz.”

“Hayır, hayır, hayır.” Neredeyse omuz omuza yan yana geçerken, Nadine kutuyu sallamayı başardı. “Çikolatalı kek aldım. Hem de üç kat çikolatalı.”

“Sürtük.” Eve içini çekti. “Beş dakika.”

“Kutuyu ellerinden kapıp ona nanik yapmamana şaşır- dım,” dedi Peabody.

“Düşündüm ama vazgeçtim. Çok fazla tanık var.” Ayrıca, Nadine üç kat çikolatalı kek kadar işine yarayabilirdi.

Nadine’in ayakkabıları trençkotuyla uyumluydu ve hem

topukları hem de ayak tırnakları bir şahdamarını kesecek kadar keskin görünüyordu. Her nasılsa, Peabody'nin ayak-kabıları kadar rahatmış gibi onlarla yürümeyi başarıyordu.

“Bana çikolatayı göster,” dedi Eve lafı uzatmadan. Nadine nazik bir şekilde kutunun kapağını kaldırdı. Eve hafifçe olumlu anlamda başını salladı. “Güzel rüşvet. Yürü ve konuş.”

“Ceketin.” Nadine dua eden bir kadın gibi söyledi. “Bu çok fazla.”

“Yağmuru uzak tutuyor.” Nadine deriye dokununca Eve omzunu çekti.

“Onu okşama.”

“Yumuşak kara krema gibi. Böyle bir ceket karşılığında müthiş bir cinsel performans gösterirdim.”

“Teşekkürler ama tipim değilsin. Beş dakika boyunca ceketimden mi bahsedeceğiz?”

“O ceket hakkında günlerce konuşabilirim ama hayır. Konumuz Icové.”

“Ölen mi, hayatta olan mı?”

“Ölen. Ayrıntılı bir biyografi derledik ve onu kullanacağız. Wilfred Benjamin Icové, tıp öncüsü, şifacı ve yardımsever. İnsancıl ve düşünür. Sevgi dolu baba, torunlarına düşkün bir büyükbaba. Bilim insanı ve alim vesaire vesaire. Gezegen ve gezegen dışındaki her basın kuruluşu onun hayatını derinlemesine ele alacak. Bana adamın nasıl öldürüldüğünü söyle.”

“Kalbinden bıçaklandı. Bana bir dilim kek ver.”

“Unut gitsin.” Nadine kutuyu alıp kaçmasına engel olmak için iki kolunu da ona doladı. “Canlı yayında adamın lise notlarını açıklayan biri bu kadarını çözmüştür. Çikolata ucuz değil. Güzel ve gizemli bir kadın şüpheli açısı var. Güvenlik görevlilerine ve tıbbi ve idari personele konuşmaları için rüşvet vermeye gerek yok. Kadına dair ne bulabildin?”

“Hiçbir şey.”

“Hadi ama.” Nadine kutunun kapağını tekrar kaldırıp kokuyu Eve’in yüzüne taşımak ister gibi elini üzerinde gezdirdi.

Eve gülmesine engel olamadı. “Icove’u canlı gören son kişi olduğu düşünülen kadının sahte kimlik kullandığına inanıyoruz. Olayı soruşturan memurlar ve departmanın Elektronik Dedektifler Bölümü bu kişinin kimliğini saptamak için titizlikle çalışıyor, böylece Icove’un ölümüyle ilgili sorgulanabilecek.”

“Sahte kimlik kullanan kimliği belirsiz bir kadın WBI Merkezi’ndeki üstün güvenlikten rahatça geçip ofisine giriyor ve onu kalbinden bıçakladıktan sonra dışarı çıkıyor. Anlaşıldı.”

“Bunu doğrulamıyorum. Bu şahsın kimliğini ve yerini saptamak ve onu sorgulamakla ilgileniyoruz. Bana kahrolası bir parça kek ver.”

Nadine kutunun kapağını açınca, Eve iki dilim kek kaptı. İtiraz etmesine izin vermeden birini Peabody’ye verdi. “Ayrıca,” dedi, bademciklerinin uğuldadığını duyacak kadar bir ağız dolusu çikolatayla, “kurbanın saldırganı tanıyor olabileceği teorisinin izinden gidiyoruz.”

“Kadını tanıyor muydu? Bu yeni bir şey.”

Çikolatalı kek bu bilgiyi paylaşmaya değerdi. “Henüz saldırgan kadın mı, erkek mi saptayamadık. Ancak öldürücü darbe yakından indirilmiş ve boğuşma, zorlama ya da savunma yarasına dair bir kanıt yok. Hırsızlık ya da başka bir saldırı yok. Kurbanın saldırganını tanıdığına dair güçlü bir olasılık var. Kanıtlar kurbanın tehdit edildiğini hissetmediğini gösteriyor.”

“Sebep?”

“Üzerinde çalışıyoruz.” Garaj seviyesine indiler. “Kayıt dışı.”

“Doktorun gizli bir iş çevirdiğini düşünüyorum.”

“Seks mi?”

“Muhtemel. İzlediğimiz ipuçları bizi ona götürürse büyük olay çıkacak. Bu haberi yayınlayan muhabir yanabilir.”

“Isı kalkanlarımı çıkarırım.”

“Bana vakit kazandır. Aksi yönde bilgi bulmaya çalış. Araştırmacıların Icové’la ilgili bulabildikleri bütün bilgileri ve fazlasını istiyorum. Normalin dışında tıbbi ya da sosyal ilgi alanlarıyla ilgili her şey olur.”

Nadine dudaklarını büzüştürdü. “Hangi yönde?”

“Herhangi bir yönde. Bana işime yarar bir şey verebilirsen, bu olay halka duyurulmaya hazır olduğunda sana her şeyi veririm, sürüden önce eksiksiz bir basın bültenin olur.”

Nadine’in kedi gibi yeşil gözleri ilgiyle parladı. “Adamın kirli bir iş çevirdiğini düşünüyorsun.”

“Bence onun kadar temiz görünen birinin bir tahliye borusundan akıp gitmiş kiri olmalı.”

Eve’in aracına binip pastane kutusunu arka koltuğa koyduklarında, Peabody çantasından ıslak mendil çıkardı. “Birinin masum bir hayat sürebileceğine inanmıyor musun?” diye sordu. “Hakikaten iyi ve hatta fedakâr olabileceğine?”

“Etten ve kemikten oldukları sürece hayır. Kimse tertemiz değildir, Peabody.”

“Babam kimseyi incitmedi. Bir kez bile.”

“Ama baban bir azizmiş gibi davranmıyor ya da bir halkla ilişkiler şirketine hologramlarını oynattırmıyor. Birkaç kez tutuklanmadı, değil mi?”

“Sadece ufak tefek suçları oldu. Protesto etmek. Özgür-Çağcılar için genellikle protesto bir onur meselesidir ve izinlere inanmazlar. Ama bu bir leke—”

“Leke sayılır,” diye araya girdi Eve. “Elbette, küçük ama yine de bir leke. Onu silmeye çalışmıyor. Wilfred’inki kadar temiz bir sicil mi? Biri onu yıkamış olmalı.”

Merkezdeki çalışanlarla görüştükçe doktorun sicili tertemiz kalmaya devam etti. İdari sekreterinden laboratuvar teknisyenlerine, doktorlardan hademelere kadar. Eve bunun bir sicilden ziyade mabet olduğunu düşündü.

Eve sekreteri bir kez daha farklı açıdan denedi.

“Dr. Icové’un programına ve kişisel takvimine göz attığımda, çok fazla boş zamanı varmış gibi görünüyor. Vaktini nasıl değerlendirirdi?”

“Vaktinin çoğunu burada ve bağlantılı olduğu diğer tesislerdeki hastaları ziyaret ederek geçirirdi.” Pia tepeden tırnağa siyah giyinmişti ve elinde top hâline getirdiği bir mendil tutuyordu. “Dr. Icové insanlara kendilerini özel hissettirecek ek hizmetlere fazlasıyla inanırdı.”

“Cerrahi ve danışma programına baktığımızda, çok fazla aktif hastası yokmuş gibi görünüyor.”

“Ah, kendi hastası olmayan kişileri de ziyaret ederdi. Sahip olduğu tesislerden birine gelen her hastayı ya da müşteriyi kendi hastası gibi görürdü. Her hafta birkaç saatini gayriresmi ziyaretlere ayırırdı. Buna nabız tutmak, derdi. Ayrıca güncel tedavi yöntemlerinden haberdar olmak için vaktinin büyük bir bölümünü tıp dergileri okuyarak geçirirdi. Ve dergilere makaleler yazardı. Yeni bir kitap üzerinde çalışıyordu. Beş kitabı yayımlandı. Yarı emekli olsa da meşguldü.”

“Onu haftada kaç kez görürdünüz?”

“Değişiyordu. Seyahat etmiyorsa, en az iki kez, bazen haftada üç kez görürdüm. Ayrıca, hologram olarak da kontrol ederdi.”

“Hiç onunla seyahat ettiniz mi?”

“Arada sırada, bana ihtiyacı olduğunda.”

“Kişisel açıdan hiç... ihtiyaçlarını karşıladınız mı?”

Pia'nın anlaması birkaç saniyesini alınca Eve aralarında bir cinsel ilişki olmadığını anladı. "Hayır! Hayır, elbette karşılaşmadım. Dr. Icové böyle bir şey asla yapmazdı... Asla."

"Ama ona eşlik edenler vardı. Kadınlarla vakit geçirmekten hoşlanıyordu."

"Evet. Ama belirli ya da ciddi bir ilişkisi yoktu. Olsaydı, bilirdim." Pia içini çekti. "Keşke olsaydı. Çok iyi bir adamdı. Ama karısını hâlâ seviyordu. Bir keresinde bana bazı lütufların, bazı ilişkilerin yerine asla yenisinin koyulmayacağını ya da tekrarlanamayacaklarını söyledi. İşi onu ayakta tutuyordu. İşi ve ailesi."

"Peki ya kişisel projeleri? Üzerinde çalıştığı ve halka açık hâle getirmeye henüz hazır olmadığı deneysel projeler? Özel laboratuvarı, şahsi çizelgeleri neredeydi?"

Pia başını iki yana salladı. "Deneysel projeler mi? Hayır, Dr. Icové buradaki araştırma olanaklarından yararlanırdı. Onların dünyanın en iyisi olduğunu düşünürdü. O ya da araştırmacıların üzerinde çalıştıkları her şey kaydedilmiş olmalı. Dr. Icové veri kaydı konusunda son derece titizdi."

"Bahse girerim öyledir," diye karşılık verdi Eve. "Son randevusu. Birbirlerini nasıl karşıladılar?"

"Kadını buraya getirdiğimde, doktor masasında oturuyordu. Ayağa kalktı. Emin değilim..."

"El sıkıştılar mı?"

"Hmm. Hayır. Hayır, sanmıyorum... Doktorun ayağa kalkıp gülümsediğini hatırlıyorum. Onu takdim etmeden önce kadın bir şey söyledi. Şimdi hatırlıyorum."

Pia devam etti. "Evet, hatırlıyorum, kadın onu görmeyi güzel olduğunu ve onun için değerli vaktini ayırmasını takdir ettiğini söyledi. Bu tür şeyler. Sanırım doktor onu gördüğüne çok memnun olduğunu söyledi. Böyle söylediğini düşünüyorum. Oturma alanındaki içeceklere işaret etti,

kadın masasının etrafını dolaşmaya başlamış olabilir ama başını iki yana salladı. Teşekkür ederim ama içecek bir şey almayacağım, dedi. Sonra Dr. Icove bana çekilebileceğimi söyledi. ‘Böyle iyiyiz, Pia, her zamanki saatinde öğle yemeğine çıkabilirsin. Keyfine bak,’ dedi.

“Bu bana söylediği son şeydi.” Bunun üzerine Pia ağlamaya başladı. “Keyfine bak.”

Eve, Peabody’yle birlikte Icove’un ofisine kapandı. Olay Yeri İnceleme Ekibi eksiksiz bir iş çıkarmış ve geriye hafif kokularını bırakmışlardı. Eve çoktan olasılıkları hesaplayıp yeniden canlandırma programlarını kurcalamıştı ama her şeyi olay yerinde insanlarla görmek istedi.

“Icove ol. Masasında otur,” dedi Peabody’ye.

Peabody isteğini yerine getirirken, Eve tekrar kapıya gidip içeri döndü. “Ne yapıyorsun? Yüzünle?”

“Nazik bir doktor gibi babacan bir gülümseme takınmaya çalışıyorum.”

“Kes şunu. Bu ürkütücü. Sekreter ve Dolores içeri giriyorlar. Icove ayağa kalkıyor. Kadınlar yanına yaklaşıyorlar. Muhtemelen yalıtıcı sürdüğü için el sıkışmıyor, çünkü doktor bunu hissedirdi. Peki bundan nasıl kaçınıyor?”

“Ah.” Icove’un yerinde oturan Peabody düşündü. “Utangaç davranmış olabilir mi? Gözlerini yere çevirmiştir, belki elleri çantasının sapındadır. Gergindir. Ya da—”

“Ya da zaten tanıştıkları için adamın gözlerinin içine bakmıştır. Ve kadının yüzü, bakışı el sıkışmayı ve çene çalmayı es geçeceklerini belirtmiş olabilir. Sekreterine göre söylediği şeyi düşündü. Onu, Dolores’i gördüğüne memnun olmuş. Onunla tanıştığına değil, onu gördüğüne memnun olmuş.”

“Dile getirilmeyen bir ‘tekrar’ olabilir mi?”

“Ben de bunu duyuyorum. Doktor içecek bir şeyler teklif etmiş ama kadın reddetmiş. Sekreter dışarı çıkıp kapıyı kapatmış. Oturmuşlar.”

Eve masanın karşısındaki koltuğa oturdu. “Dolores uygun ânı, sekreterin öğle yemeğine gitmesini beklemek zorunda. Sohbet ediyorlar. Belki de doktor çay içmek için oturma alanına geçmelerini öneriyor ama Dolores onun masasında kalmasını istediği için reddediyor.”

“Neden masasında?” diye sordu Peabody. “Şu taraftaki kanepede oturmaları kadın için daha kolay olurdu.”

“Sembolik. Masanın başında oturan kişi sorumlu, gücü elinde tutuyor. Kadın onu tahtında öldürmek istiyor. O gücü elinden alıyor. İşte buradasın, diye içinden geçirmiş olabilir, şehrin tepesindeki ofisinde, güzel masanın başında, kendi adına kurduğun sağlık merkezine hükmediyorsun. Üzerinde pahalı takım elbisen var. Ama bir ölü olduğunun farkında bile değilsin.”

“Acımasızca,” diye ekledi Peabody.

“Bu odadan çıkan kadın oldukça sakindi. Zaman geçiyor ve kadın kalkıyor.”

Eve kalkarken Peabody de kalktı. “Doktor ayağa kalkmış olmalı,” dedi Peabody. “Geleneksel fikirlere sahip. Bir kadın ayağa kalkarsa o da kalkar. Dolores buraya ilk girdiğinde olduğu gibi.”

“Haklısın. ‘Oturun lütfen,’ diyor. Belki oturmasını işaret ediyor. Konuşmaya devam etmiş olmalı ama zıtlaşır gibi değil. Hayır, onu rahat ettirmeli. Masanın etrafından dolaşıp doktorun yanına gitmek zorunda.”

Eve zihninde gördüğü hareketi tekrarladı. Telaşsız ve sakin bakışlarla masaya doğru yürürken Peabody’nin onunla doğru düzgün yüzleşmek için içgüdüsel bir şekilde sandalyede nasıl döndüğünü gördü.

“Sonra yapması gereken...” Eve Peabody’yle yüzü neredeyse aynı seviyede olacak şekilde eğildi. Ve avucuna sakladığı kalemi hafifçe ortağının kalbine saplar gibi yaptı.

“Tanrım!” Peabody geri sıçradı. “Dürtmek yok. Tuhaf bir an için beni öpeceğini ya da o tür bir şey yapacağını sandım. Ama sonra... Ah.”

“Evet. Yaranın açısı. Dolores ayakta, doktor oturuyor ama kadının boyu ve doktorun oturma yüksekliği hesaba katıldığında, kadın üzerine doğru eğiliyor. Dolores bu açıdan yaklaştı ve doktor tıpkı senin yaptığın gibi otomatik olarak sandalyesini ona doğru çevirdi. Cinayet aleti avucundaydı. Doktor onu hiç görmedi. Kadının yüzünü izliyordu.

“Dolores neşteri ona saplıyor ve işi bitiyor. Doktor onu tanıyordu, Peabody. Bahse girerim, yerleştirdiği deneklerinden biriydi. Belki sahte kimliğini almasına bile o yardım etmiştir, bu hizmetin bir parçası olabilir. Dolores yine de bir profesyonel olabilir ama kiralık katil olma ihtimali giderek azalıyor.”

“Oğlu onu tanımıyordu. Bu konuda seninle bahse girebilirim.”

“İlk bakışta tanımamak hiç tanışmamaktan farklıdır.”

Eve kaşlarını çatarak odada daire çizmeye başladı. “Neden doktorun burada hiç verisi yok? Burada, haftanın iki ya da üç günü çalıştığı yerde. Neden o şifreli dosyaların herhangi biri ofisinde, tahtından ulaşabileceği bir yerde değil?”

“Eğer bu bir ek işse, onu kenarda tutmak istemiş olabilir.”

“Evet.” Ama Eve dikkatle masayı inceledi, dosya çekmeceleri kilitliydi. Artık o dosyalar elindeydi ama bu eksiksiz oldukları anlamına gelmezdi.

Kapı açıldı. Will Iove içeri girdi. “Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu.

“İşimizi. Burası bir suç mahalli. Siz burada ne yapıyorsunuz?”

“Burası babamın ofisi. Burada ne aradığınızı ya da babamın katilini yakalamak yerine ismine leke sürmekle neden daha çok ilgilendiğinizi bilmiyorum ama—”

“Amacımız babanızın katilini yakalamak,” diye karşılık verdi Eve. “Bunu yapabilmek için hoşunuza gitmeyen şeylere bakmak zorundayız. Kendini Dolores Nocho-Alvarez olarak tanıtan kadın babanızın hastası mıydı?”

“Babamın kayıtlarını incelediniz. Onu bulabildiniz mi?”

“Bütün kayıtlarını gördüğümüzü sanmıyorum.” Eve Peabody’nin dosya çantasını açıp Dolores’in fotoğrafını çıkardı. “Tekrar bakın.”

“Onu daha önce hiç görmedim.” Ama Icove Eve’in ona doğru tuttuğu resme bakmadı. “Babamı neden öldürdüğünü ya da ölümünden dolayı neden onu suçladığınızı bilmiyorum.”

“Yanılıyorsunuz. Ölmesi için kalbine neşter saplayan kişiyi suçluyorum.” Eve fotoğrafı çantaya kaldırdı. “Benim sorguladığım bu ölümün ardındaki sebep, o ve katilinin bir geçmişi olup olmaması; bu bize sebebi açıklayacak. Babanız ne üzerinde çalışıyordu? Bunca zamandır gizlice ne üzerinde çalışıyordu?”

“Babamın çalışmaları devrim niteliğindeydi. Ve bu belgelendi. Bu kadın her kimse dengesizmiş, dengesiz olduğu aşikâr. Onu bulursanız, ki bulacağınızdan şüpheliyim, zihinsel özürlü olduğu anlaşılabilecek. Bu arada ailem ve ben yas tutuyoruz. Karım ve çocuklarım Hamptons’daki evimize gittiler ve yarın ben de onlara katılacağım. Mahremiyete ihtiyacımız var, inzivaya çekilip babamın cenaze töreniyle ilgili detayları ayarlamalıyız.”

Icove duraksadı, duygularına hakim olmakla zorlanıyor görünüyordu. “İşiniz hakkında hiçbir şey bilmiyorum. İşinizin ehli olduğunuzu duydum. Buna güvenerek şehre dönene kadar bekleyeceğim. Eğer bu süre içinde herhangi bir gelişme olmazsa ve babamın ölümü yerine onu soruşturmaya devam ederseniz, bu dosyanın bir başka dedektife devredilmesi için bütün nüfuzumu kullanacağım.”

“Bu sizin hakkınız.”

İcove olumlu anlamda başını sallayıp kapıya doğru ilerledi. Elini kapının tokmağına koyup derin bir nefes aldı. “O harika bir adamdı,” dedi ve odayı terk etti.

“Gergin,” diyen Peabody gözlemini paylaştı. “Yas tutuyor, bu konuda rol yaptığını sanmıyorum ama gergin. Hasas bir noktasına dokunduk.”

“Karısı ve çocuklarını gönderdi,” dedi Eve dalgın dalgın. “Suçlamaya sebep olacak herhangi bir şeyi temizlemek için iyi zaman. Hızlı hareket ederse, onu durdurmak için o arama iznini zamanında çıkartamayacağız.”

“Verileri silerse Elektronik Dedektifler Bölümü onları geri getirir.”

“Tam bir elektronik dedektif hayranı gibi konuştun.” Yine de Eve olumlu anlamda başını salladı. “O izin için şansımızı zorlayalım.”

* * *

Mesaisinin sonunda hâlâ o izni bekliyordu ve son çare olarak Nadine’in kutudaki kekini savcı yardımcısının hücreyi andıran ofisine götürdü.

Savcı yardımcılarının çalışma alanının polislerinkinden pek farklı olmadığı Eve’in dikkatinden kaçmadı.

Cher Reo aç olmasıyla tanınıyordu. Eve bu iş için onu belirlemişti, çünkü çikolatalı kek işe yaramazsa, günlerce ekranlarda yayınlanacak bir skandalın parçası olma ihtimali muhtemelen işe yarardı.

İpeksi saçının ışıltılı stiline, bebek mavisi gözleri ve kıvrımlı pembe dudaklarına rağmen, Cher bir pirana olmasıyla tanınıyordu. Mütevazı bir şekilde dizlerine varan taş grisi bir etek ve sade bir beyaz bluz giymişti. Eteğiyle uyumlu ceketini düzgün biçimde sandalyesinin arkasına atmıştı.

Cher’in masası dosyalar, diskler ve notlarla kaplıydı. Büyük boy bir karton bardaktan kahvesini içiyordu.

Eve rahat bir tavırla içeri girip şeker pembesi kutuyu onun masasına bıraktı. Ve Cher'in burun deliklerinin genişlemesini izledi.

“Ne?” Sesinde serpilmiş şeker gibi hafif bir Güneyli aksanı vardı. Eve bunun gerçek olup olmadığına henüz karar verememişti.

“Üç kat çikolatalı.”

“Sürtük.” Cher kutunun kapağını hafifçe kaldırıp içine bakarken inledi. “Pis sürtük. Bunların karşılığında ne yapmamı istiyorsun?”

“Icove için hâlâ arama izni bekliyorum. Evi için.”

“İzin çıkarsa kendini şanslı say. Bir azizin gözlerine sivri çubuklar batırıyorsun, Dallas.” Cher arkasına yaslanıp sandalyesinde döndü. Eve ayaklarında rahat spor ayakkabılar olduğunu gördü. Asil gri topuklu ayakkabıları odanın bir köşesine konulmuştu. “Patronum evi basman için sana izin vermek istemiyor. Elindekilerden daha fazlasını isteyecek.”

Eve kalçasını masanın kenarına koydu. “Onu aksine ikna et. Hayatta kalan oğlu bir şeyler biliyor, Reo. Patronun bana ve Mira'ya destek vermek yerine entrika çevirirken, peşinde olduğumuz verileri kaybedebiliriz. Savcı ofisi Icove kadar önemli bir adamın cinayetinin soruşturmasına engel olmak mı istiyor?”

“Hayır. Mezarını pisletmek istemediği de kesin.”

“O iznin çıkması için zorla, Reo. Peşinde olduğum şeyi elde edersem, bu çok büyük bir haber değeri taşıyacak. Ve onu elde etmeme yardım eden kişiyi unutmayacağım.”

“Ya hiçbir şey çıkmazsa? Kimse bu işi berbat etmene yardımcı olan kişiyi unutmaz.”

“Bir şey bulurum.” Eve masadan kalktı. “Bana güvenmiyorsan, çikolatalı keke güven, Reo.”

Reo derin bir nefes verdi. “Biraz zaman alacak. Patronumu ikna ettiğimi farz etsek bile, ki bu büyük çaba gerektirecek, bir yargıcı onu imzalamaya ikna etmeliyiz.”

“O hâlde neden işe koyulmuyorsun?”

* * *

Eve bu kez eve vardığında, Summerset beklediği yerdeydi. Kuru erik suratlı bir yaratık gibi antrede sinsice dolaşıyordu. İlk atışı onun yapmasına izin vermeye karar verdi. Karşılık vermeyi tercih ediyordu, çünkü bu sayede son sözü söyleyen kişi olabiliyordu.

Birbirlerini süzerken Eve ceketini çıkardı. Merdiven başına onu astığında her zamanki ceketinden daha etkili olduğuna karar verdi.

“Teğmen. Biraz vaktinize ihtiyacım var.”

Eve kaşlarını çatı. Summerset’in bunu söylememesi gerekiyordu, özellikle de kibar ve agresif olmayan bir tonda. “Ne için?”

“Wilfred Ilove’la ilgili.”

“Ne olmuş?”

Kaskatı siyah takım elbiseli cılız bir adam olan Summerset kara gözlerini ondan ayırmadı. Eve’in genellikle nemrut bulduğu suratı her zamankinden daha gergin görünüyordu. “Soruşturmana elimden geldiğince yardım etmek istiyorum.”

“Yardımcı olabileceğini hiç sanmıyorum,” diye söze başladı Eve, sonra gözlerini kıstı. “Onu tanıyordun. Nereden?”

“Onu biraz tanıyordum. Şehir Savaşları esnasında kısmen gayriresmi bir sağlık personeli olarak hizmet ettim.”

Roarke merdivenden inerken Eve başını kaldırıp baktı. “Bunu biliyor muydun?”

“Az önce öğrendim. Neden gidip oturmuyoruz?” Eve itiraz edemedi Roarke onu kolundan tutup salona gö-

türdü. “Summerset bana Icove’la Londra’da tanıştığını ve savaşlar sırasında kliniklerinden birinde onunla birlikte çalıştığını söyledi.”

“Onun için çalıştım demek daha doğru olur,” diye düzeltti Summerset. “Bazı kliniklerin ve en sonunda Unilab’e dönüşen mobil medikal birimlerin kuruluşuna yardım etmek için Londra’ya geldi. Avrupa’ya yayılmadan önce salgının başladığı New York’ta onları kuran ekibin bir parçasıydım. Üzerinden kırk sene geçti,” diye ekledi. “İkiniz de henüz doğmamıştınız. Kızım doğmamıştı.”

“Londra’da ne kadar kaldı?” diye sordu Eve.

“İki ay. Belki üç.” Summerset bir deri bir kemik ellerini iki yana açtı. “O kısım biraz bulanık. O süre boyunca sayısız hayat kurtardı, yorgunluk nedir bilmeden çalıştı. Birçok kez kendi hayatını tehlikeye attı. Rekonstrüktif cerrahiye getirdiği yeniliklerin bazılarını o savaş alanında uyguladı. Şehirler o zaman öyleydi. Savaş alanıydılar. O döneme ait resimler görmüşsünüzdür ama orada olup bizzat yaşamakla kıyaslanamaz. Uzuvarını kaybeden ya da hayatları boyunca yaralı kalacak kurbanlar onun emeği sayesinde kurtuldular.”

“Deneysel olarak uyguladığı şey neydi?”

“O yenilikçiydi. Yaratırdı. Basın bunun profesyonel bir suikast olabileceğini söylüyor. Belirli çevrelerle hâlâ bağlantılarım var.”

“O bağlantılarından faydalanmak istersen, benim için sakıncası yok. Biraz kurcala. Dikkatli ol. Onu şahsen ne kadar iyi tanırdın?”

“Pek yakından tanımazdım. Savaşta bir araya gelen insanlar genellikle hemen bağ kurarlar, hatta samimi olurlar. Ama başka bir ortak noktaları kalmadığında o bağ kaybolup gider. Ayrıca Icove biraz... mesafeliydi.”

“Seçkin.”

Summerset'in yüzünde onaylamadığını belirten bir ifade belirse de, olumlu anlamda başını salladı. "Bu tanım yanlış olmaz. Birlikte çalıştık, birlikte yiyip içtik ama altında çalışan kişilerle arasına mesafe koyardı."

"Azizlik mertebesini es geçerek bana adamın karakterini özetle."

"Kesin konuşmak zor. Savaş dönemiymi. Kişilikler her şeyin üstesinden gelmeye çalışır, savaş esnasında ya parlar ya da paramparça olurlar."

"Bir erkek olarak ona dair bir fikrin olmuştur."

"Çok zekiydi." Roarke ona bir kadeh viski ikram ederken Summerset şaşkınlıkla baktı. "Teşekkür ederim."

"Zeki olduğu kayıtlarda da geçiyor," dedi Eve. "Zekâ aramıyorum."

"Kusur arıyorsun." Summerset viskisini yudumladı. "Genç ve zeki bir doktorun o şartlar ve çalıştığımız yerdeki ekipman ve eksik imkânlar karşısında sabırsızlanıp bıkkınlık göstermesini kusur olarak algılamam. Çok şey talep ediyordu ve çok fazla çaba gösterdiği ve başarı elde ettiği için genellikle istediğini alıyordu."

"Mesafeli olduğunu söyledin. Sadece diğer doktorlara, sağlık personeline ve gönüllülere mi, yoksa hastalara karşı da mı mesafeliydi?"

"İlk başta ilgilendiği her hastanın adını öğrenmeye dikkat ederdi ve her kayıpta çok acı çektiğini söyleyebilirim. Kayıplar... korkunçtu. Sonra onlara isimlerden ziyade rakamlar verdiği bir sistem geliştirdi."

"Rakamlar," diye mırıldandı.

"Sanırım buna zorunlu tarafsızlık diyordu. Onlar ilgilenilmesi ya da yeniden yapılandırılması gereken bedenlerdi. Nefes alması ya da fişlerinin çekilmesi gereken bedenler. Katıydı ama şartlar bunu gerektiriyordu. Dehşetten geri adım atamayanlar o dehşetten acı çekenlerin işine yaramazdı."

“Karısı o dönemde öldürüldü.”

“O sırada şehrin farklı bir bölümünde çalışıyordum. Hatırladığım kadarıyla, Wilfred karısının ölüm haberini alır almaz Londra’dan ayrılıp taşrada güvende olan oğlunun yanına gitti.”

“O zamandan beri onunla iletişim kurmadın.”

“Hayır. Muhtemelen beni hatırlamazdı. Çalışmalarını takip ettim ve yapmayı umduğu çoğu şeyi gerçekleştirdiğini duyduğuma sevindim.”

“Yapmayı umduğu şeylerden bahseder miydi?”

“Bana mı? Hayır.” Summerset’in yüzünde gülümsemeye benzer bir ifade belirdi. “Ama diğer doktorlarla konuştuğunu duydum. İyileştirmek, yardım etmek ve hayat kalitesini artırmak istiyordu.”

“O bir mükemmeliyetçiydi.”

“Savaş sırasında mükemmellik yoktur.”

“Bu onu hüsrana uğratmış olmalı.”

“Hepimizi hüsrana uğratıyordu. İnsanlar etrafımızda ölüyordu. Ne kadar çok yaralıyı kurtarırsak kurtaralım, ulaşamadığımız, yardım edemediğimiz kişiler daha fazlaydı. Bir adam sırf ayakkabıları düzgün olduğu için sokakta vurulabilirdi. Bir başkasının ayakkabı giymediği için boğazı kesilebilirdi. Hüsrana hafif kalır.”

Eve beynini zorladı. “Pekâlâ, oğlu taşradaydı ve karısı onunla birlikte çalışıyordu.”

“Hayır, onunla çalışmıyordu. Karısı yaralı, kaybolan ya da öksüz kalan çocukların tedavisi ve barınması için kurulan bir hastanede gönüllüydü.”

“Kaçamak yapar mıydı?”

“Anlayamadım?”

“Savaş dönemi, ailesinden uzakta. Hayatı tehlikede. Başkalarıyla birlikte olur muydu?”

“Böylesine kaba bir sorunun amacını anlamıyorum ama hayır, bildiğim kadarıyla bunu yapmazdı. Wilfred kendisini ailesi ve işine adamıştı.”

“Pekâlâ. Sana sonra döneceğim.” Eve ayağa kalktı. “Roarke?”

Eve odadan çıktı ve Roarke’un bir şey mırıldandıktan sonra onu takip ettiğini duydu. Onunla konuşmadan önce üst kata çıkana kadar bekledi. “Bulduğumuz veriler hakkında ona herhangi bir şey söylemedin, değil mi?”

“Hayır. Bu rahatsızlık verici bir durum.”

“Bir süreliğine rahatsız olmak zorundasın. Cinayetin Şehir Savaşları’na kadar uzanıp uzanmadığını bilmiyorum ama bu düşünmek istediğim bir şey. Katil ameliyatlar ya da geliştirmeler sayesinde on yaş gençleşmediği sürece, kadın o dönemde doğmuş olamaz. Ama...”

“Dolores’in bir annesi ve babası vardı. Onlar o dönemde doğmuş olabilirler.”

“Evet. Bir başka olasılık. Savaş öksüzleri. Deneylere, tedavilere ve yerleştirmeye o zaman başlamış olabilir.” Eve yatak odasında volta atmaya başladı. “Savaş sırasında ve savaş çılgınlığından sonra çocukları sokaklarda çöpleri karıştırmaya terk etmek hiç akıllıca değil, öyle değil mi? Bazıları hayatta kalmayacaktı ve o yaşatma işindeydi. Hayat kalitesini geliştirmekle ilgileniyordu. Aynı zamanda dış görünüşü de. Savaş sırasında çok fazla kıyım gördü. Belki bu onu yoldan çıkarmış olabilir.”

Eve bilek ünitesini kontrol etti. “Arama iznim nerede kaldı?”

Kanepeye yığılıp düşünceli bir şekilde Roarke’u inceledi. “Summerset seni sokaklardan kurtardığında nasıl hissettin?”

“Karnım doyuyordu ve yatacak bir yatağım vardı. Ayrıca kimse beni her gün dövmüyordu.” Roarke onunla ilgi-

lenen adamın ona temiz arşıaflar ve karnını doyuran yiyeceklerden fazlasını verdiğini dūşündü. “Beni evine aldığında yarı ölü gibiydim. Doğru düzgün düşünmeye başlayıp yataktan çıkabildiğimde, şansıma şaşırmayı bırakmıştım. Onu bir hedef olarak gördüm ama cebinden para almaya ilk kalkıştığımda beni bu yanıltan vazgeçirdi. Hayatımda ilk kez minnettar olmayı öğrendim.”

“Sana ne yapman gerektiğini söylediğinde, seni eğittiğinde, sana barınacak bir yer verdiğinde, kurallar koyduğunda, ona uydun.”

“Bana pranga vurmadı. Kilitleri açıp kaçabilirdim. Ama evet.”

“Evet.” Eve arkasına yaslanıp tavana baktı. “Sonra ailen oldu. Annen, baban, öğretmenin, doktorun, rahibin. Her şeyin.”

“Özetle. Ah, aile demişken. Ailemin birkaç üyesi Clare’den ziyarete gelecekler. Onları davet ettiğim için şimdi tam olarak ne beklemem gerektiğini bilmiyorum.”

Eve ona baktı. “Bu konuda yalnız değilsin.”

Sekizinci Bölüm

Yemek odasındaki masaya koyduğu linke kaşlarını çatarak bakarken, Tik tak, diye içinden geçirdi Eve. Şöminede hoş bir ateş yanıyordu ve tabağında süslü bir domuz eti vardı.

“Gözlerini diktiğin bir linkin asla çalmayacağını bilmiyor musun?” Eve bakışlarını çatalını tabağındaki ete batırıp ona uzatan Roarke’a çevirdi. “Uslu bir kız olup akşam yemeğini ye.”

“Nasıl besleneceğimi biliyorum.” Sırf gözünün önünde olduğu için ikramını kabul etti. Çok lezzetliydi. “Şimdiye kadar belgeleri silmiş olmalı.”

“Bu konuda yapabileceğin bir şey var mı?”

“Hayır.”

“O hâlde yemeğinin tadını çıkarsan iyi olur.”

Enfes domuz etine eşlik eden bir tür süslü patates vardı. Eve onu denedi. “Bir yere para saklamış olmalılar. Onu bulmakla ilgilenir misin?”

Roarke şarabını yudumlarken başını eğdi. “Teğmen, para bulmakla ilgilenmediğimi hiç gördün mü?”

“Arama izni çıksın ya da çıkmasın, o paranın izini sürmek istiyorum. Bu proje her neyse onun için bir fon ayrılmış ve Icove ondan ücret ya da kâr elde etmiş olmalı.”

“Pekâlâ. Plana göre yemeği burada yiyoruz.”

Eve kaşlarını çatı. “Yemeği burada yiyoruz.” Çatalına biraz domuz eti alıp onu havaya kaldırdı. “Görüyor musun?”

“Şükran Günü’nü kastettim, Eve.” Roarke attığı adımlardan hiç emin olmadığı için bu konuda çok heyecanlı olduğunu inkâr edemezdi.

İnsanlarla, partilerle, toplantılarla ve zor karısıyla nasıl ilgileneceğini biliyordu. Gezegenler arası bir imparatorluğu idare ederken cinayet vakalarıyla amatörce uğraşmaya nasıl vakit ayıracağını biliyordu. Ama ailesinin üstesinden nasıl gelecekti?

“Ah, tabii. Hindi, elbette.” Eve kocaman bir masası, muhteşem sanat eserleri, ışıltılı gümüş takımları ve samimi bir hava katan ahşap döşemeleri olan odaya belli belirsiz göz gezdirdi. “Yemek için uygun yer burası olmalı. Öyleyse, bu bir görev? Resmi olacak. Unutulmaz olmalı.”

“İşin eğlencesini berbat edeceksin, değil mi?”

“Eksiksiz bir finansal araştırma için izin alabilirim. Icove cinayeti için birkaç mantıklı teori var. Şantaj, kaçık bir eski hasta, profesyonel suikast ya da terörist saldırısı ihtimali.”

“Hiçbirine katılmıyorsun.”

“Onları elemiyorum,” dedi Eve. “Ama listemin en altındalar. Ayrıca izin talebimi destekleyen güvenli ve şifreli diskler var. Bu proje her neyse cinayete sebep olduğunu iddia edebilirim. Her şeyi bir araya getirdiğimizde, hassasiyeti ihlal etmeden izni alabilirim. Icove’un kirli işler çevirdiğini söylemiyorum, işiyle ilgili bir şeyin ve ondan elde edilen gelirin onun ölümüne sebep olduğunu söylüyorum.”

“Akıllıca.”

“Ben akıllı bir kıyım. Elimde daha güçlü deliller olana kadar olası insan melezleştirme, seks kölesi yaratma ya da fahişe eğitimi hakkında sesimi çıkarmayacağım. Bana parayı bul ki, sesimi çıkarabileyim.”

“Oldu bil.”

Roarke rahatça yemeğine odaklanıp başlattığı bu operasyonu nasıl idare edeceği hakkında endişelenmemeye çalıştı.

Ulaşım sorun değildi. Onu çoktan halletmişti. Onları barındırmaya gelince, mekiğe hepsi binmeye karar verseler bile ev onları rahatlıkla barındıracak kadar genişti.

Ama buraya geldiklerinde onlarla ne yapacaktı? Bu iş arkadaşlarını ya da dostlarını ağırlamaya benzemiyordu.

Tanrı aşkına, onlar akrabalarıydı. Neredeyse hayatının büyük bir bölümünü onlar olmadan geçirmişken, bir arada olup onlarla ilgilenmeye nasıl alışacaktı?

Onun çatısının altında olacaklardı ve Roarke'un ne beklemesi gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Sence çocuklar için farklı bir şey hazırlamalı mıyız?"

"Ne?" Eve tabağındaki yemeği kurcalarken kaşlarını çatarak ona baktı. "Ah, şu mesele. Tanrım, bilmiyorum. Bu tür şeylerin nasıl yapıldığını senin bilmen gerekiyor."

Roarke'un ifadesi bıkkınlık doluydu. "Daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapmayı nasıl bilebilirim?" Suratını asarak şarabına baktı. "Bu kesinlikle sinir bozucu."

"Onlarla iletişime geçip bir işinin çıktığını söyleyebilirsin. İptal edebilirsin."

"Ben kahrolası bir korkak değilim," diyen Roarke bunu yapmayı düşündüğünü belirtir şekilde homurdandı. "Ayrıca bu kabalık olur."

"Kaba olabilirim." Eve oturduğu yerde kıpırdanarak biraz düşündü. "Kaba olmak hoşuma gidiyor."

"Çünkü bu konuda çok iyisin."

"Doğru. Onlara önemli bir cinayet dosyasıyla takıntılı bir şekilde ilgilendiğim için Şükran Günü davetinin iptal olduğunu söyleyebilirsin. Size hindi yok. Sebebi benim üzerime yıkabilirsin. Kahrolası karım beni deli ediyor," dedi Eve abartılı bir İrlanda aksanıyla su bardağını sallayarak. "Teğmen, bütün gün ve gecenin yarısı çalışıyor ve bana değerli vaktinden beş dakika bile ayırmıyor. Ne yapabilirim ki? Lanet olsun."

Roarke bir süre sessizce oturup ona baktı. “Böyle konuşmuyorum, tanıdığım kimse de konuşmuyor.”

“Sarhoşken kendini duymadın, bencilliğimden bıkip kendini içkiye vereceksin.” Eve omuzlarını silkip biraz su içti. “Sorun çözüldü.”

“Pek sayılmaz ama tuhaf ve cömert teklifin için teşekkürler. Cinayete dönelim, görünüşe bakılırsa bu ikimiz için de uğraşması daha basit bir mesele.”

“Çok haklısın.”

“Teorin doğruysa, sence Icove statüsündeki bir adam neden gri tıpla ilgilenir?”

“Her şeyden önce bunu yapabilecek düzeyde. Ayrıca, ne diyordunuz? Daha iyi bir tuzak kurmayı ummuş olabilir. Pekâlâ, insan vücudu kusurlu. Bozuluyor, düzenli olarak tamire ve bakıma ihtiyacı oluyor. Hassas. Anne babasının işi sayesinde insan vücudunun kırılganlığını görerek büyüdü. Sonra annesinin kaza geçirmesi ve intihar etmesi. Karısının ölümü ve çirkin bir kâbusu andıran Şehir Savaşları. İnsan vücudunu kusursuzlaştırmak, iyice güçlendirmek, daha dayanıklı ve akıllı yapmak için ne kadar acele etmiş olabilir? Bu amaç uğruna kayda değer çalışmalar yapmış ve övgüler almıştı. Bu sayede zengin olmuştu. Neden bunu bir seviye daha yukarı taşımak istemesin?”

“Sadece kadınlarla mı?”

“Bilmiyorum.” Eve başını iki yana salladı. “Belki de kadınlara karşı bir hassasiyeti vardı. Annesi, karısı. Belki kendi kadınları çok kırılgan çıktığı için diğer kadınlara odaklandı.

“Zengin olsun ya da olmasın, bu işi sürdürebilmek için gelire ihtiyacı vardı. Muhtemelen bu benden ziyade senin ilgi alanına giriyor. Bir kadını satmak hâlâ bir erkeği satmaktan daha kolay. Erkek lisanslı fahişelere kıyasla hâlâ daha fazla kadın lisanslı fahişe var. Cinsel sapıklar

çoğunlukla erkek. Siz erkekler seksi güç ya da iktidarla, hatta hayatla özdeşleştiriyorsunuz. Sapkınsanız, cezalandırmayla ilişki kuruyorsunuz. Onu bir mal ya da pazarlık aracı olarak görüyorsunuz.”

“Ya da bir silah.”

“Evet, o da var. Makine bu şekilde çalışıyor. Görüyorsunuz ya...” Eve dosyanın parçaları zihninde gezinmeye başladığı için düşünmeden yedi. “Elimizde mühim bir doktor var – büyük bir beyin, büyük bir isim, zengin. Kocaman bir ego. Anlarsın.”

Roarke gülümsedi. “Doğal olarak.”

“Zaten birçok başarı elde etmiş. Halka birçok kez hizmet edip önemli kişilerden onay almış. Ve harika bir yaşam standardı vardı. Ama her zaman daha fazlası vardır. Yapılacak ve yapılmak istenen daha fazla şey. O Frankenstein çok akıllı olmalı.”

Roarke karısının bir vakayı derinlemesine incelemesini izlemeye bayıldığını düşündü. Beyninin detayları kurcalayıp onları bir araya getirme biçimi muhteşemdi. “Ölü beden parçalarından hayat yaratmak.”

“Pekâlâ, iğrenç ama akıllıca. Biraz çılgınlıktan çok fazla tıbbi, bilimsel, teknolojik gelişme çıktı ve bol bol da ego.”

“Ya da hoş tesadüfler,” diye dikkatini çekti Roarke.

Eve masada yanan mumlara doğru onaylarcasına başını salladı. “Bahse girerim, ilk ateş yakan adam kendisini tanrı zannetti ve diğer mağara adamları onun önünde eğildiler.”

“Ya da bir taşla başını ezip tutuşturma çubuğunu ondan çaldılar.”

Eve gülmesine engel olamadı. “Evet. Evet ama ne demek istediğimi anlıyorsun. Önce bir ateş yakarsın ve sonra bakalım bununla ne yapabilirim, diye düşünürsün. Vay canına, artık çiğ mamut yememe gerek yok! Benimki orta pişmiş olsun. Kahretsin, Joe’yu ateşe verdim.”

Roarke kahkaha atmaya başlayınca, Eve sırıttı. “Hay aksi, üzgünüm Joe,” diye devam etti Eve. “Şimdi de yanığı nasıl tedavi edeceğini bulmalısın. Ve Joe’yu ateşe vermekten *hoşlanan* kişiyle nasıl uğraşacağını çözmeli ve belki de köyü kundaklamalısın. Bir de bakmışsın ki hastaneler, polisler, iklim kontrolü ortaya çıkmış ve—” Eve daha fazla et almak için çatalını kaldırdı. “Kızarmış domuz çok revaçta.”

“Medeniyeti büyüleyici bir şekilde ele aldın.”

“Mamut etrafında ne demek istediğimi ifade ettiğimi sanıyorum. Her neyse, büyük, evrensel olarak büyük, hayati olabilecek kadar büyük bir şey başardığında, o alanda tanınırsın. Peki sırada ne var?”

“Daha büyük bir şey.”

Eve linki bipleyince hemen onu kaptı. “Dallas.”

“Haklı olsan iyi olur.” Reo’nun güneyli aksanı son derece ciddiydi. “Çünkü aynı gemideyiz.”

“Evrakı bana yolla.”

“Hayır, arama iznini bizzat getireceğim. Yirmi dakika sonra Icove Jr’ın evinde buluşalım. Ah, Dallas, eğer o gemi batarsa, suya düşüşümü hafifletmek için seni kullanacağım.”

“Pekâlâ.” Eve görüşmeyi sonlandırıp Roarke’a baktı. “İşte başlıyoruz,” dedi ve Peabody’ye haber verdi.

Eve, Reo ve Peabody’den önce oraya vardı ve bekleme süresini Icove’un evini inceleyerek değerlendirdi. Üçüncü kattaki bir pencerede ışık yanıyordu. Ev ofisi mi, yatak odası mıydı? İkinci kattaki bir pencereye de soluk bir ışık vuruyordu. Muhtemelen kolaylık olması için açık bırakılmış bir koridor ışığıydı.

Ana kat loş güvenlik ışıkları ve evin tecritte olduğunu gösteren giriş kapısında sabit bir şekilde yanıp sönen kırmızı ışık dışında karanlıktı.

Bu doktorun evde olduğuna işaret ediyordu ve içeri girmelerini kolaylaştırırken arama yapmalarını zorlaştıracaktı. Bu işi Reo'ya bırakacaktı.

Artık saat dokuzu geçiyordu, hava tamamen kararmıştı ve serin, sert bir rüzgâr esiyordu. Bitişikteki evin kapısında tumbul bir hindi biçiminde halk sanatı süslemesi vardı.

Ona Şükran Günü'nü ve ayağının altında çok sayıda İrlandalı yabancı olacağını düşündürdü.

Roarke'un ailesi, diye kendisine hatırlattı. Onlarla nasıl geçineceğini ya da onları nasıl pohpohlayacağını çözmesi gerekecekti. Roarke'un teyzesi Sinead'den hoşlanmıştı, içlerinden tanıdığı tek kişi oydu. Ama bu onunla ya da diğerleriyle birlikte vakit geçirirken ne yapacağını bildiği anlamına gelmiyordu.

Aile ilişkileri onun yörüngesinin çok dışındaydı.

Roarke ne kadar kalacaklarını söylememişti ve itiraf etmeliydi ki ona sormaktan korkmuştu. Belki sadece bir gün kalırlardı. Sadece bir gece.

Ya daha uzun kalırlarsa? Ya bir haftalık bir ziyarete dönüşürse?

Belki şans yüzüne güler ve çok kötü, vahşi bir cinayet vakası ziyaretleri boyunca onu evden uzak tutardı.

İçini çekerek bunun hastalıklı bir fikir olduğunu düşündü.

Kendine Roarke'un bu davet yüzünden gergin olduğunu hatırlattı. Üstelik, genellikle sakın biriydi. O hâlde bu onun için önemli olmalıydı. Gerçekten önemli. Yani onu desteklemesi ve bir eşe uygun davranması gerekiyordu.

Tanrı aşkına. Kucağına çok kötü ve vahşi bir cinayet dosyası düşerse bu onun suçu olmazdı, değil mi? Bu tür şeyleri kontrol edemezdi.

Eve, Peabody'nin batı köşesinden yaklaştığını fark etti. Ve yanındaki neon yeşil dar pantolonlu ve mor trençkotlu cılız figürü gördü.

“Harika bir ceket,” dedi McNab. “Canlı renklerde de yapıyorlar mı?”

“Bilmiyorum. Sana erkek arkadaşını getirebileceğini söyledim mi?”

“Elektronik adamlardan birinin işimize yarayabileceğini düşündüm.”

McNab gülümserken yeşil gözleri güzel yüzünde pırıldadı. “Benimle oynamasının bir sakıncası yok. Hey, Mavis selam söyledi. Dışarı çıkarken onu gördük.” Mavis’in hamileliğinin boyutunu belirtmek için kollarıyla karnının üzerinde yuvarlak yaparak, “Giderek büyüyor,” diye ekledi. “Ceketin kaç beden?”

“Teğmen bedeni. Arama esnasında yardım edeceksin,” diye ekledi Eve. “Emretmediğim sürece içeride elektronik görevlerle ilgilenmek yok. Madem buradasın, gerekli gördüğümüz takdirde herhangi bir ünite, veri ve iletişimin Polis Merkezi’ne transfer edilmesini sen üstlenebilirsin.”

“Anlaşıldı.”

“Ah, hindiye bakın.” Peabody komşunun kapısındaki el sanatına sırtıttı. “Çocukken biz de bu tür şeyler yapardık. Şükran Günü’nde hindi yediğimizden değil, çünkü biz Özgür-Çağcılar bunu zulüm ve ticarileşmenin kârlı ve siyasi bir sembolü olarak görürüz.”

Eve, Reo’nun nerede kaldığını merak ederken ellerini ceplerine soktu. “Şükran Günü’nde bir parti veriyoruz, gelmek isterseniz.”

“Gerçekten mi?” Peabody’nin yüzünde şaşkınlık ve duyarlılık belirdi. “Ah bu çok hoş. Gelmeyi çok isterdim ama ailemle birkaç gün geçireceğiz. Aktif görevde olmadığımız sürece. Bir çift olarak ilk aile ziyaretimiz olacak.”

McNab dişlerini göstererek gülümserken Eve sinirlendi. Her zaman cesur ve dürüst olan Eve’i aileye dair bu kadar korkutan şey neydi?

“Noel’den sonra McNab’in klanıyla birlikte İskoçya’da birkaç gün geçirmek için para biriktiriyoruz.” Peabody’nin de yüzünde aynı hastalıklı gülümseme vardı. “Ücretin üstesinden gelebilirsek, hepsini bir sene içinde halledeceğiz.”

“Sorun değil.” Ama Eve hayal kırıklığına uğramıştı. Partideki bu-insanları-gerçekten-tanıyorum kısmını kesin-tiye uğratacaktı.

Bir arabanın kaldırımın kenarına yaklaştığını görünce sorunu kenara attı. Reo takım elbisesiyle uyumlu topuklu ayakkabılarıyla arabadan indi.

Reo arama iznini Eve’e verdi. “Hadi gidip bir şeyler bulalım. Dedektif Peabody’ydi, değil mi?” Reo işveli bir şekilde McNab’i süzdü. “Ya sen?”

“Dedektif McNab.” Cılız omuzlarını dikleştirdi. “Elekttronik birimden.”

“Cher Reo.” McNab’e elini uzattıktan sonra evin girişine doğru süzüldü.

Reo sırtını dönünce, Peabody erkek arkadaşını dirseğiyle dürttü.

Eve zili çalınca güvenlik sistemi yanıp sönerik karşılık verdi.

Üzgünüz, İcovelar şu anda ziyaretçi beklemiyor ve kabul etmiyorlar. Eğer mesaj bırakmak isterseniz, aileden ya da ev çalışanlarından biri uygun görüldüğü takdirde size geri dönüş yapacaktır.

Eve rozetini ve arama iznini kaldırdı. “New York Polis ve Güvenlik Teşkilatı’ndan Teğmen Eve Dallas, Dedektif Peabody ve Dedektif McNab ve Savcı Yardımcısı Reo ile buradayım. Elimizde bize içeri girip bu mülkü arama yetkisi veren bir izin belgesi var. Beş dakika içinde gönüllü olarak içeri girmemize izin verilmezse, başka uygun önlemler alacağız.”

Kimliğiniz ve belgenizin taranıp onaylanması için lütfen bir dakika bekleyin.

“Devam et. Saniyeler ilerliyor.”

Rozetinin ve arama izni mührünün üzerinde açık yeşil bir ışık dolaştı. Güvenlik ünitesi uğuldarken bir dakika geçti.

Kimliğiniz ve belgeniz onaylandı. Evin ana robotu etkinleştirilirken lütfen bekleyin. Dr. Icove henüz bu talebi kabul etmedi.

İlginç, diye içinden geçirdi Eve. “Kayda geç, Peabody,” diye emretti ve kendi kayıt cihazını da etkinleştirdi.

Beş dakikanın üç dakikası geçtikten sonra güvenlik ışığı yeşile döndü. Kapı Eve’in bir önceki ziyaretinde gördüğü aynı düzgün görünümlü dişi droid tarafından açıldı.

“Teğmen Dallas, sizi beklettiğim için üzgünüm. Aktif hizmette değildim.” Robot kibarca geri çekildi. “Dr. Icove üst kattaki ofisinde. Ne yazık ki, bu gecelik devre dışı bırakılmadan önce onu rahatsız etmemem emredildi.”

“Sorun değil. Bana bir şey emredilmedi.”

“Ama...” Eve merdivene doğru dönerken, droid çaresizce ellerini birleştirdi. “Dr. Icove ofisindeyken rahatsız edilmemek konusunda çok hassastır. Onunla konuşmanız gerekiyorsa, belki de önce ev iletişimini kullanmanız daha iyi olur.” Droid Eve’in evinde bulunana benzer bir ev taramacısı ve linke işaret etti.

“Reo, o yolu dene. McNab, güvenliği kontrol et. Peabody, benimle gel.” Eve merdivenden çıkmaya başladı.

“Reo’nun gözü onun üzerinde,” diye homurdandı Peabody ikinci kata ulaştıklarında.

“Ne?”

“McNab’de. Ona işveli bir şekilde baktığını gördüm. Umarım bakmaktan ileri gitmez, aksi takdirde onun o küçük Güneyli kışını pataklarım.”

“Görevdeymiş gibi yapmayı deneyebilirsin,” diye önerdi Eve. “Bilgin olsun diye söyledim.”

“Sadece söylüyordum.” Peabody üçüncü katın merdivenine dönerken etrafa göz gezdirdi. “Kocaman bir ev. Hoş renkler, güzel eserler var. Sessiz.”

“Karısı ve çocuklarını yazlık eve göndermiş. Ofisinin ses yalıtımı olduğunu sanıyorum. Bu gecelik ev droidini devre dışı bırakmış ve güvenliğe geçiş izni vermeyecek şekilde ayarlamış. Evet, rahatsız edilmemek konusunda ciddi.”

Üçüncü kat üç odaya bölünmüştü. Eve çocuklara özel oyun alanının son teknoloji atari oyunları, eğlence ekranları, rahat koltuklar ve bir atıştırmalık büfesiyle döşenmiş olduğunu fark etti. Onun yanında yetişkinlere hitap eden bir oda vardı ve Eve’in tahminine göre daha kadınsıydı. Kemerler ve kıvrımlarla bir kadının oturma odası ya da ofisine benziyordu.

O odanın karşısındaki kapı kapalıydı. Ses yalıtımlı olduğunu düşündüğü için kapıyı tıklatmak yerine interkoma bastı. “Dr. Icove, ben Teğmen Dallas. İki dedektif ve savcı yardımcısı bana eşlik ediyor. Evinizi aramak için bir belgeyle içeri girdik. Yasal olarak bu kapıyı açıp bizimle işbirliği yapmak zorundasınız.”

Eve bir süre bekledi ama yanıt alamadı. “İşbirliğini reddederseniz, kilitleri aşp içeri girme yetkimiz var. Teyit için avukatınız ya da temsilcinizle iletişime geçebilirsiniz. Söz konusu aramayı gözlemlemesi için avukatınız ya da temsilcinizin burada olmasını talep edebilirsiniz.”

“Sessiz muamele,” dedi Peabody bir süre sonra.

“Dr. Icove’un bilgilendirildiği ve sözlü olarak yanıt vermeyi reddettiği kayıtlara geçsin. Onayı olmadan içeri giriyoruz.”

Eve ana anahtar kartını çıkarıp standart oda bölmesinden geçirdi.

“Dr. Icove, biz polisiz. İçeri giriyoruz.”

Eve kapıyı açtı.

Duyduğu ilk şey genellikle asansörlerde ya da linkte bekletilirken çalan anlamsız, kısık bir müzikti. Masa üçlü bir pencerenin önündeydi. Doktor orada çalışıyorsa bile, buna dair bir işaret yoktu. Sol tarafındaki bir kapı görebildiği kadarıyla banyoya açılıyordu. Kapının yanında bir eğlence ekranı vardı; müzikle uyumlu gelişigüzel, yumuşak tonlar ayarlanmıştı.

Sanat eserleri, kitaplar, aile fotoğrafları, ödüller olduğunu tahmin ettiği şeyler ve diplomalar vardı.

Pencerelerdeki mahremiyet kalkanları etkinleştirilmişti, ışıklar loştu ve oda sıcaktı.

Girişteki sağ köşeye şık bir oturma alanı konmuştu. Masada parlak siyah bir termal demlik, bir tabak meyve ve peynir, kocaman beyaz bir fincan ve tabağı ile açık yeşil bez peçete vardı.

Derisi, ceketı kadar kaliteli görünen bordo rengi uzun kanepede Wilfred B. Icove Jr. yatıyordu. Yalınayaktı ve bir çift siyah terlik düzgün bir şekilde kanepenin ucuna konmuştu. Üzerinde koyu gri bir eşofman altı ve açık gri bir kazak vardı.

Kalbinden akan kan kazağını lekelemişti ve neşterin sapı ışıktı gümüş gibi parlıyordu.

“Saha kiti,” diye çıkıştı Eve Peabody’ye. “Merkeze haber ver. McNab’e derhâl yalıtıcı sürüp güvenlik disklerine göz atmasını söyle. Evi mühürle.”

“Emredersiniz, efendim.”

“Aşağılık,” dedi Eve yalnız kalınca. “Pislik. Kurban, soruşturan memur tarafından Dr. Wilfred B. Icove Jr. olarak saptandı. Kurban olay yerinde ölmüş, görsel hüküm

bu yönde. Dedektifler kendilerini yalıtana kadar ceset incelenmeyecek ve olay yerinin kirlenmesinden kaçınmak için odaya kimse girmeyecek. Tıbbi bir neştere benziyor, Icove Sr.'ın cinayetinde kullanılanın benzeri ya da aynısı kurbanın göğsüne saplanmış. Bu kalp kanı. Kayıтта görüldüğü gibi, kurban ev ofisindeki kanepede yatar pozisyonda. Ofisin kapısı kilitliydi, ışıklar loştı, bütün pencerelerdeki mahremiyet kalkanları devreye sokulmuştu.”

Eve topuklu ayakkabılara ait ayak seslerini duyunca elini kaldırdı. “Savcı Yardımcısı Reo olay yerine yaklaşıyor. İçeri girme, Reo. Önce kendimizi yalıtmalıyız.”

“Ne oldu? Peabody Icove’un öldüğünü söyledi. Buna—”

Reo cümlesini yarım bırakıp Eve’in etrafında odaya baktı. Gözleri banyodan odaya ve en sonunda kanepeye kaydı.

Sonra gözlerini devirirken havası kaçan bir balon gibi küçük bir ses çıkardı. Eve düşüşünü hafifletmek için hızlı hareket etti, sonra savcı yardımcısını baygın bir şekilde koridorda öylece bırakıp kaldığı yerden olayı raporlamaya devam etti.

“Ön kapıdan arama emriyle eve girildi. Otomatik güvenlik sistemi tarafından evdeki tek droid yeniden etkinleştirildi. Olay yerinde zorla içeri girildiğine ya da boğuşmaya dair bir belirti yok.”

Peabody geri döndüğünde saha kitini almak için Eve elini uzattı. Ortağı, savcı yardımcısının üzerinden atladı. “Ona ne oldu?”

“Bayıldı. Elinden geleni yap.”

“Sanırım Güneyliler biraz hassas oluyorlar.”

Eve yalıtıcı sürdükten sonra kitini içeri taşıdı. Form-lite icabı kurbanın hayati bulgularını kontrol etti ama bir şey bulamadı. “Olay yerinde öldüğü doğrulandı.” Icove’un parmak izlerini taradı. “Kimliği doğrulandı. Peabody, evi gözden geçir ama önce droidi emniyete al.”

“Droidi çoktan emniyete aldım. Uyuyan Güzel’i uyan-
dırır uyandırmaz evi gözden geçireceğim. Babası gibi mi
öldürüldü?”

“Öyle görünüyor.” Eve cesedin vücut sıcaklığını ölçüp
bir tahminde bulundu. “Öleli iki saat bile olmamış. Kah-
retsin.”

Eve doğrulup bedeninin ve cinayet aletinin açısını in-
celedi. “Yine yakından saldırılmış. Doktor uzanıyordu.
Droidi devre dışı bırakıp onu ve evin güvenliğini rahatsız
edilmeyeceği şekilde ayarladı. Ama burada uzanmışken
birinin içeri girip üzerine eğilmesinden endişelenmiyor.
Sakinleştirici etkisi olabilir. Toksikoloji raporunu kont-
rol ederiz. Ama sanmıyorum. Kadını tanıyordu. Ondan
korkmuyordu. Odaya girdiğinde öldürülme korkusu duy-
madı.”

Eve her şeyi zihninde görebilmek için kapının girişine
çekildi. Reo başını ellerinin arasına alarak doğrulmaya
başladı. Peabody sırtarak tepesinde dikildi.

“Evi kontrol et, Dedektif.”

“Emredersiniz, efendim. Sadece sivilin iyi olup olmadı-
ğından emin olmak istedim.”

“Ben iyiyim. İyiyim. Sadece biraz sarsıldım.” Reo Pea-
body’ye doğru elini salladı. “Git. Daha önce bir ceset gör-
memiştim,” dedi Eve’e. “Resimler, fotoğraflar. Ama gerçek
bir cesedin olduğu odaya hiç adımımı atmadım. Hazırlıksız
yakalandım.”

“Aşağı inip Olay Yeri Ekibi’ni bekle.”

“Birazdan ineceğim. Doktor öleli sadece bir iki saat ol-
duğunu söylediğini duydum.” Reo’nun gözleri biraz do-
nuktu ama onları Eve’den ayırmadı. “Arama iznini daha
hızlı çıkartamazdım. Onu çıkartmak için kırk takla attım.
Daha hızlı olamazdım.”

“Seni suçlamıyorum.”

Reo başını duvara yasladı. “Suçlamıyor olabilirsin. Ama kendimi suçlu olmadığımı ikna etmek zor. Sonuçta bir şey bulduk, değil mi? Bunu bekliyor muydun?”

“Hayır. Kendimi bunu beklemediğime ikna etmek zor. Aşağı in, Reo. Burada yapmam gereken işler var.”

Reo ayağa kalktı. “Ailesine haber verebilirim.”

“Bunu yap. Ama karısına öldüğünü söyleme. Sadece bir an önce şehre dönmesi gerektiğini söyle. Bir takla daha at ve polis koruması eşliğinde gelmesini sağla, bir saat içinde burada olsun. Basının radarından uzak tut, Reo. Çok geçmeden bu iş iyice karışacak.”

Eve termal demliği kaldırıp kokladı. Kahveydi. Demliği, fincanı, meyve tabağını ve peyniri laboratuvara götürülmek üzere işaretledi.

Eve cesedin yanından ayrılıp masaya gitti ve gelen-giden görüşmeleri, girilen ve silinen son verileri kontrol etti. Bütün diskleri çantasına atıp Elektronik Dedektifler Bölümü’ne transfer edilmesi için üniteyi işaretledi.

“Ev boş,” dedi Peabody. “Ev droidlerinin üçü de devre dışı bırakılmışlar. Bütün kapılar ve pencereler tamamen emniyete alınmış. Kurcalandıklarına dair bir işaret yok. McNab bir önceki diske bakılırsa sabah dokuzdan beri kayıta olan mevcut güvenlik diskinden iki saatin eksik olduğunu söyledi.”

Eve ona bakıp kaşlarını çattı. “İki saat.”

“Olumlu. Bu süreç içinde eve giren ya da çıkan kimsenin sistemde kaydı yok. Disk akşam altı buçukta duruyor ve sekizi kırk iki geçte tekrar kayda başlıyor. Eve yaklaşmamız, kimliklerimizin doğrulanması ve dokuzu on altı geçte içeri alınmamızı net bir şekilde gösteriyor.”

Dakikalar, diye içinden geçirdi Eve. Kadını dakika farkıyla kaçırmışlardı. Masadaki linke işaret etti. “Onu rahat-sız etmeme moduna almış. Saat yedide ayarlamış. Hiçbir görüşme yapılmamış. Diğer linkleri kontrol edelim.”

Onlar aşığı inerken olay yeri inceleme ekibi yukarı çıkıyordu.

“Icove’un karısını şu anda bir araç alıyor. Yaklaşık yirmi dakika içinde burada olacak,” dedi Reo onlara. “Adli tabip yolda. Morris’i çağırđım.”

“İyi düşünmüşsün. Elektronik adamımla görüşmeliyim. Burada kalabilir ya da gidebilirsin.”

“Gitmek mi?” Reo kısa bir kahkaha attı. “Unut gitsin. Daha önce en başından beri tanık olduğum bir cinayet vakası olmadı. Dosyayı kapattığında bunun için ayağımlı kaydıracaklar. Masada kalmak için cephaneye ihtiyacım var. Buradayım.”

“Pekâlâ. Güvenlik odası nerede?” diye sordu Eve Peabody’ye.

“Mutfağın ilerisinde çamaşır odası ve güvenlik alanı var. Evin arka tarafında.”

“Görüşmeler için linkleri kontrol etmeye başla. Göz atmak için bütün diskleri topla. Bütün üniteleri etiketleyelim. Karısının, çocukların ve hizmetkârlarınkileri.” Eve Reo’ya baktı. “Karısıyla bizzat görüştün mü?”

“Evet. Ev droidinin bana verdiği bağlantıdan görüştüm. Hamptons’da.”

“Pekâlâ.” Eve olumlu anlamda başını sallayıp McNab’i bulmaya gitti.

“Fashion Trends R Us”ın bir kurbanı gibi görünüyor olabilirdi ama McNab elektronik aletlerin dilinden anlıyordu. Cılız fosforlu tüp gibi oturmuş, bir kumanda panelindeki ekranlara göz atarken elindeki cihaza homur homur emirler yağdırıyordu.

“Ne yapıyorsun? Burada neler dönüyor?”

Eve’e küçük bir bakış attıktan sonra gevşek altın rengi uzun saçlarını yüzünden itti. “Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Özetle. Günlük konuşma dilinde olsun.”

“Kilitlenme, arıza ya da ihlal olup olmadığını görmek için sistemi kontrol ediyorum. Elimizde üstün teknolojiye sahip bir sistem var. Çok kaynaklı, tam tarama yapabiliyor, hareket, ses ve görüntü saptayabiliyor. Şifre ve ses iziyle içeri giriliyor. Yanımda sadece cep bilgisayarım var ama bu birinci sınıf. Hiçbir açık bulamadım.”

“Peki katil nasıl içeri girdi?”

“Asıl soru bu.” McNab taburesinde dönerek güvenlik konsolundan uzaklaşıp çenesinin kenarını kaşıdı. “Ev içi güvenliği daha yakından inceleyeceğiz ama yeşil ışık yanınca içeri girmiş gibi görünüyor.”

“Bu birinin onu içeri aldığı anlamına mı geliyor yoksa güvenliği atlattığı anlamına mı?”

“Kapı ünitesine baktığımda, kurcalandığına dair bir işaret görmedim. Genellikle belli olur. Genellikle. Ön kapıyı ve diğer girişleri de yakından inceleyeceğiz ama ilk incelemeden edindiğim bilgilere göre, evet. Katil elini kolunu sallayarak içeri girmiş. Ya güvenlikten sorunsuzca geçti ya da içeriden birinin yardımını aldı. Belki de ölen adam onu içeri almıştır.”

“Sonra üst kata çıkıp ofisinin kapısını kilitledi ve kanepeye uzanıp birinin onu kalbinden bıçaklamasını mı bekledi?”

McNab yanaklarını şişirip nefesini verdi. Ceplerini yoklayıp gümüş bir toka çıkardıktan sonra saçını at kuyruğu yaptı. “Pekâlâ, böyle olduğunu sanmıyorum. O her kimse, kamerada görüldüğü zaman diliminin olduğu diski alıp götürmüştü. Çıkarıp almış. Burada arama ya da beceriksizce yoklamaya dair bir belirti yok. Ayrıca, kapıyı açmak için ana anahtarımı kullanmak zorunda kaldım. Odadan çıktıktan sonra kapıyı düzgünce arkasından kilitlemiş.”

Eve güvenlik odasına dikkatle baktı. Polis Merkezi'ndeki odası kadardı ama çok daha şıktı. Bir dizi ekranda farklı odalar ve girişler görölüyordu. McNab onları canlı yayında bıraktığı için olay yeri inceleme ekibinin koruyucu giysileriyle çalıştığını, Reo'nun giriş katta linkinde konuştuğunu ve Peabody'nin mutfaktaki veri ve iletişim merkezini işaretlediğini görebiliyordu.

Eve bir süre daha durup ekranları takip etti. "Pekâlâ," dedi, sonra Morris ön kapıdan içeri girdi. Reo'yla kısa bir süre görüştü ve savcı yardımcısı onu merdivene yönlendirdi.

"Pekâlâ," dedi Eve tekrar ve McNab'i elektronik işleriyle baş başa bıraktı.

Hizmetkâr droid mutfakta bekleme modundaydı. Eve onu etkinleştirdi.

"Dr. Icove'un karısı bugün evden ayrıldıktan sonra herhangi bir misafiri oldu mu?"

"Hayır, Teğmen."

"Dr. Icove bugün işten geldikten sonra evden hiç ayrıldı mı?"

"Hayır, Teğmen."

Droidlerin en güzel yanı lafı dolandırmamaları, diye düşündü Eve. "Akşam güvenliğini kim ayarladı? Bu gece tecrit emrini kim verdi?"

"Dr. Icove bu gecelik beni devre dışı bırakmadan hemen önce saat yedi buçukta evi tecrit etti."

"Peki diğer droidler?"

"İkisi de benden önce devre dışı bırakıldılar. Ben sonuncuydum. Saat yedi otuz beşte uyku moduna alındım ve onu rahatsız etmemem emredildi."

"Dr. Icove akşam yemeğinde ne yedi?"

"Akşam yemeği servis etmem istenmedi. Öğlen biri on beş gece pirinçli tavuk çorbası servis ettim. Ancak Dr. Icove yemekten çok az yedi ve yanında ginseng çayı içip üç tane buğdaylı kraker yedi."

“Tek başına mı yedi?”

“Evet, Teğmen.”

“Karısı saat kaçta gitti?”

“Bayan Icové ve çocuklar evden on iki buçukta ayrıldılar. Bayan Icové Dr. Icové’a çorba ve çay servis etmemi emretti. Doğru düzgün yemediği için endişelendiğini ve kendini hasta edeceğini söyledi.”

“Sohbet ettiler mi?”

“Aile üyeleri ve misafirler arasındaki sohbetler özeldir.”

“Bu bir cinayet soruşturması. Mahremiyet fonksiyonların devre dışı. Sohbet ettiler mi?”

Droid, bir droid ne kadar rahatsız görünebilirse o kadar rahatsız görünüyordu. “Bayan Icové Dr. Icové’un onlara katılmasını ya da onunla kalabilmesi için çocukları dadı droidle göndermesine izin vermesini istedi. Dr. Icové ona çocuklarla birlikte gitmesi için ısrar etti ve bir iki gün içinde onlara katılacağını söyledi. Yalnız kalmak istediğini belirtti.”

“Başka bir şey yok mu?”

“Sarıldılar. Dr. Icové çocuklarına sarıldı. Onlara iyi yolculuklar diledi. Bayan Icové’un eşi için istediği yemeği hazırlayıp ona servis ettim. Kısa bir süre sonra saat beş gibi döneceğini söyleyip Icové Merkezi’ne gitmek için evden çıktı ve söylediği saatte döndü.”

“Tek başına?”

“Evet, tek başına döndü ve hizmetkâr droidleri devre dışı bırakıp evi tecrit etmeye başladı.”

“Bu akşam ona meyve ve peynir servis ettin mi?”

“Hayır, Teğmen.”

“Pekâlâ. Şimdilik bu kadar.”

Üst katta Morris olay yeri incelemesini bitirmek üzereydi. Pırıltılı koyu mor gömleği ve dar siyah pantolonunun üzerine şeffaf bir önlük giymişti. Saçını üst üste kusursuz bir şekilde hizalı üç at kuyruğu yapmıştı.

“Benim için mi süslendin?” diye sordu Eve ona.

“İlerleyen saatlerde ateşli olma potansiyeli taşıyan bir randevum var.” Morris doğruldu. “Ama senin için onu özetleyebilirim. Burada babası gibi öldürülen bir oğul var. Aynı yöntem, aynı cinayet silahı, aynı ölüm sebebi.”

“Orada uzanırken saplanmış.”

“Evet.” Morris cesedin üzerine eğildi. “Katil bu açıda ve yaklaşık bu mesafede durmuş olmalı. Dibine girmiş.”

“Toksikoloji raporuna ihtiyacım var.”

“Evet.” Morris tekrar doğrulup tepsiye göz attı. “Hiçbirine dokunulmamış. Yazık. Meyveler çok güzel görünüyor.”

“Hizmetkâr robot, kurbanın saat bir civarı biraz pirinçli tavuk çorbası ve birkaç kraker yiyip çay içtiğini söyledi. Yediyi biraz geçe droidleri devre dışı bırakmış. Yiyeceklerle dolu bir tepsiyi ona kimse servis etmemiş.”

“O hâlde kendi almış. Ya da katil ona getirmiş.”

“Yiyeceklere sakinleştirici katılmış olabilir de olmayabilir de. Her hâlükârda, adam öylece uzanmışken kalbinden bıçaklanıyor.”

“Katilini tanıyordu.”

“Tanıyor ve güveniyordu. Yanında uzanacak kadar rahat hissediyordu. Belki de katili içeri o aldı ve tuzağa düşürülüp buraya çıkarıldı. Ama mantıklı gelmiyor.” Eve başını iki yana salladı. “Neden kurbanı yukarı getirmekle ve tepsiye yiyecek koymakla uğraşsın? Neden onu alt katta öldürüp zahmete girmekten kurtulmadı? Belki önce sohbet etmek istemiştir ama onu da alt katta yapabiliirdi. Kapı kilitliydi. İçeriden.”

“Ah, kilitli kapı gizemi. Ve sen, bıyık ve aksan hariç Poirot’muzsun*.”

* Polisiye romanlarıyla tanınan Agatha Christie’nin yarattığı kurgusal dedektif Hercule Poirot. (ç.n.)

Eve, *Beklenmeyen Şahit*'te* işlenen cinayeti izledikten sonra Agatha Christie'nin birkaç romanını okuduğu için Poirot'nun kim olduğunu biliyordu.

“O kadar gizemli değil,” diye düzeltti Eve. “Katil şifreleri biliyor. İşini bitirdikten sonra içeriden şifreyi devreye sokup kapıyı kapatıyor ve uzaklaşıyor. Evde bulunduğu süreyi kapsayan güvenlik diskini yanında götürüyor. Hatta güvenliği sıfırlıyor.”

“Evin içinde yolunu nasıl bulacağını biliyor.”

“Kadın. O kadın olduğuna bahse girerim. Evi biliyor olmalı. Onu morga götürdüğünde başka bir yarası, herhangi bir delinme ya da baskı izi olup olmadığını yakından kontrol etmene ihtiyacım var. Ama onları bulabileceğini sanmıyorum. Ya da sakinleştiriciyi. Oğul da babası gibi öldürüldü,” diye tekrarladı Eve. “Evet, aynen öyle.”

* Agatha Christie'nin romanından uyarlanan 1957 yapımı polisiye film. (ç.n.)

Dokuzuncu Bölüm

Eve Roarke’la iletişime geçmek için acele etmedi.

“Icove’un evine girince onu ölü bulduk. Gecikeceğim.”

“Kısa bir haber geçti, Teğmen. Nasıl öldürülmüş?”

“Babası gibi.” Eve konuşurken yeni dulun yolunu daha iyi gözlemek için dışarı çıktı. “Karısı ve çocukları bugün hafta sonlarını geçirdikleri eve gitmişler. Evde tek başınaymış ve gece için evde sıkı güvenlik önemleri alıp hizmetkârları devre dışı bırakmış. Ofisindeki kanepeye uzanmış. Kalbine bir neşter saplıydı. Oda kilitliydi ve masada sağlıklı atıştırmalıkların olduğu bir tepsi vardı.”

“İlginç,” diye karşılık verdi Roarke.

“Evet. Bu noktada Elektronik Dedektifler Bölümü’nün güvenlikte herhangi bir açık ya da kurcalama bulamamış olmaları daha ilginç, ayrıca cinayetin işlendiği zaman dilimini içeren disk kayıp. Güvenlik eve vardığımızda etkindi, Rahatsız Etmeyin modundaydı; hizmetkâr droid, doktorun onu bizzat ayarladığını söyledi. Katil yaklaşık doksan dakika sonra içeri girmiş. Eksiksiz bir iş çıkarmış.”

“Profesyonel işi olabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Profesyonel özellikleri taşıyor ama öyle bir havası yok. Her neyse. Sonra görüşürüz.”

“Buradan yapabileceğim bir şey var mı?”

“Bana paranın kaynağını bul,” dedi Eve ve görüşmeyi sonlandırırken polis arabalarından birinin arkasına yanan sedanı izledi.

Avril Icove’u karşılamaya gitti.

Avril kumru grisi bir pantolon ile kazak giymiş ve koyu kırmızı paltosunu şık bir şekilde omuzlarına atmıştı. Zarif topuklu botları paltosuyla uyumluydu.

şoförün arabanın etrafını dolaşıp ona kapıyı açmasını beklemeden arabadan atladı. “Ne oldu? Sorun ne? Will!”

Eve ona engel olup elini kadının koluna koyunca vücudunun titrediğini hissetti. “Bayan Icove, benimle gelmenize ihtiyacım var.”

“Bu ne demek oluyor? Neler oluyor?” Sesinde bir tedirginlik vardı ve gözleri evin kapısından ayrılmadı. “Bir kaza mı oldu?”

“İçeri girip oturacağız.”

“Aradılar, aradılar ve hemen gelmemi söylediler. Kimse bana sebebini söylemedi. Will’i aradım ama yanıt vermiyor. O burada mı?”

Polis barikatının arkasında toplanan çok sayıda meraklı vardı. Eve onları kenara iterek Avril’i eve doğru yönlendirdi. “Evden bugün öğlen ayrıldınız.”

“Evet, evet, çocuklarla birlikte. Will benim ve çocukların her şeyden uzak kalmamızı istedi. Ve biraz yalnız kalmak istedi. Onu bırakmak istemedim. Nerede? Yaralı mı?”

Eve onu içeri geçirdi ve basamaklardan uzaklaştırıp oturma alanına çekti. “Oturun, Bayan Icove.”

“Will’le konuşmalıyım.”

Eve bakışlarını ondan ayırmadı. “Üzgünüm, Bayan Icove. Kocanız öldü. O öldürüldü.”

Avril’in ağız hareket etti ama koltuğa yığılırken tek bir ses bile çıkarmadı. Elleri bir kez çırpındıktan sonra kucağında kenetlendi. “Will.” Gözleri dolarken göz rengi sıvı ametiste dönüştü. “Bir kaza.”

“Kocanız öldürüldü.”

“Nasıl olur? Bu nasıl olabilir?” Gözyaşları yavaşça yanaklarından süzölmeye başladı. “Biz sadece... yarın bize

katılacaktı. Sadece biraz kafasını dinlemek istedi.”

Eve oturdu. “Bayan Icové, raporum için bunu kaydetmek istiyorum. İtirazınız var mı?”

“Hayır. Hayır.”

Eve kayıt cihazını çalıştırıp dikkat çekici bilgileri kayda aldı. “Bayan Icové, bugün öğleden sonra beş buçuk ve bu akşam dokuz arası nerede olduğunuzu doğrulamanıza ihtiyacım var.”

“Ne?”

“Kayda geçmesi için Bayan Icové. Bu süre içinde nerede olduğunuzu söyler misiniz?”

“Çocukları aldım. Çocukları evimize götürdüm. Hamp-tons’daki eve.” Dalgın bir şekilde omuzlarındaki paltoya dokundu. Odanın sönük renkleri içinde kan birikintisine benziyordu. “Öğleden sonra yola çıktık.”

“Nasıl seyahat ettiniz?”

“Aracımızla. Kendi aracımızla. Onları sahilde yürüyüşe götürdüm. Piknik yapmayı umuyorduk ama hava serindi. Kapalı havuzda yüzdükten sonra öğle yemeği yedik. Küçük kızımız Lissy suya bayılır. Kasabaya gidip dondurma aldık ve orada komşularımızı gördük. Eve geldiler. Don ve Hester. Bir şeyler içmeye geldiler.”

“Saat kaçta?”

Anlatırken Avril’in gözleri boş bakmaya başladı. Rüya-
dan uyanan bir kadın gibi gözlerini kırıştırdı. “Anlaya-
madım?”

“Komşularınız saat kaçta size geldiler?”

“Sanırım altıydı. Altı civarı ya da biraz daha önce; kal-
dılar, akşam yemeğine kaldılar. Bana eşlik etmelerini iste-
dim. Will stresli ya da üzgün olduğunda yalnız kalmak ister
ama ben yanımda birilerinin olmasını isterim. Yedi civarı
akşam yemeği yedik ve çocuklar saat dokuzda yatmaya
gittiler. Kâğıt oynadık. Üçümüz briç oynadık. Don, Hester
ve ben. Sonra biri aradı, kadının adını hatırlayamıyorum.

Arayıp eve gelmemi söyledi. Hester benim için çocuklarla kaldı. Çocuklarım.”

“Kocanız neden stresliydi?”

“Babası yüzünden. Babası öldürüldü. Aman Tanrım.” Kollarını karnında kavuşturdu. “Aman Tanrım.”

“Kocanızın tehlikede olduğunu düşündünüz mü? Tehdit ediliyor muydu? Ona karşı tehditte bulunan birini biliyor musunuz?”

“Hayır. Hayır. O yas tutuyordu. Elbette, yaşlı ve üzgündü.” Avril dirseklerini kavradı ve üşümüş gibi ellerini ovuşturdu. “O... üzgünüm ama iyi iş çıkarmadığınızı düşünüyordu. Bir şekilde babasının itibarını zedelemeye çalıştığınızı düşündüğü için kızgındı.”

“Peki bunu nasıl yapıyordum?”

“Bu konuda yorum yapamam. Bilmiyorum. Kocam üzgündü ve yalnız kalmak istedi.”

“Kocanızın işi hakkında ne biliyorsunuz?”

“İşi mi? O bir cerrah, çok yetenekli ve önemli bir cerrah. Ilove Merkezi’ndeki tesis dünyanın en iyileri arasında.”

“Sizinle işi hakkında konuşur muydu? Daha açık olmak gerekirse, özel projeleri ve araştırmalarından bahseder miydi?”

“Öylesine zorlu ve çaba gerektiren bir mesleği olan bir adam işini her gece eve getirmekten hoşlanmaz. Onun bir sığınağa ihtiyacı vardı.”

“Bu soruma yanıt vermiyor.”

“Soruyu anlamadım.”

“Kısacası kocanız ve kayınpederinizin kayıtlarda bulundurmadıkları projeleri hakkında ne biliyorsunuz?”

Gözleri hâlâ yaşlıydı ama gözyaşları hafifçe parıldayıp gözlerini ve sesini bulanıklaştırıyordu. “Ne demek istediğinizi anlamıyorum.”

“Kocanız ve kayınpederinizin etkin bir şekilde ilgilendikleri uzun süreli özel bir projeyi kastediyorum. Ilove

Merkezi'nde ya da başka bir yerde geniş kapsamlı tesisler gerektirebilecek bir proje. Genç kadınların tedavisini ilgilendiren türden.”

İki damla gözyaşı aktı ve bir an için, sadece bir anlığına o lavanta rengi gözleri berraklaştı. Gözlerinde bir şey vardı, keskin ve sakin bir şey. Sonra kaybolup ışıltılı gözyaşlarının ardında dalgalandı.

“Üzgünüm. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Will'in işine karışmazdım. İşinin ölümüyle bir ilgisi olabileceğini mi söylüyorsunuz?”

Eve tutumunu değiştirdi. “Bu evin güvenlik şifrelerini kim biliyor?”

“Ah... Will ve ben, elbette. Babası, babası da bilirdi. Hizmetkârlar.”

“Başka biri?”

“Hayır. Will güvenlik konusunda çok temkinliydi. Birkaç haftada bir şifreleri değiştirirdik. Tam bir sıkıntı,” dedi Avril belli belirsiz bir gülümsemeyle. “Rakamlarla aram iyi değil.”

“Evliliğiniz nasıldı, Bayan Icove?”

“Evliliğim nasıl mıydı?”

“Herhangi bir sorunuz var mıydı? Sürtüşme? Kocanız sadık mıydı?”

“Elbette sadıktı.” Avril başını çevirdi. “Bu ne korkunç bir soru.”

“Kocanızı öldüren kişi ya eve alındı ya da şifreleri biliyordu. Stres altında bir adam sevgilisiyle vakit geçirmek için karısını ve çocuklarını birkaç günlüğüne şehir dışına gönderebilir.”

“Onun tek sevgilisi bendim.” Avril'in sesi fısıltıdan ibaretti. “Tek istediği bendim. Bana düşküncü. Sevgi dolu bir eş ve baba, kendini işine adanmış bir doktordu. Beni ya da çocukları asla üzmezdi. İhanetle evliliğimize asla leke sürmezdi.”

“Üzgünüm. Bunun zor olduğunu biliyorum.”

“Gerçekdışı görünüyor. İmkânsız. Şu anda yapmam gereken bir şey var mı? Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

“Kocanızın cesedini incelenmesi için götürmemiz gerekiyor.”

Avril bunu duyunca suratını ekşitti. “Otopsi için.”

“Evet.”

“Bunu yapmak zorunda olduğunuzu biliyorum. Bu düşünce, olacaklar hoşuma gitmiyor. Will’in işinden nadiren bahsetmemizin bir sebebi de... kesme ve lazer kullanımından hoşlanmamamdı.”

“Tiksiniyor musunuz? Bir doktor eşi ve polisiye programları seven biri olarak.”

Avril bir an tereddüt ettikten sonra hafifçe gülümsedi. “Sanırım sonuç hoşuma gidiyor ama kan olmasa da olur. İmzalamam gereken bir şey var mı?”

“Hayır. Şimdilik yok. Sizin için aramamızı istediğiniz biri var mı? İletişim kurmak istediğiniz biri?”

“Hayır. Kimse yok. Çocuklarımın yanına dönmeliyim.” Ellerini kucağından çekip titreyen dudaklarına bastırdı. “Bebeklerim. Bebeklerime söylemeliyim. Onlarla ilgilenmeliyim. Nasıl açıklayacağım?”

“Yas danışmanı ister misiniz?”

Avril yine tereddüt ettikten sonra başını iki yana salladı. “Hayır, şimdilik istemiyorum. Bana ihtiyaçları olacağını düşünüyorum. Şimdilik sadece bana. Bana ve zamana. Çocuklarımın yanına gitmeliyim.”

“Sizi geri götürmelerini söylerim.” Eve ayağa kalktı. “Sizden müsait olmanızı isteyeceğim, Bayan Icove.”

“Elbette. Elbette, olacağım. Bu gece Hamptons’da kalacağız. Şehirden uzakta. Bundan uzakta. Basın bizi rahat bırakmayacak ama orası daha iyi olacaktır. Çocukların buna maruz kalmalarını istemiyorum.”

“Buradan bir şeye ihtiyacınız var mı?”

“Hayır. İhtiyacımız olan her şey var.”

Eve kadının bu kez polis eşliğinde sedanla uzaklaşmasını izledi.

Eve olay yeri incelemesinden tatmin olunca Peabody’ye işaret etti. “Ev ofisim daha yakın. Raporu orada yazacağım ve seni eve bırakması için birini ayarlarım.”

“Seninle gelmemi mi istiyorsun?”

“Şimdilik.” Eve arabaya doğru ilerlerken Avril Icové’la yaptığı görüşmenin kaydını Peabody’ye verdi. “Şunu dinledikten sonra izlenimini benimle paylaş.”

“Elbette.”

Peabody arabaya yerleşip oynat tuşuna basarken, Eve arabayı çalıştırdı.

Avril’in sesini ve kendi zihnindeki soruları dinleyerek evinin bahçe kapılarından içeri girdi.

“Sarsılmış,” dedi Peabody. “Ağlamaklı ama dayanıyor.”

“Eksik olan ne?”

“Kocasının nasıl öldürüldüğünü sormadı.”

“Kocasının nasıl, nerede, neden ve kim tarafından öldürüldüğünü hiç sormadı. Onu görmeyi hiç istemedi.”

“Tuhaf olduğu konusunda sana katılıyorum. Ama şok tuhaf şeylere sebep olabilir.”

“Ölüm haberi alınca şoke olan bir aile üyesinin soracağı ilk soru nedir?”

“İlk soru muhtemelen ‘Emin misiniz?’ olur.”

“Kadın hiçbir şey sormadı, kanıt konusunda ısrarcı olmadı. Alışılmış ‘Bir kaza mı oldu?’ sorusuyla başlayıp sakinliğini korumak için sağını solunu yokladı. Bunda garip bir şey yok. Onu içeri aldığımda titriyordu, bu da normal. Ama kocasının nasıl öldüğünü hiç sormadı.”

“Bildiği için mi? Bu çok abartı, Dallas.”

“Olabilir. İçeri nasıl girdiğimizi, onu nasıl bulduğumuzu sormadı. ‘Aman Tanrım, biri zorla içeri mi girdi,

bir hırsızlık teşebbüsü mü oldu?’ demedi. Kocasının dışarı çıkıp saldırıya uğrayıp uğramadığını hiç sormadı. Ona adamın evde öldürüldüğünü söylemedim. Ama kayıтта kadının yüzüne dikkatle bakarsan, birkaç kez kapının girişinden üst kata çıkan merdivene doğru baktı. Kocasının yukarıda ölü hâlde olduğunu biliyordu. Ona söylememe gerek kalmadı.”

“O zaman dilimde iddia ettiğı yerde olup olmadığını doğrulayabiliriz.”

“Hamptons’da olmalı. O kısma açıklık getirdi. Ona tanıklık edecek kişiler olacak. Ama bu işte parmağı var.”

Evin önünde otururken Eve kaşlarını çatarak ön camdan dışarı baktı.

“Belki de adam onu aldatıyordu,” dedi Peabody. “Kayınpederinin başına gelenlerden ilham alıp birine kocasının işini bitirtti. Ya da kocasını aldatan oydu ve o ölürse, daha rahat yaşayacağını düşündü. Sevgilisine güvenlik şifrelerini verdi, öncesinde ses izini onayladı. Adam ilk cinayeti taklit ederek kadının kocasının kalbine bir bıçak saplayıp onu öldürdü.”

“Peki meyve ve peynir tepsisi nereden çıktı?”

“Hadi ama, Dallas. İcove kendisine atıştırılmalık bir şeyler sipariş etmiş olabilir.”

“Mutfak ünitesinden alınmışlar. Kontrol ettim.”

“Pekâlâ.”

“Neden aşağı inip atıştırılmalık bir şey sipariş ettikten sonra onu yukarı taşıydın? Yiyecek bir şeyler istiyorsan, Oto-Aşçıyı kullanırsın.”

“Lee-Lee Ten,” diye ona hatırlattı Peabody. “Belki bu da öyle bir şeydir. Aklına bir şey takıldığında, İcove mutfakta oyalanmaktan hoşlanıyordur.”

“İcove mutfakta oyalanacak bir tip değil. Karısı olabilir ama o değil. Dr. Will bu tür şeylerle uğraşmaz.”

“Alt kattayken yukarı çıkmaya karar vermiş olabilir. Yiyecek sipariş edip yukarı çıkarken yanında götürmüştür. Ofisine götürdüğünde belki de aç olmadığına karar verip uzanmış ve uykuya dalmıştır. Karısının yakışıklı ama alçak sevgilisi çaktırmadan eve sızıp yukarı çıkmış, ofise girip neşteri adamın kalbine saplamış ve diskleri alıp güvenliği yeniden ayarladıktan sonra evden çıkmıştır.”

Eve belirsiz bir ses çıkardı. “Dostları, komşuları ve iş arkadaşlarıyla görüşelim, maddi durumunu tekrar kontrol edip alışkanlıklarına göz atalım.”

“Yakışıklı ama alçak sevgili bakış açımdan hoşlanmadın.”

“Yakışıklı ama alçak sevgili olasılığını elemedim. Ama gerçekten dediğin gibi olduysa, bu işi bu kadar sorunsuzca halletmek için çok hızlı hareket etmiş olmalılar. Bu cinayetin de yaşlı doktorunki kadar dikkatle ve önceden planlandığına bahse girerim. İkisinin de arkasında aynı kişiler ve aynı sebep yatıyor.”

“Belki de yakışıklı ama alçak sevgilisi Dolores’tir.”

“Olabilir. Her hâlükârda, Avril’i inceleyip aradaki bağlantıyı bulacağız.”

Eve kapısını açtı. “Aracı al. Saat yedide dön. Polis Merkezi’ne gitmeden önce birkaç saat dinlenelim.”

Peabody bilek ünitesini kontrol etti. “Vay canına! Görünüşe bakılırsa, beş saat uyuyabileceğim.”

“Uyumak mı istiyorsun? Ayakkabı sat.”

Eve, Summerset’i hâlâ tamamen giyinik bir şekilde antrede bulunca hiç şaşırmadı. “Icove’un oğlu da kendisi gibi öldürüldü.” Ceketini çıkarıp merdiven babasına astı. “Gerçekten yardım etmek istiyorsan, hafızanın loş ışığını açıp geçmişe dikkatle bak. Wilfred bir iş çeviriyordu.”

“Karşılaştığın herkes bir leke taşımak zorunda mı?”

Eve merdiveni çıkarken arkasına baktı. “Evet. Eğer adamı yüceltmekten ziyade onu kimin öldürdüğünü bulmak istiyorsan, sen de o lekeleri ararsın.”

Eve basamakları çıkmaya devam edip ofisine girdi. Roarke bitişik kapıdan ona katıldı.

“Eve geldiğimde beni kapıda bir polis karşılasaydı,” diye söze başladı Eve, “ve bana cinayete kurban gittiğini söyleseydi, sence ne yapardım?”

“Sefil ve anlamsız hayatının geri kalanı boyunca boğulacağın bir çaresizlik çukuruna düşerdin.”

“Tabii, tabii, tabii. Ciddi ol.”

“Bu seçenek hoşuma gitti.” Roarke kapı dikmesine yaslandı. “Önce, talihsiz haberciye ve karşına çıkacak kadar aptal olan herkesi tekmeleyeceğini tahmin ediyorum. Kendi gözlerinle görmek istersin. Umarım cesedimin tepesinde bir okyanus dolusu kızgın ve acı gözyaşları dökersin. Sonra öğrenmen gereken her şeyi öğrenir ve elinden gelen her şeyi yaparak kuduz bir köpek gibi katilimin peşine düşersin.”

“Pekâlâ.” Eve masasının kenarına oturup ona dikkatle baktı. “Ya seni sevmiyorsam?”

“O hâlde hayatım yaşamaya değmez olur veya kendimi öldürürüm ya da üzüntüden ölürüm.”

Eve ona sırtımasına engel olamadı ama sonra ciddileşip başını iki yana salladı. “Kadın onu sevmiyordu. Dul. Ağırbaşlı bir gösteri sergiledi ama duymayı beklediğim şeyleri söylemedi, ayrıca... Aktörlerin yaptığı şeye ne deniyordu?...” Eve kollarını iki yana açıp dehşet dolu bir ifade takındıktan sonra onları göğsünde birleştirdi.

“Pantomim mi? Lütfen bunu bir daha yapma. Çok korkutucu.”

“Pantomim değil. Bence insanların ellerinde sopalarla pantomimcilerin peşinden koşmalarına izin verilmeli, hatta buna mecbur olmalılar. Dramatik davranmak, aradığım kelime bu. Avril inanılır şekilde dramatik davranmadı. Kocasından ve çocuklardan bahsederken ses tonu farklıydı.

Çocuklarını seviyor. Babalarını sevmiyordu, en azından artık sevmiyordu. Tam anlamıyla değil. Peabody kadının görüştüğü başka biri olduğunu düşünüyor.”

“Mantıklı görünüyor. Senin görüştüğün biri yok mu?”

“Bulduğun her fırsatta beni becerirken başka birine nasıl vakit ayırabilirim?”

Roarke uzanıp hafifçe saçını çekti. “Bu gece hazırcevapsın, değil mi?”

“Telaştan olmalı, çünkü bir şey bulmak üzere olduğumu düşünüyorum. Kadının görüştüğü biri olabilir. Belki de gerçekten akıllı, hızlı ve dikkatli. Kayınpederinin cinayetini taklit ederek suları bulandırıyor. Ama her şeyin görüldüğü gibi olduğunu düşünüyorum. Aynı taraflar tarafından ya da onların lehine işlenen birbirleriyle bağlantılı cinayetler. Ve bu işte onun parmağı var.”

“Neden? Para, seks, korku, güç, öfke, kıskançlık, intikam. Başlıklar bunlar, değil mi?”

“Güç bir sebep. Onlar güçlü adamlardı ve mesleklerini icra ederken kullandıkları bir aletle öldürüldüler. Öfkeyse, buz gibi soğuk bir öfke. Korku görmüyorum ve para olabileceğini sanmıyorum. Kıskançlık olasılık dışı. Bilinmeyen şey, intikam olup olmadığı.”

“Para bol ve iyi kanalize edilmiş. Şimdilik şüphe uyandıran bir kaynak bulamadım. Hesapları düzgün, son derece organize ve iyi korunuyor.”

“Başka bir yerde daha fazla para olmalı.”

“O hâlde onu bulacağım.”

“Özet geçeceğim.”

Eve hızla ona durumu özetledi. O konuşurken Roarke içeri girdi ve gömme kapıyı açıp bir konyak çıkardı. Kendisine bir içimlik doldurdu ve karısını tanıdığı için ona bir fincan sade kahve sipariş etti. Geçirdiği uzun günün son kahvesi olmasını umuyordu.

Roarke onlardan, kurbanlarından hoşlanmadığını düşündü. Bu elbette ölümlerinden sorumlu kişilerin peşine düşmesine engel olmayacaktı ama bu cinayetler genelin aksine onu cezalandırmıyordu.

Bahsettiği heyecanı ona yaşatan bilmeceydi, aradığı yanıtları bulana kadar o heyecanı kullanıp tüketecekti.

Fakat bu kez ölümler onu kötü etkilememişti. İki doktorun da kullandığına inandığı kızlar etkileyecekti. Ve Roarke karısının o kızlar için yanıtları bulup kendini tüketene kadar işin peşini bırakmayacağını biliyordu.

“Sistemin aşılmış olması imkânsız değil,” dedi Roarke, Eve özetlemeyi bitirince. “Güvenliği aşır içeri giren kişinin becerisine bağlı.” Roarke ona kahvesini verdi. “Ama o mahallede, akşamın o saatinde bunu yapabilmek için çok maharetli olmalısın. Özellikle de, Elektronik Dedektifler Bölümü elemanı ilk incelemeler sonucunda kurcalamaya dair bir işaret bulamıyorsa, üstün yetenekli olmalısın.”

“Kadının şifreleri bilmesi, bir ses taklit cihazı ya da geçiş izni olması daha olası. Droidlere de el koyduk, Elektronik Dedektifler Departmanı onları parçalayıp herhangi bir gizliliğin ihlal edilip edilmediğine bakacak. Eğer Icové’un emirleri bugün daha önce bir ara karısı tarafından iptal edilmediyse, droidlerden biri katile kapıyı açmış olabilir, sonra hafızası silinmiştir.”

“Bu anlaşılır. Tabii içeri giren kişi işinde çok maharetliyse, anlaşılmaz.”

“Icové yemek yemiyordu. İştahsızdı. Karnı guruldadıysa, elbette bir şeyler atıştırmak istemiş olabilir. Ama ofisinde çalışıyordu. Oraya çekildi. Güzel kıçın üzerine bahse girerim ki, verileri silmekle meşguldü.”

Eve bunun üzerine ofisinde volta atarak düşünmeye başladı. “Bir tepsi yiyecek sipariş etmek için alt kattaki mutfığa gitmiyor. Bu verimli değil. Dikkatimi çeken ne biliyor

musun – güzel meyvelerin olduğu hoş bir tepsiydi, peynirler özenle dizilmişti. Tam bir eşin elinden çıkmış gibi.”

“Bu konuda yorum yapamam,” dedi Roarke alaycı bir şekilde. “Karımın benim için bir tepsiye özenle peynir dizdiğini hatırlamıyorum.”

“Hadi oradan. Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu şekilde özenmek kadınlara özgüdür. Birini yemeye ikna etmeye çalışan titiz kadınların yaptığı türden bir şey. Ama bunu yapan karısı değildi. O Hamptons’da çocuklarıyla dondurma yiyor ve evinde komşularını ağırılıyordu. O neşter Icove’un kalbine girdiğinde onun başka bir yerde olduğuna dair insanların dağ gibi İncillerin üzerine yemin edebileceğini garantiye almakla meşguldü. O yüzden, evet, belki de Icove başka biriyle görüşüyordu ve her nasılsa sevgilisi ve karısı aynı ligdeydiler.”

“Sekse dönelim.”

“Evet. Icove ikisini de aldatıyor olabilirdi. Ya da aziz babası bir sapıktı ve üçüyle de oynaşıyordu. Ama aradığımız şey bu değil.” Eve başını iki yana salladı. “Bana seksle ilgiliymiş gibi gelmiyor. Projeyle ilgili. O işle ilgili. Avril bana kocasının işi ve uzun süreli bir proje hakkında hiçbir şey bilmediği konusunda yalan söyledi. Rutinindeki eksik nokta buydu. Bir an için bir öfke gördüm. Bunu gözlerinde gördüm.”

Eve kahvesini yudumladı. “Icove Merkezi’ndeki cinayet aletini o yerleştirmiş olabilir. Dr. Will’in ortalıkta dolaşan karısını kim sorgulayabilir ki? Bir neşteri avucunun içine alıp bir yere saklamak yeterince basit. İki kurban arasındaki asıl bağlantı o. Biri eski vasisi, diğeri eşi. Hatta bu proje çok eskiye gidiyorsa, onun bir parçası bile olabilir.”

“İntikam almayı beklemek için çok uzun bir süre,” diye dikkatini çekti Roarke. “Bu süre içinde çok fazla duygusal bağ kurdu. Will Icove’la evlenmek, onunla yaşamak ve ondan çocuk sahibi olmak için zorlanmış olamaz, Eve. Bu

onun tercihi olmalı. Avril'in bu işte parmağı varsa, projeyi öğrenmiş ve ona karşı çıkmış, dehşete kapılmış ya da öfkelenmiş olması daha olası değil mi?"

"Öyleyse bile seçenekleri vardı. Gerçekten dehşete kapıldıysa polise haber verebilirdi. İsimsiz ihbarda bulunabilirdi. Yetkililere onları soruşturma yapmaya itecek kadar bilgi verebilirdi. Çocuklarının babasını ek işinden hoşlanmadığın için öldürmezsin. Onu terk edersin, yasal yollarla perişan edersin. Bu şekilde iki adamı öldürmek mi? Bu kişisel bir eylemin sebep olduğu kişisel bir eylem." Eve omuzlarını silktilti. "Bence. Mira'yla görüşeceğim."

"Geç oldu. Biraz uyuyalım."

"Her şey zihnimde hâlâ tazeyken raporu yazmak istiyorum."

Roarke yanına gidip alnını öptü. "Daha fazla kahve içme."

Eve tek başına raporunu yazıp birkaç dosya notu ve soru ekledi.

Avril Icove – yaşayan akrabaları?

Icove'un velayetinin kesin tarihi ve şartları?

Avril'in günlük, haftalık rutini? Tek başına evde olmadığı saatler?

Nereye gidiyor? Neden?

Dolores Nocho-Alvarez olarak bilinen kadınla olası bağlantısı.

Geçirdiği yüz ve vücut ameliyatları?

Kayınpederi ölmeden önce Icove Merkezi'ne son ziyareti.

Tek istediği bendim.

Hamptons'a götürdüğü bir şey var mıydı?

Eve arkasına yaslanıp her şeyi tekrar aklından geçirdi. Biraz daha kahve içmek istedi.

Ofisini kapatıp yatak odasına yürüdü. İçeri girdiğinde karanlık olmaması için Roarke ışığı kısıkta bırakmıştı. Eve soyunup bir gecelik giydi. Yatağa girdiğinde, Roarke onu kollarının arasına alıp arkasından sarıldı.

“Biraz daha kahve içmek istedim.”

“Hiç şaşırmadım. Hadi uyu.”

“Avril onların acı çekmelerini istemedi.”

“Pekâlâ.”

Eve Roarke’un kollarının arasında sıcak bir şekilde uykuya dalmaya başladı. “Ölmelerini istedi ama acı çekmelerini istemedi. Sevgi. Nefret. Karmaşık bir mesele.”

“Kesinlikle öyle.”

“Sevgi. Nefret. Ama tutku yok.” Eve kocaman esnedi. “Seni öldürmem gerekirse, acı çekmeni isterim. Hem de çok.”

Roarke karanlıkta gülümsedi. “Teşekkürler, sevgilim.”

Eve de onunla birlikte gülümseyip uykuya daldı.

Onuncu Bölüm

Sabah yedide Eve ikinci kahvesini içerken Avril Icove'la ilgili bulduğu verileri inceliyordu.

Avril'in doğum tarihini, anne babasının ölüm tarihlerini ve altıncı doğum gününden önce yasal olarak Icove'un veyesayetine geçtiğini notlarına ekledi.

Eve Avril'in eğitim bilgilerini okudu – Brookhollow Akademisi, Spencerville, New Hampshire; birinci sınıftan on ikinci sınıfa kadar okuyup eğitimine Brookhollow Koleji'nde devam etmişti.

Nazik doktor koruyuculuğunu üstlendiği kızı hiç vakit kaybetmeden yatılı okula göndermişti. Eve Avril'in bu konuda ne hissettiğini merak etti. Annesini kaybetmişti – peki annesi... Neresiydi... Afrika'dayken çocuk neredeydi? Annesi insanların hayatını kurtarmaya gittiği Afrika'da ölürken kız kiminle kalmıştı?

Sonra annesini kaybediyor ve bir yatılı okula gönderiliyordu.

Yaşayan akrabası yoktu. Eve bu açıdan gerçekten şanssız olduğunu düşündü. Kardeşi de yoktu, anne babasının tek çocuğuydu. Büyükanne ve büyükbabası o doğmadan önce ölmüşlerdi. Teyzeleri, amcaları ya da kahrolası ikinci dereceden kuzenlerine dair bir kayıt yoktu.

Biraz tuhaf, diye içinden geçirdi Eve. Herkesin bir yerlerde bir akrabası mutlaka olurdu. Ne kadar uzaktan olsa da.

Avril'in akrabası yoktu ama her zaman bir istisna vardır.

Tanrı aşkına, Roarke buna harika bir örnekti. Hayatı boyunca kimsesi olmadığını düşünerek gezdi ama sonra bam! Küçük bir şehri dolduracak kadar akrabası olduğu ortaya çıktı.

Fakat Avril'in kayıtlarında iki çocuğu dışında bir akrabası görünmüyordu.

Pekâlâ, neredeyse altı yaşındayken trajik bir şekilde öksüz kalıyor ve yasal koruyucusu Icove onu havalı bir yatılı okula gönderiyor. Yoğun cerrah, bir ikon olmakla meşgul olan Icove o sıralar on yedi yaşında olan kendi çocuğunu yetiştiriyor.

Ergen erkekler başlarını derde sokmaya, sorun çıkarmaya ve bela olmaya meyillidir. Ama Dr. Will'i incelediğinde, babasınıninki kadar temiz bir kayıt buldu.

Bu sırada Avril'in neredeyse aynı okulda on altı sene geçirmesi Eve'e hapis cezası gibi geldi. Elbette, diye içinden geçirdi kahvesini yudumlarken, okul onun için bir tür hapishane olmuştu.

Dallas'taki o ara sokakta bulunduktan sonra onu kapalı sistemden kurtulmak için reşit olacağı günü beklemişti. Sonra direkt Polis Akademisi'ne gitmişti. Bunun bir başka sistem olduğu doğrudur. Ama kendi tercihiydi. En sonunda, kendi tercihini yapabilmişti.

Avril'in bir seçeneği var mıydı?

Ana dal sanat, diye okudu Eve, yan dal ev idaresi ve tiyatro. Diplomasını aldıktan sonraki yaz Dr. Wilfred B. Icove'la evlenmişti, o sıralar doktor otuzlu yaşlarının ortasındaydı ve resmi kayıtlarında hiçbir leke yoktu, daha önce kimseyle birlikte yaşamamıştı.

Nadine'i dürtüp genç ve zengin doktorun eski basın kayıtlarında ciddi bir ilişkisi olup olmadığına bakmasını istemesi gerekecekti.

Avril'in çalışma kaydı yoktu. İlk çocuğunu doğurduktan sonra profesyonel anne statüsü edinmişti.

Sabıkası da yoktu.

Yumuşak tabanlı spor ayakkabıların belli belirsiz hışırtısını işitti ve Peabody içeri girerken kahvesinden bir yudum daha aldı.

“Avril Icove,” diye söze başladı Eve. “Kişilik değerdirmesi.”

“Hay aksi, sabah ilk iş sorguya çekileceğimi bilmiyordum.” Peabody çantasını yere bırakıp gözlerini kıstı.

“Zarif ve ölçülü,” diye özetledi Peabody. “İyi terbiye görmüş ve asil ve düzgün demek istiyorum. Evin onun alanı olduğu düşünülürse, ne de olsa o profesyonel bir anne ve kocası işi başından aşkın bir doktordu, zevk sahibi ve ihtiyatlı olduğunu söyleyebilirim.”

“Kırmızı bir palto giyyordu,” dedi Eve.

“Ne?”

“Yok bir şey, belki de önemsizdir. Evdeki o ölçülü zarafete rağmen parlak kırmızı bir palto giymişti.” Eve omuzlarını silkti. “Başka bir şey var mı?”

“Bana biraz itaatkâr geldi.”

Eve hemen bakışlarını ortağına çevirdi. “Neden?”

“Evi ilk ziyaretimizde, Icove ona ne yapması gerektiğini söyledi. ‘Hey sürtük, çık artık o mutfaktan,’ tarzı bir şey değildi. Sert değildi, emir verir gibi bile değildi ama güçlü barizdi. Kontrol kocasıdaydı, kararları o alıyordu. Avril büyük harflerle söylemek gerekirse, sadece bir EŞTİ.”

Peabody ümitle kahveye baktı ama sözlerine devam etti. “Bir süredir bunu düşünüyorum. Avril kocasının ipleri eline alıp kararlar vermesine alışık. O yüzden, ona kocasının öldüğünü söylediğinde boş gözlerle bakıp afallaması pek de şaşırtıcı değil. Artık ona oyunu nasıl oynayacağını söyleyen biri yok.”

“On altı sene boyunca özel bir yatılı okulda okuyup üstün başarıyla mezun olmuş.”

“Birçok insan okulda başarı gösterebilir ama pratik beceriden yoksundur.”

“Kendine kahve al, ağzının suyu akmaya başladı.”

“Teşekkürler.”

“Babası çekip gitmiş ve annesi uzak diyarlarda tıbbi misyonerlik yapan biriymiş. Orada ölmüş.” Peabody aceleyle mutfığa gidince Eve kendini duyurabilmek için sesini yükseltti. “Icove’la arasında bulabildiğim tek bağlantı annesinin mesleği. Belki de sevgiliydiler ama bunun önemi olup olmadığını bilmiyorum.”

Eve başını eğip Avril’in ekrandaki kimlik fotoğrafına baktı. Zarif, diye içinden geçirdi. Baş döndürücü. İlk bakışta yumuşak göründüğünü söyleyebilirdi. Fakat bir anlığına da olsa, onda o parıltıyı görmüştü. O gözlerde katılık vardı.

“Olay yerine dönüyoruz,” diye devam etti Eve. “Evin her odasını dolaşmak istiyorum. Komşularla ve diğer hizmetkârlarla konuşacağım. Cinayet saatinde evde olmadığını tanıkları aracılığıyla doğrulamalıyız. Ayrıca, kayınpederi ölmeden önce en son ne zaman Icove Merkezi’ne gittiğini bilmek istiyorum.”

“Yoğun olacağız,” dedi Peabody ağız dolusu şekerlemeli çöreklerle. Eve ona kaşlarını çatınca, “Oradaydılar,” diye homurdandı.

“Nerede?”

“Mönüde Ç’nin altında.” Peabody aceleyle yutkundu. “McNab elektronik aletleri alıp Polis Merkezi’ne götürdüğünü için eve benden sonra geldi. Çok sonra. Onlara ikaz işareti koyduğunu söyledi. Bu sabah Feeney’i konu hakkında bilgilendirip seni bu zahmete girmekten kurtaracak.”

“Elektronik aletler Avril’i endişelendirmedi. Güvenlik, linklerdeki görüşmeler ve veriler onu telaşlandırmadı.” Eve

olumsuz anlamda başını salladı. “Ya çok soğukkanlı ya da orada ona işaret eden hiçbir şey yok.”

“Zina ihtimaline hâlâ sıcak bakıyorum. Avril işin içindeyse, bir ortağı olmak zorunda. Ancak sevdiğin kişi için birini öldürebilirsin ya da birinin tamamen kontrolü altındaysan.”

“Ya da işin ucunda para varsa.”

“Evet, o da var. Düşünüp taşınyordum. İğrenç bir faktör olduğunun farkındayım ama ya kayınpederi onunla birlikte olduysa? O projede genç kadınlara ilgi gösterdiğini görüyoruz. Avril onun koruyuculuğundaydı. Wilfred onu cinsel olarak kullanmış olabilir. Sonra elinin altında olması için onu oğluna yutturmuş olabilir. Belki de onunla dönüşümlü olarak güreşiyorlardı.”

“Benim de aklımdan geçti.”

“Peki şuna ne dersin? Avril erkekler tarafından hükmedilip kullanılan bir kadın. Bu yüzden teselliye bir başka kadında buluyor. Duygusal, belki de romantik olarak. Sonra bir plan yapıyorlar.”

“Dolores.”

“Evet. Buluşup sevgili olduklarını farz edelim.” Peabody parmaklarındaki şekeri yaladı. “Avril’i töhmet altında bırakmadan her iki Icove’u nasıl ortadan kaldıracaklarını kendi aralarında kararlaştırıyorlar. Dolores genç doktorun üzerinde çalışmış olabilir, onu baştan çıkarıp onunla ilişki kurmuştur.”

“Icove babasının cinayetinden sonra kadının resmini gördü. Gözlerini kırpmadı.”

“Pekâlâ, bu acımasızca. Ama imkânsız değil. Ya da Dolores onunla görüşürken daha farklı görünüyordu. Saçını değiştirmiş olabilir, o tür bir değişiklik. Dolores’in ilk doktoru öldürdüğünden eminiz. Aynı yöntem, aynı cinayet silahı ikinci doktorun üzerinde de kullanıldı. Her ikisini de öldürmüş olma ihtimali yüzde doksan sekiz küsur.”

“Yüzde doksan sekiz nokta yedi. Ben de olasılığı hesapladım,” dedi Eve. “Bundan yola çıkıp Avril’in de bu işin içinde olduğu görüşümüzü eklediğimizde, birbirlerini tanıdıklarına varabiliriz. Ya da Avril onu tuttu. Bu aynı zamanda Dolores’in ilk cinayetten sonra şehirde olduğu anlamına geliyor. Hâlâ burada olabilir. Onu bulmak istiyorum.”

Ofislerin arasındaki kapı açıldı ve Roarke içeri girdi. Esnek vücudunu vurgulayan kömür rengi takım elbisesi mavinin zaten çarpıcı bir tonu olan gözlerini her nasılsa derinleştiriyordu. Saçını muhteşem yüzünden geriye taramıştı ve rahat gülümsemesi bir kadının karnında neredeyse müstehcen bir etki yaratıyordu.

“Yine ağzının suyu akıyor,” diye homurdandı Eve Peabody’ye.

“Ne olmuş?”

“Hanımlar. Sohbetinizi mi bölüyorum?”

“Birkaç şeyi gözden geçiriyorduk,” dedi Eve ona. “Birazdan çıkacağız.”

“O hâlde zamanlamam iyi. Bugün nasılsın, Peabody?”

“İyiyim, teşekkürler. Şükran Günü yemeğine davet ettiğiniz için teşekkür etmek istedim. Gelemeyeceğimiz için çok üzüldük, birkaç günlüğüne anne babamın yanına gideceğiz.”

“Aileyle kutlanan bir gün, değil mi, onlara en güzel dileklerimi ilet. Seni özleyeceğiz. Kolyene bayıldım. Ne taşı?”

Kırmızı ve turuncu arası bir taşı ve kocamandı. Eve onu ortağının boynunda görünce, bir kovalamaca esnasında fırlayıp Peabody’nin gözünü oyabileceğini düşünmüştü.

“Akik. Büyükannem yaptı.”

“Gerçekten mi?” Roarke ona yaklaşıp kolye ucunu tuttu. “Güzel işçilik. Takılarını satıyor mu?”

“Çoğunu Özgür-Çağcı bağlantıları aracılığıyla satıyor. Bağımsız dükkânlar ve panayırlarda. Bu bir tür hobi.”

“Tik-tak,” diye homurdanınca Eve, ikisi de ona baktılar, Peabody şaşkındı ve Roarke gülümsüyordu.

“Sana kesinlikle yakışıyor,” diye devam eden Roarke kolye ucunu bıraktı. “Ama itiraf etmem gerekir ki, üniformanı özledim.”

“Ah, pekâlâ.” Peabody’nin yüzü kızarıırken Eve ortağının arkasından gözlerini devirdi.

“Bir dakika içinde yolunuzdan çekileceğim ama ilginizi çekebilecek bir iki şey bulmuş olabilirim.” Roarke Peabody’nin hormonal şaşkınlığı esnasında elinde unuttuğu fincana baktı. “O kahveden biraz alabilirim.”

“Kahve mi?” Peabody içini çekti ama sonra kendini toparladı. “Ah tabii, elbette. Getiririm. Getiririm.”

Roarke peşinden gülümsedi. “O çok değerli,” dedi.

“Onu heyecanlandırdın. Bunu bilerek yaptın.”

Roarke masum bir ifade takındı. “Ne demek istediğine dair hiçbir fikrim yok. Her hâlükârda, onu ve McNab’i akşam yemeğine davet etmene sevindim ve gelemeyecekleri için üzgünüm. Bu arada, sabah toplantımdan sonra senin için bir şeyler kurcaladım.”

“Toplantın mı vardı? Bu saatte mi?”

“Holo-konferans. İskoçya’da. Bizden beş saat ilerideler ve onlara ayak uydurdum. İrlanda’daki teyzemle de görüşmem gerekti.”

Bu Eve saat altıda uyandığında onu neden odalarının oturma alanındaki her zamanki yerinde bulamadığını açıklıyordu.

“Paranın kaynağını mı buldun?”

“Bir bakıma.” Roarke duraksayıp bir tepsiyle gelen Peabody’ye tekrar gülümsedi.

“Sana da taze kahve getirdim, Dallas.”

“Bir bakıma ne?” diye sordu Eve sabırsızca.

Ama Roarke acele etmeyip herkesin kahvesini doldurdu. “Icove şirketlerinin farklı kollarına akan yüksek bağışlar ve

yıllık ödenekler olarak. İlk bakışta son derece cömertçe ve yardımsever görünüyor. Ama her şey bir araya getirilip dikkate incelendiğinde şüphe çekiyor.”

“Nasıl?”

“Son otuz beş senelik kazancıyla açıklayamadığım –şimdilik– yaklaşık iki yüz milyon dolarlık yardım var. Bu kadar çok para saçan bir adamın ceplerinde delik açılır. Ama durum hiç de öyle değil.” Roarke kahvesini yudumladı.

“Başka bir gelir kaynağına işaret ediyor. Gizli bir kaynağa.”

“Öyle görünüyor. Daha fazlası olduğundan şüpheleniyorum. Bu açıdan incelemeye yeni başladım. Gelir kaynağı şüpheli bir adamın parayı sessizce, hatta anonim bir şekilde dikkate değer yerlere bağışlamayı seçmesi ilginç, değil mi? Birçok kişi küçük güzel bir ülke almayı seçerdi.”

“Anonim olarak.”

“Wilfred bağışlarla arasına mesafe koymak için fazlasıyla özen göstermiş. Arada çok fazla katman var. Emanet fonları, kâr amacı gütmeyen şirketler, vakıflar, her şey birbiriyle kesişiyor ve araları kurumlar ve organizasyonlarla doldurulmuş.”

“Vergi kaçakçılığı.”

“Bir bakıma. Gerçi para yardım kurumlarının arasında dolaşıp durduğu için Gelir İdaresi’nin bile bir şey bulabilmesi çok zor. Ama bir ihlal var.”

“O hâlde gelirin kaynağını bulmalıyız.” Eve kahvesini alıp ofisinde daire çizmeye başladı. “Her zaman bir iz vardır.”

Roarke’un dudakları kurnaz bir şekilde kıvrıldı. “Hayır, yok. Her zaman değil.”

Eve gözlerini kısarak ona baktı. “İzleri silmeyi bilen biri iz sürmeyi de bilir.”

“Bilen biri olmalı.”

“Belki de sondan başlamalıyız,” diye önerdi Peabody. “Parayı alan yerlerden.”

“Bana en yüksek bağış alan beş kurumu söyle,” dedi Eve Roarke’a. “Listeyi Polis Merkezi’ndeki ofisime gönderebilirsin.”

“Yaparım. Şimdilik en büyük bağışı alan küçük bir özel okul.”

“Brookhollow mu?” Eve heyecanlandığını hissetti.

“Altın yıldızı hak ettin, Teğmen. Brookhollow Akademisi ve yüksek öğrenim ortağı Brookhollow Koleji.”

“İlginç.” Eve küçük, hoşnut bir gülümsemeyle duvar ekranına döndü. “Bil bakalım kim bütün eğitimini o kurumlarda almış?”

“Dikkat çekici,” diye ona katıldı Peabody. “Ama okula güvendiği ve bağışta bulunduğu için koruyuculuğunu üstlendiği çocuğu oraya göndermiş olabilir. Ya da manevi kızı orada okuduğu için o okula bağış yapmıştır.”

“Hemen kontrol et. Okul ne zaman ve kim tarafından kurulmuş? Fakültelerin ve müdürlerin listelerini istiyorum. Bana şimdiki öğrencilerin bir listesini bul. Ve Avril Hannson’la aynı dönem okuyan kız öğrencilerin isimlerini.”

“Emredersiniz, efendim.” Peabody Eve’in masasına koşup işe koyuldu.

“İşte bu yeni,” dedi Eve, sonra Roarke’a baktı. “Güzel bir ipucu.”

“Benim için bir zevk.” Roarke parmağıyla çenesini yukarı kaldırıp karşı çıkmasına izin vermeden dudaklarını onunkilere dokundurdu. “Kişisel bir meseleye dönecek olursak, Şükran Günü için Mavis’le iletişime geçmemi ister misin? O gün yaklaşıyor ve görünüşe bakılırsa, benden daha meşgulsün.”

“İyi olur.”

“Davet etmek istediğin başka biri var mı?”

“Bilmiyorum.” Eve rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. “Sanırım Nadine olabilir. Feeney muhtemelen kendi ailesiyle birlikte olur ama ona da sorarım.”

“Louise ve Charles’a ne dersin?”

“Elbette. Olur. Bunu gerçekten yapacak mıyız?”

“Vazgeçmek için çok geç.” Roarke onu tekrar öptü.

“Haberleşiriz, tamam mı? Artık ben de bu işe bulaştım.” Roarke ofisine dönüp kapısını kapattı.

“McNab’i seviyorum.”

Eve Peabody’ye dönerken sağ gözünün altındaki kasın seğirmeye başladığını hissetti. “Ah, dostum. Bunu yapmak zorunda mısın?”

“Evet. McNab’i seviyorum.” Peabody tekrarladı. “Bunu fark etmem ya da o noktaya varmam biraz zaman aldı. Ama o doğru kişi. Ölüp gidersen ve Roarke onu çılgınca sevişerek teselli etmeme karar verirse, muhtemelen bunu yapamam. Muhtemelen. Ama yapsam bile, McNab’i sevmekten vazgeçmem.”

“En azından cinsel fantezilerinde ölüyüm.”

“Böylesi uygun. Sevgilimi aldatmam. O yüzden karşıma böyle bir fırsat çıksa bile Roarke’la muhtemelen sevişmem, tabii sen ve McNab tuhaf bir kazada ölmezseniz.”

“Teşekkürler, Peabody. Artık daha iyi hissediyorum.”

“Herhalde makul bir süre bekleriz. İki hafta civarı. Kendimizi kontrol edebilirsek.”

“Gittikçe iyileşiyor,” dedi Eve.

“Bir bakıma sizin hayatınızı ve size olan sevgimizi kutlamış oluruz.”

“Belki tuhaf bir kazada ölen sen olursun,” diye karşılık verdi Eve. “Sonra ben ve McNab... Hayır, Tanrım. Hayır.” Fark edilir şekilde ürperdi. “Seni o kadar sevmiyorum.”

“Ah, bu hiç hoş değil. Çok yazık, çünkü McNab yatakta gerçekten iyidir.”

“Hemen kapat çeneni. Kendine sakla.”

“Brookhollow Akademisi,” dedi Peabody ağırbaşlı bir tonla. “2022’de kurulmuş.”

“Avril doğmadan sadece birkaç sene önce mi? Kurucusu kim? Verileri ekrana yansıt.”

“Birinci ekranda.”

“Özel eğitim kurumu,” diye okudu Eve göz atarken. “Kızlar için. Sadece kızlar. Jonah Delecourt Wilson tarafından kurulmuş; adamı araştır, Peabody.”

“Araştırıyorum.”

“Birinci sınıftan on ikinci sınıfa kadar tam yatılı. Uluslararası Bağımsız Okullar Birliği tarafından tanınmış. Birleşik Devletler’de üçüncü, dünya çapında on beşinci sırada. Seksen dönümlük bir kampüsü var. Bu çok geniş bir alan. Her eğitmene altı öğrenci düşüyor.”

“Bu çok ciddi bir bireysel ilgi demek.”

“Koleje hazırlık, öğrenciler ve personel için tam barınma imkânı. Tasarlanmış Bir Topluluk. Hah, bu nasıl bir tanım? Zorlayıcı ama destekleyici bir ortam. Vesaire, vesaire. Brookhollow Koleji Vakfı, bu da önemsiz. Harç ücreti... Yüce Tanrım.”

“Vay canına!” Peabody’nin gözleri kocaman oldu. “Bu bir yarıyıl. Bu *altı* yaşındaki bir çocuk için bir yarıyıllık ücret.”

“Başka bir üst sınıf yatılı okulla karşılaştırma yap.”

“Hemen geliyor. Neyin peşindeyiz, Dallas?”

“Bilmiyorum. Ama ilerleme kaydediyoruz. Hem de çok,” diye karşılık verdi Eve. “Brookhollow’un ücreti benzer okulların iki katı.”

“Kurucuyla ilgili bilgiler buldum. Jonah Delecourt Wilson, 12 Ağustos 1964’te doğmuş. 6 Mayıs 2056’da ölmüş. Dr. Wilson demek daha doğru olur,” diye ekledi Peabody. “Felsefe doktoru olmasının yanı sıra tıp doktoru. Genetik araştırmaları ve çalışmalarıyla tanınıyor.”

“Gerçekten mi? Hmm.”

“1999’un Haziran ayında Eva Hannson Samuels’le evlenmiş. Çocukları yok. Samuels de doktormuş ve kocasından üç sene önce vefat etmiş. Özel jet kazası.”

“Hannson. Avril’in kızlık soyadı. Akraba olmalılar.”

“Wilson okulu kurup beş sene boyunca ilk başkanı olarak hizmet ettikten sonra yönetimi karısı devralmış. Ölene kadar o pozisyonda kalmış. Şu anki başkan Eva Samuels’in yeğeni Evelyn Samuels, Brooklyn Koleji’nin ilk mezunlarından biri.”

“Aile arasında. Böyle bir kuruma para pompalayınca her türlü ayrıcalığa sahip olabileceğine bahse girerim. Kendi laboratuvarın bile olabilir. Belki öğrencileri denek olarak kullanabilirsin. Onları gözlemlerken iyi bir eğitim verirsin. Bir genetik bilimci, bir rekonstrüktif cerrah ve özel bir yatılı kız okulu. Güzel bir karışım, sence ortaya ne çıkabilir?”

“Hmm. Çok ama çok yüksek ücretler mi?”

“Kusursuz dişiler. Gen manipülasyonu, cerrahi iyileştirmeler, özel eğitim programı.”

“Tanrım, Dallas.”

“Evet, oldukça berbat. Bunu bir adım daha ileri götürüp mezunların yüksek bir ücret karşılığında ilgili kişilere ‘yerleştirildikleri’ tahmininde bulunabiliriz. Dün gece ifade verirken Avril, Will Icové’un tek istediği olduğunu söyledi. Aynen böyle. Oğlunu çok seven bir baba ona istediği şeyi vermez mi?”

“Bu biraz bilim kurgu gibi, Dallas.”

“DNA.”

“Ve?”

“Dolores Nocho-Alvarez. DNA. Bu takma ismin kendi aralarında küçük bir şaka olduğuna bahse girerim.” Eve bipleyen linkine yanıt verdi. “Dallas.”

“Baba hakkında birçok şey öğrendim. Son olaylar yüzünden şimdi de oğul üzerinde çalışıyorum. Neler oluyor?” diye sordu Nadine.

“Öğrendiklerin arasında Dr. Jonah D. Wilson’la bir işbirliği var mı?”

“Sorman çok tuhaf.” Nadine’in bakışları keskinleşti. “İkisi de Şehir Savaşları sırasında vakitlerini ve becerilerini feda etmişler. Arkadaş ve sonra iş arkadaşı olmuşlar. Savaş esnasında ve sonrasında çocuklar için rehabilitasyon merkezleri kurmaya yardım etmişler. Bu ve diğer konular hakkında daha fazla detay var ama biraz daha kurcalamalıyım. Bir koku alıyorum, belki Amerikan Tıp Derneği sansürü ya da iç soruşturma olabilir ama derinlere gömülü.”

“Onu ortaya çıkar, doğru yoldaysam hayatının haberini yapmak üzere olabilirsin.”

“Benimle oynama, Dallas.”

“Bana elindeki her şeyi yolla. Daha fazlasını bul.”

“Bana yayınlayabileceğim bir şey ver. Bir şeye ihtiyacım var—”

“Yapamam. Gitmeliyim. Hey, Roarke seni ararsa, Şükran Günü davetiyle ilgili.”

“Öyle mi? Müthiş. Bir arkadaşımı getirebilir miyim?”

“Sanırım. Sonra görüşürüz.”

Eve görüşmeyi sonlandırdı. “Hadi gidip Icove’un evine tekrar bakalım.”

Peabody verileri kaydedip ayağa fırladı. “Bunun için New Hampshire’a mı gideceğiz?”

“Yerinde olsam buna şaşırmazdım.”

Denize bakan saray gibi bir evde, cam duvarlardaki mahremiyet kalkanları içeridekileri meraklı gözlerden ko-

ruyordu. Camın ardından suufka doğru uzanan yumuşak bir mavi-griydi.

Bu şekilde resmetmeyi düşündü. Boş, sessiz ve uçsuz bucaksız, sadece köpüklü dalgaların yanında gezinen kuşlar olacaktı.

Yine resim yapacaktı ve canlı renkler kullanacaktı. Artık yumuşak ve hoş portreler yapmayacaktı; vahşi ve karanlık, parlak ve cesur resimler yapacaktı.

Yaşayacaktı, yakında aynı şekilde yaşayacaktı. Özgürlüğün bütün bunlar olduğunu düşünüyordu.

“Keşke burada yaşayabilsek. Burada yaşamak beni mutlu eder. Kendimizi saklamadan çocuklarla birlikte burada yaşayabiliriz.”

“Belki bir gün, böyle bir yerde yaşayabiliriz.” Adı Dolores değil, Deena’ydı. Saçı artık koyu kızıl ve gözleri parlak yeşildi. Cinayet işlemişti, tekrar işleyebilirdi ve vicdanı rahattı. “Bu iş bittiğinde, elimizden gelen her şeyi yaptığımızda evin satılması gerekecek. Ama başka sahiller de var.”

“Biliyorum. Sadece keyifsizim.” Avril suskun bir zarafetle dönüp gülümsedi. “Hüzünlenmek anlamsız. Özgürüz. En azından hiç olmadığımız kadar özgürüz.”

Deena yanına gidip kız kardeşi olarak gördüğü kadının ellerini tuttu. “Korkuyor musun?”

“Biraz. Ama heyecanlıyım da. Ve üzgünüm. Nasıl üzülmeyeyim ki? Sevgi vardı, Deena. Kökleri sapkın olsa da, sevgi vardı.”

“Evet. Onu öldürürken gözlerinin içine baktığımda sevgi gördüm. Hastalıklı, bencil ve yanlış ama sevgi vardı. Buna odaklanmadım, bunu düşünmek için kendime izin veremedim.” Deena derin bir nefes aldı. “Beni bunu, duygularımı görmezden gelip işimi yapmam için eğittiler. Ama sonra...”

Deena gözlerini kapattı. “Huzur istiyorum, Avril. Huzur ve sessizlik, günlerin bu ikisi içinde geçmesinden başka

bir şey istemiyorum. Çok uzun zaman oldu. Ne hayal ediyorum, biliyor musun?”

Avril Deena'nın parmaklarını sıktı. “Anlat bana.”

“Küçük bir ev, aslına bakarsan bir kulübe. Bahçeli. Çiçekler, ağaçlar ve öten kuşlar. Kocaman aptal bir köpek. Ve beni seven biri, beni seven bir adam. Saklanmadan, savaşmadan, ölüm olmadan sessizce geçen günler.”

“Bütün bunlara sahip olacaksın.”

Fakat Deena geçmiş yıllara tek tek baktığında saklanmak ve ölümden başka bir şey göremiyordu. “Seni bir katile dönüştürdüm.”

“Hayır. Hayır.” Avril ona doğru yaklaşıp Deena'nın yanağını öptü. “Özgürlük. Bu senin hediyendi.” Tekrar camdan duvara doğru yürüdü. “Resim yapmaya başlayacağım. Gerçekten resim yapacağım. O zaman kendimi daha iyi hissederim. Çocukları teselli edeceğim, zavallı ufaklıklar. Bir an önce onları bütün bunlardan uzaklaştıracamız. Ülke dışına çikalım, en azından bir süreliğine. Özgür büyüyecekleri bir yere gidelim. Çünkü biz hiçbir zaman özgür olmadık.”

“Polis. Tekrar görüşmek isteyecekler. Daha fazla soru soracaklar.”

“Sorun değil. Ne yapacağımızı, ne söyleyeceğimizi biliyoruz. Ve neredeyse hepsi gerçek, o yüzden zor değil. Wilfred, Teğmen Dallas'ın zekâsına saygı duyardı. Çok akıcı ve nedense dürüst. Elimizde olsaydı, sevebileceğimiz türden biri.”

“Yanında dikkatli olmamız gereken biri.”

“Evet. Hem de çok. Wilfred'in kişisel kayıtlarını evinde saklaması ne aptalca ve bencilce. Keşke Will'in haberi olsaydı, zavallı Will. Yine de, Teğmen'in projeden haberinin olmasının iyi bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Belki de bildiği bir şey vardır. Bu işin peşinden gidip gitmeyeceğini bekleyip göreceğiz. Bizim için buna son verebilir.”

“Bu riske giremeyiz. Buraya kadar gelmişken olmaz.”

“Sanırım giremeyiz. Seni özleyeceğim,” dedi Avril. “Keşke kalabilsen. Çok yalnız olacağım.”

“Asla yalnız değilsin.” Deena yanına gidip ona sarıldı. “Her gün konuşacağız. Çok az kaldı.”

Avril evet dercesine başını salladı. “Daha fazla ölüm dilemek berbat, değil mi? Her şeyin bir an önce bitmesini istemek. Korkunç bir şekilde, o bizden biri.”

“Daha önce bizden biriye bile artık değil.” Deena geri çekilip kız kardeşinin yanağını öptü. “Güçlü ol.”

“Kendine iyi bak.”

Deena’nın başına mavi bir balıkçı şapkası ve gözlerine koyu camlı bir güneş gözlüğü takıp çantasını omzuna asmasını izledi.

Deena cam kapıdan dışarı süzüldü ve hızlı adımlarla balkonda ilerleyip basamaklardan kuma indi. Kasımda sahilde dolaşan bir kadın gibi uzaklaştı.

Neyin parçası olduğunu, nereden geldiğini kimse bilme-yecekti. Ya da ne yaptığını.

Uzun bir süre sadece su, kum ve kuşlar vardı. Avril’in kapısı hafifçe tıkladı, kilidin açılmasını emreden sesi de o kadar yumuşaktı.

Annesi gibi sarışın ve narin görünen küçük kız gözlerini ovuşturarak karşısında duruyordu. “Anne.”

“Gel, tatlım, gel bebeğim.” İçinde büyük bir sevgi patlamasıyla kızının yanına koşup çocuğu kollarının arasına aldı.

“Babacığım.”

“Biliyorum. Biliyorum.” Avril kızın saçını okşayıp nemli yanağını öptü. “Biliyorum. Onu ben de özlüyorum.”

Anlam veremese bile, tuhaf bir şekilde söyledikleri gerçektir.

On Birinci Bölüm

Eve zihnini boşaltıp görmesine izin verdi. Sessiz ev. Tanındı. Kapıdan tek başına içeri girdi.

Kadın Icove Merkezi'ne tek başına gitmişti. Tek başına öldürmüştü.

Mutfığa döndü. Katilin geçtiğini hayal ettiği yoldan ilerlerken, “Neden tepsiyi götürdü?” diye kendi kendine sordu. Kurbanını rahat ettirip dikkatini dağıtmak için.

Katil, Will'in tanıdığı biriydi. Babasının katilini tanıyor muydu? Bunu gizlemiş miydi?

Mutfakta bir süre durup durumu değerlendirdi.

“Yiyecekleri tepsiye dizen hizmetkâr değildi. Bunu Icove'un yapmış olması da düşük bir ihtimal.”

“Belki de kadının gelmesini bekliyordu,” dedi Peabody. “O yüzden droidleri devre dışı bıraktı.”

“Olabilir. Ama neden o gecelik evi tecrit etti? Birini bekliyorsa, neden gece boyunca güvenliğin sıkı olmasını istesin? Güvenliği ayarladıktan sonra droidleri devre dışı bırakmış ve sonra kadın tarafından aranmış olabilir. Bura gelince Icove onu içeri almıştır. Belki de bir şeyler atıştırmayı teklif etmiştir.”

Ama Eve bu yorumdan pek memnun değildi.

“Ofisindeki kanepede uzanma biçimi. Birini ağırlayan kişi o şekilde uzanmaz. ‘Bir süre uzanmak istiyorum’ der gibi yatıyordu. Şimdilik bu açıdan deneyelim. Kadın içeri giriyor, ya şifreleri biliyor ya da geçişine müsaade ediliyor.

Buraya gelip yiyecekleri hazırlıyor. Ilove'un yukarıda olduğunu biliyor.”

“Bunu nasıl biliyor?”

“Çünkü Ilove'u tanıyor. *Tanıyor*. Yüzde yüz emin olmasa bile, ev tarayıcısıyla rahatlıkla nerede olduğunu doğrulayabilirdi. Onu kullanmış olabilir, evet, yerinde olsaydım kullanırdım. Bu sayede sadece Ilove'un yerini bulmakla kalmayıp evde yalnız olduğundan da emin olabilir. Droidleri de kontrol ediyor, devre dışı bırakıldıklarından emin oluyor. Tepsiyi yukarı götürüyor.”

Eve arkasını dönüp geldiği yoldan dışarı çıktı.

Eve kadının gergin olup olmadığını merak etti. Tepsideki tabak tıngırdamış mıydı yoksa buzla kaplı bir deniz kadar sakin miydi?

Ofis kapısının önünde Eve bir tepsiyi tutuyormuş gibi yapıp başını eğdi. “Ilove içeriden kilitlediyse, kadın kapıyı açmak için sesli emir vermiş olmalı. Neden ellerini boşaltmak için tepsiyi yere bıraksın? Elektronik Dedektifler Departmanı'ndan bunu incelemelerini isteyip neler bulacaklarına bakalım.”

“Anlaşıldı.”

Eve içeri girip açığı inceledi. “Ilove onu ilk etapta görmemiş olmalı. Uyanık olsaydı onu duyardı ama yüzü kapıya dönük değildi. Kadın ofiste ilerleyip tepsiyi masaya bırakıyor. Acaba konuştular mı? Sana bir şeyler getirdim. Yemeli ve kendine iyi bakmalısın. Bir eşten beklenebilecek sözler. Aslında tepsie hiç gerek yoktu. Bu bir hataydı.”

Eve kanepenin ortasının ucuna kalçasını yerleştirdi. Ilove'un cesedinin pozisyonunu düşündüğünde, kadının kanepeye oturması için yeterince yer vardı. “Bu şekilde oturduysa, kurbanın kalkmasına engel olur ve bu hareket de bir eşten beklenebilir bir şey. Tehditkâr değil. Sonra tek yapması gereken...”

Eve öne doğru eğilirken bir neşterin sapını tutar gibi yumruğunu sıktı ve sonra onu indirdi.

“Acımasızca.”

“Evet ama tam olarak değil. Tepsi ilginç bir detay. Yiyeceklere sakinleştirici katıldıysa, yedek plan olabilir. Aksi takdirde, suçluluk duygusu da olabilir. Adama son bir yemek verme düşüncesi. İlk cinayette böyle bir şey yoktu. Kadın içeri girdi ve yaşlı doktorun işini bitirip dışarı çıktı. Son derece basit.”

Eve tekrar ayağa kalktı. “Diğer her şey makul. Kapıyı arkasından kilitliyor, diskleri alıyor ve güvenliği yeniden ayarlıyor. Bu tepsi bana haykırıp duruyor.”

Eve derin bir nefes verdi. “Roarke bu tür şeyler yapar. Bana zorla yemek yedirir. Onun için içgüdüsel bir şey. Keyifsizsem ya da üzgünsem burnumun dibine bir kâse ya da tabak sokar.”

“Seni seviyor.”

“Haklısın. Bunu yapan her kimse Icove’a karşı bir şeyler hissediyordu. Aralarında bir tür ilişki vardı.”

Eve odanın etrafında daire çizdi. “Icove’a geri dönelim. Neden kendisini buraya kilitledi?”

“Çalışmak için?”

“Evet. Ama uzanıyor. Yorgun, keyifsiz, belki de uzanarak daha iyi düşünüyor. Her neyse.” Eve bunu düşünürken ofise bitişik banyoyu kurcaladı. “Böyle şık bir ev için fazla ufak bir banyo.”

“Ofise bitişik, evin geri kalanının erişimine kapalı. Gösterişli bir banyoya ihtiyaç duymamıştır.”

“Evet, ihtiyaç duyar,” diye karşılık verdi Eve. “Alanın geri kalanına bir bak. Kocaman, şık mobilyalar ve sanat eserleriyle dolu. Icove Merkezi’ndeki kişisel banyosu buradakinden daha büyüktü, üstelik burası onun evi.”

Merakı iyice uyanan Eve banyoya girdi. “Ölçüler hiç mantıklı değil, Peabody.”

Eve dışarı çıkınca Peabody onu takip etti ve banyonun diğer tarafındaki Avril'in ofisine geçtiler. Eve bir tablo, küçük bir masa ve düzgünce ortalanmış iki sandalyenin kapladığı duvara baktı.

“Arada bir şey var. Bu duvar ve banyo arasında bir şey.” Tekrar duvara yaklaştı ve küçük çarşaf ve erzak dolabını inceleyip kapılarını açtı.

Dolabın arkasına yumruğuyla vurdu. “Şunu duyuyormusun?”

“Sağlam. Sert. Muhtemelen güçlendirilmiş. Vay canına! Gizli bir oda bulduk, Dallas.”

Ellerini duvarda ve raflarda gezdirerek bir mekanizma aradılar. En sonunda, Eve topuklarının üzerinde oturup bir küfür eşliğinde linkini çıkardı.

“Dünya egemenliği ve yeryüzündeki bütün hindileri satın alma planların arasında biraz vakit ayırabilir misin?”

“Mümkün. Teşvik edici bir sebep varsa.”

“Gizli bir oda buldum. Girişini bulamıyorum. Muhtemelen elektronik olarak etkinleştiriliyor. Elektronik Dedektifler Departmanı'nı arayabilirim ama hâlâ evde olduğuna göre, sen daha yakınsın.”

“Adres?”

Eve ona adresi verdi.

“On dakikada oradayım.”

Eve rahatça yere oturdu. “Onu beklerken Avril'in cina-yet ânında yanında olduğunu iddia ettiği kişilerle iletişime geçeceğim. Komşuların bazılarıyla görüşmek ister misin?”

“Sorun değil.”

Eve oturduğu yerden aramayı gerçekleştirdi, Avril'in Hamptons'daki arkadaşının kusursuz bir şekilde onu doğrulamasına şaşırmadı. Her ihtimale karşı, Avril'in çocuklarını götürdüğünü söylediği dondurma dükkânını aradı. Ve adamın ifadesinin Avril'inkiyle örtüşmesine bir kez daha şaşırdı.

“Çok iyi hazırlanmışsın,” diye homurdandı ve kalkıp aşağı indi.

Morris’i aradı.

“Seni aramak üzereydim, Dallas. Kurbanın midesindeki yiyecekler raporlanan son yemeğini doğruluyor. Toksikoloji raporunda ağrı kesici çıktı. Standart ilaç. Ve hafif bir sakinleştirici almış. İkisini de ölmeden yaklaşık bir saat önce yutmuş.”

“Ne kadar hafif?”

“Biraz gevşemiş ve uykusu gelmiş olabilir. Her iki ilacı da standart dozda almış. Şiddetli bir baş ağrının varsa ve dinlenmek istiyorsan alabileceğin türde bir kokteyl.”

“Örtüşüyor.” Eve Icove’un kanepedeki pozisyonunu düşündü. “Evet, uyuyor. Başka bir şey var mı?”

“Başka travma yok. Sağlıklı bir erkek, müthiş yüz ve vücut ameliyatları geçirmiş. Ölüm anında bilinci yerinde ama uykulu olmalı. Cinayet aleti aynı, ölüm sebebi kalbe alınan tek yara.”

Kapı açıldı ve Roarke rahatça içeri girdi. “Pekâlâ. Hızlı bir iş çıkardığın için teşekkür ederim. Sonra görüşürüz. Kilitleri kurcalamak zorunda değildin,” dedi Roarke’a.

“Aalıştırma yapıyorum. Güzel bir ev.” Roarke antrenin ve oturma alanının dekorunu inceledi. “Biraz fazla geleksel, pek yaratıcı değil ama türüne göre güzel.”

“Bunu raporuma mutlaka ekleyeceğim.” Eve başparmağıyla merdivene işaret ettikten sonra yukarı çıkmaya başladı.

“Bu arada, güvenlik oldukça iyi,” dedi Roarke gelişigüzel bir şekilde. “Elektronik Dedektifler Departmanı onu kurcalamamış olsaydı, içeri girmem daha uzun sürerdi. Beklediği gibi birkaç komşu bana tuhaf bakışlar attı. Beni polis sanmış olmalılar. Harika.”

Eve onu tepeden tırnağa süzdü, on bin dolarlık takım elbisesiyle göze çok hoş geliyordu. “Hayır, seni polis sanmış olamazlar. Bu tarafta.”

Roarke ofise göz gezdirdi. Olay yeri inceleme ekibinin geride bıraktığı ince toz katmanını görebiliyordu ve elektronik aletlerin yokluğu dikkatinden kaçmadı. Elektronik Dedektifler Departmanı’nın onları çoktan alıp götürmüş olduğunu tahmin etti. “Dekorun en güzel yanı tablolar.”

Roarke gayriresmi bir aile portresi olan tebeşir çizimine yaklaştı. İcove yerde oturuyordu, bir ayağı yerdeydi ve yanında oturan karısı başını onun koluna doğru eğmişti, bacaklarını yana uzatmıştı. Önlerinde duran çocuklar birbirlerine sokulmuşlardı.

“Güzel, çok güzel bir çalışma. Hoş bir aile. Genç dul yetenekli.”

“Kesinlikle.” Ama Eve acele etmeden yanında durup portreyi inceledi. “Çalışması hoşuna mı gitti?”

“Poz, ışık, vücut dili, hatları ve kıvrımları. Bana mutlu bir an gibi geliyor.”

“Sevdiğin kişiyi neden öldürmek isteyesin?”

“Bunun birçok sebebi olabilir.”

“Bu konuda haklısın,” diye ona katıldı Eve ve banyoya döndü.

“Bunu onun yaptığına inanıyorsun.”

“Avril’in işin bir parçası olduğunu biliyorum. Bu noktada hiçbir şey kanıtlayamam ama biliyorum.” Eve başparmaklarını ön ceplerine sokup olumlu anlamda başını salladı. “Şunun arkasında, dolabın öteki tarafı.”

Roarke da onun gibi odayı baştan aşağı inceledi. “Öyle olmalı.” Cebinden portatif bir cihaz çıkardı. Etkinleştirdiğinde ince, kırmızı bir ışık parladı. Roarke ışığı duvar ve rafların üzerinde gezdirdi.

“O ne işe yarıyor?”

“Hşşş.”

Eve onu zar zor duyabiliyordu. Roarke’un elindeki cihazdan kısık bir uğultu geliyordu.

“Duvarın arkasında çelik var,” dedi Roarke elindeki cihazın ekranındaki verilere bakarak.

“O oyuncak olmadan da bunu çözdüm.”

Roarke ona tek kaşını kaldırmakla yetindi. Biraz daha yaklaşıp portatif cihaza bir şeyler tuşladı. Uğultunun yerini yavaş, ritmik bip sesleri aldı. Roarke ışığı yavaş yavaş oynatırken Eve sabırsızlıktan dişlerini gıcırdattığını duydu.

“Ya–”

“Hşşş,” diye Roarke onu tekrar uyardı.

Eve ön kapının açıldığını duyunca pes edip Peabody’yi karşılamaya gitti.

“Birkaç komşuyla görüştüm. Kimse bir gariplik fark etmemiş. Icove’un ölümüne şoke olan ve üzülen çok kişi oldu. Bitişik komşu güzel ve mutlu bir aile olduklarını düşünüyor. Maude Jacobs adında bir kadını işe gitmek üzereyken yakaladım. Avril Icove’la aynı spor kulübüne gidiyormuş ve bazen birlikte egzersiz yapıyorlarmış. Sonrasında sebze suyu içiyorlarmış. Onu hoş bir kadın, iyi bir anne ve mutlu olarak tarif etti. Eşiyle arasında bir sürtüşme olduğunu fark etmemiş.”

Peabody üst kata baktı. “Roarke’un burada olduğunu görünce geri dönmek istedim. Daha fazla komşuyla görüşmeden önce odayı kontrol edelim.”

“Oda üzerinde çalışıyor. Elektronik Dedektifler Departmanı’nı arayalım,” diye devam etti Eve ofise doğru ilerlerken. “Onlara getirmeleri gereken – boş ver.”

Arka duvar açıldı. Daha doğrusu kapı, diye düzeltti Eve. En az on beş santimetre kalınlığındaydı ve içeride bir dizi karmaşık kilit olduğunu görebiliyordu.

“Müthiş,” dedi Peabody açıklığa doğru ilerlerken.

Roarke içeriden dönüp ona sırtıttı. “Burası yüksek güvenli bir ofise dönüştürülmüş eski bir panik odası. Bir kez içeri girip kapıyı kapattıktan ve güvenliği etkinleştirdikten sonra dışarıdan içeri girmenin imkânı yok. Bütün elektronik aletler bağımsız çalışıyor.” Ekranlarla kaplı küçük bir duvarı işaret etti. “Evin içi ve dışı tamamen gözlemlenebiliyor. Yiyecek stoklanmış; ev işgaline, hatta nükleer savaşa karşı bile burada dayanmak mümkün.”

“Kayıtlar.” Eve bilgisayarın boş ekranına baktı.

“Ünite şifreli ve arızaya karşı emniyetli. Güvenliği aşabilirim ama—”

“Onu merkeze götüreceğiz,” diye sözünü kesti Eve. “Kanıt zincirini temiz tutmalıyız.”

“Bunu yapabilirsiniz ama muhtemelen bütün veriler silinmiş. Ve odada bir tane bile disk yok.”

“Ya Icov e onları yok etti ya da karısı alıp götürdü. İkincisiyse, Avril’in odadan haberi vardı. Karısının bunu bildiğini sanıyorum. Icov e ona söylemediyse bile, anlamıştır. Her şeyden önce o bir ressam. Banyodaki simetri, ölçüler, denge ve oranların tuhaflığı dikkatini çekmiştir.”

Eve odaya dikkatle bakıp dışarı çıktı ve ofisi tekrar inceledi.

“Icov e diskleri yok etmeyecekti,” diye kararını verdi Eve. “Babası gibi fazla düzenli. Üstelik bu projeye hayatlarını adadılar. Bu onların misyonu. Öleceğini düşünmüyordu ve burada bir mahzeni vardı. Bu açıdan kendisini güvende hissediyordu. Kendisini güvende hissediyordu ama ben sorular sormaya başlayınca babasının kayıt tuttuğunu anladı, şifreliy diler elbette ama yine de fazla erişilebilirlerdi. Belki de içini rahatlatmak için odayı kontrol etti. Çünkü onu rahatsız ediyordu.”

“Babasını öldüren kadını tanıyorsa, sence katilin onun da peşine düşeceğinden endişelenmez mi?” Peabody Eve’le birlikte dışarı çıktı. “Karısını ve çocuklarını bu yüzden şehir dışına göndermiş olabilir. Güvende olmaları için.”

“Kalbine neşter saplanacağını düşünen bir adam biraz ter döker. O dökmedi. Babasını kurcaladığım için kızgındı. Endişeliydi, hatta babasının çalışmaları yüzünden öldürüldüğünü bildiği ve bu işi berbat edebileceğimiz için korkuyordu. Ama hayatı için endişe eden biri kaçıp saklanır. Evinde inzivaya çekilip sakinleştirici almaz. Standart, hafif bir ilaçmış. Morris söyledi,” dedi Eve Peabody’nin sormasına fırsat vermeden.

“Kayıt varsa,” diye ekledi Eve, “katilin elinde olmalı. Asıl soru, o kayıtlarda ne var? Ve katil onları neden istiyor?”

Eve Roarke’a döndü. “Şu açıdan bakalım. Bir organizasyonu ya da şirketi ortadan kaldırmak istiyorsun. Onu yok etmek ya da ele geçirmek istiyorsun, her neyse. Ne yaparsın?”

“Birçok şey yapabilirim. Ama en hızlısı ve acımasız başını kesmek olur. Beyni kopardığında beden düşer.”

“Evet, aynen öyle.” Dudaklarını keyifsizce büzüştürdü. “Icovelar oldukça zeki adamlardı. Buna rağmen, toplayabileceğin bütün verileri ve istihbaratı istersin. Diğer oyuncularını bilmek istersin. Onları ya da bir kısmını tanıyorsan bile verileri istersin. Ve izini kaybettirmek istersin.”

“Katilin bu projeye dahil olan diğer kişileri de ortadan kaldıracığını mı düşünüyorsun?”

Eve Roarke’a bakıp evet dercesine başını salladı. “Neden burada duralım ki, diye düşündüğünü sanıyorum. Olay yeri inceleme ekibini çağıralım, Peabody. Sonra Polis Merkezi’ne gideceğiz. Okumamız gereken çok şey var.”

Peabody Polis Merkezi'yle iletişime geçerken, Eve aşağı inmeye başladı. "Ah, Nadine Şükran Günü yemeğine geliyor," dedi Roarke'a. "Yanında bir arkadaşını da getirebilirmiş."

"Güzel. Mavis'le konuştum. Leonardo'yla birlikte güle oynaya geleceğini söyledi."

"Ne oynaması?"

"Zil takıp oynamayı kastetti sanırım."

"Bu ne anlama geliyor? İnsanlar neden zil takıp başkalarının evine gitsin ki? Bu sadece sinir bozucu olur."

"Hmm. Peabody dedi ki, seninle konuşursam... Hayır, bir dakika kafamı toplamama izin ver. O sana açıklama fırsatı bulmadan önce seninle görüşürsem, sana o ve Trina'nın çok heyecanlı olduklarını ve senin için de uygunsa, bu gece Dallas'ın evinde toplanacaklarını söylememi istedi."

Eve'in yüzü bembeyaz oldu. "Dallas'ın neyi? Trina mı? Hayır."

"Sıkma canını," diyen Roarke eline hafifçe vurarak onu teselli etti. "Cesur ol, küçük askerim."

Aksine, Eve bir panter gibi Peabody'ye saldırdı. "Sen ne yaptın?"

"Ben sadece... belki saçıma bir şey yaptırabileceğimi düşünüyordum ve Mavis'le konuşuyordum."

"Ah. Ah. Seni sürtük. Seni öldüreceğim. Ellerimle iç organlarını dışarı çıkarıp seni kendi kalınbağırsağınla boğacağım."

"Önce postiş taktırabilir miyim?" Peabody dostça gülümsemeye çalıştı.

"Sana postiş gösterceğim." Eve üzerine atlamış olabilirdi ama Roarke arkasından kollarını ona dolayıp onu sabit tuttu. "Koşmaya başlasan iyi olur," diye Peabody'yi uyardı ama çoktan hızlı adımlarla kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı.

“Trina’yı her zaman öldürebilirsin,” diye önerdi Roarke.

“Onun öldürülebileceğini sanmıyorum.” Eve saç ve cilt uzmanını düşündü, gezegen ve gezegen dışında onu korkutan muhtemelen tek varlıktı. “Bırak beni. Şimdilik Peabody’yi öldürmeyeceğim, çünkü ona ihtiyacım var.”

Roarke onu kendisine doğru çevirip sarmaladı. “Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı, Teğmen?”

“Olursa sana haber veririm.”

Caddede Peabody’den eser yoktu. Roarke’a veda etti ve basamaklarda oturup olay yeri inceleme ekibinin gelmesini bekledi. Akşam cilt bakımı yaptıрма ihtimali gününü çoktan berbat ettiği için laboratuvarı arayıp pek hoş olmasa da Dickhead olarak bilinen baş teknisyen Dick Berenski’yle görüştü.

“Meyve temiz ve lezzetliydi.” Dick’in cılız yüzü ekranında belirdi. “Peynir, kraker, çay, her şey. Peynir inek ve keçi peyniri. Kaliteli bir şey. Yemeden önce öldüğü için çok şanssız.”

“Kanıtımı mı yedin?”

“Tadına baktım. El değmediği için kanıt sayılmaz. Birkaç tel sarı saç buldum, doğal sarı. Biri süveterindeydi, diğer ikisi kanepede. Cinayet aletinde hiçbir şey yoktu. Tamamen yalıtılmış. Atıştırmalık tepsisinde de parmak izi yok. Yiyecekler, tabaklar, peçete ve çatal bıçaklarda hiçbir şey yok. Hiçbir iz yok.”

Eve görüşmeyi sonlandırdıktan sonra, parmak izi yok, diye içinden geçirdi. Icube tepsiyi taşımış olsaydı, bir şeyin üzerinde parmak izini bırakırdı. Bu teorisini güçlendiriyordu.

“Ah, efendim?”

Peabody kaldırımında güvenli bir mesafede duruyordu. Koşmaya hazır bir kadın gibi ayaklarının ucunda bekliyordu. “Bir başka komşuyla konuştum. Aynı şeyleri söyledi.

Ailenin alışkanlıkları ve programı hakkında hizmetkârın verdiği ifadeyi soruşturdum.”

“Harika. Neden buraya gelip oturmuyorsun, Peabody?”

“Hayır, teşekkürler. Bacaklarımı esnetiyorum.”

“Korkak.”

“Hiç şüphesiz.” Peabody’nin yüzünde özür diler gibi üzgün bir ifade belirdi. “Aslına bakarsan bir şey yapmadım. Bu benim suçum değil. Mavis’e rastladım ve saçımı değiştirmeyi düşündüğümü söyledim ve o topu alıp sayı yapmak için kale çizgisine koştu.”

“Hamile bir kadına engel olamadın mı?”

“Kilolu ama çevik. Lütfen beni öldürme.”

“Şu anda aklımda seni nasıl öldüreceğimi planlayamayacak kadar çok şey var. Meşgul kalmaya devam etmemi umsan iyi olur.”

* * *

Polis Merkezi’ne dönünce, Eve Nadine’in edindiği bol miktarda bilgiyi Peabody’ye yıktı. Oldukça tatmin olmuş bir şekilde gözleri kanayana kadar okusun, diye içinden geçirdi.

Peabody’nin masasından uzaklaşıp Baxter’ı yakasından tuttu. “Beni mi kokluyordun?”

“Ceketini. Ceketini kokluyordum.”

“Kes şunu.” Eve onu bıraktı. “Hasta herif.”

“Asıl Jenkinson hasta herif.”

“Yo,” diye seslendi Jenkinson odanın diğer ucundan.

“Ekibinin ciddiyetini koruyamıyorsan, emir verme becerilerinden şüphe duyarım, Dallas.”

Eve başını eğerek kazanmış gibi sırttan Baxter’a baktı. “Hiç yüz ya da vücut ameliyatı geçirdin mi, Baxter?”

“Yakışıklılığım iyi genlerimin bir ürünü. Neden sordun? Yüzüm ya da vücudumun bir kusuru mu var?”

“Wilfred B. Ilove Merkezi’ne gitmeni istiyorum. Dikkat çekmeyecek şekilde giyin. En iyi yüz cerrahlarına danışmak istiyorsun.”

“Yüzümün nesi var? Gülümsememin gücünü kullandığımda kadınlar karşımda erir.”

“En iyi yüz cerrahıyla görüş,” diye tekrarladı Eve. “Danışma esnasında hastaların tam olarak ne tür bir süreçten geçtiğini bilmek istiyorum. Ücret akışını, genel ortamı bilmek istiyorum. İki Ilove da morgdayken ne hâlde olduklarını bilmek istiyorum.”

“Yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım, Dallas ama bir de şöyle düşünelim. Kim bu yüze bir şey yaptırmak istediğine inanır?” Baxter başını çevirip çenesini kaldırdı. “Cesaretin varsa şu profile bak. Muhteşem.”

“Yakışıklılığını kadın personelden birine yanaşmak için kullan. Bana istediğimi getir. Yüzünü onlara emanet etmeden önce ortamı iyice görmek istediğini söyle. Anladın mı?”

“Elbette. Peki ya ufaklık ne olacak?”

Eve bölmesinde oturmuş evrak işleriyle ilgilenen Baxter’ın yardımcısı Memur Troy Trueheart’a baktı. Hâlâ çok toydu ama Baxter onu yetiştiriyordu. “Yalan söyleme becerisi nasıl gidiyor?”

“Daha iyi.”

Bu doğru olabilirdi ama hâlâ çok genç, yapılı ve hoştu. Müthiş bir profili olduğunu düşünsün ya da düşünmesin tecrübeli bir polisi göndermek daha iyiydi. “Bu görevde onu es geç. Sadece birkaç saatini alır.”

Eve Feeney’i arayıp Polis Merkezi’nin kafeteryasında ona öğle yemeği ısmarlamayı teklif etti.

Küçük bir masaya yerleştiler ve ikisi de taze sayılabilecek çavdar ekmeği üzerinde sahte pastırma sipariş ettiler.

Eve kendininkini talihsiz bir şekilde iltihaplı idrar rengini andıran hardala boğarak gizledi.

“Önce Icové,” diye söze başladı Feeney, solgun bir ket-çap birikintisine kızarmış soyasını batırırken. “Ev ofisindeki masa linkinden cinayetden önceki gece gelen ya da giden arama yapılmamış. Ofis linki ve cep linkinden yapılan görüşmelerin kopyasını çıkardım. Şüphe çeken hiçbir şey yok.”

Feeney yemeğini çiğneyip yuttu ve pastırma kılığına girmiş tel tel maddeyi denedi. “Dr. Will’in linklerine baktı. Karısı cinayet günü saat üç civarında onu Hamptons’daki kişisel linkinden aramış.”

“Bundan bahsetmedi.”

“Kısa bir görüşme. Çocuklar iyi, dondurma yedik, daha sonra bir şeyler içmek için arkadaşlarım gelecek. Kocasına herhangi bir şey yiyip yemediğini ve dinlenip dinlenmediğini sormuş. Ev hayatıyla ilgili şeyler.”

“Bahse girerim karısına eve gidip kendini her şeyden soyutlayacağını söyledi.”

“Evet.” Feeney bir soya kızartması daha yedi. “Ona biraz çalışmayı deneyeceğini ve sonra dinleneceğini söylemiş. Yorgun olduğunu, başının ağrıdığını ve seninle tekrar tartıştığını söylemiş. O görüşmede şüphe çekebilecek bir şey yok.”

“Ama kocasının günün geri kalanında ne yapacağını biliyordu. Yaşlı Icové hakkında başka ne bulabildin?”

“Hasta kayıtları ve çizelgeleri oldukça kapsamlı. Biraz tıp eğitimi almış elemanlarımdan birine onları inceletiyorum. Ama şu var.” Feeney sandviçi tadı gerçekten berbat sahte kahveyle yuttu. “Sekreterinin teslim ettiği randevu defterinden ayrı bir ajandası var. Torunuyla oyun buluşması, gelinine alacağı çiçekler, merkezdeki doktorlardan birine danışmak, kurul toplantısı gibi kişisel hatırlatmalar yer alıyor. Kadının randevusu da o ajandaya kayıtlı. İsminin

ilk harfı, sadece D, saat ve tarih var. Buluşması gereken bir doktor ya da konuşması gereken bir hasta olsun, diğer herkesi tam ismi, saat ve tarih ve konuyla ilgili küçük bir moda sözcük yazarak kaydetmiş. O hariç her defasında kayıtları böyle tutmuş. Bir şey daha var.”

“Ne?”

“Ajandada yıl yazıyor. Kasım ayındayız, bu on bir ay eder. İş ya da eğlence için şehir dışına çıktığı zamanlar hariç on bir ay boyunca pazartesi ve perşembe akşamları ve arşamba öğleden sonları boş. Tek bir kayıt yok. Buluşma, randevu, hiçbir şey yok.”

“Bunu diğer ajandasında da gördüm. Ama bir sene geriye gitmiyordu.” Evet, kabul etmeliydi ki, bu ilginçti. “Not alma ihtiyacı hissetmediği düzenli bir aktivite.”

“Günlük lif ihtiyacını ihmal etmemek kadar düzenli.” Feeney ona bir soya cipsi salladı. Bir şeyle ilgileniyorsan ve düzenliysen bir geceni o işe ayırabilirsin. Ama on bir ay boyunca her hafta iki gece ve bir öğlen ayırmak? Bu çok dikkatli olmayı gerektirir.”

“Bunu genişletip iyice geriye gitmene ihtiyacım var. Aynı şeyi İkinci İcove için de yap. Aynı geceler boş olup olmadıklarına bak. Ayrıca Brookhollow Akademisi ya da Koleji geçen her şeyle ilgileniyorum. Jonah D. Wilson ya da Eva Hannson Samuels isimleri de ilgimi çekiyor.”

Feeney ajandasını çıkarıp isimleri tuşladı. “Bana sebebi ni söyleyecek misin?”

Eve öğle yemeklerini yemeye devam ederken onu bilgilendirdi.

“Pasta ne kadar kötü olabilir?” diye merak etti Feeney ve masadaki mönüden seçimini yapıp iki kahve daha sipariş etti.

“Pekâlâ, Dr. Will,” dedi. “Biri kilitleri ya da güvenliği kurcaladıysa, elleri görünmez olmalı. Hiçbir şey bulamadık.”

“Ses izini geçmesi gerekir. Ses izini ortaya çıkaramaz mısın?”

“Bu imkânsız.” Feeney başını iki yana salladı. “Sistemde saklanmıyor. Güvenlik. Birinin onu ortaya çıkarmasına, kaydedip kopyalamasına izin vermiyor. İçeri giren kişiye ya biri kapıyı açtı ya da giriş izni vardı ya da müthiş bir deha.”

“Kadın akıllı ama deha değil. İçeri zorla girilmiş süsü vermeyecek kadar akıllı. Böylesi daha kafa karıştırıcı,” dedi Eve, Feeney kaşlarını kaldırınca. “Avril’in Hamp-tons’da olduğu doğru. Onun ve hizmetkârların ifadesine göre, ev halkı dışında kimse şifreleri bilmiyordu ve giriş izni yoktu. Geriye sadece hayalet ihtimali kalıyor. Karısına odaklanmalıyız. Onu tekrar incelemeliyiz ama kocasının kalbi parçalanırken kilometrelerce ötede olduğunu doğrulayan birkaç bağımsız görgü tanığı var. Bir suç ortağı, o ve Dolores arasında bir bağlantı arıyoruz. Şimdilik hiçbir şey bulamadık.”

“O proje hariç.”

“Ve okul.”

Eve olumlu anlamda başını salladı. “Evet. Sanırım New Hampshire’ı ziyaret etmem gerekecek. İnsanlar New Hampshire’da ne yapıyorlar?”

“Hiçbir fikrim yok.” Feeney sipariş bölmesinden çıkan tabağa kaşlarını çatarak baktı. Tabakta üçgen şeklinde kahverengiye çalan turuncu bir lapa vardı.

“Bunun kabak tatlısı olması mı gerekiyor?” diye sordu Eve. “Daha ziyade bir dilim—”

“Sakın söyleme.” Feeney cesurca çatalını aldı. “Onu yiyeceğim.”

Peabody’nin işinin saatlerce süreceğini düşünen Eve öğle yemeğinden sonra Whitney’i bilgilendirmek için ofisine gitmeye karar verdi.

“Brookhollow gibi itibarlı bir okulun seks köleliği için bir paravan olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bence uyuşuyor.”

Whitney parmaklarını kısa saçlarının arasında gezdirdi. “Yanlış hatırlamıyorsam, karımın kızımızı gönderebileceğimiz kolejler listesinde yer alıyordu.”

“Başvurdunuz mu?”

“Neyse ki, o sürecin büyük bir kısmını hatırlamıyorum. Bayan Whitney hatırlar.”

“Efendim, Bayan Whitney demişken...” Hassas bir meseleydi. “Baxter’ı potansiyel bir müşteri kılığında keşif yapmaya gönderdim. İçeri girip tesisi gezerek sistemi kontrol edecek. Ancak gerekirse, Bayan Whitney benimle tecrübeleri hakkında konuşmayı kabul eder mi?”

Whitney bir an için Eve’in hissettiği kadar üzgün göründü. “Umrunda olmaz ama o bir polisin eşi. İfadesine ihtiyacın olursa, sana ifade verecektir.”

“Teşekkür ederim, Şef. İhtiyacım olacağını sanmıyorum. Umarım olmaz.”

“Ben de öyle umuyorum, Teğmen. Tahmin bile edemezsin.”

* * *

Eve oradan Mira’nın ofisine geçti, sekretere aldırmadan hastaların arasından içeri girdi. Mira bir sandalyeyi işaret etse de, oturmadı.

“İyi misin?” diye sordu Eve ona.

“Aslına bakarsan biraz çökmüş hissediyorum. İkisi de gitti. Will’i tanırdım, bir araya geldiğimiz ortamlarda o ve ailesiyle sohbet etmekten hoşlanırdım.”

“Karısıyla ilişkisini nasıl tanımlarsın?”

“Şefkatli, biraz eski usul, mutlu.”

“Ne açıdan eski usul?”

“Evi Will’in yönettiği izlenimine kapıldım. Ev onun ihtiyaçları ve rutini etrafında dönüyordu ama aynı zamanda bunun onlara uygun olduğu izlenimini edindim. Avril çok sevgi dolu, kendini çocuklarına adayan bir anne ve bir doktorun karısı olmaktan hoşlanıyordu. Yetenekli fakat tutkuyla sanatının peşine düşmek yerine vakit buldukça ilgileniyordu.”

“Cinayetlerde parmağı olduğunu söylersem ne düşünürsün?”

Mira gözlerini kırptırdı, sonra gözleri kocaman oldu. “Profesyonel olarak değerlendirdiğim karakterine dayanarak seninle aynı fikirde olmadığımı söylerim.”

“Onları arada sırada sosyal ortamlarda gördün. Onları görünmek istedikleri şekilde gördün. Buna katılıyor musun?”

“Evet ama... Eve, oluşturduğum katil profili soğukkanlı, becerikli ve son derece kontrollü bir bireye işaret ediyor. Yıllar içerisinde Avril Icové’a dair edindiğim izlenimlerim hayatından memnun olmakla kalmayıp onun tadını çıkaran yumuşak kalpli ve sakin bir kadın olduğu yönünde.”

“Wilfred onu oğlu için yetiştirdi.”

“Ne?”

“Bunu *biliyorum*. Icové onu şekillendirdi, eğitti, terbiye etti, onu oğlu için kusursuz bir eş olarak yarattı. Will ancak kusursuzla yetinebilecek bir adamdı.”

Eve bunun üzerine sandalyeye oturup öne doğru eğildi. “Avril’i kontrol sahibi olduğu küçük, seçkin ve özel bir okula gönderdi. O, arkadaşı ve meslektaşı Jonah Wilson. Bir genetik bilimci.”

“Bir dakika.” Mira ellerini kaldırdı. “Bekle. Gen manipülasyonundan mı bahsediyorsun? Wilfred onun koruyuculuğunu üstlendiğinde beş yaşında ya da daha büyüktü.”

“Olabilir, belki de koruyuculuğunu üstlenmeden çok önceden beri onunla ilgileniyordu. Avril ve Wilson’ın karısı arasında bir bağlantı var. Soyadları aynı ama bağlantıyla ilgili bir bilgi yok. Avril’in annesi ve koruyucusu olan Ilove arasında bir ilişki olmalı. Okulu Wilson ve karısı kurmuş, Ilove Avril’i oraya göndermiş.”

“Arada bir bağlantı olabilir, belki de bu yüzden Wilfred o okulu seçti. Bir genetik bilimciyi tanıması ya da onunla çalışması gerçeği–”

“Hastalık ya da kusur kontrolü dışında gen manipülasyonu yasaklandı. Kurallar belirlendi, çünkü insanlar ve bilim her zaman daha fazlasını ister. Bir embriyoyu tedavi edebilir ya da düzeltebilirsen neden sipariş üzerine yapmayasın? Bir kız istiyorum, teşekkürler, sarışın, mavi gözlü olsun, bu arada ona küçük, hokka bir burun verin.”

“Bunlar çok uçuk ihtimaller, Eve.”

“Olabilir. Ama ortada bir genetik bilimci, bir plastik cerrah ve lüks bir özel okul var. Bu yapı taşlarıyla merak etmek için çok fazla uçmama gerek yok. Yetiştirilmenin ne olduğunu biliyorum.” Eve arkasına yaslanıp sandalyesinin kollarını kavradı.

“Wilfred gibi bir adamın bir çocuğu fiziksel ya da cinsel olarak istismar edeceğini düşünemezsin.”

“Acımasızlık sadece bir yetiştirme yöntemi. Bunu nezaketle de yapabilirsin. Bazen bana şeker getirirdi. Bazen bana tecavüz ettikten sonra bir hediye verirdi. Tıpkı bir numara yaptığı için köpeğe ödül maması vermek gibi.”

“Avril ona düşkündü. Eve, bunu gördüm. Avril Wilfred’i babası gibi görürdü. O kaçamayacağı bir yere kapatılmamıştı. Gitmek isteseydi, bunu çoktan yapardı.”

“Bu kadar kolay olmadığını biliyorsun,” diye karşılık verdi Eve. “Dünya parmaklıkları olmadan kilit altında tutulan insanlarla dolu. Sana sadece böyle bir şey yapıp yap-

mayacağını soruyorum. Böyle gizli bir iş çevirmek, *bilimsel* yanı ve kusursuzluğu elde etme heyecanı onu bir çocuğu manipüle etmeye, oğlu için bir eşe ve torunları için bir anneye dönüştürmeye iter miydi?”

Mira bir süre gözlerini kapattı. “Bilimsel yanı onu böyle bir şeye kesinlikle iterdi, merakını cezbederdi. Kusursuzluk eğilimi düşünüldüğünde onu baştan çıkarmış bile olabilir. Eğer söylediklerinde bir nebze olsun haklıysan, Wilfred yaptığı şeyi çoğunluğun iyiliği için yaptığını düşünmüştür.

Evet, diye içinden geçirdi Eve. Kendini Tanrı zanneden herkes genelde böyle düşünürdü.

On İkinci Bölüm

Eve kayan zemine atladığında, Baxter hemen peşinden bindi.

“Orası tam bir curcuna.”

“Neden? Ne öğrenebildin?”

“Çenemin, çene kemiğimin ve alın oranımın dengesini bozmayan asimetrik bir burnumun olmadığını öğrendim. Çok yazık.”

Eve kaşlarını çatarak onu inceledi. “Görebildiğim kadarıyla burnunda bir sorun yok.”

“Hayır, yok.”

“Ait olduğu yerde, yüzünün tam ortasında duruyor.” Eve kendi katlarında kayan zeminden indi ve içecek makinesine işaret edip Baxter’a birkaç kredi verdi.

“Bana bir kutu Pepsi al.”

“Er ya da geç otomatlarla iletişim kurmak zorundasın.”

“Ne oldu? Sana zorla bir şey satmaya mı çalıştılar?” diye sordu Eve. “Baskı mı yaptılar, seni bir sözleşme yapmaya mı zorladılar?”

“Bakış açısına bağlı. Zengin bir pislik gibi davranmamı istediğini düşündüm, o yüzden elektro-görüntüleme analizini seçtim. Beş yüz dolar ve başvuruda bulunacağım.”

“Beş mi? Beş mi? Kahretsin, Baxter.” Eve bütçesini düşündü, kutu kolasını ve ona verdiği fazladan kredileri aldı. “Kendi içeceğini kendin al.”

“Oraya sızıp müşteri alanlarına ve rutine iyice bakmamı isteyen sendin.” Baxter kredileri geri aldığı için dudaklarını büktü, sonra şifresini tuşlayıp kremalı sodasını aldı. “İkinci aşamayı ve bütün vücudun görüntülendiği programını seçmediğim için şanslısın. O bin dolar. Büyütülmüş bir ekranda seni inceliyorlar. Tanrı aşkına, gözeneklerim ayın kraterleri gibi görünüyordu. Yüzüme çizgiler çekip burnumun ne kadar orantısız olduğunu ve kulaklarımın başıma daha yakın olması gerektiğini gösteriyorlardı. Kulaklarımda bir sorun yok. Bir de cilt yenilemeden bahsettiler. Kimse cildimi yenileyemez.”

Eve duvara yaslanıp onu kendi hâline bıraktı.

“Özgüvenini mahvettikten sonra sana operasyondan sonra nasıl görüneceğini gösteriyorlar. Hiçbir fark göremememe rağmen, ‘Vay canına, bunu kesinlikle yaptırmalıyım,’ dedim. Gerçekten, neredeyse fark yoktu. Belli belirsiz denebilir. Yalan söyleme becerime bir övgüydü. Teknisyeni bana etrafı göstermesi için tatlı dille ikna ettim, ortam çok lüks. Aldıkları para düşünüldüğünde öyle olması normal. Geçirmemi istedikleri ameliyatların ücretini bilmek ister misin? Yirmi bin. Yirmi, bana bir bak.” Baxter kollarını yana açtı. “Ben yakışıklı herifin tekiyim.”

“Kendine gel, Baxter. Tuhaf bir şey hissettin mi?”

“Orası bir mezarlık gibiydi. Aşırı lüks bir mezarlık demek istedim. Bütün personel – herkes– koluna siyah bant takmıştı. Teknisyene ne olduğunu sorunca kadının gözleri doldu. İçtendi. Bana cinayetlerden bahsetti, o anda oyunculuk becerilerimi ortaya çıkardım. Teknisyen başarısız bir tıp öğrencisinin seri katile dönüşüp mesleki kıskançlıktan ötürü doktorları hedef aldığını düşünüyor.”

“Bunu da olasılıklara ekleyeceğim. Cerrahlardan biriyle görüştün mü?”

“Hem çekici hem de yakışıklı bir pislik olduğum için beni Dr. Janis Petrie’nin konsültasyon programına sıkıştırmasını sağladım. Ona Dr. Bomba demek daha doğru olur. Kadın mesleğinin yürüyen bir reklam panosu gibi ve en iyi cerrahlarından biri olduğu söyleniyor. Sohbet esnasında cinayetlere değindim ve olanlar düşünüldüğünde orada bulunmak ve tedavi olmayı düşünmek beni tedirgin ediyormuş gibi davrandım.”

Baxter kremalı sodasından bir yudum aldı. “Yine yaşlı gözlerle karşılaştım. Dr. Janis, Ilove Merkezi’nin ülkedeki en iyi yeniden yapılandırma ve şekillendirme tesisi olduğu konusunda beni temin etti ve trajedilere rağmen merkezin emin ellerde olduğunu söyledi. Devam eden tedirginliğim iki korumayla birlikte güvenlik turuna çıkarılmamı sağladı. Güvenlikleri sıkı. Personel ya da doktor alanlarına girmeme izin verilmesi için ikna çabalarım sonuçsuz kaldı. Hastalar, müşteriler ya da potansiyel müşterilerin girmesine kesinlikle izin verilmiyor.”

“Şimdilik benim için yeterli. Daha fazlasına ihtiyacım olursa haber veririm.” Eve biraz uzaklaştıktan sonra gözlerini kısarak ona baktı. “Burnunda bir sorun yok.”

“Kesinlikle kusursuz.”

“Ama düşündüm de, kulakların biraz orantısız olabilir.”

Eve onu bıraktığında, Baxter telaşla otomattaki yansımasında kendisini görmeye çalışıyordu.

Ortak çalışma alanına saptığında, Peabody masasından kalkıp peşinden gitti. Eve’in ofisine girer girmez Peabody mahcup köpek bakışını denedi.

“Yeterince cezalandırıldım mı?”

“İşlediğin suçun karşılığında hiçbir ceza yeterli değil.”

“Peki ya Wilson ve Ilove arasında şüphe uyandıran medial prosedürler konusunda ortak oldukları teorini destekleyen bir bağlantı bulduğumu söylersem?”

“Bilgi gerçekten destekleyiciyse şartlı tahliyeye uygun olabilirsin.”

“Bence iyi. Nadine o kadar eksiksiz bir iş çıkarmış ki, üçüncü saate girdiğimde beynimin kulaklarımdan akacağı-nı düşündüm ama bizi aynı bilgileri oluşturmak için saatler harcamaktan kurtardı.”

Bunun üzerine Peabody dua eder gibi ellerini birleştirdi. “Lütfen kahve içebilir miyim, efendim?”

Eve başparmağıyla Oto-Aşçıya işaret etti.

“Icove’un ilk yıllarına göz attım,” diye devam etti Pea-body kahve programlarken. “Eğitimi, rekonstrüktif alanlar üzerine araştırmaları, yenilikçi yaklaşımları. Çocuklarla çok çalışmış. Hayır işi, Dallas. Bir sürü derece, ödül, bağış ve burs almış. Ailesi yardımseverliğiyle tanınan sosyetik bi-riyle evlenmiş. Bir oğlu olmuş.”

Peabody kahvesinden içmek için duraksadı ve uzun bir *ahhhh* sesi çıkardı. “Sonra Şehir Savaşları başlıyor. Bütün o karmaşa, zorluk, isyan sırasında Wilfred Icove vaktini, be-cerilerini ve yüklü miktarda fonunu hastanelere ayırıyor.”

“Bana bilmediğim bir şey söylemiyorsun.”

“Bekle. Bunu bir bağlama oturtmalıyım. Icove ve Wil-son, Doctors Without Borders* ve Right to Health** gibi gruplara mobil araştırma ve laboratuvar imkânları sağlayan Unilab’i kurmakta aracı olmuşlar. Unilab çalışmalarından ötürü Nobel Barış Ödülü kazanmış. Bu, çocuk barınağında gönüllü olarak çalışan Icove’un eşi Londra’daki bir patla-mada öldükten hemen sonra gerçekleşmiş. Çoğu çocuk, elli-den fazla kişi ölmüş. Icove’un karısı beş aylık hamileymiş.”

“Hamile.” Eve gözlerini kıstı. “Bebegin cinsiyeti belli miymiş?”

* (İng.) Sınır Tanımayan Doktorlar. 1971’de Paris’te kurulan uluslararası tıbbi sivil toplum kuruluşu. (ç.n.)

** (İng.) Sağlık Hakkı. (ç.n.)

“Kız.”

“Anne, eş, kız. Wilfred onun için önemli olduğunu düşündüğümüz üç kadını kaybetmiş. Zor olmalı.”

“Hem de çok. Karısının trajik ve kahramanca ölümü ve bir çift olarak onlar hakkında çok şey yazılmış. Anlaşılan bu olaydan sonra Wilfred bir süre inzivaya çekilmiş, Unilab’de veya onlar için ya da oğluyla birlikte çalışmış. Öte yandan Wilson dünyanın dört bir yanına seyahat ederek ırk ıslahının yaygın olmayan uygulamalarına karşı yasakların kaldırılması için kampanyalar düzenlemiş.

“Biliyordum,” dedi Eve kısık bir sesle. “Bahse girecek kadar emindim.”

“Wilson konuşmalar yapmış, konferanslar vermiş, makaleler yazmış, bu işe para harcamış. Platformlarından biri savaşın kendisiymiş. Gen değişikliği ve manipülasyonuyla, çocukların daha zeki ve daha az şiddet eğilimiyle doğacaklarını iddia ediyordu. Doğum kusurlarını tedavi etmek ya da önlemek için faydalanıyorsak, neden daha huzurlu ve zeki bir ırk yaratmak istemeyelim? Üstün bir ırk.

“Bu çok eski bir argüman,” diye devam etti Peabody. “Gen manipülasyonundan yana kişiler onlarca yıldır bu görüşü savunuyorlar. Savaş yorgunu bir atmosferde birkaç nüfuzlu kişiyi ikna etmeyi başarmış. Fakat neyin yeterince zeki ya da ne tür şiddetin kabul edilebilir, hatta ne kadarının kendini koruma ve savunma için gerekli olduğuna kimin karar vereceği meselesi vardı. Ayrıca, bu üstün ırk saçmalığıyla uğraşmaya başlamışken; sadece beyaz çocuklar mı, yoksa siyahi çocuklar mı yaratalım, sarışın mı olsunlar, doğa ve bilim arasındaki sınırlar ne olacak, kim ödeyecek gibi sorular ortaya çıkmış. Wilson ölüm ve hastalıkları ortadan kaldırıp savaşı sonlandırmak ve bir sonraki evrimsel adımı atmak için insanoğlunun kendisini kusursuzlaştırmaya hakkı olduğunu, hatta bunun bir görev olduğunu tek-

rarlayıp durmuş. Teknoloji sayesinde üstün bir ırk yaratıp fiziksel ve entelektüel becerilerimizi geliştirebileceğimizi iddia etmiş.”

“Yirminci yüzyılda benzer bir görüşü savunan başka bir adam yok muydu?”

“Evet, Wilson’a karşı çıkanlar da Hitler kartını oynamakta hiç tereddüt etmemişler. Fakat Icove mağarasından çıkıp ağırlığını koymuş. Ameliyat ettiği bebekler ve çocukların fotoğraflarıyla genetik kusurları doğumdan önce önlemek ya da sonrasında düzeltmek arasında bir fark olup olmadığını sormaya başlamış. Kanun ve bilim haklı ve kabul edilebilir buldukları durumlarda araştırma ve gen manipülasyonuna müsaade ettiği için artık bunu genişletmenin zamanı gelmemiş mi? Wilson’ın fikirleri sınırları gevşetmekte önemli mesafe kaydetmiş ve genetik kusurları önlemek için gen manipülasyonu alanlarını açmış. Fakat Unilab’in yasak ve yasadışı alanlarda deneyler yaptığı dedikoduları yayılmaya başlamış. Örneğin tasarım bebekler, seçim, genetik programlama ve hatta üreyici klonlama.”

Eve sandalyesine yığılmıştı. Bunun üzerine dikleştii. “Söylenti mi, gerçek mi?”

“Hiçbir zaman doğruluğu ispatlanmamış. Nadine’in vurguladığı kısımlara göre, iki adam da soruşturmadan geçmiş. Fakat bu konu basında çok fazla yer almamış ve hakkında fazla bilgi yok. Tahminimce kimse biri savaş kahramanı, diğeri tek başına çocuk yetiştiren bir dul olan Nobel Ödüllü iki kişiyi karalamak istemedi. Buna bir de bol miktarda para eklenince, homurdanmalar kesilmiş.

“İşler yoluna girince, Özgür-Çağcılığın popülaritesinin en yüksek olduğu savaş sonrası doğal dönemde, Icove ve Wilson geri çekilmişler. Wilson ve karısı okulu çoktan kurmuşlardı ve Icove rekonstrüktif cerrahi alanında ilerleme kaydedip ona bir de kozmetik biçimlendirmeyi eklemiş.

Londra’da karısının adına bir klinik ve sığınma evi kurmuş, tıp imparatorluğunu inşa etmeye devam etmiş ve New York’taki sembol sağlık merkezini kurmak için çalışmalara başlamış.”

“Ve Brookhollow’un filizlenip Icove’un klinikler ve merkezler tasarladığı dönemde, bir meslektaşının beş yaşındaki kızının koruyuculuğunu üstleniyor. Zamanlama kızın okula kaydolması için oldukça elverişli. Unilab’in dünya çapında tesisleri var.”

“Gezegen dışında da tesisleri var. Biri New York’taki Icove Merkezi’nde.”

“İşinin bu kadar yakın olması elverişli olur,” dedi Eve dalgın bir şekilde. “Riskli ama elverişli.” Her hafta iki akşam ve bir öğleden sonrası boştu. Onları kendi projesi üzerinde çalışarak değerlendirmekten daha iyi ne olabilir? “Onu ayrı tutma eğiliminde olduğunu düşünüyorum ama bakmak zorundayız. Tam olarak ne arıyoruz?”

“Hiçbir fikrim yok. Biyolojiden anlamazdım ve kimyaya da sadece göz gezdirdim.”

Eve oturdu, o kadar uzun bir süre boşluğa baktı ki Peabody en sonunda parmaklarını şıklattı. “Orada mısın?”

“Buldum. Louise’le iletişime geç. Bu gece cilt bakımı yaptırmak ya da saçını yakmakla ilgilenip ilgilenmediğini sor, bu geceki mönude her ne varsa. Şansını zorla.”

“Elbette. Ama ne—”

“Sadece söylediğimi yap.” Eve masasına dönüp linki aldı. Farklı kanallardan ve Roarke’un sekreterinden geçmek yerine kocasının özel şifresini kullanarak ona sesli mesaj bıraktı.

“Müsait olduğunda beni ara. Tam sana göre gizli bir görevim var. Birazdan eve geçeceğim, o yüzden yoğunsan oraya vardığında seni bilgilendiririm.”

Eve varmasına iki blok kala, Eve onu dikiz aynasında gördü. Bu gösterge panosundaki linki kullanmaya itecek kadar hoşuna gitti.

“Takip edildiğimde mutlaka anlarım, dostum.”

“Senin aracını görmek beni hep mutlu ediyor. Mesajın acil gibi gelmedi ama merakımı uyandırdı.”

“Birazdan seni bilgilendiririm. Yine de şimdiden sormak istiyorum, yarın çok yoğun musun?”

“Ufak tefek işlerim var. Hepsi sonsuz dünyaya hükmetme ve hindi istifleme şölenimin küçük parçaları.”

“Birkaç saatini ayırabilir misin?”

“Ateşli ve bir ihtimal kanuna aykırı seks faaliyeti içerecek mi?”

“Hayır.”

“O hâlde, programıma bakmam gerekecek.”

“Benim için ayıracağın zaman bu dosyayı kapatmama yardımcı olursa, dilediğin ateşli ve bir ihtimal kanuna aykırı seks faaliyetini gerçekleştirebilirsin.”

“Ne tesadüf. Sanırım yarın birkaç saatim müsait.”

Eve güldü ve bahçe kapılarından geçip arabasını eve doğru sürdü.

“Bunu daha önce yaptığımızı hiç sanmıyorum,” dedi Eve ikisi de araçlarından inerken. “Aynı anda eve varmamızı kastediyorum.”

“O hâlde nadiren yaptığımız bir şeyi yapıp biraz yürüyüşe çıkalım.”

“Hava kararıyor.”

“Hâlâ yeterince aydınlık,” diye karşı çıkan Roarke dostça kolunu omuzlarına doladı.

Eve onun ritmine ayak uydurdu. “Unilab hakkında ne biliyorsun?”

“Çok yönlü bir organizasyon, kökleri Şehir Savaşları’na dayanıyor. İnsancıl kolu medikal gruplar için kalıcı ve mobil

laboratuvarlar sağlıyor. Ana üssü New York'ta olan tıbbi araştırma kolu ülkenin en iyilerinden biri olarak kabul ediliyor. Aynı zamanda maddi açıdan zor durumda kişilerle ilgilenmek için dünyanın birçok şehrinde ve kırsal alanlarında klinikleri var. İlk kurbanın kurucularından biriydi.”

“Kurucu ortağı ve oğlu artık hayatta olmadığı için Unilab bol miktarda parası olan bir dış kaynakla ilgilenebilir.”

“Birçoğu parayla ilgileniyor ama Unilab’ın yönetim kurulunun neden özellikle benim paramla ilgileneceklerini sanıyorsun?”

“Çünkü beynin, bağlantıların ve deneyimlerinle uyuyor. İlgilendiğini belirtirsen, görüşmeyi kabul edeceklerini ve sana ortamı gezdireceklerini tahmin ediyorum.”

“Azımsanmayacak bir bağış yapmanın ya da fon sağlamanın sıcak bir karşılamayı garantilemesi daha olası.”

“O açıdan yaklaşırsan, tıbbi danışmanını yanında götürmen yanlış görünür mü?”

“Hayır. Asıl bana eşlik eden birinin olmaması yanlış görünür.” Onlar yürürken, hareketleriyle etkinleşen giriş katındaki loş ışıklar yanıp söndüler. Roarke çocuklar için açık havada herhangi bir etkinlik planlaması gerekip gerekmediğini düşündü. Belki birkaç oyun alanı ekipmanı döşetebilirdi.

Belki de aklını kaçıırıyordu.

“Ne arıyoruz?” diye sordu Eve’e.

“Herhangi bir şey. Orası çok büyük. Bütün tesisi araştırmak için bir arama izni asla alamam. Bunu denersem, geçici uzaklaştırma kararı çıkarırlar ve bu aylarca elimi kolumu bağlar. Orada bulmamız gereken bir şey varsa bile, men kararı bitene kadar ortadan kaybolur. Yasadışı gen mühendisliği ya da manipülasyonu yapıyorlarsa o ciddi işi başka bir yerde yapıyor olmalılar. Özel bir mülkte.”

“Okul gibi.”

“Evet. Ya da Doğu Avrupa’daki bir yeraltı sığınağında. Gezegen dışında da olabilir. Ne de olsa kocaman bir evrendeyiz. Ama bence Icovе, her iki Icovе da işlerinin yakınında olmasını isterdi. Icovе Merkezi olası bir aday.”

Evin etrafında yürürken Eve ona süreç raporunu özetledi. Alacakaranlık iyice bastırdı ve karanlık çökmeye başladı.

“Kusursuz çocuklar,” dedi Roarke. “O noktaya doğru ilerliyorsun.”

“Bana sorarsan, Icovе’u harekete geçiren buydu. Kariyerinin başında çocuklarla birlikte çalışmış. Bir çocuğu varmış. Bir diğerini karısıyla birlikte kaybetmiş. Bir kız çocuğuymuş. Ameliyatlar sayesinde sadece yeniden inşa etme ya da onarma değil, değiştirme ve geliştirme becerisi de elde etmiş. Kusursuzlaştırmak. Yakın dostu ve meslektaşı radikal eğilimli bir genetik bilimciydi. Gen araştırması ve tedavisi hakkında çok şey öğrendiğine bahse girebilirim. İyi doktorlar çok sık koyu sohbetler etmişlerdir.”

“Sonra Icovе’un ellerine bir başka çocuk düşüyor.”

“Evet. Avril’in Samuels’le bir bağlantısı var. Wilson ve karısının onun koruyucuları olarak belirtilmemesi çok tuhaf, bunu derinlemesine araştırmalıyım. Ama Avril’i kontrol ediyorlar. Yetişkinler çocukları kontrol ederler, özellikle de onları izole edebilirlerse.”

Roarke başını çevirip saçına hafif bir öpücük kondurdu. Onu anladığını ve teselli ettiğini belirten sessiz bir mesajdı.

“Wilson, Avril doğmadan önce onun üzerinde çalışmaya başlamış olabilir.” Bu düşünce Eve’in midesini bulandırdı. “Avril doğduktan sonra onun üzerinde öyle ya da böyle deney yaptıklarından eminim. Belki çocukları bile bu projenin bir parçasıydılar. Tepesini attıran şey bu olabilir. Çocuklarının mercek altında olması.”

Eve'in şehri boydan boya kesen dört bloğa eşit mesafede olduğunu düşündüğü evin etrafını dolaşmayı tamamladıklarında, bahçe kapısından içeri giren farların parıltısı dikkatini çekti.

“Kahretsin. Sanırım sirk gerçekten de şehre geliyor.”

Sirk, diye içinden geçirdi Roarke. Belki bu çılgınlığa... son verebilirdi.

“Geçit törenlerine bayılırım.”

Eve basamaklardan yukarı fırlayıp en azından bir süreliğine saklanmayı deneyebilirdi. Fakat Summerset merdivenin dibinde bir heykel gibi duruyordu.

“Ordövrler salonda. İlk misafirleriniz geliyor.”

Eve'in dudakları hırlar gibi kıvrılırken Roarke onu dürterek uzaklaştırdı. “Gel, sevgilim. Sana güzel bir kadeh şarap doldurayım.”

“Birkaç Zinger’a ne dersin?” Roarke kıkırdayınca, Eve gözlerini devirdi. “Tamam, tamam, işkenceden önce güzel, medeni bir kadeh şarap olsun.”

Roarke ona şarap doldurdu ve kadehi verirken eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Hâlâ silahını takıyor-sun.”

Eve anında neşelendi. “Evet, takıyorum.”

Fakat Summerset'in içeri aldığı Trina'nın sesini ve Mavis'in cıvıltısını duyunca neşesi söndü. “Onu çıkarsam iyi olacak,” diye homurdandı Eve. “Uzlaşabilecek bir sinir sistemi yok.”

Bir grup kadınla bir araya nasıl geldiğini ya da yüzleri, vücutları ve saçları vıcık vıcık bir karışımla kaplanacağı için neden bu kadar heyecanlandıklarını bilmiyordu. Eve'e göre, o kadar çok ortak noktaları yoktu. Kendisini mesleğine adanmış asil doktor, hırslı ve bilgili canlı yayın muhabiri,

Özgür-Çağcı bir aileden gelen sadık polis. Bir zamanların sokak hırsızı, şimdilerin müzik yıldızı Mavis Freestone ve bitmek tükenmek bilmeyen yapış yapış karışımlarıyla korkunç Trina'yı da unutmamak gerekirdi.

Ama bir yavru köpek sürüsü kadar mutlu bir şekilde Roarke'un şık ve zarif salonunda oturup rahatlarına bakıyorlar.

Gevezelik ettiler. Eve kadınların neden gevezelik ettiklerini asla anlayamamıştı, üstelik konuşacak konu bulmakta hiç zorlanmıyor gibiydiler. Yiyecekler, erkekler, erkekler, kendileri, giysiler, erkekler, saç. Hatta ayakkabılar. Ayakkabılar hakkında konuşulacak bu kadar çok detay olduğunu hiç düşünmemişti ve biri bile onlarla yürümekle ilgili değildi.

Mavis hamile olduğu için gevezelik listesinin başında bebekler vardı.

“Harika hissediyorum.” Mavis lezzetli peynirleri, krakerleri, içi doldurulmuş sebzeleri ve sanki yiyecekler yasadışı ilan edilmek üzereymiş gibi ulaşabileceği mesafedeki her şeyi silip süpürüyordu. “Otuz üçüncü haftaya giriyoruz ve bebeğin orada bir şeyler duyabildiğini, hatta görebildiğini söylüyorlar, başı aşağı doğru olmasına rağmen. Bazen ayaklarının dürttüğünü hissedebiliyorum.”

Neyi dürtüyor, diye merak etti Eve. Böbrekleri mi, karaciğeri mi? Bunu düşünmek bile etli böreği yemekten kaçınmasına sebep oldu.

“Leonardo nasıl hissediyor?” diye sordu Nadine.

“O muhteşem. Birlikte derslere katılıyoruz. Hey, Dallas, sen ve Roark rehberlik derslerine yazılmalısınız.”

Eve hafifçe homurdandı ama korkusunu tam anlamıyla ifade etmesi imkânsızdı.

“Bu doğru, rehberlik edeceksin.” Louise gülümsedi. “Harika. Sancılar başladığında ve doğum esnasında annenin

yanında sevdiği ve güvendiği kişilerin olması onun için iyi olur.”

Louise Mavis’e hangi yöntemi seçeceğini ve nerede doğurmayı planladığını sorunca Eve yorum yapmaktan kurtuldu.

Fakat Roarke’un çaktırmadan odadan çıktığını fark edince ağzının içinde, “Korkak,” diye homurdandı.

İkinci kadeh şarabını doldurdu.

Tuhaf ve genişleyen biçimine rağmen, Mavis hareket etmeden duramıyordu. Her zamanki topuklu ayakkabıları ya da platformları yerine jel tabanlı ayakkabılar tercih etmişti ama Eve onların bile modağa uygun olduğunu düşündü. Pembe ve yeşil soyut desenli botları dizlerine varıyordu.

Mavis botlarıyla uyumlu ışıltılı yeşil bir etek ve çıkıntı yapan karnını gizlemek yerine vurgulayan yeşil, dar bir bluz giymişti. Bluzun kolları botlarıyla aynı desendi ve bolca pembe ve yeşil kuş tüyüyle bitiyordu.

Saçı pembe ve yeşil ipler hâlinde tepesinde toplanmıştı. Kulaklarından kuş tüyleri sallanıyordu. Ve bir gözünün kenarında ışıltılı küçük bir kalp vardı.

“Başlasak iyi olacak.” Eve saçını sırtından aşağı süzülen bir şelaleye dönüştüren, göz kamaştırıcı beyazlara bürünmüş Trina’nın şeytani bir şekilde gülümsediğini düşündü. “Yapacak çok işimiz var. Ne tarafa geçiyoruz?”

“Roarke havuzlu evi ayarladı,” dedi Mavis ağzına başka bir şey atarken. “Orada oynayıp oynayamayacağımızı sordum. Yüzme havuzu ben ve karnım için iyi.”

“Nadine ve Louise’le konuşmalıyım. Ayrı olarak,” diye ekledi Eve. “Resmi bir mesele.”

“Harika. Orada ayrılabiliriz. Yanımıza yiyecek alabiliriz, değil mi?” Mavis her ihtimale karşı tepsiyi kaptı.

* * *

Eve Louise’le saunada otururken resmi işleri yürütmek için uygun bir ortam olmadığının farkındaydı.

“Varım,” dedi Louise ve bir şişeden su içti. “Saati Roarke’la kararlaştırırım. Şüpheli bir şey görürsem sana haber veririm. Yasadışı genetik manipölasyon ya da mühendislikle uğraşıyorlarsa bile erişilebilir alanlarda olacağından şüpheliyim ama tuhaf bir şey olduğunu hissedebilirim.”

“Çabuk kabul ettin.”

“Günüme biraz heyecan katar. Ayrıca, tıp ve bilimde bazı sınırlar var, olmalı. Benim için bu onlardan biri. Açıkçası, yasadışı olması benim için sorun değil. Ne de olsa iki yüz yıl kadar önce doğum kontrol yöntemleri Amerika Birleşik Devletleri’nde kadınlar için yasadışıydı. Araştırma ve gizli faaliyetler olmasaydı, hâlâ her sene çocuk doğurup kırk yaşımıza gelmeden vücutlarımızı tüketiyor olurduk. Hayır, kalsın.”

“Peki her şey kusursuz olana kadar genleri düzeltmenin senin açından nesi yanlış?”

Louise başını iki yana salladı. “Mavis’i gördün mü?”

“Görmemek zor.”

Louise gülerek içeceğinden bir yudum daha aldı. “Mavis’in başına gelen bir mucize. İşin anatomik ve biyolojik kısmı bir yana, bir hayat yaratmak mucize ve o şekilde kalmalı. Evet, bilgimizi ve teknolojimizi anne ve çocuğun sağlığı ve güvenliği için kullanabiliriz, kullanmalıyız. Doğum kusurlarını ve hastalıkları mümkün olduğunca ortadan kaldırmalıyız. Ama o sınırı aşıp bebek tasarlamak mı? Duyguları, fiziksel görünümü, zihinsel kapasiteyi ve hatta kişilik özelliklerini manipüle etmek mi? Bunun mucizeyle alakası yok. Bu ego.”

Saunanın kapısı açıldı ve yüzü mavi bir karışımla kaplı olan Peabody başını içeri soktu. “Sıra sende, Dallas.”

“Hayır, bende değil. Nadine’le görüşmeliyim.”

“Ben giderim.” Eve Louise’in hevesini rahatsız edici buldu.

“Nadine’i ofisime yolla,” diye emretti Eve Peabody’ye.

“Yapamam. Detoksifikasyon aşamasında. Mumya gibi sarılı,” diye açıkladı Peabody. “Deniz yosunu özlü.”

“Bu iğrenç.”

Eve bir bornoz giydi. Her zaman bitkiler ve tropik ağaçlarla yemyeşil olan havuz alanı korkunç bir güzellik merkezine dönüşmüştü. Dolgulu masalara uzanmış bedenler vardı. Tuhaf kokular, tuhaf ötesi müzikler. Trina bir laboratuvar önlüğü giymişti. Üzerinde gökkuşağının her renginden lekeler mevcuttu. Eve kanı tercih edebilirdi. En azından kanı anlıyordu.

Rengârenk saçı şeffaf bir başlıkla örtülü bir şekilde uzanan Mavis’in geri kalanı Eve’in tanımlamak bile istemediği farklı maddelerle kaplıydı.

Karnı... devasaydı.

“Göğüslerime bakın.” Mavis kollarını kaldırıp parmaklarını göğüslerine doğru salladı. “Hiç olmadıkları kadar iriler. Hamile olmanın en iyi yan etkisi bu.”

“Harika.” Eve Mavis’in başına hafifçe vurup Nadine’e doğru ilerledi.

“Cennetteyim,” diye mırıldandı Nadine.

“Hayır, çırılçıplak ve deniz yosunuyla kaplısın. Dikkatini ver.”

“Konuşurken bile toksinlerin gözeneklerimden vücudumu terk ettiğini hissediyorum. Bu, işim bittiğinde daha fazla şarap içebileceğim anlamına geliyor.”

“Dikkatini ver,” diye tekrarlardı Eve. “Sana izin verene kadar her şeyi kayıt dışı tutmanı istiyorum.”

“Kayıt dışı,” diye onu taklit etti Nadine gözlerini açmadan. “Bu sözcükleri kışına dövme yapması için Trina’ya bin dolar vereceğim.”

“İcoveların kökleri gen manipölasyonuna dayanan bir proje yürüttüklerine ya da en azından aktif bir şekilde bunun parçası olduklarına inanıyorum ve projenin fonlarının büyük bir kısmı tasarlanan ve daha sonra müstakbel müşterilerin ihtiyaçlarına göre eğitilen kızların satışından sağlanıyor olabilir.”

Nadine aniden açık sarı bir karışımla kaplı cildinde yemyeşil parlayan gözlerini açtı. “Dalga geçiyorsun.”

“Hayır ve bir balığa benziyorsun. Ayrıca balık gibi kokuyorsun. Kötü. Avril İcove’un bu deneyin bir parçası olduğunu ve kayınpederi ve kocasının ölümlerinde parmağı olduğunu düşünüyorum.”

“Beni bu şeyden çıkar.” Nadine doğrulmaya çalıştı ama ince ısıtıcı battaniye masaya dolanmıştı.

“Seni o şeyden nasıl çıkaracağımı bilmiyorum ve ona dokunmayacağım. Sadece beni dinle. Bu konuya birçok farklı açıdan yaklaşıyorum. Bazı açılardan yanılıyor olabilirim ama işin özünü kavradım. Gözünün Avril İcove’da olmasını istiyorum.”

“Beni ondan uzak tutmaya çalış.”

“Onu bir röportaj vermeye ikna et, bu işte iyisin. O iki adamın da tanındığı işlerden bahsetmesini sağla. Genetik konusunun etrafında dolaş. Jonah Wilson’la ilgili bağlantıyı bulduğun için ona değinebilirsin. Ama anlayışlı görünmeli ve insanlık için yaptıkları onca saçmalığa dikkat çekmelisin.”

“İşimi nasıl yapacağımı biliyorum.”

“Hikâyeyi nasıl alacağını biliyorsun,” diye ona katıldı Eve. “Senden bilgi almanı istiyorum. Haklıysam ve Avril iki cinayetin de parçası olduysa, kazdıkça o madene çok yaklaştığını hissederse, seni ortadan kaldırmak için neden tereddüt etsin ki? Sen araştırmasın, Nadine. Avril’le ilgili elimde hiçbir şey yok, onu sorguya almak için kullanabileceğim hiçbir şey yok.”

“Ama anlayışlı bir kadın muhabire elini güçlendirebilecek bir şeyler söyleyebilir.”

“Akıllısın. Bu yüzden bu işi senin yapmanı istiyorum, orada yatarken bir tür tuhaf alabalığa benzemene rağmen.”

“Sana işine yarar bir şeyler sunacağım. Ve bu haberi yayınladığımda kariyerim uçuşa geçecek.”

“Dosya sonuçlanana kadar haber duyulmayacak. Bu iş sadece Icovelar dahil olmuş olamaz. Avril’in sadece onların işini bitirmekle tatmin olacağından emin değilim. Olaya insani açıdan yaklaş. Baba figürü ve kocası, çocuklarının babası, her ikisi de tarifi mümkün olmayan bir şiddete kurban gitti. Ona eğitimi ve sanatı hakkında sorular sor. Kadını, kız evladı, dul ve anneyi ele almak istiyorsun.”

Nadine sarı dudaklarını büzüştürdü. “Avril’in farklı yanlarına değinip onun kişiliğine seslenmek. Böylece adamların beni ona götürmesi yerine, o beni adamlarla olan ilişkisine götürecektir. Bütün ilgi onda olacak. Güzel bir fikir. Bu arada yapımcımı çok memnun edecek.”

Üç kez hafif bir çan sesi duyuldu. “İşim bitti,” dedi Nadine.

“Tartar sosunu ben getiririm.”

Bundan kaçış yoktu. Mavis elleri ve ayakları köpüklü mavi suyun içinde yanında oturururken ve Peabody yakında bir yerde rahatlatıcı sanal gerçeklik altında hafifçe horlarken, Eve sabırla cilt bakımına katlandı. Trina’nın öve öve bitiremediği meniye benzeyen madde çoktan saçına sürülmüştü.

“Saçın keyif suyunu emerken bütün vücuduna cilt bakımını yapacağız.”

“Bu hiç mantıklı değil. Vücut yüz değil.”

“Bazı insanların kıcı yüzlerinin yerinde olsaydı, daha iyi olurdu.”

Eve kendisine engel olamayıp kahkaha attı.

“Mavis hariç herkes saç bakımı yaptırıyor. Bu sabah onun saçına bakım yaptım. Bu kez farklı bir şey istiyor musun?”

“Hayır.” Eve koruyucu bir şekilde saçına uzanınca, yapış yapış madde eline bulaştı. “Ah, kahretsin.”

“Sana geçici bir boya yapabilirim ya da postiş deneyebilirsin. Sadece eğlence amaçlı.”

“Hayatım daha fazla eğlenceyi kaldırmaz. Farklı bir şey istemiyorum.”

“Seni suçlayamam.”

Eve şüpheli bir şekilde tek gözünü araladı. “Neden?”

“Saçını bu şekilde tuttuğun için seni suçlayamam. Sana yakışıyor. Ama saçına ya da cildine gereken özeni göstermiyorsun. Bilirsin, temel bakım o kadar da zaman almaz.”

“Bakım yapıyorum,” dedi Eve ağzının içinde.

“Vücuduna bakım yapıyorsun, evet. Harika bir fiziğin var. Kasların müthiş. Müşterilerimden bazılarının onca biçimlendirmenin altında hiçbir özelliği yok.”

Eve aniden gözlerini açtı. Korku bu zamana kadar harika bir kaynağı görmesine engel olmuştu.

“Icove Merkezi’ne giden herhangi biriyle çalıştın mı?”

“Kahretsin.” Trina çalışırken kaskatı kesildi. “Müşterilerimin muhtemelen yarısı oraya gitmiştir. İnan bana onlara ihtiyacın yok.”

“Hiç Icove’un eşi Avril’le çalıştın mı?”

“O Utopia’ya gidiyor. Yaklaşık üç sene önce orada çalışıyordum. Lolette’i tercih ediyordu ama Lolette tek gözü morardığı için bir gün işe gelemeyince, vücut bakım randevusuna ben girdim. Erkek arkadaşı pisliğin tekiydi, bunu ona da söyledim ama beni dinlemedi. Hayır, gözünü morartana kadar—”

“Avril Icove,” diye sözünü kesti Eve. “Ameliyat yaptırıp yaptırmadığını söyleyebilir misin? Biçimlendirme, rekons-trüksiyon, cerrahi geliştirme?”

“Tarayıcıların altında çıplak bir vücut olunca geçirdikleri her şeyi görürsün. Elbette, o da birkaç şey yaptırmış. Ufak tefek yüz işlemleri, hafif bir göğüs ameliyatı. Üst sınıf işlemler ama bu kadarını tahmin edersin.”

Eve, Avril’in kocasının onun doğal olduğunu iddia ettiğini hatırladı. “Bundan emin misin?”

“Hey, sen kendi işini biliyorsun, ben de kendi işimi biliyorum. Neden sordun?”

“Sadece merak ettim.” Eve tekrar gözlerini kapattı. Cinayete odaklanmak cilt bakımını neredeyse katlanılır kıldı.

On Üçüncü Bölüm

Bitmek bilmeyen bir akşamın ve makul olandan daha fazla –ama fazlasıyla gerekli– şarabın ardından Eve ağır ağır ofisine çıktı. Belki birkaç fincan sert kahve alkolün etkisini yok edebilir ve bir saat kadar çalışabilirdi.

Listesinin başında Avril’in standart tıbbi geçmişi vardı. Ne tür ameliyatlar bulacağını merak ediyordu.

Sonra Brookhollow Akademisi’ni yakından incelemek istiyordu.

Eve kahvesinden ilk yudumu alırken Roarke ofisinden içeri girdi.

“Karnın sarı,” dedi Eve.

“Anlayamadım?”

“Karnın birkaç saat önceki Nadine’in karnı kadar sarı.”

“Bunun ne anlama geldiğini bilmek bile istemiyorum.”

“Kaçıp beni yalnız bıraktın.”

Roarke ona başka birine masum görünebilecek bir bakış attı. “Bu geceki eğlencenin sadece kadınlar için olduğu aşikârdı. Kadınların âdetlerine saygı duyduğum için çaktırmadan ortadan kayboldum.”

“Senden alıntı yapacağım, Sarı Karınlı, ‘Saçmalık.’ Mavis rehberlik derslerinden bahsetmeye başladığı anda kayboldun.”

“Suçluyum ve bundan utanmıyorum. Her şeye rağmen işime yaramadı.” Roarke onun kahvesini alıp içti. “Peşime düştü.”

“Öyle mi?”

“Evet, gül bakalım – sen de benim kadar bu işe battın, dostum. Vücut temizliği ve parlatması esnasında bir ara beni bulup doğuma katılabilmemiz için almamız gereken dersin iletişim bilgilerini ve programını verdi. Bundan kuruluşumuz yok.”

“Biliyorum. Mahvolduk.”

“Mahvolduk,” diye tekrarladı Roarke. “Eve, videolar var.”

“Aman Tanrım.”

“Ve simülasyonlar.”

“Sus. Hemen sus.” Eve kahve fincanını alıp kafasına dikti. “Doğuma hâlâ aylar var.”

“Haftalar,” diye düzeltti Roarke.

“Ay sayılır. Bir ay birkaç haftadan oluşuyor. Önemli olan şimdi olmaması. Başka bir şey düşünmeliyim. Çalışmalıyım. Bilirsin,” diye ekledi masasına yürürken, “bir şey çıkabilir. Mesela... Mavis doğuma girmeden hemen önce teröristler tarafından kaçırılabiliriz.”

“Ah, keşke.”

Eve Icoveların müşteri ve hasta listelerini isterken sırtı-
masına engel olamadı. “Görünüşe bakılırsa, Trina bir ara
Avril Icove’un vücudunu krelemiş ve tarayıcı altındayken
kozmetik ameliyatlar geçirdiğini görmüş. Icovelardan biri-
nin bu ameliyatlara girmiş ya da en azından konsültasyon
yapmış olması olası.”

“Büyük ihtimalle konsültasyon olmalı. Bence bir aile
üyesinin üzerinde çalışmak etik olarak karmaşık olur.”

“Biri ya da ikisine danıştıysa Avril’in ismi listede olacak-
tır. Yasal standartlar böyle. Bilgisayar, Avril Icove’un tıbbi
konsültasyonları ya da geçirdiği işlemleri listele.”

Çalışıyorum...

Avril Icove seçili dosyalarda yer almıyor.

“İşte buna katılmıyorum. Doktorların, hem de en iyi doktorların olduğu bir ailedesin ama isteğe bağlı ameliyatlara için onlardan yararlanmıyorsun, öyle mi? Herhangi bir işlem konusunda alanında uzman olan sevgili kocana danışmıyorsun?” Eve parmak uçlarıyla ritim tuttu. “Yatırım yapmak istediğim bir yük gemisi dolu param olsaydı, bir yabancıya değil, sana danışırdım. Devlet Hazinesi’ne gizlice girmek isteseydim–”

“İşte bu çok eğlenceli olurdu, değil mi?”

“Sana danışırdım.”

“Teşekkür ederim, sevgilim. Onu kayıt dışı muayene etmiş ve bilgilendirmiş olabilirler.”

“Neden? Sorun şu. Dr. Will’in mahremiyetten ötürü karısının kusursuz yüzü ve vücudunun Tanrı vergisi olduğunu iddia etmesini anlayabilirim. Ayrıca, orada meraklı polisi ilgilendiren bir şey yoktu. Fakat ince ayar için bu tür bir gizliliğe başvurmalarını anlayamıyorum. Avril kayıt altına alınmış ameliyatlara geçirdiyse ve Icove Merkezi’nden yararlandıysa –mantıklı olan bu– neden konsültasyonu belgelendirmesinler? Her şeyden önce bu kendilerini yasal açıdan güvenceye almak demek.”

“O hâlde ameliyatlara onlara ait başka bir tesiste kayıt dışı yaptırmış olabilir.”

“Ben de öyle düşünüyorum ama bu beni bir başka nedenden sorusuna götürüyor. Onun resimlerine ihtiyacım var. Kıyaslamak için eski resimlerine. Bir de Brookhollow var. Avril ve Dolores’in tanışmış olabilecekleri en mantıklı yer o okul – tabii cinayetleri birlikte işledilerse. Fakat kayıtlarda Dolores isminde biri yok, en azından mezun olarak görünmüyor. O yüzden Avril’in o okula gittiği süre boyunca okuldaki bütün öğrencilerin kimlik görüntülerini oluşturacağım, sonra Dolores’in elimizdeki resmiyle karşılaştırma yapacağım.”

“Bu da mantıklı. Biraz zamanını alacak, bu arada muhteşem kokuyorsun.”

“O şey yüzünden.”

“Kozmetik ürünlerin çaresiz bir kurbanıyım.” Roarke bunu kanıtlamak için arkasına geçip ensesini hafifçe ısırdı.

Eve onu dirseğiyle dürttü. “İşe başlamalıyım.”

“Ben de. Bilgisayar. Brookhollow Akademisi ve Koleji’nin kayıtlarına gir–”

“Hey, bu *benim* makinem.”

Roarke ona aldırmadan kollarını beline doladı. “Öğrencilerin, çalışanların kimlik fotoğraflarını araştır ve işaretle–”

“Hizmetlilerin ve personelin eşlerini ve kız çocuklarını da listele.”

“Hiçbir detayı atlamıyorsun,” dedi Roarke.

“İşimizi eksiksiz yapmaya devam edelim.”

“Elimden geleni yapıyorum,” dedi Roarke, ellerini eşofman üstünün altına kaydırırken.

“O şekilde değil. Avril’in okulda geçirdiği bütün süreyi kapsayacak şekilde araştırmasını isteyeceğim. Belki Dolores’le bir tür mezunlar etkinliğinde tanışmıştır. Bilgisayar, eşleştirme yapmanı istiyorum – Tanrım, Roarke, bir dakika sabret.”

Roarke’un elleri oldukça meşguldü. “Trina bu kez sana ne sürdü? Ondan bir fiçı alalım.”

“Bilmiyorum. Dikkatimi dağıtıyorsun. Oluşturulan görüntüleri Dolores Nocho-Alvarez’in kimlik fotoğrafı ve güvenlik görüntüsüyle eşleştirebilir.”

Birden fazla emir onaylandı. Çalışıyorum...

“Belki de onunla okul dışı bir yerde, Icove Merkezi’nde ya da kahrolası bir güzellik salonunda tanışmıştır. Onu tutmuş olabilir. Düzinelerce seçenek var.”

“Biriyle başlamalısın.” Roarke Eve’i kendisine doğru çevirdi. “Saçın sonbahar yaprakları gibi kokuyor.”

“Ölü mü?”

“Işıl ışıl. Ve tadın... bir bakalım.” Eve’in şakağından elmacık kemiğine inip dudaklarına geçti. “Birlikte ısıtılmış şeker ve tarçın gibi.” Roarke öpücüğü derinleştirirken pantolonunun düğmesini açtı.

“Şimdi kendi araştırmamı yapıp Trina’nın bana herhangi bir sürpriz bırakıp bırakmadığına bakmalıyım.”

“Bu kez bana geçici dövme yaparsa ona kollarını bükceğimi söyledim.”

Roarke ellerini yukarı çıkarıp göğüslerinde gezdirirken kalbi ürpermeye başladı.

“Bunun onu iyice kıskırttığını biliyorsun. Burada hiçbir şey yok,” dedi Roarke eşofman üstünü çıkarırken. “Sadece karımın güzel, süssüz göğüsleri var.”

“Mavis’inkiler kocaman.” Roarke’un dudakları üzerinde gezinirken Eve başını geriye attı.

“Evet, fark ettim.”

“Trina’dan bir göğüs ucunu maviye, diğerini pembeye boyamasını istedi.”

Roarke başını hafifçe kaldırdı. “Bu biraz fazla bilgi olabilir. Neden seninkileri tercih ettiğimi söylemiyorum?”

Roarke’un ağzı onunkiyile buluşurken Eve’in karnı keyifle kasıldı. “Böyle söyleyebilirsin. Çok fazla şarap içtim. Aksi takdirde bunu senin için bu kadar kolay yapmazdım.”

Roarke bir sonraki düğmeyi açıp pantolonunu kalçalarından aşağı sıyırdı. “Ayaklarını pantolonundan çıkar,” diye mırıldandı.

“Sen hâlâ giyiniksin.” Eve’in başı dönüyordu.

“Ayaklarını çıkar,” diye tekrarlardı ve Eve isteğini yerine getirirken ellerini vücudunda gezdirdi. “Çırılçıplak ve yumuşacıksın ve dilimi tepeden tırnağa teninde gezdirme fikri hoşuma gidiyor... Bak sen. Burada ne var böyle?”

Eve'in beyni uyuşmuştu, o yüzden Roarke'un bakışlarını vücudunda takip edince önce sadece bir kez gözlerini kırptırdı.

Orada, karnının her iki yanında üç küçük ışıltılı kırmızı kalp vardı ve bütün kalplerin içinden uzun gümüşü bir ok geçiyordu. Eve hedefi işaret ettiklerini fark etti.

“Tanrı aşkına. Ya biri onları görürse?”

“Benden başka biri onları görürse başın ciddi şekilde belaya girer.” Roarke parmağını karnının bir tarafındaki üçlü kalplerin üzerinde gezdirirken Eve ürperdi. “Aslında çok sevimliler.”

“Kasığima işaret eden ışıltılı kalpler.”

“Evet, öyleler. Yön yardımını takdir etsem de kendi yolunu bulabileceğime inanıyorum.” Bunu kanıtlamak için parmaklarını aşağı kaydırıp içine soktu.

Eve dengesini korumak için omuzlarına tutunurken nefesi kesildi.

Tanrı aşkına, sıcaklığı. Anı, ıslak sıcaklık. Sadece bu bile onu baştan çıkarmaya yeterdi. “Beni hissettiğinde yüzünü izlemeye bayılıyorum. İçine girdiğimde. Seni ele geçirdiğimi izlemeyi seviyorum. Eve.”

Eve'in bacakları çözöldü ve bacaklarının üst tarafında kalan her yeri heyecanla zonklamaya başladı. Roarke'un elleri, dudakları, dili ve dişleri keşfe çıkarken sıvı heyecan içine doldu. Ona sahip olurken ismini söylediğini duymak, sesinin melodisi elleri ona sataşp işkence ederken onu ayartıyordu.

Eve bu ilginin tadını çıkardı, sonra eridi.

Gücü ve iradesine tezat oluşturan uysallığı tahrik ediciydi. Hem de çok. Etraflarındaki her şey zevk ve tutku, aşk ve şehvetle sürüklenip giderken, Roarke'a, ikisine odaklandı. Roarke onu beraberinde yere çekince kayarak ipek gibi altına girdi. Orada Roarke sıcak ve cömert dudaklarını öptü. Teni yumuşak ve hoş kokuyordu.

İçine girdiğinde ondan başka her şey anlamını yitirdi. Ve Eve'in teslimiyetinin onu ele geçirmesine izin verdi.

Eve hiç şikâyet etmeden yerde kıvrılıp uyuyabilirdi. Vücudundaki her hücre rahatlamıştı ve memnundu. Ama uyuklamaya başladığını hissedince silkelenip doğruldu. Ve masasına tünemiş kedinin farklı renkli gözlerini kırpmadan ona baktığını görünce şaşkınlıkla bağırdı.

Roarke hafifçe Eve'in sırtını okşarken kediye dikkatle baktı. "Sence onaylıyor mu, yoksa onaylamıyor mu? Düşüncelerini asla belli etmiyor."

"Umrumda değil ama sevişirken bizi izlememesi gerektiğini düşünüyorum. Bu doğru değil."

"Belki de ona bir kız arkadaş bulmalıyız."

"O kısırlaştırıldı."

"Yine de bir arkadaş hoşuna gidebilir."

"Somon balığını paylaşacak kadar hoşlanacağını sanmıyorum." Özellikle de vücudunda küçük ışıltılı kırmızı kalpler varken kedinin ona bakmasını tuhaf bulduğu için pantolonunu alıp giydi.

Eve parmaklarını saçında gezdirirken bilgisayarı biple-di. Galahad hafifçe sıçradı, sonra bacağını kaldırıp poposunu yalamaya başladı.

Görev tamamlandı...

"Hey, zamanlama harika." Eve ayağa kalkıp eşofman üstünü aldı. "Ayrıca seksin alkolün etkisini azalttığını düşünüyorum."

"Rica ederim."

Roarke bunu gülerek söyledi ama bir seneyi aşkın evlilikleri esnasında Eve birkaç şey öğrenmişti. "Bana dokunma

şeklin... Trina'nın sebep olduğu travmayı hafıfletti. Bu müt-hiş bir güç.”

Roarke ayağa kalkarken gözleri parladı.

“Ama kalplerin gitmesi gerekiyor. Bilgisayar, eşleşmeleri duvardaki ekrana yansıt.”

Tek eşleşme yansıtıldı...

“Sayı,” diye bağırdı Eve görüntüler yan yana ekrana yansırken. “Merhaba, Deena.”

Deena Flavia, doğum tarihi 8 Haziran 2027, Roma, İtalya. Babası Dimitri, çocuk sağlığında uzmanlaşmış bir doktor. Annesi Anna Trevani psikiyatri doktoru. Kardeşi yok. Kayıtlarda evlilik ya da birlikte yaşadığı biri yok. Son bilinen adresi, Brookhollow Koleji. 19-20 Mayıs 2047'den sonra hiçbir kaydı yok. Görüntülenen Haziran 2046'da çekilen resmi kimliğindeki fotoğraf.

“Hoş bir genç kadın,” dedi Roarke. “Son derece hoş.”

“Ve ortadan kayboluyor. Erken mezuniyet. Bilgisayar, Deena Flavia adında biri için kayıp ilanı olup olmadığını araştır. Uluslararası araştırma yap.”

Çalışıyorum...

“Ek görev. Kadının anne babası hâlâ hayatta mı? Eğer öyleyse, nerede yaşıyor ve çalışıyorlar?”

Onaylandı. Çalışıyorum...

“Adres olarak kolej verilmiş, bir mesken değil. Sabıkası, evliliği, birlikte yaşadığı biri yok ve yirmi yaşına girmeden ortadan kayboluyor.”

“Ve tekrar ortaya çıkıyor,” diye araya girdi Roarke, “on iki yıl sonra Icoveları öldürmek için beliriyor.”

“Avril’den birkaç yaş genç ama aynı dönemde okulda olmalılar. Özel bir yatılı okul, mutlaka karşılaşmışlardır.”

“Okul arkadaşlığından suç ortaklığına uzanan bir yol.”

“Evet ama aralarında bir bağlantı kuruyor. Avril, Icove Merkezi’nin güvenliğinin verdiği resmi gördü ama ‘Hey, bu Brookhollow’dan Deena. Onu yıllardır görmemiştım,’ dedi. Evet,” Eve elini kaldırarak ekledi, “Bir savunma avukatı Avril’in aynı okula gittiği herkesi hatırlamak zorunda olmadığını söyleyecektir. Kolejden on iki sene önce mezun olduğunu ve bunun Deena’nın ortadan kaybolmasına denk gelmesinin tesadüf olduğunu iddia edecek. Fakat bu Avril’i şüpheliyle aynı mekâna ve zamana koyuyor.”

İkincil görev tamamlandı. Dimitri Flavia ve Anna Trevani Roma, İtalya’da yaşıyorlar. İkisi de o şehirdeki Çocuk Enstitüsü’nde çalışıyor...

“Çocuk Enstitüsü’nün Wilfred B. Icove Sr. ve Wilfred B. Icove Jr.’ın yanı sıra Jonah Delecourt Wilson’la ilişkisi olup olmadığını kontrol et.”

Görev eklendi. Çalışıyorum...

“Sana vakit kazandırabilirim,” dedi Roarke ona. “İtalyan şirketlerim aracılığıyla o kuruma katkıda bulundum. En azından bir ara Icove Sr.’ın danışma kurulunda görev aldığını biliyorum.”

“Gittikçe iyileşiyor. Öyleyse Brookhollow’a gitmiş, Avril’le bağlantılı Dolores olarak bilinen Deena’yla bağlantısı olan Flavialarla ilişkisi var. Kendime kahrolası bir şema edindim.”

Birincil görev tamamlandı. Deena Flavia adında biri için bilinen herhangi bir mercide kayıp ilanı oluşturulmamış...

“Kayıp ilanı oluşturmadılar çünkü ya nerede olduğunu biliyorlardı ya da polislerin burunlarını sokmasını istemediler. İkincisiyse, özel dedektif tutmuşlardır. Her hâlükârda, on senedir veri radarında görülmemiş. Ve—”

Ek görev tamamlandı. Wilfred B. Icove Sr. 2025'te kuruluşundan ölümüne kadar Çocuk Enstitüsü'nde danışman, misafir cerrah ve misafir öğretim üyesi olarak hizmet etti. Jonah Delecourt Wilson 2025'ten 2048'e kadar danışma kurulunda hizmet etti.

“Pekâlâ, artık elimizde—”

Soru...

“Ne,” diye çıkıştı Eve.

Brookhollow'dan görüntüleri içeren görevi sonlandırmak istiyor musunuz?

“Başka ne resmi var?”

İkinci eşleşme Deena Flavia'yla ilişkili Brookhollow Akademisi'nde kayıtlı kişiye ait.

“Tek eşleşme olduğunu söyledin. Görüntüle, kahrolası.”

Onaylandı...

Ekranada beliren görüntüdeki yüz Deena Flavia'dan daha yuvarlak ve yumuşak hatlara sahipti. O bir çocuktur. Eve'in yüreği ağzına geldi. "Mevcut resmi tanımla."

Diana Rodriguez, doğum tarihi 17 Mart 2047, Arjantin. Babası Hector laboratuvar teknisyeni ve annesi Magdalene Cruz fizik tedavi uzmanı.

"İş yerlerini listele."

Çalışıyorum... Hector Rodriguez, Genedyne Araştırma'da çalışıyor. Magdalene Cruz St. Catherine Rekonstrüktif ve Rehabilitasyon Merkezi'nde çalışıyor.

"Her iki iş yerinin Wilfred B. Icove Sr., Wilfred B. Icove Jr., Jonah Wilson ve Eve ya da Evelyn Samuels ile ilişkilerini araştır."

"Onların çocuğu değil," dedi Roarke. "Biyolojik olarak değil. Deena Flavia'nın kopyası."

"Onları üretip satıyorlar. Üretim satıyorlar. Aşagılık herifler. Gen manipölasyonu sayesinde onları kusursuzlaştırıp sipariş usulü satıyorlar. Onları yetiştiriyor, eğitiyor ve programlıyorlar. Sonra onları satıyorlar."

Roarke içgüdüsel bir şekilde uzanıp Eve'in omuzlarını ovuşturdu. "Sence çocuğu ister miydi? Yoksa sadece intikam mı almak istedi?"

"Bilmiyorum. Onu neyin daha fazla teşvik ettiğine bağlı. Belki ikisinin de peşindedir."

Bilgisayar geri dönüp dört ismin de Arjantin'deki lokasyonlarla bağlantılarını listeledi.

"Bilgisayar görüntüleri araştırıp eşleştirmeye başla. Brokhollow Akademisi ya da Koleji'nden mezun olmuş kişileri mevcut öğrencilerle karşılaştır. Bütün sonuçları listele."

Çalışıyorum...

“Bırak çalışsın,” dedi Roarke kısık bir sesle. “Biraz uyuyalım. Yarın dinlenmiş bir zihne ihtiyacın olacak. New Hampshire’a gideceksin sanırım.”

“Kesinlikle gideceğim.”

Eve şafakta uyanmış olmasına rağmen Roarke ondan daha önce uyanıp giyinmişti. Homurdanarak onu selamladıktan sonra ağır adımlarla duşa girdi, suyun otuz sekiz santigrat derece akmasını emredip kendisini haşlayarak uyardı. Kurulanma kapsülüne girdikten sonra ilk kahvesini içti ve nihayet kendisini insan gibi hissetmeye başladı.

“Bir şeyler ye,” diye emreden Roarke, ekrandaki borsa raporlarını kapatıp sabah haberlerine geçti.

“Bir şey,” diye tekrarladı Eve giysi dolabının içinden.

Eve dışarı çıktığında, Roarke seçtiği giysilere bakıp “Hayır,” dedi.

“Neye hayır?”

“O giysi olmaz.”

İncinmiş tanımının yanında bir resim olsaydı, o Eve’in yüzü olurdu. “Ah, hadi ama.”

“Özel bir yatılı okula resmi ziyaret düzenlemeyi planlıyorsun. Otoriter görünmek isteyeceksin.”

Eve sandalyenin arkasında asılı silah kılıfına hafifçe vurdu. “İşte otoritem, Yıldız.”

“Bir takım elbise.”

“Ne?”

Roarke içini çekerek ayağa kalktı. “Konsepti biliyorsun ve birkaç takım elbisen var. Bu. Temiz hatları var, ayrıca mat bakır rengi güçlü bir etki bırakıyor. Şununla birlikte giy.” Roarke açık yuvarlak yakalı donuk mavi bir bluz ekledi. Ve aşırıya kaç, Eve. Biraz mücevher tak.”

“Bu kahrolası bir parti değil.” Ama Eve pantolonu giydi. “Senin neye ihtiyacın var, biliyor musun? Bir droide, giydirip süsleyebileceğin bir droide ihtiyacın var. Belki No-el’de sana bir tane alırım.”

“Gerçeği varken sahtesine ne gerek var?” Roarke Eve’in dolabındaki mücevher kasasını açıp onun için altın halka küpeler ve kabaşon kesimli safir bir kolye çıkardı.

Vakitten tasarruf etmek ve bıkkınlıktan kaçınmak için Eve Roarke’un istediği şekilde giyindi. Ama Roarke parmağıyla havada küçük bir daire çizince tereddüt etti.

“Şansını zorluyorsun, dostum.”

“Denemeye değerdi. Yine de bir polise benziyorsun, Teğmen. Ama çok şık bir polise.”

“Evet, kötü adamlar moda anlayışıma hayran kalacaklar.”

“Buna şaşırabilirsin,” diye karşılık verdi Roarke.

“Yapacak işlerim var.”

“Araştırma sonuçlarının buraya yansıtılmasını isteyip kahvaltını edebilirsin. Bir makine birden fazla görevi yerine getirebiliyorsa, bunu sen de yapabilirsin.”

Bu ona pek doğru gelmedi, gerçi takım elbise giymek de doğru gelmiyordu. Fakat Roarke çoktan emri verdiği için Eve Oto-Aşçıda bir simit programladı.

“Bundan daha iyisini yapabilirsin.”

“Hâlimden memnunum.” Volta atabileceği tek yer ofisi değildi, o yüzden simidini ısırırken ileri geri yürümeye başladı. “Bir şey çıkacak.”

“Öyleyse, veriler ekrana yansıtılsın.”

Onaylandı. Elli altı sonuçtan ilki...

“Elli altı mı?” Eve yürümeyi bıraktı. “Bu doğru olamaz. Süre ve öğrenci sayısı düşünüldüğünde, bu kadar çok görsel eşleşme mümkün olamaz. Bu imkânsız... Bir dakika.”

Eve ilk eşleşmeye bakakaldı.

Brianne Delaney, doğum tarihi 16 Şubat 2024, Boston, Massachusetts. Babası Brian ve annesi Myra Delaney, kızlık soyadı Copley. Kardeşi yok. George Alistar ile 18 Haziran 2046'da evlendi. 12 Eylül 2048'de oğlu Peter ve 14 Mart 2050'de kızı Laura doğdu. Atina, Yunanistan'da yaşıyor.

Ennis, İrlanda'da 9 Ağustos 2039'da dünyaya gelen Bridget O'Brian'la eşleşiyor. Babası Seamus ve annesi Margaret O'Brian, kızlık soyadı Ryan. İkisi de vefat etmişler. Kardeşi yok. Yasal koruyucusu Eva Samuels ve onun ölümünden sonra Evelyn Samuels. Şu anda New Hampshire'daki Brookhollow Koleji'nde kayıtlı ve orada yaşıyor.

“Bilgisayar, dur. On iki yaşındayken bir kızı mı oldu?” diye sordu Eve. “Bu tür şeyler olabilir,” dedi Roarke, “ama—”

“Evet ama. Bilgisayar, ekranı ikiye bölüp yüzde elli büyüterek sadece resimleri görüntüle.”

Çalışıyorum...

Resimler ekranda belirirken, Eve yaklaştı. “Renkleri aynı, pekâlâ. Kızıl saç, beyaz ten, çiller, yeşil gözler. Bu irsi özellikleri taşımanın makul bir olasılık olduğu söylenebilir. Aynı burun, aynı ağız, göz ve yüz şekli aynı. Kahrolası çilleri saydığında aynı sayı çıkacağına bahse girerim. Çocuk kadının minyatürü gibi. Bu bir...”

“Klon,” diye kısık bir sesle tamamladı Roarke. “Yüce Tanrım.”

Eve derin bir nefes alıp verdi, sonra bir daha aldı. “Bilgisayar, bir sonraki eşleşmeyi görüntüle.”

Bir saat sürdü ve mide bulantısı karnının ortasına bir tümör gibi yerleşti.

“Bunca zamandır kızları klonluyorlardı. Sadece zekâ ya da görünümü geliştirmek için DNA’yı kurcalamakla kalmadılar. Sadece bebek tasarlamıyorlardı ya da onları geliştirmek için fiziksel ve zihinsel olarak ince ayar yapmıyorlardı. Onları yaratıyorlardı. Uluslararası hukuku hiçe sayıp onları yaratıyorlardı. Onları satıyorlardı. Bazılarını evliliğe,” diye devam etti Eve ekrana bakarak. “Bazılarını pazara. Bazıları çalışmaya devam etmeleri için yaratıldı. Doktorlar, öğretmenler, laboratuvar teknisyenleri. Bebek tasarladıklarını ve lisanslı fahişe yetiştirdiklerini sanıyordum. Ama bu ikisinden de kötü.”

“Arada sırada yasadışı üretici klonlama araştırmaları hakkında söylentiler dolaşır, hatta bazen başarılı oldukları iddia edilir. Fakat kanunlar çok katı, çok meşakkatli ve kapsamlı olduğu için kimse ortaya çıkıp bunu kanıtlamadı.”

“Nasıl işliyor? Biliyor musun?”

“Tam olarak değil. Aslına bakarsan, en ufak bir fikrim yok. Kanun sınırları çerçevesinde bazen araştırma amaçlı klonlama yapıyoruz. Dokular, organlar için. Simüle edilmiş bir dişi yumurtasına hücre yerleştirip elektrik gücüyle tetikliyoruz. Eğer bizimki gibi özelleştirildiyse, hücreler nakilden sonra reddedilme riski olmayan oluşturulmuş yeni dokular için yüklü ödemeler yapan müşteriler tarafından bağışlanıyor. Üreyici klonlamada, hücreler ve gerçek yumurtalar var ve bir kez birleştirildiklerinde bir rahme yerleştirilebiliyorlar.”

“Kimin rahmine?”

“Bu iyi bir soru.”

“Şefle görüşüp onayını aldıktan sonra okula gitmeliyim. Louise’i bu konuda bilgilendirebilirsin.”

“Bilgilendiririm.”

“Bu işten milyarlar kazanmış olmalı,” diye ekledi Eve.

“Sağlam bir hasılat olmalı.”

“Bence iğrenç.”

“Hayır, hayır.” Gülmek rahatlatıcıydı. “Brüt geliri kasettim. Laboratuvarları işletmek, teknolojiyi, okulu ve ağı geliştirmenin masrafı çok yüksek olmalı. Yine de, net gelirin azımsanmayacağını düşünüyorum ama Eve, masraflar, risk? Bence zevk için yapılan bir işle karşı karşıyasın.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” Eve başını iki yana salladı. “Akademiye giden neredeyse altmış kişinin kaydına ulaştık. Çoktan mezun olmuş yüzlercesi olmalı. Tam olarak doğru sonuçlanmayanlara ne oldu? Kusursuz olmayanları ne kadar sevdiğini sanıyorsun?”

“Bu çirkin bir düşünce.”

“Evet. Zihnimde böyle milyonlarca düşünce var.”

Eve vaktini ayırıp her şeyi bir raporda topladı ve Whitney’le iletişime geçip erken bir görüşme talep etti. Polis Merkezi’ne giderken Peabody’yi aradı ve ortağını alma kısmını ayarladı.

Peabody arabaya binip saçını savurdu. En az on santimetre daha uzundu ve uçları kıvrılıyordu.

“McNab saçımı çok beğendi. Daha sık değişiklik yapmayı unutmamalıyım.”

Eve temkinli bir şekilde yan gözle ona baktı. “Süslü bir kız gibi olmuşsun.”

“Farkındayım!” Bu yorumdan hoşlanan Peabody tekrar koltuğa yerleşti. “Dün gece eve vardıktan sonra süslü bir kız olmak harikaydı. Kavun aromalı göğüs kremi onu çılgına çevirdi.”

“İkimize de bir iyilik yapıp kes şunu. Önemli bir durum var.”

“Beni metroda mücadele vermekten kurtarmak için evden almayı teklif etmediğini biliyordum.”

“Yolda seni bilgilendirdikten sonra şefle görüşeceğim. Saat onda Elektronik Dedektifler Departmanı da dahil kapsamlı bir toplantı yapacağız.”

Eve gece edindiği bilgileri onunla paylaşıırken, Peabody sesini çıkarmadan dinledi. Sessizliği Polis Merkezi’nin otoparkına kadar sürdü.

“Sormak istediğin bir soru ya da paylaşmak istediğin bir gözlemin yok mu?”

“Sanırım sadece... Sindirmeye çalışıyorum. Yapıma çok aykırı. DNA’ma diyebiliriz herhalde. Yetiştirilme ve eğitime biçimime ters. Bir can yaratmak ilahi gücün işidir. O canı beslemek, korumak ve ona saygı duymak bizim görevimiz ve mutluluk kaynağımız. Kulağa Özgür-Çağcı saçmalığı gibi geldiğini biliyorum ama—”

“Düşüncelerimden pek farklı değil. Fakat kişisel hassasiyetler bir yana, insan klonlama New York kanunlarına, ülke kanunlarına, gezegendeki ve gezegen dışındaki bilim ve ticaret kanunlarına aykırı. Kanıtlar Icoveların o kanunları çiğnediklerine işaret ediyor. Uzmanlık alanımıza giren cinayetleri bunun doğrudan bir sonucuydu.”

“Bu konuyu bu tür şeylerle uğraşan kişilere mi devredeceğiz? FBI? Küresel? Gezegenler arası?”

Aracının kapısını sertçe kapatırken Eve’in yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Mümkünse hayır. Araştırma moduna geçmeni istiyorum. İnsan klonlama hakkında bulabileceğin her şeyi bul. Teknik alanlar, yasal alanlar, ekipman, teknikler, tartışmalar, iddialar, geçmiş, söylentiler. Brookhollow’a gittiğimizde neden bahsettiğimizi bilmek isteyeceğiz.”

“Dallas, buldukların düşünüldüğünde, onları orada bulacağız. Bazıları henüz çocuk. Onlar sadece çocuk.”

“Sırası geldiğinde bunun üstesinden geliriz.”

* * *

Whitney, Peabody kadar suskun değildi ve raporu boyunca Eve'i soru yağmuruna tuttu.

“Söz konusu Nobel Ödüllü bir doktor, Teğmen; cenaze töreni bugün öğlen ikide yapılacak ve dünyanın her yanından devlet büyükleri katılacak. Şanı ve başarıları babasının gibi yükselişte olan oğlu da aynı şekilde haftaya onurlandırılacak. Her iki tören de New York'ta; güvenlik, basın, kahrolası trafik detayları şimdiden bir kâbusa dönüştü. Eğer bu mesele hakkında en ufak bir şey sızarsa uluslararası karmaşa ortamını kâbusa çevirir.”

“Sızmayacak.”

“Bundan emin olsan iyi olur ve elindeki kanıtlardan da emin ol.”

“Sadece Brookhollow Akademisi'nde elli altı eşleşme var, efendim. Hepsi değilse bile birçoğunun Icové Sr.'ın dairesinde bulundurduğu şifreli dosyalarla örtüştüğünü düşünüyorum – tabiri caizse, mevcutları. Bir genetik bilimciyle çalışıyordu ve bir ara genetik manipülasyonunun ateşli bir savunucusuydu.”

“Genetik manipülasyon hassas bir alandır. İnsan klonlama karanlık ve nemli bir orman gibidir. Sonuçları–”

“Şef, sonuçlarının arasında zaten iki cinayet var.”

“Sonuçlarının yankısı iki cinayetin çok ötesinde olacak. Siyasi, ahlaki, dini, tıbbi. İddiaların doğuya, çoğu reşit olmayan mevcut klonlar var. Bazılarına göre canavar, bazılarına göre kurban olacaklar.” Whitney gözlerini ovuşturdu. “Bu konuda uzman bir hukukçunun görüşüne ihtiyacımız var. Küresel'den İç İşlerine kadar her teşkilat bu meselenin üzerine atlayacak.”

“Onları yeni bulgular hakkında bilgilendirirseniz, dosyayı elimizden alırlar. Soruşturmayı kapatırlar.”

“Bunu yaparlar. İtiraz nedenin ne?”

“Onlar benim cinayet dosyalarım, Şef.”

Whitney bir süre sessiz kalıp Eve'in yüzüne baktı. "İtirazın ne, Teğmen?"

"Bunun ötesinde ama ana sebebim bu, efendim. Buna... son verilmeli. Herhangi bir hükümet teşkilatı bu pastaya parmağını uzattığında, meyveyi almak isteyecekler. Daha fazla gizli araştırma, daha fazla deney yapılacaktır. Her şeyi halının altına süpürüp bulduğumuz her şeyi mercek altına alacaklar. Bunu Mavi Kod olarak adlandıracaklar, basını ve bilgi almayı engelleyecekler. Icovelar saygıyla anılacak ve çevirdikleri gizli işler asla gün yüzüne çıkmayacak. Yaratılan... denekler," dedi, başka bir kelime bulamadığı için, "toplanıp incelenecekler, gözden geçirilecekler, bir yere kapatılıp sorgulanacaklar. Onlar üretildiler, efendim ama bizler gibi etten ve kemikten insanlar. Onlara bizim gibi muamele göstermeyecekler. Belki bunu durdurmanın, buna engel olmanın bir yolu yok ama bu işin peşinden gitmek istiyorum. Gidecek bir yerim kalmayana dek."

Whitney ellerini masasına koydu. "Tibble'ı bu konuya dahil etmeliyim."

Eve olumlu anlamda başını salladı. "Elbette, efendim." Emniyet müdürünün haberi olmadan bazı yasal kanallardan kaçınmaları zor olurdu. "Bence Savcı Yardımcısı Reo hukuki konularda yardımcı olabilir. Zamanı gelmeden önce kapağı kaldırmayacak kadar akıllı ve hırslı. Şimdilik soruşturmada tıbbi uzmanlar olarak Dr. Mira ve Dr. Dimatto'dan yararlandım. Okuldaki kayıtlar için arama emrine ihtiyacım olacak ve verilere olay yerinde göz gezdirmek için Fee-ney'e ya da onun seçtiği birine ihtiyacım var."

Whitney olumlu anlamda başını salladı. "Bu soruşturmayı Mavi Kod statüsündeymiş gibi değerlendir. Sadece mutlaka bilmesi gereken kişilerle paylaş, basını tamamen yasakla. Ekibini oluştur." Whitney bilek ünitesine baktı. "Toplantı yirmi dakika içinde."

On Dördüncü Bölüm

Görünüşünü değiştirmişti. Bu konuda iyiydi. Son on iki senedir birçok kişi olmuştu. Aynı zamanda hiç kimse. Referansları kusursuzdu, özenle oluşturulmuş, eksiksiz bir şekilde düzenlenmişlerdi. Öyle olmak zorundaydılar.

Brookhollow Akademisi kırmızı tuğla ve sarmaşıklar-dan oluşuyordu, modern cam kubbeleri ya da çelik kuleleri yoktu, aksine ağırbaşlılığa ve asil geleneklere sahipti. Geniş bir alana yayılıyordu; sağlam ağaçları, güzel çiçekleri ve meyve veren bahçeleri vardı. Tenis kortları ve bir binicilik merkezi vardı, bu iki spor Brookhollow öğrencilerine uygun görülüyordu. Sınıf arkadaşlarından biri henüz on altı yaşında Olimpiyatlarda engel atlama dalında altın madalya kazanmıştı. Üç sene önce atlara kendisi kadar ilgi duyan genç bir İngiliz aristokratla evlenmeye gönderilmişti.

Bir amaç uğruna yaratılıyor ve o amacı yerine getiriyorlardı. Yine de, Deena kızın gitmekten mutlu olduğunu hatırladı. Çoğu memnundu.

Deena onların mutluluğunu kıskanmıyordu, onun gibilerin inşa ettiği hayatları korumak için elinden geleni yapardı.

Fakat her savaşın bedeli vardı ve bazıları korunmasız kalabilirlerdi. Yine de, daha fazlası onlardan esirgenen özgürlüğün tadına nihayet bakacaktı.

Peki ya karşı koyan, başarısız olan ya da sorgulayanlar? Onlara ne olacaktı?

Onlar ve diğerkleri için her türlü riske girmeye hazırđı.

Akademide ikisi kapalı olmak üzere üç yüzme havuzu, üç bilim laboratuvarı, bir holo-odası, iki büyük oditoryum ve Broadway'dekilere taş çıkaran bir tiyatro salonu vardı. Bir dövüş okulu ve üç spor merkezinin yanı sıra iyileşme ve öğretime için tam kadrolu bir klinik vardı. Duvarlarının içinde basın kariyeri için seçilen öğrencilerin eğitildiğı bir basın merkezi ve müzik ve dans için bir stüdyo bulunuyordu.

Canlı ve otomatik eğitmenlerin ders verdiği yirmi sınıf vardı.

Dengeli beslenmeyi destekleyen lezzetli yiyeceklerin sabah yedi, öğlen on iki ve akşam yedide olmak üzere günde üç kez servis edildiğı tek bir yemekhane vardı.

Sabah ortası ve öğleden sonra saat on ve dörtte güneş alan odada atıştırmalıklar mevcuttu.

Küçük ekmeklere bayılırdı. Küçük ekmeklere dair hoş anıları vardı.

Öğrencilerin odaları geniş ve güzel dekore edilmişti. Beş yaşında bütün testleri geçerseniz, o odalara yerleşebilirdiniz. O ilk beş seneye dair anılarınız... düzeltilirdi.

Zamanla, bir labirentte fare olma tecrübesini unutmak –neredeyse– mümkündü.

Öğrencilere üniformalar ve uygun giysiler verilirdi. Kişiliğimize ve özgeçmişimize uygun şekilde tasarlanmış olurlardı.

Bir geçmişiniz, geldiğiniz bir yer olurdu. Bir şeyden geldirdiniz ama bu onların size verdiği şey değildi. Asla onların verdiği bir şey değildi.

Dersler zorluydu. Bir Brookhollow öğrencisinin çok başarılı olması beklenirdi, sonra koleje devam ederdi. Yerleştirilme gününe kadar.

Akıcı bir şekilde dört dil konuşabiliyordu. Bu kullanışlı olmuştu. Karmaşık matematik teoremlerini çözebiliyor,

arkeolojik kalıntıları tanımlayıp tarihlendirebiliyor, kusursuz bir ters çift takla atabiliyor ve iki yüz kişilik bir resmi davet organize edebiliyordu.

Elektronik cihazlar onun için oyuncak gibiydi. Farklı yöntemlerden yararlanarak etkin bir şekilde öldürebiliyordu. Bir erkeği yatakta nasıl memnun edeceğini biliyordu ve sabah onunla gezegenler arası politika hakkında konuşabiliyordu.

Evlilik ya da eşleştirilme için değil, gizli operasyonlar için tasarlanmıştı. Bu açıdan eğitiminin başarılı olduğunu düşünüyordu.

Güzeldi, genetik bir kusuru yoktu. Tahmini ömrü yüz elli seneydi. Medikal teknolojide süregelen gelişmeler sayesinde fazlasıyla uzatılabilirdi.

Yirmi yaşında kaçmıştı ve saklanarak yaşadığı on iki sene içinde yeraltında ilerlemiş ve ona verilen becerilerde ustalaşmıştı. Hayatının bu noktasına kadar yaşadığı şekilde bir asır daha yaşama düşüncesi hiç bitmeyen bir kâbustu.

Her ne kadar etkin olsa da acımasızca öldürmüyordu. Çaresizce ve masumları savunan bir savaşçının şevkiyle öldürüyordu.

Bu ölüm için İtalya'da ona özel dikilen simsiyah bir takım elbise giymişti. Para sorun değildi. Kaçmadan önce yarım milyon çalmıştı. O zamandan beri daha fazlasına erişmişti. Yakalanmaktan kaçınarak çok iyi bir yaşam sürebilirdi. Fakat bir misyonu vardı. Hayatı boyunca tek amacı olmuştu.

Ve onu başarmaya çok yaklaşmıştı.

Takım elbisenin sadeliği onu daha kadınsı gösteriyordu. O sabah yüzünün konturlarını hafifçe değiştirmek için bir saatini harcamıştı. Biraz daha yuvarlak bir çene, daha dolgun bir burnu vardı.

Vücuduna birkaç kilo eklemişti, hepsi de kıvrımlardı.

Ölmekten korkmuyordu ama ele geçirilmek onu dehşete

düşürüyordu. O yüzden kimliğinin saptanması ve yakalanma ihtimaline karşı ihtiyacı olan şeyi bir kapsülde taşıyordu.

Baba dediği adam içeri girmesine izin vermiş, onu dinlemeyi kabul etmiş ve yalnızlık ve pişmanlık iddialarına inanmıştı. Gözlerindeki ölümü görmemişti.

Ama burada, bu hapishanede ne yaptığını bilmiyorlardı. Onu tanırlarsa, oynadığı rol sona ererdi. Yine de, ona bir şey olursa ortaya çıkacak başkaları vardı. Sayıları çok fazlaydı.

Boğazının derinliklerinde korku olsa bile yüzü sakin ve rahattı. Bunu da öğrenmişti. Hiçbir şey belli etmemeyi. Onlara hiçbir şey vermemeyi.

Dikiz aynasında sürücüyle göz göze geldi. Gülümseyip olumlu anlamda başını salladı.

Güvenlik taraması için bahçe kapısında durdular. Kalp atışları hızlandı. Bu bir tuzaksa, bir daha o kapılardan dışarı çıkamayacaktı. Ölü ya da diri.

Ama arabanın geçmesine izin verildi ve bakımlı arazide kıvrılarak ilerledi. Ağaçlar, bahçeler, heykeller.

Beş katlı ana bina, karşısında yükseliyordu. Sarmaşıklarla süslü kırmızı tuğlalı bina. Işıltılı pencereleri ve parlak sütunları göz kamaştırıyordu.

Kızlar, diye düşünürken içinden ağlamak geldi. Genç, taze ve güzel kızlar tek başlarına, ikili ya da daha kalabalık gruplar hâlinde diğer binalara gidiyorlardı. Dersler ya da boş zamanlarını değerlendirmek için.

Testler için. Gelişmek için. Değerlendirmeler için.

Şoförün park etmesini ve arabanın etrafını dolaşıp kapısını açmasını bekledi. Şoför elini uzattı. Onunki soğuk ve kuruydu.

Evelyn Samuels onu karşılamak için büyük kapının önüne çıkarken küçük, nazik bir gülümseme dışında tepki vermedi.

“Bayan Frost, Brookhollow’a hoş geldiniz. Adım Evelyn Samuels, Akademinin başkanıyım.”

“Nihayet tanışabildiğimize çok sevindim.” Kadına elini uzattı. “Bahçeler ve binalar resimlerde olduğundan daha etkileyici.”

“Size her yeri gezdireceğiz ama lütfen çay için içeri gelin.”

“Harika olur.” Kapılardan geçerken midesi altüst oldu. Fakat okula kızını yazdırmayı düşünen müstakbel bir aneden beklenebileceği gibi etrafına göz gezdirdi.

“Tanışabilmemiz için Angel’ı da getireceğinizi umuyordum.”

“Henüz değil. Bildiğiniz gibi, kocam kızımızı bu kadar uzaktaki bir okula göndermek konusunda tereddütlü. Bu kez tek başıma gelmeyi tercih ettim.”

“Angel’ın burada mutlu olmakla kalmayıp üstün eğitim ve topluluk tecrübesinden faydalanacağı konusunda onu ikna edebileceğimizden hiç şüphem yok. Ana salonumuz.” Evelyn işaret etti. “Bitkiler bütün bahçelerimizde olduğu gibi bahçıvanlık programlarımız sayesinde geliştirilip yetiştiriliyor. Gördüğünüz eserler yıllar boyunca öğrenciler tarafından yaratıldı. Bu binada, bu katta idare ofislerimiz, yemekhanemiz, güneş alan oda, altı kütüphanemizden biri, mutfaklar ve aşçılık bilimi alanlarımız var. Benim odam da bu katta. Dilerseniz, size şimdi göstermekten memnuniyet duyarım.”

Deena’nın zihni dışarı çıkmak, koşmak, kaçmak ve saklanmak için haykırıyordu. Başını çevirip gülümsedi. “Mahsuru yoksa, çay içmeyi çok isterim.”

“Elbette. Bir dakika.” Evelyn cep linkini çıkardı. “Abigail, Bayan Frost için odama çay gönderir misin? Hemen.”

Evelyn ona rehberlik ederken sağa sola işaret ederek açıklamalar yapıyordu.

Birçok şey aynı, diye içinden geçirdi Deena. Sert ve etkiliyici, görgülü sesiyle okuluyla gurur duyuyordu. İşini bilir şekilde hareket ediyordu, o her zaman işini bilirdi. Kısa ve yumuşak kesimli saçları donuk tonlarda bir kahverengiydi. Gözleri karanlık ve keskindi. Gözleri hiç değişmemişti. Bayan Samuel'in gözleri.

Eva Samuel'in gözleri.

Deena kelimelerin kulaklarında yankılanmasına izin verdi. Bir mahkûmken bunların hepsini duymuştu. Mavi ve beyaz üniformalarıyla oyuncak bebekler kadar tertipli görünen kızlar gördü, ana salonda olması gerektiği gibi kısık sesle konuşuyorlardı.

Sonra kendisini gördü, incecik ve sevimliydi, doğu kanadının basamaklarından zarıfçe iniyordu. Bir kez titredi – sadece bir kez titremeye izin verilirdi – ve bilerek başını çevirdi.

Çocuğun yanından geçmek zorundaydı, o kadar yakındı ki, teninin kokusunu alabiliyordu. Konuşurken sesini duymak zorunda kaldı: “Günaydın, Bayan Samuels. Günaydın, hanımefendi.”

“Günaydın, Diana. Aşçılık dersin nasıldı?”

“Çok iyi geçti, teşekkür ederim. Sufle pişirdik.”

“Harika. Bayan Frost bizi ziyaret ediyor. Brookhollow'da bize katılmayı düşünen bir kızı var.”

Deena kendisini onun bir parçası olan o koyu kahverengi gözlere bakmaya zorladı. Kendi gözlerinde olduğu gibi, çocuğun gözlerinde de bir kurnazlık mı vardı? O sakın yüzeyin altında fokurdayan, kaynayan bir öfke ve kararlılık mı vardı? Yoksa onu kontrol altına almanın bir yolunu mu bulmuşlardı?

“Kızınızın Brookhollow'a bayılacağına eminim, Bayan Frost. Hepimiz burayı çok seviyoruz.”

Kızım, diye içinden geçirdi Deena. Tanrı aşkına. “Teşekkür ederim, Diana.”

Yavaş ve hoş bir gülümsemenin ardından tekrar göz göze geldiler ve çocuk veda edip uzaklaştı.

Deena’nın kalbi gümbürdemeye başladı. Birbirlerini tanıyorlardı. Nasıl tanımasınlar? Kendi gözlerinizin içine bakıp bunu nasıl görmezsiniz?

Evelyn onu yönlendirirken, Deena omzunun üzerinden baktı. Çocuk da ona baktı. Bir kez daha göz göze geldiler ve kız bu kez çekinmeden vahşice gülümsedi.

Buradan kurtulacağız, diye içinden geçirdi Deena. Bizi burada tutamayacaklar.

“Diana bizim hazinelerimizden biri,” dedi Evelyn. “Zeki ve araştırmacı. Ayrıca oldukça atletik. Bütün öğrencilerimize en iyi eğitimi vermeye odaklanırken, güçlü yönlerini ve ilgi alanlarını ön plana çıkarmak için kapsamlı testler ve değerlendirmeler yapıyoruz.”

Duyguları içinde fırtınalar koparırken tek düşünebildiği *Diana*’ydı. Ama doğru şeyleri söyledi, doğru hamleleri yaptı ve Samuels’in odasına geçirildi.

Öğrenciler sadece çok iyilerse ya da ciddi bir suç işlediklerinde bu sığınağa girebiliyorlardı. Deena bu kapıdan içeri hiç girmemişti.

Dikkat çekmemeye özen göstermişti.

Fakat ne beklemesi gerektiğini biliyordu, odanın eksiksiz bir planı ve tarifi ona verilmişti. O yüzden şimdi onlara ve yapması gereken şeye odaklanıp çocuğa dair bütün düşüncelerini aklının bir köşesine itti.

Süit okulun renkleri mavi ve beyazla döşenmişti. Beyaz duvarlar, mavi kumaşlar. Beyaz zemin, mavi kilimler. Batıda iki pencere ve güneyde bir tane çift pencere bulunuyordu.

Ses geçirmezdi, kameralar yoktu.

Elbette pencerelerde ve kapıda güvenlik vardı. Ve Samuels iletişim cihazı barındıran bir bilek ünitesi takıyordu. Biri okul, diğeri özel olmak üzere iki link vardı.

Bir duvar ekranı ve ekranın arkasında bütün öğrencilerin dosyalarının olduğu bir kasa vardı.

Beyaz bir masada çay servisi yapılmıştı. Mavi tabaklarda beyaz kurabiyeler vardı.

Deena ona gösterilen sandalyeye oturup Samuels'in çayı koymasını bekledi.

“Neden bana Angel'dan biraz daha bahsetmiyorsunuz?”

Deena bütün çabalarına rağmen Diana'yı düşünüyordu. “O benim kalbim.”

Evelyn gülümsedi. “Elbette. Sanatsal beceriler gösterdiğinizden bahsetmiştiniz.”

“Evet, resim yapmaktan hoşlanıyor. Ona büyük zevk veriyor. Her şeyden çok mutlu olmasını istiyorum.”

“Doğal olarak. Pekâlâ—”

“Ne ilginç bir kolye.” Şimdi, diye içinden geçirdi, tiksinden önce bunu hemen yap. “Bakabilir miyim?”

Evelyn kolyesine bakarken, Deena sandalyesinden kalkıp taşı inceler gibi öne doğru eğildi. Neşter elindeydi.

Ve sonra Evelyn'in kalbine saplandı.

“Beni tanımadın. Evelyn,” dedi, Samuels şaşkınlıkla ona bakarken. Bembeyaz bluzuna kan damlıyordu. “Düşündüğümüz gibi, sadece görmeyi umduğun şeyi gördün. Bu iğrençliği devam ettirdin. Gerçi bunun için yaratıldığından dolayı belki de suçlanmamalısın. Üzgünüm,” dedi Deena Evelyn'in ölmesini izlerken. “Ama sona ermesi gerekiyordu.”

Deena ayağa kalkıp hemen ellerine yalıtıcı sürdü ve ekrana doğru ilerledi. Kontrolü söylenen yerde bulup açtı ve sonra kasayı açmak için çantasına attığı şifre çözücüyü kullandı.

Bütün diskleri aldı. Kayda değer miktarda nakit para bulmasına şaşırmadı, sinirlenmedi de. Elektronik fonu tercih etse de, banknot her zaman işine yarardı.

Kasayı kilitleyip ekranı tekrar yerine taktı ve güvenceye aldı.

Arkasına bile bakmadan odadan çıkıp mahremiyet ayarını etkinleştirdi.

Nabızı hızla atsa da, acele etmeden binadan çıkıp arabanın ve şoförün beklediği yere gitti.

Araba kapılara doğru ilerlerken derin derin nefes aldı, sadece nefes aldı.

“Çok çabuk döndün,” dedi şoför kısık bir sesle.

“Çabuk olmak iyidir. Beni tanımadı. Ama... Diana’yı gördüm ve o tanıdı. Anladı.”

“Bu kısmı ben yapmalıyım.”

“Hayır. Kameralar var. Olay yerinde olmadığını iddia eden bir tanık olsa bile, kameraları atlatamazsın. Ben yokum. Desiree Frost çoktan gitti. Ama Avril Icové hâlâ hayatta.” Koltuğunda öne doğru eğilip Avril’in omzunu sıktı. “Onun hâlâ yapması gereken işleri var.”

* * *

Roarke, isminin gücü ve ardındaki milyarlar sayesinde sabah saat onda Icové Merkezi’nin yönetim kurulu başkan vekiliyle bir görüşme ayarladı.

“Gayriresmi ve başlangıç niteliğinde olacak,” dedi Louise’e berbat trafikte yol alırken. “Ama bizi içeri sokacak.”

“Dallas haklıysa, bu işin sonuçları sarsıcı olur. Mesele sadece gizlice geliştirilen teknoloji, Icové’un, tesisin ve bu projeye dahil olmuş herkesin itibarının patlaması değil; Tanrı aşkına, Roarke, klonlarla uğraşırken etik, yasal ve ahlaki bir çıkmazla karşı karşıya kalınacak. Tıbbi, kanuni,

siyasi ve dini savaşlar kaçınılmaz. Üstü kapatılamadığı sürece bunlar olacak.”

Roarke ona doğru dönüp tek kaşını kaldırdı. “Sen bunu mu seçerdin?”

“Bilmiyorum. İtiraf etmeliyim ki, kararsızım. Bir doktor olarak, bilimsel yanı beni büyölüyor. Kötü bilim bile çekici.”

“Genelde daha çekici.”

“Evet, genelde öyle. Yapay eşleştirme tartışması arada sırada ortaya çıkar, temel açıdan buna karşı olsam da güçlü bir konu. Sonuçta, çok güçlü. Ve fazlasıyla endişe verici. Laboratuvarda insan üretmek, kişilik özellikleri seçip bir kısmını elemek. Parametrelerin ne olduğuna kim karar veriyor? Peki deneysel her prosedürde olduğu gibi başarısız olanlara ne oluyor? Dallas tahminlerinde haklıysa, Icove gibi itibarlı bir adamı o klonları ürün gibi kullanmaya itecek kadar baştan çıkaran neydi?”

“Bu olay duyulursa ya da duyulduğunda,” diye ekledi Roarke, “insanlar hem dehşete kapılacak hem de büyülenecekler. Komşum onlardan biri mi? Eğer öyleyse ve canımı sıkıyorsa, onu ortadan kaldırmaya hakkım yok mu? Hükümetler bu teknoloji için yarışacaklar. Peki bu işten sorumlu kişiler tarihten lekesiz bir şekilde mi geçmeliler? Bir bedel, bir denge olmalı. Adalet. Eve böyle düşünecektir.”

“Her şey sırasıyla sanırım. Gelmek üzereyiz.”

“Neyi araman gerektiğini biliyor musun?”

Louise omuzlarını hareket ettirdi. “Sanırım onu görürsem, anlarız.”

“Bunu ister miydin?”

Louise ona baktı. “Neyi?”

“Kendini yeniden yaratmayı.”

“Ah Tanrım, hayır. Sen?”

“Asla istemezdim. Kendimizi yeniden icat etme eğilimindeyiz, değil mi? Sürekli evrim geçiriyoruz, en azından öyle olmalıyız. Bu fazlasıyla yeterli. Değişiyoruz, değişmiyoruz. İnsanlar ve şartlar, tecrübeler bizi değiştiriyor. İyi ya da kötü.”

“Özgeçmişim, ailem, yetiştirilme biçimim, ilk çevrem, hepsi –aileme göre– beni belirli bir hayat ve iş için önceden hazırlıyor.” Louise omzunu silkti. “Bunu ben seçmedim ama tercihlerim ve tecrübelerim beni değiştirdi. Dallas’la tanışmak beni tekrar değiştirdi ve bana Duchas’ta çalışma fırsatı verdi. İkinizle tanışmak Charles’ı karşıma çıkardı ve ilişkimiz beni değiştirdi. Beni açtı. DNA’mız ne olursa olsun, yaşamak ve var olmak bizi şekillendiriyor. Kulağa çok klişe gelse de tam anlamıyla yaşamak ve insan olabilmek için sevmeliyiz.”

“Beni ve Eve’i bir araya getiren şey ölümdü. Ve kulağa klişe gelse de, bazen ilk kez o zaman nefes aldığımı düşünüyorum.”

“Bence bu kulağa muhteşem geliyor.”

Roarke hafifçe güldü. “Artık her ne kadar karmaşık olsa da bir hayatımız var. Bir yandan katillerin ve çılgın bilim insanlarının peşine düşüyoruz, diğer yandan Şükran Günü yemeğini planlıyoruz.”

“Charles ve ben davet edildiğimize çok memnunuz. İkimiz de orada olmak için sabırsızlanıyoruz.”

“İlk kez böylesine... ailevi bir şey yapıyoruz. İrlandalı akrabalarımınla tanışacaksınız.”

“Heyecanla bekliyorum.”

“Annemin bir ikizi vardı,” dedi Roarke, kendi hâlinde.

“Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum. Tek yumurta ikizi mi, çift yumurta mı?”

“Anlaşılan tek yumurta ikizi. Bütün bu meseleler insanı meraklandırıyor. Teyzem fiziksel özellikleri dışında annemle ne kadar özellik paylaşıyor?”

“Aile ilişkileri de diğer ilişkiler gibi. Anlamak zaman alır. İşte geldik.”

Louise aynasını çıkarıp yüzünü kontrol etti ve araba kaldırımın kenarında dururken saçını kabarttı.

Üç takım elbiseli tarafından karşılandılar, güvenlikten geçtikten sonra özel bir asansöre alındılar. Roarke otuzlu yaşlarındaki keskin bakışlı, jilet gibi takım elbiseli kumral kadının sorumlu olduğunu tahmin etti.

Kadın kontrolü ele alınca Roarke izleniminde haklı olduğunu anladı.

“Wilfred B. Icove Merkezi’ne ilgi göstermenize çok memnun olduk,” diye söze başladı. “Bildığınız gibi, son günlerde iki trajedi yaşadık. Dr. Icove’un cenaze töreni bugün buradaki şapelde yapılacak. İdari ve araştırma-geliştirme tesislerimiz cenaze töreni sebebiyle bugün öğleden itibaren kapalı olacak.”

“Anlıyorum. Bu kadar kısa süre içinde ve böylesine zor bir zamanda bize vakit ayırdığınız için teşekkür ederim.”

“Ziyaretiniz boyunca sorularınıza yanıt vermek ya da yanıt bulmak için müsait olacağım,” diye ekledi kadın ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle. “Herhangi bir şekilde yardımcı olabilmeyi umuyorum.”

Roarke’un aklından yerinde kim olsa düşüneceği şey geçti: Kadın da onlardan biri miydi? “Buradaki göreviniz ne, Bayan Poole?”

“Baş işletme görevlisiyim.”

“Böyle bir görev için gençsiniz,” dedi Roarke.

“Haklısınız.” Kadının gülümsemesi hiç solmadı. “Merkeze kolejden mezun olur olmaz geldim.”

“Üniversiteyi nerede okudunuz?”

“Brookhollow Koleji’ne gittim, hızlandırılmış bir kurs aldım.” Kapılar açılınca kadın işaret etti. “Lütfen, önden buyurun. Sizi direkt Bayan Icove’un yanına götüreceğim.”

“Bayan Icovu mu?”

“Evet.” Poole tekrar işaret edip resepsiyon alanında önden ilerleyerek cam kapılardan geçti. “Dr. Icovu yönetim kurulu başkanıydı, babasının ölümüyle bu görev Dr. Will Icovu’a geçti. Ve şimdi... Yerine geçecek kalıcı biri bulunana kadar Bayan Icovu yönetim kurulu başkan vekili görevini üstleniyor. Trajediye rağmen, Merkez etkin bir şekilde yönetilip hastalarına ve müşterilerine hizmet etmeye devam ediyor. Onların bakımı ve memnuniyeti en büyük önceliğimiz.”

Icovu’un ofisinin kapıları açıldı. Poole içeri girdi. “Bayan Icovu?”

Yüzü New York’a ve kasvetli gökyüzüne bakan pencereye dönük olduğu için sırtı odaya dönüktü. Avril arkasına döndü. Sarı saçları yüzünden geriye kayarken boynuna kıvrıldı. Karalara bürünmüştü ve lavanta rengi gözleri yorgun ve üzgündü.

“Ah evet, Carla.” Avril gülümsemeye çalışarak öne çıkıp önce Roarke’a, sonra Louise’e elini uzattı. “İkinizle de tanıştığımıza sevindim.”

“Başınız sağolsun, Bayan Icovu.”

“Teşekkür ederim.”

“Babam kayınpederinizi tanırdı,” dedi Louise. “Ben de tıp fakültesindeyken verdiği bir dizi konferansa katıldım. Çok özlenecek.”

“Evet, özlenecek. Carla, biraz yalnız kalabilir miyiz, lütfen?”

Poole’nin yüzünde bir an için şaşkınlık belirdi ama çok geçmeden gizledi. “Elbette. Bana ihtiyacınız olursa dışarıdayım.”

Carla dışarı çıkıp kapıları kapattı.

“Oturalım mı? Kayınpederimin ofisi. Göz korkutucu buluyorum. Kahve alır mısınız? Ya da başka bir şey?”

“Hayır, zahmet etmeyin.”

Oturma alanına yerleştiler ve Avril ellerini kucağında birleştirdi. “Ben bir iş kadını değilim, bu alanda kendimi ispatlamak için bir arzum yok. Hem de hiç. Buradaki görevim sembolik bir liderlik. Icove ismini sürdürmek.”

Avril ellerine bakarken Roarke başparmağını alyansının üzerinde gezdirdiğini gördü.

“Ama Unilab ve Merkez’le ilgilendiğinizi belirtince, sizinle bizzat görüşmemin önemli olacağını düşündüm. Dürüst olmak zorundayım.”

“Lütfen.”

“Carla –Bayan Poole– Unilab’in çoğunluk hissesini satın almak niyetinde olduğunuza inanıyor. Yani bu ziyaret bu amaçla yapılan bir keşif gezisi. Değil mi?”

“Buna karşı mısınız?”

“şu anda Merkez’i, olanaklarını ve hizmetlerini değerlendirmemiz ve yeniden düzenlememizin önemli olduğunu düşünüyorum. Ailenin reisi olarak bu sürece mümkün olduğunca dahil olmak istiyorum. İleride, muhtemelen yakın gelecekte, sizin itibarınız ve becerileriniz, içgüdünüze sahip birinin buradaki işin başında olabileceğini düşünüyorum. Bu değerlendirme ve yeniden inşa etme için zamana ihtiyacım var. Merkez’in bir kompleks, çok yönlü bir tesis olduğunu herhalde benden daha iyi anlıyor olmalısınız. Hem kocam hem de babası her açıdan ilgiliydiler. Yeniden yapılandırmak zahmetli bir iş olacak.”

Samimi, diye içinden geçirdi Roarke. Üstelik mantıklı ve bu görüşmeye iyi hazırlanmış. “Unilab ya da Merkez’in idaresinde kalıcı, aktif bir rol üstlenmeyi istemiyor musunuz?”

Avril gülümsedi. Ölçülü ve kibardı. “Böyle bir arzum yok. Ama görevimi yapabilmek için zaman ve sonra onu emin ellere teslim etme şansı istiyorum.” Avril ayağa kalktı.

“Sizi Carla’yla baş başa bırakacağım. O sizi benden daha iyi gezdirebilir ve sorularınıza daha akıllıca yanıtlar verebilir.”

“Çok yetkin görünüyor. Brookhollow Koleji’ne gittiğinden bahsetti. Bu görüşmeden önce bazı araştırmalar yaptığımı anladığınızı sanıyorum. Siz de Brookhollow’dan mezun oldunuz, değil mi?”

“Evet.” Avril’in bakışları sabit ve ölçülüydü. “Benden daha genç olmasına rağmen, Carla aslında daha önce mezun oldu. Hızlandırılmış kurstaydı.”

Polis Merkezi’nde, Eve bir konferans odasında görüşmeyi idare etti. Katılımcılar arasında Emniyet Müdürü, Emniyet Şefi, Savcı Yardımcısı Reo, Mira, New York Polis ve Güvenlik Teşkilatı’nın Baş Hukuk Müşaviri Adam Quincy’nin yanı sıra ortağı, Feeney ve McNab vardı.

Eve’in neyse ki nadiren karşısına çıkan Quincy şeytanın avukatını oynuyordu.

“Ciddi ciddi Icoverların, Icover Merkezi’nin, Unilab’in, Brookhollow Akademisi ve Koleji’nin ve o iki övülen doktorun ilişkili olduğu diğer tesislerin hepsinin ya da bir kısmının insan klonlama, fizyolojik gen farklılaştırma ve kadın ticareti yapmak dahil yasadışı tıbbi uygulamalara karıştığını iddia ediyorsun.”

“Benim için özetlemene minnettarım, Quincy.”

“Teğmen.” Tibble taş gibi katılaşabilen esmer yüzlü, uzun boylu, zayıf bir adamdı. “Baş müşavirin dikkatimizi çektiği gibi, bunlar şaşırtıcı ve ciddi suçlamalar.”

“Evet efendim, öyleler. Düşüncesizce yapmadım. Cınayetlerin soruşturması esnasında Wilfred Icover Sr.’ın genetik manipölasyon ve klonlama alanlarındaki yasakların kaldırılmasını desteklemiş ünlü bir genetik bilimci olan Dr. Jonah D. Wilson’la tanıştığı ve birlikte çalıştığını keşfettik.

Karısının ölümünden sonra, Wilfred Icove meslektaşının görüşünü alenen destekledi. Icove aleni desteğini kesse de, sözlerini hiçbir zaman geri almadı ve bu iki adam birlikte tesisler kurdular—”

“Tıbbi klinikler,” diye araya girdi Quincy. “Laboratuvarlar. Onlara Nobel Ödülü kazandıran saygın Unilab.”

“Şüphesiz,” diye karşılık verdi Eve. “Bu iki adam da Brookhollow’un kuruluşunda rol oynadı. Wilson okulun başkanıydı, ondan sonra yerine karısı ve sonra karısının yeğeni geçti.”

“Bir başka saygın kuruluş.”

“Wilfred Icove’un koruyuculuğunda olan ve daha sonra oğluyla evlenen Avril Icove o okula gidiyordu. Avril’in annesi, Icove Sr.’ın bir arkadaşıydı.”

“Onun koruyucusu olmasıyla arasında mantıklı bir bağ var.”

“Icove Sr.’ı öldürdüğünden şüphelenilen ve görsel olarak Deena Flavia olarak tanımlanan kadın da Brookhollow’da okumuş.”

“Öncelikle, görsel olarak tanımlandı.” Quincy elini kaldırıp parmaklarından birine dokunarak saymaya başladı. “İkincisi—”

“Biraz bekler misin?”

“Quincy,” dedi Tibble kısık bir sesle, “iddiaları çürütmeyi sonraya bırak. Devam et, Teğmen. Her şeyi anlat.”

Bir yerlerde biri bir resmin bin kelimeye değer olduğunu iddia etmişti. Eve Quincy’nin birkaç milyar kelimesi olduğunu düşündü. Ama elinde fazlasıyla fotoğraf vardı. “Peabody, ilk resimler, lütfen.”

“Emredersiniz, efendim.” Peabody daha önce kararlaştırdıkları şekilde resimleri yansıttı.

“Bu kendisini Dolores Nocho-Alvarez olarak tanıtan kadının Icove Sr.’ın ofisinden ölüm saati olarak belirlenen

saatten saniyeler sonra çıkarken çekilen güvenlik kamerası görüntüleri. Ekranın öteki tarafında Deena Flavia'nın kimlik fotoğrafı var, on üç sene önce çekilmiş, ortadan kaybolmadan kısa bir süre önce. Herhangi bir yetkiliye raporlanmayan bir kayboluş.”

“Bana aynı görünüyor,” dedi Reo ve tek kaşını kaldırarak Quincy'ye baktı. “Elbette resimleri kopyalamanın ya da kişinin geçici ya da kalıcı olarak görünüşünü değiştirmesinin birçok yolu var. Ama neden? Eğer Dolores'in Deena'nın kimlik resmine erişimi varsa, işbirliğini ya da ölümünü bildiği ya da tahmin ettiği iddia edilebilir.”

“Feeney?” dedi Eve.

“Dolores Nocho-Alveres için listelenen bilgiler sahte. Tamamen sahte. İsmi, doğum tarihi, doğum yeri, anne babası, ikamet adresi. Buna kılıf diyoruz, sadece içinde hiçbir şey olmayan hızlı ve geçici bir paravan.”

“Bir sonraki görüntü, Peabody,” dedi Eve Quincy araya girmeden. “Bu bir öğrenci kimlik fotoğrafı, Brookhollow'da on iki yaşındayken çekilmiş.”

“Deena Flavia olarak bilinen kadının Akademi'ye gittiğini kabul ettik,” diye söze başladı Quincy.

“Evet, kabul ettik. Ama bu Deena Flavia değil. Bu Diana Rodriguez, şu anda on iki yaşında ve Brookhollow Akademisi'nin bir öğrencisi, bilgisayarın görüntü eşleştirme ve yaşlandırma programı sayesinde Deena Flavia'yla örtüştü.”

“Onun kızı olabilir,” diye mırıldandı Quincy.

“Bilgisayar aynı kişi olduklarını düşünüyor. Ama eğer bu onun kızıysa, yine de reşit olmayan bir kız çocuğunun sahte bir kimliği ve kaydı olduğu anlamına geliyor. Ayrıca reşit olmayan birinin saygın bir okulda nasıl hamile kalıp kayıt dışı çocuk doğurduğu sorusu yanıtsız kalıyor. Evlat edinilme ya da vesayete dair bir kayıt yok. Brookhollow'un eski öğrencileri ve mevcut reşit olmayan öğrencileri arasın-

da bunun gibi elli beş eşleşme daha var. Elli altı öğrencinin kendi fiziksel görünümlerini kusursuzca aktardığı elli altı kız öğrenci doğurmuş olma ihtimali ne olabilir?”

Eve bir süre bekledi ama sessizlikle karşılaştı. “Yüz on ikisi de aynı kuruluştaki eğitim gördü ya da görüyor; çocukların hiçbirinin verileri evlat edinme, vesayet ya da kendi biyolojik anne babaları da dahil koruyucu aileye işaret etmiyor.”

“Bu konuda bahse girmezdim,” diye mırıldandı Tibble. “Önemli bir başarı elde etmişsin, Teğmen. Bunun kışlarımızı kavurmasına engel olmanın bir yolunu bulmalıyız. Quincy.”

Quincy burnunu ovuşturuyordu. “Hepsini görmeliyiz.” Eve tek kelime edemedi elini havaya kaldırdı. “Her türlü riski alıp sonuna kadar gideceksek her birini doğrulamalıyız.”

“Pekâlâ.” Eve vaktinin azaldığını hissetti. “Sonraki görüntüler, Peabody.”

On Beşinci Bölüm

Icove Merkezi'nde, Roarke işinin ehli Carla Poole'nin gösterişli görüntüleme ve simülasyon laboratuvarlarında, modern muayene ve işlem alanlarında onlara rehberlik etmesine izin verdi.

Kameralar dikkatinden kaçmadı, özellikle de belirgin şekilde yerleştirilenler. Her çıkışta güvenlik vardı. Gerektiğinde yorum yaptı, sorular sordu ama Louise'in önderlik etmesine müsaade etti.

“Hasta analiz tesisleriniz muhteşem.” Louise ayağa kalktı; muayene koltuğu, medikal cihazlar ve görüntüleme bilgisayarları, vücut ve yüz tarayıcılarıyla donatılmış geniş odaya göz gezdirdi.

“Bu amaca hizmet eden on iki odamız var, her biri ayrı ayrı kontrol edilebiliyor ve hastanın ya da müşterinin ihtiyaçları ya da taleplerine göre ayarlanabiliyor. Muayene ya da konsültasyon boyunca kişinin hayati bulguları, beyin dalgaları ve benzeri özellikleri gözlemleniyor, analiz ediliyor ve belgeleniyor.”

“Peki sanal gerçeklik seçenekleri?”

“Bildiğiniz gibi, Doktor, ne kadar küçük olursa olsun her prosedür hasta ya da müşteride strese yol açar. Bir dizi sanal gerçeklik programı sunmanın muayene esnasında müşterilerin rahatlamasına yardımcı olduğunu biliyoruz. Ayrıca, müşterinin tedavi sonrası nasıl görüneceği ve hissedeceğini görmesine izin veren bir programı kişiselleştirebiliyoruz.”

“Aynı zamanda bitişik hastane ve acil durum tesisleriyle ilişkilisiniz.”

“Evet. Yaralanma durumunda, rekonstrüksiyon gerekli olsun ya da olmasın, hasta stabilizasyonu sağlandıktan sonra acil durum alanımıza getirilebilir. Her hastaya hastanın ihtiyaçlarının analizine göre seçilmiş eksiksiz bir tıbbi ve teknik ekip atanıyor. Aynı şey müşteriler için de sağlanıyor.”

“Ama bir hasta ya da müşteri kendi doktorunu seçebilir.”

“Elbette,” dedi Poole rahatlıkla. “Kişi tavsiyemize rağmen farklı bir doktor seçerse tercihinə saygı duyarız.”

“Gözlem ayrıcalıkları var mı?”

“Gizlilik ilkemiz sebebiyle sınırlı. Ama kişinin izniyle eğitim amaçlı gözlemlere izin veriyoruz.”

“Ama prosedürler kaydediliyor.”

“Kanunun gerektirdiği şekilde,” dedi Poole kısık bir sesle. “Sonra o kayıtlar mühürleniyor ve sadece hastanın talebi ya da dava sebebiyle açılıyor. Ameliyathanelerimizden birini görmek isteyeceğinizi düşünüyorum.”

“İsterim,” diye katıldı Louise. “Fakat araştırma alanlarınızla çok ilgileniyorum. İcoveların ve bu Merkez’in başardığı şey dillere destan. Laboratuvarları görmek harika olur.”

“Elbette.” Carla hiç tereddüt etmedi. “Araştırmanın hassasiyeti, bulaşmanın önüne geçmek ve güvenlik gibi sebeplerle bazı alanlara erişim yasak. Fakat ilginç bulacağınızı düşündüğüm katlar var.”

Louise gerçekten de ilginç buldu; alan, personel sayısı ve ekipmanlar baş döndürücüydü. Onlara gösterilen laboratuvar altı kişinin ekranların başında, kendi kanallarına dönük çalıştığı bir merkezden tek tek saçılan ışık demetleriyle güneş ışığını andırır şekilde tasarlanmıştı. Her ışık demetini yüksek duvarlar çerçeveliyordu; tezgâhlar, çalışma yerleri ve ekranlar. Her sektördeki duvarlar renklerle kodlanmıştı ve içindeki teknisyenler aynı tonda laboratuvar önlükleri giyiyorlardı.

Işık demetleri arasında erişim olmaması Roarke'un dikkatinden kaçmadı.

Carla onları mavi ışığın geniş ucundaki kapıdan içeri geçirdi, erişim için güvenlik kartını ve avuç izini kullandı.

“Buradaki her sektörün kendi araştırma alanı ve ekibi var. Yapılan bütün işleri açıklayamam ama bunun için izin aldık. Gördüğünüz gibi, birkaç tıbbi droid tedavi ya da analizden geçiyor. Buradaki droidler sadece her sektörün şefinin önderlik ettiği merkeze veri sağlamak için değil, aynı zamanda insan hastaların yanıtı ve tepkisine içten erişecek şekilde programlandılar. Genellikle *derma* olarak bilinen yöntemin teknolojisi bu süreç sayesinde geliştirildi. Bildiğiniz gibi, Dr. Dimatto, yanık hastaları üzerinde kullanımı devrim niteliğinde.”

Roarke onlara kulaklarını tıkayıp bütün dikkatini çevresine verdi. Onun da laboratuvarları vardı ve gerçekleştirilen bazı simülasyon ve testleri tanıyordu. Ancak şimdilik yapı, plan ve güvenlikle daha çok ilgileniyordu.

Ayrıca, mavi ışık demetinin teknisyen şefini Brookhollow Koleji'nin mezunlar listesinden tanımıştı.

“Elli altı kusursuz eşleşme,” diye bitirdi Eve. “Bu kayda değer kanıtın yanı sıra, Brookhollow'un mezunlarının yüzde otuz sekizi Icove tesislerinden birinde bir şekilde çalışıyor. Yüzde elli üçü evli ya da sevgilisiyle yaşıyor ve kolejden mezun oldukları yıldan beri böyle.”

“Evlilik ya da birlikte yaşama için oldukça yüksek bir oran,” dedi Reo.

“Ulusal ortalamanın çok üzerinde,” diye ona katıldı Eve, “ve olasılık skalasının dışında. Kalan yüzde dokuzluk kesim Deena Flavia gibi ortadan kaybolmuş.”

“Hiçbir veri yok mu?” diye sordu Whitney.

“Yok. Yüzbaşı Feeney ve Dedektif McNab görüntüleme sisteminde eşleştirme araştırması yapacaklar. Resmi kayıtlarda herhangi bir akrabaya ulaşılmasa da, hem Avril Icové hem de Eva Samuels ‘Hannson’ soyadını taşıyordu. Bütün olasılıklar göz önünde bulundurulduğunda bu soruşturma ekibinin vardığı sonuç, Icové’un öldürüldüğü gece katilin içeriden aldığı yardım sayesinde eve girdiğine ve Icové’un katilini bir ölçüde tanıdığı yönünde.”

“Deena Flavia’yı tanıyordu.” Reo olumlu anlamda başını salladı. “Bu mantıklı.”

“Hayır, sanmıyorum. Wilfred Icové, Jr.’ı Deena Flavia öldürmüş olamaz. Bence onu karısı öldürdü.”

“Ölüm saatinde Avril şehirde değildi,” diye dikkatini çekti Reo. “Görgü tanığı sağlam.”

“Öyle görünüyor. Ama ya ondan daha fazla varsa?”

“Ah.” Reo’nun ağzı açık kaldı. “Kusura bakmayın ama vay canına!”

“Icové’un kendi gelinini klonladığını mı düşünüyorsunuz?” Whitney sandalyesi gıcırdayana kadar arkasına yaslandı. “O kadar ileri gittiyse bile klon bir çocuk olur.”

“Bir bebek klonladıysa olmaz. İlk çalışmaları, asıl ilgi alanı çocuklardı. Savaşlar esnasında tesisler kurdu, özellikle de çocuklar için. O zaman birçok yaralı çocuk vardı. Birçok öksüz çocuk. Avril çocukluğundan beri onun himayesindeydi, bu onu diğerlerinden ayırıyor. Avril’e dair bir şeyi özel ya da olağanüstü buldu. Onu yaratmaya, onu kopyalamaya karşı koyabilir miydi? Dr. Mira.”

“Elimizdeki verilere ve şüphelendiğimiz şeylere bakılırsa, hayır. Avril tam anlamıyla onun çocuğuydu. Wilfred Icové beceriye, bilgiye, egoya ve şefkate sahipti. Avril bunu bilir,” diye devam etti Eve sormadan. “Icové’un ilgisi onun bilmesini gerektirirdi. Avril böyle bir şeyi kabul edecek, hatta kutlayacak şekilde eğitilmiş, şartlandırılmış olabilir.”

“Peki o şartlandırma çökerse?” diye sordu Eve. “Ya artık bu durumu kabul etmiyorsa?”

“Onu bu sırta, o eğitime, o hayata mecbur bırakan şeyi ortadan kaldırmak zorunda hissetmiş olabilir. Icove’un, en çok güvenmesi gereken adamın çocukken ona yaptıklarını kabul edemiyorsa, onu öldürmüş olabilir.”

Quincy elini kaldırdı. “Bu veriler doğruysa, neden okulda Avril’den daha fazlası yok?”

“Bu veriler doğruysa,” diye tekrarladı Mira, Eve verilerin hatalı olmasını umduğunu düşündü, “Avril onun oğluy-la evlendi ve ona torunlar verdi. Oğlu karısının artık yapay yollarla klonlanmamasını istemiş olabilir, belki de ya oğlu ya da her ikisi Avril’in hücrelerini daha sonraki bir işlem için saklamışlardır. Bir tür sigorta. Bir tür ölümsüzlük.”

“Dr. Mira.” Tibble ellerini birleştirip alt dudağına yasladı. “Profesyonel fikrinize göre, Teğmen Dallas’ın teorisinin bir ağırlığı var mı?”

“Veriler, kanıtlar, şartlar, meseleye dahil olan karakterler göz önüne alındığında, ben de teğmenle aynı sonuçlara varıyorum.”

Tibble ayağa kalktı. “Quincy, Teğmen Dallas’a istediği arama emrini çıkart. Teğmen, ekibin ve Savcı Yardımcısı Reo için ulaşım ayarla. Jack, benimle gel. Bu pisliğin yüzümüze patlamasına engel olmak için neler yapabileceğimize bakalım.”

Tibble derin bir nefes verdi. “Federal kuruluşlardan herhangi birini aramayacağım. Şu anda bu bir cinayet soruşturması olarak devam ediyor. Soruşturma esnasında keşfedilen herhangi bir suç faaliyeti, köşeye sıkıştırılana kadar New York Polis ve Güvenlik Teşkilatı’nın yetki alanına giriyor. Eğer aradığını bulursan, Dallas, eğer o okulları kapatıp çocukları koruma altına alman gerekirse, Federallere haber vermek zorundayız.”

“Anlaşıldı, efendim. Teşekkür ederim.”

Eve; Tibble, Whitney ve Quincy odadan çıkana kadar bekledi. “Bize biraz zaman kazandırdı, bundan faydalana-
lım. Peabody, saha kitlerini al. Feeney, portatif elektronik
aletlere; tarayıcılar, anahtarlar, veri analiz cihazları ve kur-
tarıcılarına ihtiyacımız olacak, elinde hangi imkânlar var-
sa. En iyileri olsun. Burada çok vakit kaybettik, o yüzden
kaynağıma haber vereceğim. Yirmi dakika sonra ana heli-
pedde buluşalım.”

“Hemen yola çıkıyorum. Evlat.” Feeney başparmağıyla
McNab’e kapıya doğru işaret etti.

McNab dışarı çıktı, sonra durup geri döndü. “Uygunsuz
olduğunu biliyorum ama bu kesinlikle çok havalı.”

Eve onu azarlayamadan McNab sıvıştı ama bu işi Fee-
ney’e bırakabileceğini düşündü.

“Olay yeri ekibinin bir parçası değilim,” diye söze baş-
ladı Mira. “Danışmanım ve bazı kısıtlamalar olduğunu
biliyorum. Fakat sizinle gelebilirim bana büyük bir iyi-
lik yapmış olursun. Yardımcı olabilirim. Olamazsam da...
bana faydası olur.”

“Bizimle geliyorsun. Yirmi dakika sonra orada ol.”

Eve linkini çıkarıp Roarke’u kişisel linkinden aradı.

“Beni yakaladın,” dedi Roarke. “Icove Merkezi’nden
yeni çıktık.”

“Beni daha sonra bilgilendirebilirsin, New Hampshire’a
gidiyorum. Altı kişilik ve portatif elektronik aletleri taşıya-
bilecek kadar geniş, hızlı bir ulaşım aracına ihtiyacım var.
Ve burada olmalı.”

“Yarım saat içinde size bir jet-kopter gönderirim.”

“Polis Merkezi’ndeki ana helipedde bekliyoruz. Teşek-
kürler.”

Eve ana helipede açılan çatının kapısını iterken heyecanlıydı. Kuleler ve çatıların tepesinde, trafik helikopterleri ya da acil durum hava araçları sürekli uğulduyor ve gürültü yapıyordu. New Hampshire yolculuklarını aksatmamalarını umdu.

Rüzgâr Eve'in saçlarını uçuştururken Peabody'nin yeni saç stilini dalgalandırıyordu. "Klonlama hakkında ne biliyorsan bana anlat."

Peabody bağırarak, "Çok şey buldum," diye karşılık verdi. "Tarihi, tartışmaları, tıbbi teorisi ve prosedürü hakkında düzenlenmiş diskler—"

"Sadece temel bilgilerden bahset. Ne aradığımı bilmek istiyorum."

"Laboratuvar işi, muhtemelen kısırlık merkezlerinde ve taşıyıcı annelik tesislerinde görebileceğin türden şeyler. Hücreler ve yumurtalar için soğutma ve saklama sistemleri. Yaşayabilme gücünü test etmek için tarama ekipmanları. Cinsel yolla hamile kalındığında, çocuk genlerinin yarısını yumurtadan, diğer yarısını spermden alıyor."

"Cinsellik ve üremenin nasıl olduğunu biliyorum."

"Evet, evet. Ama klonlama yoluyla üreme gerçekleştiğinde, bütün genler tek kişiden geliyor. Kişiden alınan hücrenin çekirdeği, çekirdeği önceden çıkarılmış döllenmiş bir yumurtaya yerleştiriliyor."

"Bu tür şeyler *kimin* aklına geliyor?"

"Kaçık bilim insanlarının. Her neyse, sonra yumurtayı yaşatmalılar. Bir embriyoya dönüşebilmesi için kimyasallar ya da elektrikle uyarılabilir ve başarılı olup yaşarsa bir kadının rahmine yerleştirilebilir."

"Biliyor musun, bu iğrenç."

"Tek-hücre kısmı hariç tüp bebekten pek farkı yok. Ama şu var ki, embriyo başarılı bir şekilde gelişirse, orijinal hücre çekirdeğini bağışlayan kişinin kusursuz bir kopyası olarak doğuyor."

“Kadınları nerede tutuyorlar?”

“Efendim?”

“Döllenmiş yumurtayı taşıyan kadınları nerede tutuyorlar? Hepsi öğrenci olamaz. Bir yerden *başlıyor* olmalı. Ve öğrencilerin hepsi klon değil. Kampüste karnı Mavis’inki kadar şişmiş bir grup kadın dolaşıyor olamaz. Onları bir yerde barındırıyor olmalılar, değil mi? Gebelik süresince onları gözlemlemek zorundalar. Doğum sancısı, doğum ve çocuk dışarı çıktıktan sonra koyulması gereken yere ne deniyorsa orası için bir tesisleri olmalı.”

“Yenidoğan kliniği. Ve pediatri. Evet, bir yerleri olmalı.”

“Ayrıca, kimsenin fikrini değiştirmedikten ya da boş-boğazlık etmediğinden emin olmak için bir güvenlik olmalı. ‘Hey, ne oldu biliyor musun? Dün kendimi doğurdum,’ gibi konuşmaları kastediyorum.”

“Bu *iğrenç*.”

“Ayrıca veri düzenleyiciler, hesaplayıcılar, korsanlar. Sistem kontrollerinden geçecek kimlikler oluşturma becerisine sahip teknisyenler. Klonları tesisten çıkarıp hayata dahil etme ağına girmiyorum bile. Peki kahrolası para nerede? Roarke yüklü miktarda bağış yaptıklarını keşfetti. Operasyona giden para nerede?”

Feeney ve McNab kapıdan dışarı çıkarken Eve onlara doğru döndü. İkisi de kocaman birer Elektronik Dedektifler Departmanı saha çantası taşıyordu.

“Aletleri aldık,” dedi Feeney ona. “Olay yerinde beklenmedik bir duruma karşı hazırız. Arama emri çıktı mı?”

“Henüz değil.” Eve kasvetli gökyüzüne baktı. Nahoş bir yolculuk olacaktı.

Feeney cebinden bir paket kaju çıkarıp herkese ikram etti. “Dünyada yeterince insan varken pisliğin tekinin sırf gücü yettiği için biraz daha insan yapmaya kalkması anlaşılır gibi değil.”

Eve kajuyu çiğnerken sırtıttı.

“Üstelik işin eğlencesi kalmıyor.” McNab kaju yerine kare şeklinde bir sakız tercih etti. “En iyi kısmı ortadan kaldırıyor. ‘Ah, Harry, şu hoplayıp duran güzel bebeğimize bak. Sarhoş olup doğum kontrolün canı cehenneme dediğimiz geceyi hatırlıyor musun?’ kısmı yok. Demek istediğim, birkaç sene boyunca bir çocuğun kıcını silecekseniz, en azından ilk başta sevişmelisiniz.”

“Duygu da yok,” diye ekledi Peabody ve ağzına bir kaju attı. “‘Tatlım, gözleri sana, çenesi bana çekmiş,’ gibi sözler olmayacak.”

“Ve tuhaf bir şekilde,” diye ekledi, “sekreterinin burnuna benziyor.”

Feeney kaju kırıntılarını püskürttü.

Mira Reo’yla birlikte kapıdan çıkınca hepsi ciddileşti.

Eve Mira’nın yorgun görüldüğünü düşündü. Keyifsiz ve bitkindi. Onu yanlarına alıp her şeyi kendi gözleriyle görmesine sebep olmaları muhtemelen bir hataydı.

“Patronum, Quincy, patronlarınız şu anda yargıçla görüşüyorlar,” dedi Reo Eve’e. “Biz yoldayken arama emrinin imzalanıp mühürlenileceğini umuyoruz.”

“Güzel.” Eve başıyla doğuya işaret etti. “Umarım bu bizimkidir.” Çaktırmadan Mira’ya yaklaşp kısık bir sesle konuştu. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Zorundayım. Bence buna mecburum. Gerçek her zaman rahatlatıcı değildir ama onunla yaşamak zorundayız. Gerçeğin ne olduğunu bilmeliyim. Senden daha genç olduğum yıllardan beri Wilfred benim için bir tür standarttı. Yeteneği ve başarıları, iyileştirmeye ve hayatları geliştirmeye adanmışlığı. O arkadaşımdı ve bugün cenaze törenine katılmak yerine bunu yapıyorum.” Mira, Eve’in gözlerinin içine baktı. “Ve bununla yaşamak zorundayım.”

“Pekâlâ. Ama olur da geri adım atma ihtiyacı hissedersen, kimse seni yadırgamaz.”

“Senin ve benim gibi insanlar için geri adım atmak gibi bir seçenek yok, değil mi, Eve? Her zaman ileri adım atarız, çünkü bunu yapacağımıza söz verdik.” Eve’in koluna hafifçe vurdu. “Beni merak etme.”

Helikopter bir panter gibi kocaman, siyah ve şıktı. Havayı karıştırırken Eve yağmur kokusu aldı, sonra helipede iniş yaptı. Roarke’un pilotluk yaptığını görünce şaşırmadı. Sinirlenmedi bile.

Eve helikoptere binerken Roarke ona gülümsedi. “Merhaba, Teğmen.”

“Ne yolculuktan ama!” Louise arka tarafa geçmek için yardımcı pilot koltuğunda çoktan emniyet kemerini çözmeye başlamıştı. “Bu olay beni uygunsuz bir şekilde heyecanlandırdı.”

“O hâlde McNab’le otur,” diye emretti Eve. “İkiniz yol boyunca kıkırdayabilirsiniz. Sen ve Louise neden bu işe dahil oldunuz?”

“Çünkü bu benim helikopterim ve,” diye ekledi Roarke, “yolda Icove Merkezi’ne yaptığımız ziyaret hakkında sizi bilgilendirebiliriz.”

“Orada kesinlikle tuhaf bir şey dönüyor,” dedi Louise, Feeney ve McNab ekipmanı yerleştirirken.

“Hmm, şık.” Reo elini koltuğun kolunda gezdirdi ve Eve’in gözlerini kısarak ona baktığını görünce omuzlarını silkerek karşılık verdi. “Eğer o uygunsuz davranabiliyorsa, ben de davranırım. Savcı Yardımcısı Cher Reo,” dedi ve Louise’e elini uzattı.

“Doktor Louise Dimatto.”

“Eve Dallas, EG. Ezip Geçen. Kemerlerinizi takın,” diye emretti Eve. “Hadi gidelim.”

“Bayanlar ve baylar, hava biraz sert, o yüzden sakinleşene kadar yerlerinizden kımıldamayın.” Roarke kontrol

tuşlarına basıp ekranında kalkış izninin belirmesini bekledi. Sonra helikopteri Eve'in midesini altüst edecek şekilde dikey kalkışa geçirip Dokuzuncu Cadde'ye doğru yönlendirdi.

“Kahretsin, kahretsin, kahretsin.” Eve homurdandıktan sonra derin bir nefes alıp kendisini hazırladı. Helikopter ileri atılınca aniden arkasına yapıştı. Ön camda ilk yağmur damlaları belirirken Eve sabah yediği simidi kusmamak için içtenlikle dua etti.

Gökyüzünde sarsılarak ilerlerken McNab'in neşeyle “Yihuuu!” diye bağırdığını duydu. Eve içinde bulunduğu duruma konsantre olmamak için onu boğarak öldürdüğünü hayal etti.

“Peabody, resmileşmeden önce saçının çok güzel olduğunu söylemeliyim.”

“Ah.” Peabody elini yeni, kıvrımlı saç uçlarına götürürken yüzü hafifçe kızardı. “Gerçekten mi?”

“Kesinlikle.” Roarke Eve'in yanında hırladığını duydu. “Yönetim kurulu başkan vekili Avril Icové bizimle kayınpederinin ofisinde buluştu.”

“Ne?” Eve sımsıkı kapattığını fark etmediği gözlerini aniden açtı. “Ne?”

Roarke bunun onu korkusu ve mide bulantısına odaklanmaktan kurtaracağını biliyordu. “Yönetim kurulu Will Icové'un yerine geçecek birine karar verene kadar vekil o ve bizimle baş başa görüşmeyi kabul etti. Bir iş kadını olmadığını ve böyle bir arzusu olmadığını iddia ediyor. Ona inandım. Ayrıca Unilab ya da Merkez'in çoğunluk hissesini satın almakla ilgilenip ilgilenmediğimi sordu ve iki öncüsünü kaybeden tesisin toparlanması için süre istedi.”

“İçten görünüyordu.” Louise emniyet kemeri takılıyken öne doğru eğildi. “Kontrollü üzüntüsü de içtendi. Ayrıca, diplomatik bir şekilde Roarke'un becerisi ve vizyonuna sa-

hip birinin Merkez'e faydalı olacağına inandığından bahsetti.

“Şirketi devraldığını görmeye istekli olduğunu mu düşündün?”

“Öyle düşündüm.” Roarke türbülansa hazırlandı. “Tıp ya da işletme eğitimi yok. Fakat yönetim kurulunun onun kadar yumuşak başlı olacağını sanmıyorum, bu yüzden bizimle özel olarak görüştü. Darbeden önce generalle bir ilişki kurmak, temel atmak için.”

“Ama şirketten ihtiyacı olan şeyi almak, üzerini örtmek ya da onu tamamen yıkmak için zamana ihtiyacı var. Avril ne istiyor olabilir?”

“Bu sorunun yanıtını bilmiyorum ama Brookhollow mezunu baş işletme görevlisi bize gezdirdiği alanlar konusunda çok titizdi.”

“Yüzeysel olarak değerlendirirsek, mahremiyet takıntısına şaşırmamak gerekir,” diye açıkladı Louise. “Ama gizli bir şey arıyorsan, her türlü soruya yol açabilir.”

“Özellikle de muayene ve prosedür alanlarındaki gizli kameralar.”

Eve Roarke'ı süzdü. “Kameralar gizliyse, orada olduklarını nereden biliyorsun?”

Roarke ona küstahlık ve acıma karışımı bir bakış attı. “Çünkü yanımda bir sensör taşıyorum, Teğmen.”

“Onu güvenlikten nasıl geçirdin?”

“Bu küçük cihaz basit bir ajandaya benzediği için geçirilmiş olabilirim. Her hâlükârda, gezdiğimiz her alanda gizli kameralar vardı ve ziyaretimiz esnasında aktiflerdi. Icove Merkezi'nde kayda değer alt-güvenlik ve veri sektörü bulacaksın.”

“Bir de laboratuvar var,” diye araya girdi Louise. “Mimari olarak ilginç, hoş, üstün teknolojiyle döşenmiş. Ancak şaşırtıcı derecede yetersiz.”

“Nasıl?”

Louise kurulumu açıklarken, yağmur ön cama vuruyordu. “Farklı güvenlik seviyeleri var,” diye devam etti. “Belirli araştırma ve test alanları için ayrı katlar ya da kademeler olabilir. Hassas çalışmalarda kısıtlı bir güvenlik iznine ihtiyaç olacağı kesin. Ama bu kurulumun mantıklı bir akışı yoktu.”

“Her ışık demeti için ayrı bir izin gerekiyordu,” diye tekrarladı Eve.

“Kesinlikle. Ve farklı bir şef var, her biri diğer hatlardan tamamen izole.”

“Standart güvenlik kameraları görüş alanındaydı,” diye ekledi Roarke. “Alan taraması için de bir o kadar gizli kamera vardı. En ilginç de, her çalışma istasyonunun kendi merkezine veri göndermesiydi. Sonuçları değil, atılan her adımı, her veri baytını kastediyorum.”

Eve polis laboratuvarını düşündü. Baş teknisyenin her sektöre erişimi vardı, yapılan her testi gözden geçirebilir ya da inceleyebilirdi. Ama orası bir arı kovana gibiydi, labirente benzeyen odalar ve cam duvarlar vardı. Bazı sektörlerin güvenliği çok sıkıyken, birçok alan sadece kendi odalarında değil, diğerlerinin odalarında da vızıldayan aşırı meşgul insanlarla doluydu.

“Her hat kendi işine odaklanıyor. Arkadaşlığı ve iş hakkında sohbet etmeyi kısıtlıyor ya da tamamen ortadan kaldırıyorlar. En üst seviyedekiler hariç erişim herkese yasak. Sakıncalı şeyleri gizli tutmak istiyorsan, hiç de yetersiz değil.”

Eve yağmur damlalarının arasından dışarı bakarken bunu bir süre düşündü. “Orada bir sektörü diğerlerinden izole edecek kadar yer olmalı. Tıpta bebek bekleyenlere özel alana ne deniyor?”

“Obstetriks,” diye yanıtladı Louise.

“Gördüğüm hasta odası şık bir otel süitine benziyordu. Belki de insan kuluçka makinelerini tesiste, genel nüfustan

ayrı şık bir ortamda tutuyorlardır. Peabody, bir liste çıkar. Hangi mezunların tıp diploması aldıklarını bul, obstetrik ve pediatri alanlarında uzmanlaşanları özellikle vurgula.”

“Arama izni geliyor.” Reo’nun kucağında küçük, tombul bir evrak çantası ünitesi vardı. Uğuldamaya başlayınca yüzü aydınlandı. “Her şey hazır.”

“Yine de pratik yapmalılar,” diye mırıldandı Eve. “Pratik mükemmelleştirir. Okul pratikten ibarettir. Orada bir şey dönüyor olmalı.”

“Yakında görürüz umarım.” Roarke kontrol tuşlarına bastı. “İnişe geçiyoruz.”

Eve nemli pus ve yağmur damlalarının arasında okulun ışıldadığını gördü. Kırmızı tuğlalar, kubbeler ve gök-geçitler. Taş duvarlar ve çıplak ağaçlar. Mevsim sebebiyle kapatılan donuk mavi yüzme havuzu, açık yeşil ve beyaz tenis kortları. Bahçeler ve arazinin içinde küçük motosikletler, yürüyüş yapmak, bisiklet sürmek ya da mini-servisler için olduğunu tahmin ettiği patikalar kıvrılıyordu. Atlar vardı ve etrafı çitlerle çevrili üstü açık bir alanda inekler görünce şaşırdı.

“İnekler. Neden inekler var?”

“Hayvan besiciliği olmalı,” dedi Roarke.

Zihninde insanların sığırları beslediğini canlandırınca bir an için dehşete kapıldı.

“Polisler. Polisler gelmiş. Üç birim ve bir de Adli Tabip aracı var. Kahretsın.”

Roarke helipede doğru yol alırken, araçları ve üniformalıları görmeye çalışan Eve eyaletten olmadıklarını anladı. Bölge polis teşkilatındandılar. Kişisel cep bilgisayarını çıkarıp yerel polisi hızla taradı.

“Şerif James Hyer. Elli üç yaşında ve bu kasabada doğup büyümüş. Liseden mezun olur olmaz dört sene orduda görev almış. Rozetini yirmi senedir taşıyor ve son on iki

senedir mevcut görevinde. On sekiz senedir evli ve on beş yaşında bir oğlu var.”

Adam hakkında bir fikir edinmek için kimlik fotoğrafını ve temel verilerini inceledi. Tombul ve al yanaklıydı. Açık havada vakit geçirmekten ya da yerel bira tüketmekten hoşlanıyor olabilirdi. Açık kahverengi saçları asker tıraşlıydı. Gözleri maviydi, kenarlarında bol bol kırışıklık vardı. Yüzünden işlem geçirmemişti, yaşını gösteriyordu ve birkaç kilo fazlası vardı.

Roarke yere iner inmez Eve emniyet kemerini çıkardı. İki üniformalı helipede ulaşmadan Eve helikopterden inip ilerlemeye başladı.

“Burası güvenli bölge,” diye söze başladı polislerden biri. “İzin almanız gerekecek—”

“Teğmen Dallas.” Eve rozetini gösterdi. “New York Polis ve Güvenlik Teşkilatı’ndan. Şerif Hyer’le görüşmeliyim. Olay yerinde mi?”

“Burası New York değil.” İkinci üniformalı cesurca öne çıkınca, Eve liderin o olduğunu düşündü. “Şerif meşgul.”

“Ne tesadüf, ben de meşgulüm. Savcı Yardımcısı Reo?”

“Bu tesisin her noktasına girebileceğimizi belirten bir arama iznimiz var,” diye söze başlayan Reo yazdırdığı kopyayı gösterdi. “New York Eyaleti’nin Manhattan ilçesinde işlenen iki cinayetle ilgili kanıt arıyoruz.”

“Olay yeri emniyete alındı,” diye tekrarladı ikinci üniformalı ve yerinden kıımıldamadı.

“Adın ve rütben,” diye çıkıştı Eve.

“James County Şerif Departmanı’ndan Polis Memuru Gaitor.”

Adam bunu sırtarak söyledi ve Eve gerçekten aptal olma ihtimalini göz önünde bulundurarak paçasını kurtarmasına izin verdi.

“Burada yetkiniz yok.”

“New Hampshire Eyaleti’nin de kabul ettiği bu izin belgesi şartlarını ve gerekliliklerini yerine getirmem için beni yetkilendiriyor. O yüzden on saniye içinde patronunla iletişime geçmen gerekecek Gaitor, aksi takdirde seni yere serip kelepçeleyeceğim ve o aptal, küstah kıcını en yakın hapse atacağım.”

Polisin gözlerindeki ifade ve elinin titremesi Eve’in dikkatinden kaçmadı. “Silahına davranırsan bir hafta boyunca o elini kullanamazsın. Ama zaten ona ihtiyacın olmayacak, çünkü küçük penisini büküp bir krakere dönüştüreceğim için mastürbasyon yapma düşüncesi bile sana tarifsiz acı verecek.”

“Tanrı aşkına, Max, sakın ol.” İlk polis memuru meslektaşının koluna girdi. “Şerifle iletişime geçtim, Teğmen. Birazdan dışarı çıkacak. Yanına gidip onunla görüşebiliriz.”

“Minnettar olurum.”

“İşini yapmasını izlemeye bayılıyorum,” dedi Roarke Feeney’e.

“O pisliğin silahına davranmasını umuyordum. Öylesi daha iyi bir gösteri olurdu.”

“Belki bir dahaki sefere.”

Gaitor önden ilerleyip Eve’in Hyer olduğunu tahmin ettiği adamın yolunu kesti. Hyer onu dinleyip başını iki yana salladı. Sonra şapkasını çıkardı, başını ovuşturduktan sonra polis arabalarından birine işaret etti.

Gaitor kaskatı bir şekilde uzaklaştı. Hyer Eve’e doğru yürüdü.

“O kocaman, siyah araçla gökyüzünden damlayan New Yorkluların burada ne işi var?”

“Yetki alanımda işlenen iki cinayetle ilgili kanıt toplamak için arama iznimiz var. Teğmen Dallas,” diye ekledi elini uzatarak. “New York Polis ve Güvenlik Teşkilatı, Cinayet Bürosu’ndan.”

“Şerif Jim Hyer. Bu biraz aşağılayıcı olmuyor mu? Polis memurumu tartaklayıp hapse atmakla mı tehdit ettin, New York?”

“Aynen öyle yaptım.”

“Hak ettiğine bahse girerim. Burada berbat bir şeyle karşı karşıyayız. Okul başkanı özel dairesinde yarılmış alabalık gibi ölü bulundu.”

“Evelyn Samuels olmalı?”

“Öyle.”

“Peki ölüm sebebi bıçaklanma mı? Tek darbe, kalbe saplanan bir neşter.”

Jim Hyer gözlerini ona dikti. “Yüzde yüz doğru. Bugün sana ödül olarak içi doldurulmuş bir uğurböceği vereceğim. Burada karşılıklı paylaşım yapmaya ne dersin, New York?”

“Benim için sorun değil. Peabody? Bu ortağım Dedektif Peabody. Yanımda Elektronik Dedektifler Departmanı’mızın yüzbaşı, iki doktor, bir savcı yardımcısı ve sivil uzman danışmanımız var. Bölgenizde işlenen cinayet için hizmetinizde olacağız, Şerif ve elimizdeki verilerle örtüşen verileri sizinle paylaşacağız.”

“Bundan daha iyisini isteyemem. Cesedi görmek istiyor olmalısın.”

“İstiyorum. Ekibimin geri kalanına nerede bekleyebileceklerini gösterirseniz, ortağım ve ben olay yerinizi inceleyeceğiz.”

“Freddie, bu güzel turistlerle ilgilen. Kahrolası bir şey,” diye devam etti Hyer, Akademi’nin ana binasına doğru ilerlerken. “Kurbanın eyalet dışından zengin bir kadınla randevusu varmış. Şimdiye kadar aldığımız görgü tanığı ifadeleri ve güvenlik kameraları ikilinin okulda hızlı bir tur attıktan sonra kurbanın odasına çıktıklarını gösteriyor. Öncesinde içecek sipariş edilmiş ve odaya çıktıklarında servis edilmiş. On bir dakika sonra kadın odadan çıkıp kapıyı kapatıyor,

binadan elini kolunu sallayarak çıkıp geldiği arabaya biniyor. Şoför ilerlemeye başlıyor ve gözden kayboluyorlar.”

Hyer parmağını şıklattı. “Kameralardan aracın plakasını, marka ve modelini tespit ettik. Kadının adına kayıtlı. Disklerde yüzü görünüyor. Adı Desiree Frost.”

“Sahte çıkacak,” dedi Eve ona.

“Bu doğru mu?”

Okullar Eve’i her zaman huzursuz ederdi ama Hyer’le birlikte ana salonda ilerledi. Bir mezarlık kadar sessizdi.

“Öğrenciler ve çalışanlar nerede?”

“Herkesi diğer binadaki tiyatroya aldık. Güvendeler.”

Geniş merdiveni çıkıp cinayet işlenen odanın kapı boşluğunda durdular. Eve cesedin hareket ettirilmediğini görünce rahatladı. İçerideki üç kişiden ikisinin üzerinde hâlâ koruyucu olay yeri giysisi vardı ve üçüncü kişi cesedi incelemekle meşguldü.

“Burada yerel Adli Tabip Dr. Richards, adli tıptan Joe ve Billy var.”

Eve Peabody’yle birlikte yalıtıcı sürerken onları başıyla selamladı. “Bunu kaydetmemizin sakıncası var mı?”

“Benim için yok,” dedi Hyer.

“Kayda geç. Hadi başlayalım.”

On Altıncı Bölüm

Eve olay yeri ve cesedi incelemeyi bitirdiğinde geri çekildi. “Elektronik Dedektifler Departmanı elemanlarımın elektronik cihazları incelemelerini istiyorum. Ve sivil danışmanımın da olay yerine göz atmasını istiyorum.”

“Sebebini söyleyecek misin?”

“Aynı yöntemle öldürülen iki erkek kurban var. O kurbanlar bu kuruluşla bağlantılılar.”

“İcovelardan bahsediyorsun.”

Eve iyice sabırsızlandı. “Biliyorsan, neden vaktimi boşa harcıyorsun?”

“Sadece senin açını duymak istedim. New York’taki iki başarılı doktorun cinayetinde başvuru olan yöntemin aynısının uygulandığı bir cesetle karşılaşınca düşünmeden edemedim. Şüphelinin resmini gördüğümü, genç ve güzel bir tip olduğunu hatırlıyorum. Benim de baş şüphelim genç ve güzel bir tip. Aynı genç kadına benzemiyor, o yüzden belki birden fazla olabilirler. Ya da o iki görüntüyü karşılaştırmak için bilgisayardan geçirirsem, eşleşebilirler. Peki, neden iki şehirli doktoru öldürmek isteyen bir kadın ya da kadınlar, bir kız okulunun başkanını öldürmek için buraya kadar onca yol geliyorlar?”

“Katil ya da katillerin bu okula gittiğine inanmak için sebeplerimiz var.”

Hyer içeri baktı. “Ağırlıklı not ortalamasından memnun olmamalı.”

“Okul berbat bir yerdir. Yıllardır şerifsin. Buraya kaç kez çağrıldın?”

Hyer’in dudakları inceydi ama yavaşça yukarı kıvrılırken oldukça çekiciydi. “Bu ilk ziyaretim. İzinliyken birçok kez geldim. Tiyatro yılda üç dört kez oyun sergiler. Halka açıktır. Karım o tür şeylerden hoşlanır. Ayrıca her ilkbaharda bahçe turu düzenlenir. Karım genelde beni zorla götürür.”

“Bunca zamandır evini özleyip duvarın üzerinden atlayan bir çocuk hakkında ihbar almamanız sana tuhaf gelmiyor mu? Ya da bir hırsızlık, öldükten uzun zaman sonra bulunan biri, vandalizm.”

“Tuhaf olabilir. Ama ortaya çıkıp sorun çıkarmadıkları için şikâyet edemem.”

“Kızlardan birinin kasabalı bir çocukla takıldığını ya da kasabaya gidip başını derde soktuğunu hiç duydun mu?”

“Hayır. Kasabaya uğramazlar ve evet, tuhaf olduğunu düşündüm. Karım beni buraya sürüklediğinde etrafı biraz kurcalayıp sorular soracak kadar tuhaf buldum. Şüphe çeken bir şey yoktu,” dedi tekrar etrafına bakarak. “Sadece içimde tuhaf bir his vardı, bilirsin.”

“Evet, anlıyorum.”

“Ama burası kibirli bir okul ve biz önemsiz insanlarız, o yüzden içimdeki hissi yakıştırayabileceğim bir şey bulamadım. Birkaç kez genç oğlanlardan bazıları duvarın ya da bahçe kapısının üzerinden atlayıp içeri girmeye çalıştı. Bu çok normal. Oğlanlar içeri girmeden güvenlik onları topluyor. Kabul ediyorum, New York,” diye ekledi. “Burada neler döndüğünü anladığımı sanmıyorum.”

“Üzgünüm. Sana çok fazla şey söyleyemem. Mavi Kod altındayım.”

Bunun üzerine Hyer’in gözleri kocaman oldu. “Bu umduğumdan daha yüksek bir seviye.”

“Sana sadece burada eğitimden çok daha fazlasının döndüğüne inanmamızı sağlayan güçlü sebepler olduğunu söyleyebilirim. İçgüdülerin yanılmadı, Şerif. Ekibimi salıp işlerini yapmalarına izin vermeliyim. Güvenlik diskleri ve öğrenci kayıtlarını görmeliyim. Görgü tanıklarıyla görüşmeliyim.”

“Beni biraz daha bilgilendir. Bana inandığını göster.”

“Wilfred Icove bu okula gitmiş ve daha sonra ortadan kaybolmuş bir kadın tarafından öldürüldü. O tarihten sonra kadına dair bir kayıt yok ve kayıp ilanı da verilmemiş. Kadının resmi verilerinin kurbanı tarafından uydurulduğuna ya da bunun farkında olduğuna inanıyoruz. Wilfred Icove Jr.’ı da öldürdüğünü ya da o cinayette rolü olduğunu düşünüyoruz. O ve suç ortağı bu cinayeti senin kucağına bıraktılar. Bu okul bu meselenin geliştiği yer. Kadının işinin bittiğini sanmıyorum. Burada ikimize de yardımcı olacak veriler olduğuna inanıyorum. Sana yetkim dahilindeki her şeyi açıklayacağım. Daha fazla bilgi verebildiğimde, bunu da öğreneceksin.”

“Buranın bir tür tarikat olduğunu mu düşünüyorsun?”

“O kadar basit değil. Yanımda iki doktor var. Öğrencilerden bazılarını muayene edebilirler. Biri lisanslı danışman. Durumun yarattığı travma açısından onlara yardımcı olabilir.”

“Çalışanlar arasında doktorlar ve rehber öğretmenler var.”

“Bizim doktorlarımızın ilgilenmesini istiyorum.”

“Pekâlâ.”

“Teşekkürler. Peabody, ekibi bilgilendir. Birazdan kimlik eşleştirme konusunda Şerif Hyer’e yardımcı olabilirsin. Roarke’a on dakika sonra olay yerinde benimle buluşmasını söyle.”

Eve güvenlik videosunu incelerken güzel bir kılık değişikliği olduğunu düşündü. Saçı fazlasıyla dikkat çekiyordu

ve yüzü daha dolgundu. Daha yumuşaktı. Ten rengi solgundu, göz rengi farklıydı. Dudaklarının biçimi de farklıydı. Bunun için bir cihaz kullanmış olmalıydı.

“Bu o,” dedi Eve. “Onu görmeyi beklemiyorsan, dikkatli bakmıyorsan, o olduğunu anlayamazsın. Bu işte çok iyi. Emin olmak için programa danışmalıyız, bunlar onun elleri ve kulakları, bu kesinlikle o.”

Ya da klonlarından biri, diye içinden geçirdi Eve. Nasıl emin olabilirdi?

“Kurban onu tanımadı,” diye ekledi Eve. “Her şey...”

Diana Rodriguez’in videoda merdivenden inmesini izlerken cümlesini tamamlayamadı.

İnsanın kendisini, çocukluk hâlini kendisine doğru yürürken görmesinin nasıl bir şey olduğunu merak etti.

O yaştaki hâlini düşündü. Yapayalnızdı, yerinde sayıyordu, maskesinin altında o kadar çok yara vardı ki kan kaybından ölmemiş olması mucizeydi.

Durup kendisinden yaşça büyük kadınlarla nazikçe konuşan bu genç ve güzel kıza hiç benzemiyordu. Onun kadar ölçülü ve özgüvenli değildi.

Eve, Deena ve Diana’nın göz göze gelmesini izlerken şaşkınlığını bastırdı.

Biliyor. Çocuk biliyor.

Ve farklı yönlere giderken ikisinin de dönüp birbirlerine baktığını görünce, *Sadece bilmekle kalmıyor. Anlıyor. Onaylıyor,* diye düşündü.

Neden onaylamasın ki? Aynı kişiler.

“İleri almamı ister misin?” diye sordu Hyer, Samuels ve Deena oturma odasına girerken.

“Ha? Evet, lütfen.”

“Geçen süre içinde kimse kapıya yaklaşmadı,” diye devam etti Şerif. “Gelen ya da giden bir arama da yok.” Diski durdurup gerçek zamanda oynattı. “İşte geliyor.”

“Sakin. İcove cinayetinde olduğu gibi. Acele etmiyor, sadece... Odadan bir şey almış.”

“Nereden anladın?”

“Çantası. Çantası daha ağır. Ağırlığa alışmak için bedenini nasıl tuttuğuna bak. Geri al, içeri girdiği ana geri dön, görüntüyü durdur ve ekranı ikiye bölüp çıkış anıyla karşılaştır.”

Hyer isteğini yerine getirdi ve alt dudağını çekiştirerek onunla birlikte görüntüyü izledi. “Olabilir, olabilir. Gözümden kaçmış. Çanta çok büyük değil, o hâlde çok büyük bir şey almış olamaz—”

“Diskler. Diskler ya da kayıtları aldığına dair bahse girmeye hazırım. Çalmak ya da kâra geçmek için öldürmüyor. Kurbanın üzerinde güzel takılar vardı. Katil bilgi peşinde olmalı, bu kesinlikle uyuyor.”

* * *

Eve Roarke’u cinayet yerine götürdü. “Ne görüyorsun?” diye sordu.

“Güzelce döşenmiş bir oturma odası. Kadınsı ama fazla abartı değil. Çok düzgün, çok lüks.”

“Görmediğin şey ne?”

“Diğer alanlarda olduğu gibi güvenlik kamerası yok. Ama,” diye devam etti Roarke, ajandaya benzer bir şey çıkarırken, “burayı özel kılan bu. Ve öyle. Burayı gözetleyen hiçbir şey yok.”

“Pekâlâ. Kişiye özel bir oda. Kamera yok, ses yalıtımı yapılmış. Bir ofisi olmalı, belki birden fazla. Yaşam alanı da olmalı ve hepsini sırasıyla inceleyeceğiz. Ama burası onun ana binadaki küçük sığınağı. Gizli veriler, günlükler, kayıtlar ve benzeri şeyler başka bir yerde olabilir. Ancak neden kullanmadığı küçük bir sığınağı olsun? Deena buradan bir şey aldı, çantasına koyduğu bir şey. Peki... ne görüyorsun?”

Roarke odaya tekrar uzun uzun baktı. “Her şey yerli yerinde. Çok düzenli ve güzel bir zevki yansıtıyor. Dengeli. Daha küçük olsa da, Icové’un evine çok benziyor. Aran-
dığına ya da bir şey alındığına dair bir işaret yok. Deena burada ne kadar kalmış?”

“On bir dakika.”

“O hâlde, o süre içinde öldürdüğü düşünülürse, aldığı şey ya göz önündeydi ya da onu nerede bulacağını biliyordu.”

“İkinci seçenek daha olası görünüyor, çünkü kahrolası bir vazo ya da hediyelik eşya peşinde olduğunu sanmıyorum. Ve kurbanımız göz önünde onu töhmet altında bırakacak bir veri bulundurmuş olamaz. Bu heyecan uğruna değil, belirli bir amaç uğruna işlenen bir cinayet. Deena rutini biliyordu.”

Biliyordu, diye içinden geçirdi Eve. Bunu pratik yapmış olmalıydı.

“Samuels potansiyel öğrencilerin anne babaları ya da koruyucularıyla burada görüşüyordu. Dışarıdan çok fazla öğrenci kabul etmezlerdi, gelir kazandıracak ve çeşitlilik katacak kadar. Güçlü duruşlarını korumak için. Potansiyel çalışanlarla ofislerinden birinde mülakat yapardı. Deena o yolu tercih edebilirdi ama bunu tercih etti. Burada olmayı istedi. Samuels’i öldürmenin yanı sıra buradan almak istediği bir şey vardı. Hadi o deliği bulalım.”

Eve önce küçük bir masaya gitti. Göz önündeydi ama bazen bazı şeylerin ortada olmasının bir sebebi olurdu.

“Hyér’i cesedi New York’a götürmeme izin vermesi için ikna etmem gerekecek.”

Roarke parmaklarını dikkatle duvarların ve tabloların etrafında gezdirdi. “Sebep?”

“Morris’in onu incelemesini istiyorum. Sadece Morris’in. Samuels’in yüz ya da vücut operasyonu geçirip geçirmediğini bilmek istiyorum. Bir eşleştirme programında

Wilson'ın karısı Eva Samuels'in görüntüleriyle onu karşılaştırmak istiyorum.”

Roarke bir süre durup ona baktı. “Onun bir klon olduğunu düşünüyorsun. Eva Samuels'in klonu.”

“Evet, öyle düşünüyorum.” Eve masanın altına bakmak için eğildi. “Cesedi incelerken bir şey keşfettim.”

“Ne?”

“Onlar da herkes gibi kan kaybederek ölüyorlar.”

“Deena hakkında haklıysan, onlar da doğal yollarla doğan kopyaları gibi öldürüyorlar. Ah, işte burada.”

“Onu buldun mu?”

“Sanırım buldum.” Eve ayağa kalkıp yanına giderken Roarke duvardaki ekranı çekip çıkardı. “İşte bu gerçekten güzel,” diye mırıldandı Roarke, parmaklarını duvara gömülü kasanın üzerinde gezdirirken. “Dışı duraplastla kaplı, içi titanyum. Ses izi de dahil üç kademe şifreli. Yanlış diziliş onu otomatik olarak farklı bir kombinasyon ve şifreye sıfırlarken, seçilmiş beş yerden biri ya da hepsinde sessiz alarmları tetikliyor.”

“Bütün bunları sadece ona bakarak anlayabiliyorsun.”

“Bir Renoir'ı gördüğümde tanıdığım gibi, sevgili Eve. Ne de olsa, sanat sanattır. Bunun için biraz zamana ihtiyacım var.”

“Elbette, kasayı açmayı başardığında bana haber ver. Ekibin geri kalanıyla görüşüp birkaç ifade almalıyım.”

Eve Mira'yla iletişime geçip onunla tiyatronun önünde buluştu. “Ne düşünüyorsun?”

“Onlar çocuk, Eve. Genç kızlar. Korkmuş, şaşkın ve heyecanlılar.”

“Dr. Mira—”

“Onlar çocuk,” diye tekrarlarlarken gerginliği sesinden belli oluyordu. “Dünyaya nasıl gelmiş olurlarsa olsunlar. Teselli edilmeli, korunmalı ve güvende hissetmeliler.”

“Ne yapacağımı sanıyorsun, toplu katliam için onları sıraya dizeceğimi mi?”

“Bazıları bunu isteyecek. Onlar bizim gibi değiller, yapaylar. Nefret edilen şeyler. Bazıları ise tıpkı laboratuvar fareleri gibi onları muayene etmek ve incelemek isteyecek.”

“Sence Icové *ne* yaptı? Seni incittiği için üzgünüm ama onları muayene etmek, incelemek, test etmek ve eğitmek dışında sence yıllardır onlarla ne yapmış olabilir?”

“Bence onları sevdi.”

“Ah, o kısmı *boş ver*.” Eve arkasına dönüp sakinleşmek için birkaç adım attı.

“Haklı mıydı, ahlaki miydi?” Mira uzanmak ister gibi ellerini kaldırdı. “Hayır, hiçbir açıdan değildi. Ama bu çocukların onun için deneyden, onu amacına ulaştıran bir adımdan başka bir şey olmadıklarına inanmam. Güzel kızlar. Zeki ve sağlıklılar. Onlar–”

“Icové bundan emin oldu.” Eve aniden arkasına döndü. “Standartlarına uyup onları koruduklarından emin oldu. Şartlarına uymayanlar nerede? Peki ya bunlar?” Kolunu tiyatronun kapılarına doğru savurdu. “Onların seçeneği ne? Hiçbir şey. Her biri onun tercihlerini, onun vizyonunu, *onun* standartlarını yansıtıyor. Özünde onu babamdan farklı kılan şey ne? Beni peydahladı, bir fare gibi kafese kapattı, beni eğitti. Icové babamdan daha zekiydi ve eğitim yöntemleri arasında dayak, aç bırakmak ve tecavüz olmadığını varsayıyoruz. Ama yarattı, hapsetti ve yarattığı varlıkları sattı.”

“Eve–”

“Hayır! Beni dinle. Deena onu öldürdüğünde akli başında bir yetişkin olabilirdi. Hayatı boyunca korku içinde yaşamamış olabilirdi. Ama ne hissettiğini *biliyorum*. O neşteri Icové’un kalbine neden sapladığını biliyorum. Icové ölene kadar, hâlâ o kafesteydi. Bu Deena’nın peşine

düşmeme, işimi elimden geldiğince yapmama engel olmayacak. Ama o bir masumu öldürmedi. Bir azize suikast düzenlemedi. Onu bir aziz gibi düşünmeyi bir kenara bırakamıyorsan senden yararlanamam.”

“Onu bir canavar olarak gördüğün sürece nasıl tarafsız olabilirsin?”

“Kanıtlar onu bir canavar olarak gösteriyor,” diye çıkıştı Eve. “Ama o kanıtları onun katili ya da katillerini saptamak, yakalamak ve hapse atmak için kullanacağım. Şu anda orada neredeyse seksen kız çocuğu var ve buna yasal koruyucularının olup olmadığı belli olmayan kolejdeki neredeyse iki yüz kız dahil değil. Hepsine erişilmeli, hepsiyle görüşülmeli ve elbette hepsi korunmalı. Çünkü bunların hiçbirisi onların suçu değil. Icove’un suçu. Onlarla uğraşırken, New York’a geri götürülmeni ayarlayacağım âna kadar gidip helikopterde beklemeni istiyorum.”

“Sakın benimle böyle konuşma. Ve bana azarlamaktan hoşlandığın beceriksizlerden biriymişim gibi davranma.”

“Seninle istediğim şekilde konuşurum, emirlerime uymak zorundasın. Her iki Wilfred B. Icove’un cinayet soruşturmasının baş dedektifiyim. Burada benim yetkim altındasın. Ve işini berbat ediyorsun. Ya araca kendin dönersin ya da biri sana eşlik eder.”

Yorgun görünüyor olabilirdi ama Mira karşı koydu. “Ben olmadan o çocuklarla görüşemezsin. Lisanslı bir danışman olmadan ve anne babaların ya da yasal koruyucuların izni olmadan reşit olmayan kişileri sorgulayamazsın.”

“Louise’den yararlanırım.”

“Louise New York Polis ve Güvenlik Teşkilatı tarafından bu kapasitede yetkili değil. O yüzden anlayacağın dilden konuşmak gerekirse, canın cehenneme, Teğmen.”

Mira topuklarının üzerinde dönüp hışımla içeri girdi.

Eve onun arkasından kapıyı tekmeledi. Cep linki biple-yince onu çekip çıkardı. “Ne var, lanet olsun!”

“Kasayı açtım,” dedi Roarke. “Bakabilirsin.”

Roarke linkini boş kasayı görebileceği şekilde çevirirken, Eve gözlerini kısarak ekrana baktı. “Harika. Muhtesem. Samuels’in ofislerini incele, herhangi bir şey bulursan Feeney’e haber ver.”

“Seve seve. Ah, takım elbisenin çizgilerini bozmadan kışına giren her neyse çıkartmak isteyebilirsin, Teğmen.”

“Şakalaşamayacak kadar meşgulüm.” Eve linki kapatıp tiyatroya girdi. “Diana Rodriguez’le baş başa konuşmak istiyorum,” dedi Mira’ya.

“Alt katta küçük bir salon var.”

“Pekâlâ. Onu getir.” Uzaklaşırken, Eve iletişim cihazını çıkardı. “Peabody. Rapor ver.”

“Bilgisayar Flavia ve Frost’u eşleştirdi. Deena ya da araç için çıkarılan arama bülteni için henüz sonuç yok. Yüz altmış kilometrelik alanda bulunan bütün ulaşım istasyonlarını kontrol ediyorum.”

Eve bir süre durup zihnini boşalttı. “New York’a ve Hamptons’a giden bütün uçakları kontrol et. Elinde Icové adına kayıtlı diğer mülklerin listesi var mı?”

“Evet, efendim.”

“Onları da ekle. Ne bulursan bul, yolcu listesine ihtiyacımız var. O lokasyonlardan herhangi birine giden bütün özel ulaşım araçlarına ihtiyacımız var.”

“Anlaşıldı.”

Eve görüşmeyi sonlandırıp Feeney’i aradı. “Bana bir şeyler söyle.”

“Üzerinde çalışıyorum. Okulun ünitesi kahrolası Pentagon’dan daha fazla katmana, daha çok kalkana sahip. Ama onları teker teker devre dışı bırakıyoruz. Dış mekân kameralarında senin için bir şey bulmuş olabilirim. Şoför kısmen görülüyor.”

“Buna razıyım. Onu bana gönder.”

“Önce onunla biraz oynamama izin ver. Belki biraz temizleyip netleştirebilirim.”

“Mümkün olduğunca çabuk gönder, o hâlde.”

Eve biraz sakinleştiğine karar verdi. Böylesi iyiydi. Mira’yla tartışmak onu huzursuz etmişti. Soruşturma boyunca acımasızca bastırmaya çalıştığı huzursuz duygular ve anılar olmuştu. Küçük salona doğru giderken bu duyguların tekrar yüzeye çıkmasına izin veremeyeceğini kendisine hatırlattı. Eskiden olduğu kişiyi, olduğu yeri, ona yapılanları şu anda düşünemezdi.

Salon aydınlık ve canlıydı; çeşitli otomatlar, üç Oto-Aşçı, uzun temiz tezgâhlar, rengârenk masalar ve rahat sandalyelerle döşenmişti. Bir eğlence ünitesi vardı ve mükemmel bir video koleksiyonu olduğunu fark etti.

O kirli odalarda, genellikle karanlıkta tutulmuştu. Yiyecekten mahrum bırakılmıştı. Arkadaşıktan mahrum bırakılmıştı.

Fakat altından da olsa, kafes yine de kafesti.

Eve otomatlardan birini süzdü. Bir içeceğe ihtiyacı vardı ama görünürde şeytani makineyle arasında arabuluculuk edecek biri yoktu. Ona bakarak cebindeki kredileri şıkırdattı.

Sinir krizi geçirmek üzereyken ayak seslerini duydu. Renkli masalardan birine oturup bekledi.

Çocuk çok güzeldi. Koyu renk saçları ıslıl ıslıldı, kopkoyu gözleri vardı. Eve yüzünün biraz daha incelik gençliğin yuvarlak hatlarını kaybedeceğini düşündü. Tam olarak uzun ve ince sayılmazdı ama o evreye yaklaşıyordu.

“Diana, bu, Teğmen Dallas.”

“İyi günler, Teğmen.”

Eve kredilerini çıkardı. “Hey, evlat, neden ikimize de içecek bir şeyler almıyorsun? Ne istersen. Bana bir Pepsi al. Doktor?”

“Bir şey istemiyorum, teşekkürler.”

En azından başkasının kışında yabancı bir varlık var, diye içinden geçirdi Eve.

“Akademik ve atletizm kredilerim var,” dedi Diana otomata yaklaşırken. “İçeceklerimiz için onları kullanmaktan memnuniyet duyarım. Diana Rodriguez,” dedi makineye. “Mavi Seviye 505. Bir Pepsi ve bir portakallı soda, lütfen. Misafirim var.”

İyi günler, Diana. Talebin onaylandı. Kredilerinden düşülecek.

“Bir bardak ve buz ister misiniz, Teğmen Dallas?”

“Hayır, sadece kutu kola, teşekkürler.”

Diana iki kutuyu da masaya götürüp otururken hareketleri düzgün ve etkindi. “Dr. Mira Bayan Samuels’e olanlar hakkında benimle konuşmak istediğinizi söyledi.”

“O öldürüldü.” Kızın sesi kibardı, üzüntü ya da heyecandan eser yoktu. “Kişisel asistanı Abigail onu bu sabah on bir buçuk civarında odasında ölü buldu. Merdivendeydim, dışarı koşup çığlık attığını gördüm. Her şey bir süre çok karmaşıktı, sonra polis geldi.”

“Merdivende ne yapıyordun?”

“Bugünkü aşçılık dersinde sufle pişirmiştik. Öğretmeni-me sormak istediğim bir soru vardı.”

“O sabah daha önce yakınlardaydın ve Bayan Samuels’le konuştun.”

“Evet, aşçılık dersinden çıkmıştım ve bir sonraki dersim felsefeye gidiyordum. Bayan Samuels ana salonda bir misafiri karşıladı.”

“Misafiri tanıyor muydun?”

“Onunla daha önce hiç tanışmadım.” Diana duraksayıp içeceğinden küçük bir yudum aldı. “Bayan Samuels onu

Bayan Frost olarak tanıttı ve Bayan Frost'un kızını Brookhollow'a kaydettirmekle ilgilendiğini söyledi."

"Bayan Frost seninle konuştu mu?"

"Evet, Teğmen. Kızının Brookhollow'da okumaktan hoşlanacağından emin olduğumu söyledim. Teşekkür etti."

"Hepsi bu mu?"

"Evet, hanımefendi."

"Güvenlik disklerine bakıyordum ve bana daha fazlası varmış gibi geldi. Sen ve Bayan Frost uzaklaşırken dönüp birbirinize baktınız."

"Evet, hanımefendi," dedi Diana tereddüt etmeden, koyu gözleri açık ve netti. "Beni ona bakarken yakaladığı için biraz utandı. Bu kibar bir davranış değil. Ama güzel olduğunu düşündüm ve saçı hoşuma gitti."

"Onu tanıyor muydun?"

"Onunla ilk kez bugün karşılaştım."

"Bunu sormadım. Onu tanıyor muydun, Diana?"

"Bayan Frost'u tanımıyorum."

Eve arkasına yaslandı. "Akıllısın."

"Zekâ seviyem yüz seksen sekiz, pratik uygulama skalam dokuz nokta altı ve kavrama düzeyim on. Sorun çözme düzeyim de on."

"Bahse girerim öyledir. Sana bu okulun görüldüğü gibi olmadığını söylersem, ne dersin?"

"Bu okul nasıl görünüyor?"

"Masum."

Diana'nın yüzünde bir şey belirip kayboldu. "İnsani bir özellik ya da duygu, cansız bir nesneye atfedildiğinde ortaya ilginç bir soru çıkar. O özelliği ya da duyguyu ifade eden insan unsuru mudur, yoksa bir nesne o özelliği ya da duyguyu barındırabilir mi?"

"Evet, akıllısın. Seni inciten biri oldu mu?"

"Hayır, Teğmen."

“Brookhollow’da incinmiş birini tanıyor musun?”

O dikkatli gözlerde küçük bir ışıltı belirdi. “Bayan Samuels. O öldürüldü, herhalde canı acımıştır.”

“Bu konuda ne hissediyorsun? Bayan Samuels’in öldürülmüş olması hakkında?”

“Cinayet yasadışı ve ahlaksızcadır. Brookhollow’u kimin idare edeceğini merak ediyorum.”

“Anne baban neredeler?”

“Arjantin’de yaşıyorlar.”

“Onları aramak ister misin?”

“Hayır, hanımefendi. Gerekirse, okuldan biri onlarla iletişime geçebilir.”

“Brookhollow’dan ayrılmak istiyor musun?”

Diana ilk kez tereddüt etti. “Bence... burada kalıp kalmamama annem karar verir.”

“Gitmek istiyor musun?”

“Annemin doğru olduğunu düşündüğü anda onunla olmak istiyorum.”

Eve öne doğru eğildi. “Sana yardım etmek için burada olduğumu anlıyor musun?”

“Görevinizi yapmak için burada olduğunuzu düşünüyorum.”

“Buradan kurtulmana yardımcı olacağım.”

“Eve,” diye araya girdi Mira.

“Buradan kurtulmasına yardımcı *olacağım*. Bana bak, Diana. Bana bak. Akıllısın ve bunu yapacağımı söylüyorsam bir yolunu bulacağımı biliyorsun. Eğer bana doğruyu söylüyorsan, bugün buradan benimle birlikte çıkarsın ve bir daha asla geri dönmek zorunda kalmazsın.”

Bir an için gözyaşları belirdi ama asla dökülmediler. Sonra kızın gözleri kurudu. “Gitme vaktim geldiğinde annem bana söyler.”

“Deena Flavia’yı tanıyor musun?”

“Bu isimde birini tanımıyorum.”

“Icove.”

“Dr. Wilfred B. Icove Brookhollow’un kurucularından biriydi. Icove ailesi en büyük bağışçılarımızdan biridir.”

“Onlara ne olduğunu biliyor musun?”

“Evet, Teğmen. Dün onları onurlandırmak için şapelimizde küçük bir tören düzenledik. Korkunç bir trajediydi.”

“Neden başlarına böyle bir şey geldiğini biliyor musun?”

“Öldürölme sebeplerini bilmem imkânsız.”

“Ben sebebini biliyorum. Buna son vermek istiyorum. Icoveleri ve Bayan Samuels’i öldüren kişi de bütün bunlara son vermek istiyor. Ama onun yöntemi yanlış. Öldürmek yanlıştır.”

“Savaş döneminde öldürmek gereklidir ve insanlar buna teşvik edilirler. Bazı durumlarda kahramanlık olarak görülür.”

“Benimle oyun oynama,” dedi Eve sabırsızca. “O bunu bir savaş olarak görse bile, hepsine ulaşamaz. Ama ben buna son verebilirim. Bunu durdurabilirim. Sizi nerede yaratıyorlar?”

“Bilmiyorum. Bizi ortadan kaldıracak mısınız?”

“Hayır. Tanrım.” Eve uzanıp Diana’nın ellerini tuttu. “Hayır. Size böyle mi söylüyorlar? Sizi burada ve hızada tutmanın yollarından biri bu mu?”

“Sana kimse inanmaz. Bana kimse inanmaz. Ben sadece küçük bir kıyım.” Bunu söylerken gülümsedi ve ebedi göründü.

“Sana inanıyorum. Dr. Mira sana inanıyor.”

“Diğerleri –üst makamlar ya da küçük akıllılar– onlar inanırlarsa, bizi yok eder ya da bir yere kapatırlar. Hayat önemli; kendi hayatımı korumak istiyorum. Şimdi gitmek istiyorum, diğer kızların arasına dönmeliyim. Lütfen.”

“Testlere ve eğitimlere son vereceğim.”

“Sana inanıyorum. Ama sana yardım edemem. Şimdi gidebilir miyim?”

“Pekâlâ. Git.”

Diana kalktı. “Nerede başladığımı bilmiyorum,” dedi. “Beş yaşından öncesini hatırlamıyorum.”

“Burası olabilir mi?”

“Bilmiyorum. Umarım o biliyordur. Teşekkür ederim, Teğmen.”

“Onu geri götüreceğim.” Mira ayağa kalktı. “Başka bir öğrenci getirmemi ister misin?”

“Hayır. Yetkili bir sonraki kişi kimse onunla görüşmek istiyorum. Başkan yardımcısı.”

“Bayan Sisler,” dedi Diana Eve’e. “Ya da Bayan Montega.”

Eve olumlu anlamda başını sallayıp Mira’ya Diana’yı dışarı çıkarmasını işaret ettiği esnada iletişim cihazı bipledi. “Dallas, ne buldun?”

“Yalnız mısın?” diye sordu Feeney.

“Evet, şimdilik.”

“Şoförün kulağı, sol eli ve profilinden Avril Icové’u yakalama emri çıkartacak kadar eşleşme sağladım.”

“Kahrolası. Avril Icové cinayet saatinde Louise ve Roarke da dahil olmak üzere birçok kişi tarafından görüldü. İlginç bir görüşme olacak. Her şeyi toparlayıp buraya gelin. Yerel polisle işbirliği yaparak eksiksiz bir arama yapacağız. Bundan senin sorumlu olmanı istiyorum. Operasyonun güvenliğini sağlamak için evimizden droidler getireceğiz. McNab’i seninle bırakabilirim ama Peabody’ye ihtiyacım olacak. Reo’yu arayıp onu bilgilendir ve tutuklama emrini çıkartmasını söyle. Şüphelimizi almaya gidiyorum.”

On Yedinci Bölüm

Bazı şeyler biraz zaman aldı ve Eve bundan rahatsız oldu. Feeney'in denetleyebileceği arama droidlerinden oluşan bir ekibi talep etmek, almak ve programlamak zaman aldı. Yerel polis güçleriyle diplomasi dansı etmek zaman aldı. Reo tutuklama emri çıkarmak için tartışırken beklemek zaman aldı.

“Bir suçun olası tanığı olarak sorgulanacak,” dedi Reo. “Feeney'in kısmi eşleşmesiyle ancak bu kadar sonuç alabildim. Özellikle de, Avril Icov'e'un üç bölümlük birebir röportajın parçası olarak bu sabah on birde Wilfred B. Icov'e Merkezi'nden Nadine Furst'e canlı yayında konuk olduğu düşünülürse. Furst onları kesinlikle ikna edebiliyor. Avril Icov'e'u sorgulamak için Polis Merkezi'ne alabilirsin ama tutuklama emri çıkartamayacaksın.”

“Şimdilik buna razıyım.”

Peabody koşar adımlarla geldi. “Şüpheli ya da araç hakkında ilerleme yok. Ticari ya da özel herhangi bir ulaşım aracında bilinen isimlerle bir eşleşme yok. Birkaç tane özel uçak vardı ve üçü hariç hepsini elembildim. Hiçbiri New York eyaletine ya da şehrine gitmiyordu ama Buenos Aires, Arjantin, Şikago ve Roma, İtalya'ya giden özel uçaklar buldum. Her birinde de Icov'e mülkü ya da tesisi var.”

“Arjantin. Kahretsin.” Eve iletişim cihazını çıkarıp notlarına baktıktan sonra Whitney'i aradı. “Efendim, Uluslararası İlişkilere ihtiyacım var. Diana Rodriguez'in anne

babası olarak kayıtlı Hector Rodriguez ve Magdalene Cruz'un tehlikede olduklarına inanıyorum. Deena'nın orada ya da oraya ulaşmak üzere yolda olması yüksek ihtimal. Yerel polisin onları koruma altına alması gerekiyor."

"Bu uluslararası bir mesele hâline geliyor, bu işi uzun süre elimizde tutamayacağız."

"O kadar çok süreceğini sanmıyorum. Avril Icov'e'u sorgulamak için Polis Merkezi'ne alacağım."

Eve Icov'e malikânesine yaklaşırken saat akşam sekizi geçiyordu. Güvenlik ışıkları dışında ev karanlıktı.

"Belki de sahildeki evdedir. Ya da çocukları alıp kaçmıştır."

"Sanmıyorum." Eve zile basıp güvenlik plakası için rozetini gösterdi. Aynı rahatsız etmeyin mesajı belirince talebini yineledi.

Evin hizmetkâr droidi yanıt verdi. "Teğmen Dallas, Dedektif Peabody. Bayan Icov'e ve çocuklar inzivaya çekildiler ve rahatsız edilmek istemiyorlar. Size bu konunun sabaha kadar bekleyip bekleyemeyeceğini sormam gerekiyor."

"Bekleyemez. Bayan Icov'e'a aşağı inmesini söyle."

"Nasıl isterseniz. Oturma odasına gelir misiniz?"

"Bu kez olmaz. Sadece onu çağır."

Droid merdivenden çıkmaya başlarken Avril aşağı iniyordu. Evin güvenlik kameraları, diye içinden geçirdi Eve. İzlemiş ve duymuş olmalıydı.

"Teğmen, Dedektif. Soruşturmaya dair yeni bir haberi-niz mi var?"

"Elimde sorgulanmak amacıyla Polis Merkezi'ne kadar bana eşlik etmenizi gerektiren yasal bir emir var."

"Anlamıyorum."

"Bu sabah Brookhollow Akademisi'nde işlenen cinayetin tanığı olduğunuzu düşünmemizi sağlayan sebepler var."

“Bütün gün New York’taydım. Kayınpederimin cenaze töreninde.”

“Evet, oldukça ilginç bir durum. Deena Flavia’yı tanımladık. Diana Rodriguez’le bizzat konuştum. Evet, şaşırdın, değil mi?” Eve Avril’in fark edilir şekilde geri çekildiğini gözlemledi. “Elimde okullar, Icove Merkezi ve diğer birkaç tesiste dönenleri gözler önüne sermeye başlayacak kadar delil var. Ve bunu yaptığımda, seni ve Flavia’yı çoklu cinayet tasarlamaktan tutuklamaya yetecek kadar çok delil toplamış olacağım. Ama şimdilik bir tanıksınız, Bayan Icove. Bunu konuşmak için Polis Merkezi’ne gideceğiz.”

“Çocuklarım. Dinleniyorlar. Onlar için korkunç bir gün oldu.”

“Bahse girerim öyledir. Onları dadı droidleriyle bırakmak içinize sinmiyorsa, Çocuk Koruma Hizmetleri’nden bir temsilci ayarlayabilirim—”

“Hayır! Hayır,” dedi daha sakın bir şekilde. “Evdeki çalışanlara talimatlar veririm. Biriyle iletişime geçme hakkım var, değil mi?”

“Bir avukat ya da temsilci talep edebilir ya da dilediğiniz temsilciyle iletişime geçebilirsiniz. O kişi yazılı emri onaylamayı talep edebilir ya da sorgu esnasında odada bulunabilir.”

“Biriyle iletişime geçmek ve çocuklarımı güvenceye almak için biraz zamana ihtiyacım var.”

Avril önce linke gidip mahremiyet modunu etkinleştirdi ve arkasını döndü. Konuşma boyunca sesi fısıltıdan ibaretti. Görüşmeyi sonlandırıp arkasını döndüğünde yüzündeki korku kaybolmuştu.

Üç droidi de çağırıp çocuklardan biri ya da ikisi uyarırsa ne yapacaklarını ve onlara ne söylemeleri gerektiğini tembihledi. Aksini söyleyene kadar rahatsız etmeme modu devam edecekti.

“Temsilcilerimin benimle burada buluşmaları ve hep birlikte gitmemiz önemli. Bana bir saat verir misiniz?”

“Neden?”

“Sorularınızı yanıtlayacağım. Söz veriyorum.” Avril parmaklarını kenetlerken sakinleşmeye çalışıyor gibiydi. “Bildiğinizi sanıyorsunuz ama bilmiyorsunuz. Bir saat o kadar uzun bir bekleme süresi değil, üstelik daha kısa sürebilir. Her hâlükârda, üzerimi değiştirmek ve gitmeden önce çocukları kontrol etmek istiyorum.”

“Pekâlâ. Peabody.”

“Sizinle geleceğim, Bayan Icove.”

Yalnız kalan Eve bu vakti Feeney’i arayarak değerlendirdi.

“Şu anda bir tür klinikle bitişik bir laboratuvardayım. Burasının kurum içi tedavi, değerlendirme ve eğitim merkezi olduğunu ifade ediyorlar. Çocukların sağlığını, iyiliğini, beslenme durumunu gözlemleyip tıbbi konularda talimatlar veriyorlar. Burada ufak tefek yaralanmaları tedavi edip öğrencilere simülasyon veriyorlar. Yedi gün yirmi dört saat dönüşümlü olarak çalışan altı tıp personeli ve iki medikal droid var. En son teknoloji cihazlarla donatılmış. Bazıları o kadar yeni ki onları daha önce hiç görmedim. Veri merkezleri ve tarayıcılar üzerinde çalışıyorum. Henüz erken ama öğrencilerin her hafta muayene olmaları gerekiyor gibi görünüyor.”

“Aşırı ama yasadışı değil.”

“Bana biraz zaman ver,” diye söz verdi Feeney.

Eve Feeney’den sonra Roarke’u aradığında, o çoktan eve varmıştı. “Çok gecikeceğim.”

“Tahmin ettim. Sana sonsuz güvendiğim için bu meseleyi sabaha kadar çözüme ulaştıracağını ve sonra kendine en azından birkaç saatliğine izin vereceğini biliyorum.”

“Ne için?”

“Çılgınca sevişmek için zaman ayırman güzel olurdu ama yarın öğlen akrabalarım burada olacak–”

“Yarın. Yarın Şükran Günü değil.” Yoksa öyle miydi?

“Hayır, yarın Şükran Günü’nden önceki çarşamba ve birkaç gün kalacaklar. Konuştuğumuz gibi.”

“Evet ama özellikle çarşambadan bahsetmedik, değil mi?”

“Yarının çarşamba olduğunu bile bilmiyordun.”

“Konuyla alakasız. Yapabilirsem biraz zaman ayırırım. Şu anda üzerime düşmek üzere olan kocaman bir pislik var.”

“Son zamanlarda çok tuhaf benzetmeler yapıyorsun. Yine de, parayla ilgili daha fazla bilgiye ulaştığımı bilmenin seni neşelendireceğini düşünüyorum.”

“Neden daha önce söylemedin? Nerede–”

“Tatlım, elbette önemli değil. Bu küçük mesele üzerine kafa yormamın hiç gereği yok.”

“Tanrım. Pekâlâ, teşekkürler. Öpüldün. Şimdi söyle.”

“Sana tapıyorum. Bazen bunun nedenini anlamıyorum ama yine de sana tapıyorum. Brookhollow’dan çıkan bir hortum var diyebiliriz ve–”

“Okuldan mı? Parayı dağıtmak için okulları mı kullandılar? Öpücüğü unut. Eğer bu doğru çıkarsa, ilk fırsatta seni kör ve sağır edene kadar becereceğim.”

“Kulağa harika geliyor, programımı kontrol ederim. Bu arada, evet, parayı dağıtmak için okulu kullanmışlar, sonra onu Unilab de dahil olmak üzere çeşitli kâr amacı gütmeyen organizasyonların adı altında farklı hesaplara aktarmışlar–”

“Kâr amacı gütmeyen mi?” Eve küçük bir zafer dansı yaptı. “Dilediğin kostümü giyeceğim.”

“İşte *bu* oldukça ilginç. Hep ne arzuladım biliyor musun–”

“Bunu daha sonra konuşuruz. Belgele ve bana elinden geldiğince detay gönder. Beyandışı geliri aklamak için okulu kullandıklarını ve onu kâr amacı gütmeyen organizasyonlara aktardıklarını kanıtlayabilirsem, mülkte şüpheli bir şey bulmasak bile, RICO yasası*, vergi kaçakçılığı ve diğer çekici şeyleri kullanarak o okulları kapattırabilirim.”

“Bunu Federallere devretmen gerekecek.”

“Umrumda değil. Bu tür işler çevirip kızları eğittikleri her tesisi ortaya çıkarmanın ne kadar süreceğini biliyor musun? Ama parayı kesersen, işi de kesmiş olursun. Şimdi kapatmalıyım, biri kapıya yaklaşıyor. Avril’in temsilcisi olabilir. Sana dönerim.”

Eve hafifçe yaylanarak kapıya doğru ilerledi. Neredeyse bütün detaylarıyla nasıl işlediğini görebiliyordu.

Sonra güvenliğin yeşil ışığının yandığını duydu. Ön kapı açılırken silahına davrandı.

Kalbi hafifçe gümbürdemesine rağmen, silahını sabit tutmayı başardı.

Eşiğin hemen ötesinde iki kadın duruyordu. Yüzleri, saçları, vücutları aynıydı. Kıyafetleri ve takılarına kadar her şey aynıydı.

İkisi de yavaş ve ağırbaşlılıkla ona gülümsediler. “Teğmen Dallas, biz Avril Icovе’uz,” dediler aynı anda.

“Ellerinizi başınızın arkasına koyup yüzünüzü duvara dönün.”

“Silahsızız,” dediler.

“Ellerinizi başınızın arkasına koyun,” diye sertçe tekrarladı Eve. “Yüzünüzü duvara dönün.”

İki kadın ona itaat ederken hareketleri senkronizeydi. Eve iletişim cihazını çıkardı. “Peabody, tanığı emniyete al. Onu hemen aşağı indir.”

* ABD’de 1970 yılında çıkartılan organize suçlar, dolandırıcılık, şantaj ve yolsuzluğu kapsayan yasa. (ç.n.)

“Geliyoruz.”

Eve iki kadının da üzerini aradı. Aynı biçimi, aynı dokuları hissetmenin tuhaf olduğunu düşündü.

“Sorularınıza yanıt vermeye geldik,” dedi sağ taraftaki.

“Şimdilik avukat talep etmekten vazgeçiyoruz.” İkisi de omuzlarının üzerinden baktılar. “Sizinle işbirliği yapacağız.”

“Bu harika olur.”

Merdivene doğru bakıp gülümsediler.

“Vay canına.” Peabody’nin sesinde hem şaşkınlık hem de heyecan vardı. “Gerçeküstü Kasaba.”

Eve Peabody’nin yanındaki kadın diğerlerine katılırken bekledi. “Hanginiz bu adreste yaşayan Avril Icové’sunuz?”

“Biz Avril Icové’uz. Aynıyız.”

“Evet.” Eve başını eğdi. “Bu çok eğlenceli bir parti olacak. Geçin.” Eve oturma alanına işaret etti. “Oturun. Sesiz olun.”

Aynı şekilde hareket ettiklerini fark etti. Ritimlerinde ya da adımlarında en ufak farklılık göremiyordu.

“Şimdi ne yapacağız?” diye fısıldadı Peabody gözlerini üç kadından ayırmadan.

“Öncelikle planda değişiklik yapacağız. Mavi Kod altında onları Polis Merkezi’ne götüremeyiz. Onları hızla, gizlice evime götüreceğiz. Oraya yerleşeceğiz. Whitney’le iletişime geç. Buna dahil olmak isteyecektir.” Eve linkini çıkarıp evi aradı.

“B Planına geçiyoruz,” dedi Roarke’a.

“Bu tam olarak ne oluyor?”

“Üzerinde çalışıyorum. Güvenli bir sorgu alanı ve gözlem için ikincil bir alana ihtiyacım olacak. Oraya geliyoruz... Bunu kendi gözlerinle görsen daha iyi olur.”

Eve linkini çevirip kanepede yan yana oturan üç kadını gösterdi.

“Ah. İlginç.”

“Evet, kalakaldım. Hemen geliyoruz.”

Eve linkini cebine atıp silahını kılıfına kaldırdı. “Şöyle yapacağız. Üçünüz dışarı çıkıp arabamın arka koltuğuna oturacaksınız. Karşı koymaya ya da kaçırmaya kalkarsanız hepiniz geceyi hapiste geçirirsiniz. Güvenli bir yere götürüleceksiniz ve sorgu orada yapılacak. Şu anda tutuklu değilsiniz ama bu sorguya katılmak zorundasınız. Üçünüz de sessiz kalma hakkına sahiptir.”

Eve Yenilenmiş Miranda haklarını okurken üçü de sessiz kaldı.

“Haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anlıyor musunuz?”

“Anlıyoruz.” Sesleri birbirlerine karıştı.

“Peabody, hadi gidelim.”

Karşı koymadılar. Her biri el ele tutuşup bekleyen arabaya zarıfçe bindiler. Tek kelime etmediler.

Eve direksiyonun başına geçerken telepatik olarak iletişim kurup kurmadıklarını merak etti. Belki de iletişim kurmalarına bile gerek yoktu. Düşünceleri de aynı mıydı?

Bu ona mantıklı gelmiyordu ama zaten çok karmaşık bir bilmeceydi.

Giysilerini kararlaştırmış olmaları akıllıcaydı. Gözlemleyen kişiyi iyice şaşırtıp onları bir birim hâline getiriyordu. Akıllı kadınlar olduklarını unutmamak iyi olacaktı.

Zekâ Icove’un çalışmalarının önkoşullarından biriydi. Belki yarattığı klonların bu kadar akıllı olmalarında ısrar etmeseydi hâlâ hayatta olabilirdi.

Peabody’ye de sessiz olmasını işaret edip stratejilerini belirlemeye başladı.

“Harika bir eviniz var,” dedi içlerinden biri Eve bahçe kapısından girerken.

Bir diğeri gülümsedi. “Hep içini görmek istemiştik.”

“Bu şartlar altında olmasına rağmen,” diye bitirdi üçüncü.

Eve karşılık vermek yerine araba yolunda ilerledikten sonra evin önüne park etti. O ve Peabody üçlünün iki yanına geçip onlara kapıya kadar eşlik ettiler.

Kapıyı Roarke açtı. “Hanımlar,” dedi her zamanki rahatlığıyla.

“Güvenli mi?”

Roarke Eve’e baktı. “Evet. Bu taraftan gelin.”

Onları altı kişinin zar zor sığabileceği antredeki asansöre yönlendirdi. “Üçüncü kat, toplantı odası,” diye emretti.

Eve üçüncü katta bir toplantı odaları olduğundan emin değildi ama asansör süzölmeye başlarken bu bilgiyi kendisine sakladı.

Kapılar açılınca, alanın belli belirsiz olsa da Roarke’un ofisine sığmayacak kadar geniş canlı ya da hologram toplantıları olduğunda kullandığı yer olduğunu hatırladı.

Odanın ortasında parlak bir toplantı masası ve her iki ucunda oturma yerleri vardı. Bir duvar boyunca pırıl pırıl bir bar uzanıyordu ve arkasında ışıltılı aynalar vardı. Tam karşısında bir veri ve iletişim merkezi bulunuyordu.

“Oturun,” diye emretti Eve. “Ve bekleyin. Peabody, şimdilik ayakta hazır ol.” Roarke’a işaret edip onunla koridora çıktı.

“Aynaların arkasında gözlem yeri var mı?”

“Evet, orada. Ayrıca odada video ve ses kaydı alınıyor. Gözlemcilerin bitişik salonda rahatça oturabilirler. Neden büyülenmedin?”

“Büyülendim ama düşünmeliyim. Zorlar. Bir bakıma hayatları boyunca bu ânı bekliyorlardı. Hazırlıklılar.”

“Onlar birleşik.”

“Evet. Belki de birleşim konusunda bir seçenekleri yoktu. Bilmiyorum. Nasıl bilebiliriz? Endişeli görünmüyorlar.

Birincisi biraz endişeliydi. Ama görüşmeyi yapar yapmaz rahatladı. Bana gözlem alanını göster.”

Eve onunla yumuşak tonlarda döşenmiş rahat görünen geniş bir oturma odasına girdi. Cam kapılar çok sayıdaki balkondan birine açılıyordu ve bağlantı duvarında bir eğlence ekranı vardı.

“Ekran çalışsın,” diye emretti Roarke. “Gözlem modu. Ses kaydı başlasın.”

Sanki duvar erimişti. Eve toplantı odasını tamamen görebiliyordu. Peabody kapının yanındaydı, yüzünde profesyonel bir ifadesizlik vardı. Üç kadın masanın bir ucunda oturuyorlardı. Hâlâ el eleydiler.

Eve ellerini çıkarmayı unuttuğu paltosunun ceplerine soktu. “‘Ben’ yerine ‘biz’ diyorlar. Sence bu akıllıca mı, yoksa dürüstçe mi?”

“Her ikisi de olabilir. Ama akıllılık bir faktör. Giyim ve saç stilleri aynı. Bu planlanmış.”

“Evet.” Eve olumlu anlamda başını salladı. İletişim cihazını çıkarıp Peabody’yi aradı. “Mahremiyet modu,” diye emredip bekledi. “Şimdilik onları yalnız bırakıp dışarı çık, sağa dön ve ilk kapıdan içeri gir.”

“Emredersiniz, efendim.”

“İzlediğini bilecekler,” diye dikkatini çekti Roarke. “İzlenmeye alışıklar.”

“Hey,” dedi Peabody içeri girerken ve gözlem penceresini gördü. “Müthiş olaylar dizisinde daha müthiş ortamlar. Bunun çok ürkütücü bir yanı yok mu, yoksa bana mı öyle geliyor?”

“Onlar için nasıl olduğunu düşün,” diye karşılık verdi Eve. “Whitney?”

“Geliyor, Emniyet Müdürü Tibble da. Dr. Mira’nın katılmasını talep etti.”

Eve gerildiğini hissetti. “Neden?”

“Şefi sorgulamak gibi bir alışkanlığım yok.” Peabody bunu göstermelik biçimde söyledi. “Dedektif olmak hoşuma gidiyor.”

Eve cam bölme boyunca ileri geri yürüyüp durdu. İçeriden fısıltıdan başka bir şey gelmiyordu. Kadınlar rahatça oturuyorlardı. “Önce parmak izleriyle kimliklerini saptayacağız, kendi rızalarıyla DNA örneği vermelerini isteyeceğiz ve onları test edeceğiz. Neyle karşı karşıya olduğumuzdan kesinlikle emin olacağız. Gözlem ekibi gelmeden buna başlayabiliriz.”

Her şeyi zihninde sıraya sokan Eve paltosunu çıkardı. “Kimlik saptaması yaparken onları ayıralım. Bundan hoşlanmayacaklar.”

Peabody kadınlardan birini odadan çıkarmak için geri döndüğünde Eve’in beklediği gibi duruşlarında ilk çatlak belirdi.

“Birlikte kalmak istiyoruz.”

“Rutin böyle. Şu anda ayrı ayrı kimliğiniz saptanmalı ve sorgulanmalısınız.” Kalan iki kadından birinin omzuna hafifçe vurdu. “Benimle gelir misin?”

“İşbirliği yapmak için buradayız. Ama birlikte kalmak istiyoruz.”

“Fazla uzun sürmeyecek.” Avril’ini alıp bir kimlik kiti yerleştirdiği küçük odaya götürdü. “Kimliğini saptamadan seni sorgulayamam. Senden önce parmak izini, sonra bana bir DNA örneği vermeni isteyeceğim.”

“Kim olduğumuzu biliyorsun. Ne olduğumuzu biliyorsun.”

“Kayıtlara geçmek için. Kabul ediyor musun?”

“Evet.”

“Wilfred Icové Jr.’ın ölümünden sonra konuştuğum Avril Icové musun?”

“Biz aynıyız. Tekiz.”

“Pekâlâ. Ama biriniz oradaydınız. Biriniz kumsaldıydı. Üçüncü neredeydi?”

“Fiziksel olarak sık sık bir arada olamayız. Ama her zaman birlikteyiz.”

“Bu kulağa Özgür-Çağcı saçmalığı gibi gelmeye başladı. Parmak izleri Avril Icové olarak tanımlandı. DNA. Saç mı, tükürük mü vermek istersin?” diye sordu.

“Bekle.” Avril gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Gözlerini tekrar açtığında yaşlarla doluydu. Bir pamuklu çubuk alıp onunla gözyaşını sildikten sonra Eve’e verdi.

“Güzel numara.” Eve pamuklu çubuğu portatif tarayıcısına yerleştirdi. “Duygularınız da yapay mı?”

“Hissedebiliyoruz. Sevebiliyoruz ve nefret edebiliyoruz, gülebiliyoruz ve ağlayabiliyoruz. Ama iyi eğitildik.”

“Bahse girerim öyledir. Icové’un kişisel kayıtlarının şifresini kırdık. Bu birkaç dakika alacak.” Eve tarayıcısının uğuldamasına izin verirken Avril’i inceledi. “Peki ya çocukların? Onları da Icové mu yarattı?”

“Hayır. Onlar sadece çocuk.” Avril’e dair her şey yumuşadı. “Vücutlarımızda geliştiler. Onlar masum ve korunmalılar. Çocuklarımızı koruyacağına dair bize söz verersen sana inanırız.”

“Çocukları korumak için elimden geleni yapacağım.” Eve tarayıcıyı okudu. “Avril.”

Üçü de test edilmişti. Tarayıcılardan çıkan sonuçlara göre, üçü de aynı kişiydi.

* * *

Eve Reo’nun da dahil olduğu gözlem ekibine katıldı. Bir kez daha Peabody bir araya gelen kadınlarla birlikte odada kaldı.

“DNA örtüşüyor. Kimliklerine dair şüphe yok. Orada bulunanlar yasal ve biyolojik olarak Avril Icové.”

“Bu inanılmaz olmalı,” dedi Tibble.

“Yasal mayın tarlalarıyla dolu bir durum,” dedi Reo. “Üçü de aynı kişiye tanığı ya da şüpheliyi nasıl sorgulayabiliriz?”

“Buraya tek bir birim olarak geldikleri gerçeğinden yararlanarak,” dedi Eve Reo’ya. “Bu onların iddiası ve bunu kullanacağız.”

“Fizyolojik olarak doğru olabilir. Ama duygusal olarak...” Mira başını iki yana salladı. “Aynı tecrübeleri yaşamadılar, aynı hayatları yaşamadılar. Aralarında fark olmalı.”

“DNA örnekleri. Biri bana gözyaşı sundu. Hiç zorlanmadan gözleri doldu. Diğer ikisi tükürük örneği verdiler. Birincisi gösteriş yapıyordu. Ama üçünün de çocukların korunması talebi benzerdi.”

“Anne ve çocuk arasındaki ilişki en ilkeldir. Sadece biri doğurmuş olsa da...”

“İki çocuk,” diye araya girdi Eve. “Muayene edilmeyi kabul etmedikleri sürece, üçünden ikisinin doğum yapıp yapmadığını bilmiyoruz.”

Mira’nın yüzünde yeni bir korku belirdi. “Evet, haklısın. Her hâlükârda, kadınların arasındaki içten bağ düşünüldüğünde, çocuklara karşı ilkel içgüdüleri de onun kadar içten olabilir.”

“Telepatik olarak iletişim kurabilirler mi?”

“Emin değilim.” Mira ellerini kaldırdı. “Genetik olarak farksızlar. İlk çevrelerinin de aynı olması olası. Ama bir noktada ayrıldılar. Tek yumurta ikizlerinin aralarında eşsiz bir bağ olduğu ve birbirlerinin düşüncelerini hissettikleri bilinir. Yıllarca ya da kilometrelerce ayrı kalanların bile aralarında bu bağ olduğu kanıtlandı. Duyarlı olmaları da mümkün. Bu özellik ya onları yaratan hücrenin özünde vardı ya da sıradışı şartları sebebiyle evrim geçirdi.”

“Başlamalıyım.”

Eve odaya girerken hepsi aynı anda başlarını kaldırıp baktı. Formalite icabı kayıt cihazının yanına gidip onu çalıştırdı.

“Wilfred B. Icove Sr. ve Wilfred B. Icove Jr.’ın kanunlara aykırı ölümleriyle ilgili Avril Icove’la görüşme. Bayan Icove, haklarınız ve yükümlülükleriniz hakkında bilgilendirildiniz mi?”

“Evet.”

“Bu hakları ve yükümlülükleri anlıyor musunuz?”

“Evet.”

“Bu görüşmenin amacı için teker teker konuşmanız daha kolay olur.”

Birbirlerine baktılar. “Bizden ne beklediğinizi bilmek zor.”

“Gerçeği hedefleyelim. Sen.” Eve masanın köşesindeki kadına işaret etti. “Şimdilik sen yanıt ver. Wilfred Icove, Jr.’ın öldürüldüğü evde hanginiz yaşıyordunuz?”

“Zaman zaman hepimiz orada yaşadık.”

“Tercihiniz sebebiyle mi, yoksa kocanız ya da kayınpe-
deriniz tarafından mı bu duruma zorlandınız?”

“Babamızın belirlediği düzen böyleydi. Her zaman. Tercih mi? Bu seçeneklerde her zaman olmaz.”

“Ona baba diyorsun.”

“O babamızdı. Biz onun çocuklarıyız.”

“Biyolojik olarak mı?”

“Hayır. Bizi o yarattı.”

“Deena Flavia’yı da o yarattı.”

“O bizim kız kardeşimiz. Biyolojik olarak değil,” diye ekledi Avril. “Duygusal olarak. O da bizim gibi. Bizden değil ama bizim gibi.”

“Yasadışı prosedürlerle sizi ve sizin gibileri yarattı.”

“Buna Sessiz Doğum diyordu. Açıklayalım mı?”

“Evet.” Eve oturup sandalyesine yaslandı. “Neden açıklamıyorsunuz?”

“Savaşlar esnasında, babamız ünlü genetik bilimci Jonah Wilson ve karısı Eva Samuels’le arkadaş oldu.”

“Öncelikle, Eva Samuels’le ilişkiniz ne? Kızlık soyadınız aynı.”

“Akrabalık yok. Ondan değiliz. İsim onlar için sadece bir kolaylıktı.”

“Biyolojik anne babanız resmi kayıtlardaki kişiler mi?”

“Anne babamızın kim olduğunu bilmiyoruz. Ama o kişiler olduğundan şüpheliyiz.”

“Pekâlâ, devam et. Icove, Wilson ve Samuels bir araya geldiler.”

“Birbirlerinin çalışmalarıyla ilgileniyorlardı. Babamız ilk başta Dr. Wilson’ın radikal teorileri ve deneylerine şüphe ve temkinle yaklaştı—”

“Buna rağmen,” diye devam etti ikinci Avril, “deneyler vardı. Şüpheci olsa da büyülendiğini inkâr edemezdi. Karısı ölünce üzüntüye teslim oldu. Kızlarına hamileydi ve ikisini de kaybetti. Onlara, karısının vücuduna zamanında ulaşmaya çalıştı. Ama kurtarılabılır bir şey yoktu. Çok geç kalmıştı.”

“Karısının DNA’sını korumaya ve sonra potansiyel olarak onu yeniden yaratmaya çalışmak için çok geçti.”

“Evet.” Üçüncü Avril gülümsedi. “Anlıyor olmalısınız. Wilfred B. Icove Sr. karısını ve onun taşıdığı bebeği kurtaramadı. Bütün becerisi ve bilgisine rağmen çaresizdi, tıpkı kendi annesini kurtaramadığı gibi. Ama yapılabilecek şeyleri görmeye başladı. Sevilen kaç kişinin kurtarılabileceğini anladı.”

“Klonlayarak.”

“Sessiz Doğum.” Birinci Avril tekrar konuşmaya başladı. “Çok fazla ölü, çok fazla kayıp vardı. Birçok kişi acı

çekiyordu. Birçok çocuk öksüz kalmış ve yaralanmıştı. Onları kurtarmak istedi. Buna sürüklendi.”

“Sıradışı yöntemlerle.”

“Babamız ve Wilson gizlice çalışmaya başladılar. Ne de olsa çocukların, birçok çocuğun gerçek hayatı olmayacaktı. Onlara daha iyisini verdiler. Onlara geleceği verdiler.”

“Savaşlarda buldukları çocukları mı kullandılar?” diye sordu Peabody. “Çocukları mı aldılar?”

“Bu sizi şaşırtıyor.”

“Şaşırtmamalı mı?”

“Savaşta ki çocuklardık. Ölüyorduk. DNA’mız korun-du, hücrelerimiz alındı. O zaman ölmeli miydik?”

“Evet.”

Dönüp Eve’e baktılar. Her biri olumlu anlamda başını salladı. “Evet. Doğal düzen böyle. Ölmemize, var olmama-mıza izin verilmeliydi. Ama verilmedi. Başarısızlıklar oldu. Başarısız olanlar yok edildi ya da daha fazla araştırma için kullanıldı. Tekrar tekrar, günden güne, yıldan yıla ve en sonunda yaşatılabilir beş kişi oldu.”

“Sizden iki tane daha mı var?” diye sordu Eve.

“Vardı. Biz Nisan’da doğduk.”

“Bir dakika geri dön. Embriyonun yerleştirildiği kadın-ları nereden buluyordu?”

“Kadın yoktu. İnsan rahminde gelişmedik. Bize bu lü-tuf bile verilmedi. Rahimler yapaydı, müthiş bir başarı.” Bunun üzerine sesi sertleşti ve içinde fokurdayan gizli öfke gözlerinde parladı. “Gelişimin her ânı gözlemlenebilir. Ge-lişen her hücre düzenlenebilir, ayarlanabilir ve değiştirilebi-lir. Annemiz yok.”

“Nerede? Bu nerede yapılıyor?”

“Bilmiyoruz. İlk yılları hatırlamıyoruz. Her şey silindi. İlaçlar, tedaviler, hipnoz.”

“O hâlde bana söylediklerinizi nasıl biliyorsunuz?”

“Will. Bunların bir kısmını o paylaştı. Bizi seviyordu, bizimle gurur duyuyordu. Babası ve başarılarından gurur duyuyoruz. Bir kısmını Deena’dan, bir kısmını da sorgulamaya başladığımızda öğrendik.”

“Diğer ikisi neredeler?”

“Biri altı aylıkken öldü. Onu sürdüremedik. Diğer...”

Duraksayıp el ele tutuştular. “Diğerinin beş sene yaşadığını öğrendik. Beş sene yaşadık. Ama yeterince güçlü değildik ve zekâmız istenilen seviyelerde gelişmiyordu. Bizi öldürdü. Ölümcül hastalığa yakalanan bir evcil hayvan gibi bize iğne yaptı. Uykuya dalıp bir daha hiç uyanmadık. O yüzden artık üç kişiyiz.”

“Bu belgelendi mi?”

“Evet. Deena onu ele geçirdi. Babamız onu çok akıllı ve becerikli yarattı. Deena’nın merak seviyesini.... insanlığını yanlış hesaplamış olabilir. Kendisinden iki tane olduğunu ama birinin gelişimine üç yaşından sonra izin verilmediğini öğrendi. Bize anlattığında buna inanamadık. İnanmak istemedik. Deena kaçtı, bizim de onunla gitmemizi istedi ama...”

“Will’i seviyorduk. Babamızı seviyorduk. Onlar olmadan nasıl yaşayacağımızı bilmiyorduk.”

“Sizinle tekrar iletişime geçti.”

“Her zaman iletişimdeydik. Onu da seviyorduk. Sırrını sakladık. Will’le evlendik. Onu mutlu etmek çok önemliydi ve öyle yaptık. Hamile kaldığımızda ondan ve babamızdan tek bir şey istedik. Tek bir şey. Çocuğumuz –birlikte sahip olacağımız her çocuk– yeniden yaratılmayacaktı. Asla bu şekilde kullanılmayacaktı. Bize söz verdiler.”

“Birimizin oğlu oldu.”

“Birimizin kızı oldu.”

“Ve üçüncü bir kız çocuk taşıyor.”

“Hamile misin?”

“Üç hafta önce hamile kalındı. Bilmiyordu. Bilmesini istemedik. Sözünde durmadı. Kutsal şeye uymadı. On bir ay önce o ve babamız çocuklardan hücreler aldılar. Buna son vermeliydik. Çocuklarımız korunmalılar. Bunu durdurmak için ne gerekiyorsa yaptık ve yapacağız.”

On Sekizinci Bölüm

Eve ayağa kalkıp bara yürüdü, kendisi ve Peabody için kahve programladı. Artık teker teker konuşuyorlardı ama aynı birlik içindeydiler. Biri diğerinin bıraktığı yerden anlatmaya devam ediyordu. “İçecek bir şey ister misiniz?” diye sordu onlara.

“Su içeriz. Teşekkürler.”

“Sözlerinde durmadıklarını nasıl anladınız?”

“Kocamızı tanıyoruz ve ters giden bir şey olduğunu anladık. Evde değilken, özel ofisindeki günlükleri kontrol ettik ve çocuklarla ilgili kayıtlara ulaştık. Onları, bebekle-rimizi alıp kaçmak istedik.”

“Ama bu, yarattıkları çocukları korumayacaktı. Yaratıp değiştirdikleri ve kusursuzlaştırdıkları. Test edip değerkendir-dikleri çocuklar.”

“Onlar içimizde büyüdüler, içimizde ısındılar ve bunu bizden alıp soğuk bir laboratuvarda onların kopyalarını yapacaklardı. Will notlarında çocukların başına bir şey gelmesi ihtimaline karşı bunun sadece bir önlem olduğunu belirtiyordu. Ama onlar yerine yenisi koyulabilecek şeyler değiller. Hayatımız boyunca istediğimiz tek şey buydu ama sözünü tutamadı.”

“Deena’ya anlattık ve buna son vermemiz gerektiğine karar verdik. Yaşadıkları sürece asla durmayacaklardı. Onlar ölene ve daha fazla kontrole sahip olana kadar öğrenmemiz gereken şeyleri asla öğrenmeyecektik.”

“O yüzden ikisini de öldürdünüz. Siz ve Deena.”

“Evet. Cinayet aletini onun için Icove Merkezi'ne yerleştirdik. Kimliğinin saptanamayacağını düşündük. Kimliği saptanırsa, önce bütün kayıtlara ulaşip projeyi sonlandıracaktık. Ve çocukları alıp güvenli bir yere götürdükten sonra Will için geri dönecektik.”

Eve onların ritmine uyum sağladı ve tuhaf bir şekilde bunu verimli buldu. “Samuels'i öldürmesi için Deena'yı okula sen götürdün.”

“O da bizim gibiydi, Eva Samuels'in DNA'sından alındı ve işi sürdürmek için tasarlandı. O Eva'nın kopyası. Bunu biliyorsun.”

“Eva yeterince kusursuz olmadığımızda bizi ve Deena'yı öldürmeye yardım etti. Diğerlerine de son verdi. Birçoğuna. Bizi görüyor musun? Fiziksel ya da biyolojik bir kusurumuz olamaz. Babamızın talimatı böyle. Her çocuğun olduğu gibi bizim çocuklarımızın da kusurları var. Sahip oldukları şeyi alıp değiştireceklerini biliyorduk.”

“Bizi yarattıkları andan itibaren bize seçim şansı vermediler. Seçim şansı olmayan, yirmi iki sene boyunca her gün eğitilen yüzlercesi var. Bizim çocuklarımızın seçim şansı olacak.”

“Wilfred Icove Jr.'ı hanginiz öldürdünüz?”

“Biz aynıyız. Kocamızı biz öldürdük.”

“Neşteri tutan tek eldi.”

Her biri sağ elini kaldırdı. “Biz biriz.”

“Saçmalık. Hepinizin bir çift akciğeri, bir kalbi ve böbrekleri var.” Eve damlaların en yakındakinin eline düşmesi için su bardağını devirdi. “Sadece birinizin eli ıslandı. Biriniz o eve girdiniz, mutfığa gittiniz, öldürmeyi planladığınız adam için güzel ve sağlıklı bir atıştırmalık hazırladınız. O, kanepede uzanırken, biriniz yanına oturdunuz. Sonra kalbine bir neşter sapladınız.”

“Biz onun için tectik. Birimiz evde yaşıyıp çocukları-muza annelik, kocamıza kadınlık yapıyorduk. Birimiz İtal-ya’da, Toskana kırsalında yaşırdı. Villa geniş, malikâne güzel. Birimizin yaşıdığı Fransa’daki şato da öyle. Her sene doğduğumuz günde değıştirilirdik. Ve bir diğeriimiz çocuk-larla bir sene yaşama fırsatı edinirdi. Başka seçeneğimize ol-madığını düşündük.”

Bunun üzerine üçünün de gözleri doldu. “Bize söyleni-leni yaptık. Her zaman, her zaman. Üç senede bir olmamız gereken kişi oluyorduk. Bunun için iki sene bekliyorduk. Çünkü Will böyle istedi ve babamız bunu uygun gördü. Bizi sevmemiz için yarattı ve sevdik. Ama sevebilirsek nef-ret de edebiliriz.”

“Deena nerede?”

“Bilmiyoruz. Sizinle işbirliği yapmayı kabul ettiğimizde onunla iletişime geçtik. Ona ne yapmayı planladığımızı, ya-pılması gerekeni ve tekrar ortadan kaybolmasını söyledik. Bu konuda çok iyidir.”

“Okulda ikinci bir nesil var.”

“Çok sayıdalar. Bizden yok. Will babasından bunu iste-di. Ama bir yerde korunan hücrelerimiz olduğunu biliyo-ruz. Her ihtimale karşı.”

“Bazıları satıldı.”

“Yerleştirildiler. Buna yerleştirme derdi, evet. Sipariş üzerine klon yaratmak çok kazançlıydı. Projeyi sürdürmek çok fazla para gerektiriyordu.”

“Bu projenin... *temelini* oluşturan herkes... savaşlardan mı geliyor?” diye sordu Eve.

“Çocuklar ve yetişkinlerin bazıları ölümcül şekilde ya-ralanmışlardı. Diğeri doktorelar, bilim insanları, teknis-yenler, lisanslı eşler, öğretmenlerden oluşuyor.”

“Hepsi kadın.”

“Bildiğimiz kadarıyla öyle.”

“Hiç terk etmek istediniz mi? Okulu?”

“Nereye ve ne için? Hayatlarımız boyunca her gün eğitilip test edildik. Bize bir amaç verildi. Her dakikamız disiplinliydi ve gözlemleniyordu. Boş zamanlarımız bile. Olmak, yapmak, bilmek, davranmak ve düşünmek için programlandık.”

“Eğer öyleyse, sizi yapan kişiyi nasıl öldürdünüz?”

“Çünkü çocuklarımızı sevmek için yaratıldık. Çocuklarımızı rahat bıraksalardı, onların istediği şekilde yaşardık. Fedakârlık mı istiyorsun, Teğmen Dallas? İçimizden birini seç, o her şeyi itiraf edecek.”

Tekrar el ele tutuştular. “Eğer diğer ikimiz serbest kalır ve çocukları kimsenin onlara dokunmayacağı ya da onları *gözlemlemeyeceği* bir yere götürebilirse, içimizden biri hayatlarımızın geri kalanını hapiste geçirecek. Kimse onlara dik dik bakmayacak, parmaklarıyla göstermeyecek. Korku ve merak nesneleri olmayacakları bir yerde büyüyecekler. Bizden, olduğumuz şeyden korkmuyor musunuz?”

“Hayır.” Eve ayağa kalktı. “Fedakârlık peşinde de değilim. Şimdilik görüşmeye ara veriyoruz. Lütfen burada kalın. Peabody, benimle gel.”

Eve dışarı çıkıp kapıyı kapattıktan sonra direkt gözlem alanına geçti. Reo çoktan linkindeydi, kısık bir sesle ve haretle konuşuyordu.

“Deena Flavia’nın nerede olduğunu biliyor olmalılar,” dedi Whitney.

“Evet, efendim. Nerede olduğunu ve onu nasıl bulacaklarını biliyorlar. Onun iletişim bilgilerine sahip olduklarına eminim. Onları tekrar ayırıp teker teker sorgulamayı deneyebilirim. İtiraf kayda geçtiği için hangisinin hamile olduğunu öğrenmek amacıyla test edilmeleri için izin çıkarttırabilirim. Eğer içlerinden biri gerçekten hamileyse, o daha hassas olacaktır. Peabody onlarla tek tek yumuşak bir şekilde konuşabilir. O bu konuda iyi. Sırada özellikle proje

için kullanılan laboratuvarların nerede oldukları, elde ettikleri verileri nereye götördükleri ve Deena'nın sonlandırma listesinde kimin olduğunu öğrenmek var. İşleri bitmedi. Henüz peşinde oldukları her şeyi tamamlamadılar ve başarıya yönelik yetiştirildiler.”

Eve onayını almak için Mira'ya baktı.

“Katılıyorum. Bu noktada sana öğrenmen gereken şeyleri söylüyorlar. Bu işi sonlandırmak için yardımına ve anlayışına ihtiyaçları var. Yaptıkları şeyi neden yaptıklarını ve neden kendilerini feda etmeye razı olduklarını bilmeni istiyorlar. Onları konuşturamayacaksın.”

Eve kaşlarını kaldırdı. “Bahse var mısınız?”

“Bunun sorgu becerinle bir ilgisi yok. Onlar *aynı* kişi. Yaşam tecrübeleri arasındaki değişiklik o kadar az ki bunun önemi bile yok. Aynı olacak şekilde yaratıldılar, sonra eğitildiler ve onlara aynı *olmalarını* sağlayan bir rutin verildi.”

“Neşteri onlardan birinin eli tuttu.”

“Olaya düz bir şekilde yaklaşıyorsun,” dedi Mira sabırsızca. “Gerçek anlamda düşünüldüğünde o el üçüne de ait.”

“Üçü de yargılanabilir,” diye dikkatini çekti Tibble. “Cinayet tasarlamaktan. Birinci dereceden.”

“Dava asla görülmez.” Reo linkini kapattı. “Patronum ve ben bu konuda hemfikiriz. Az önce orada anlatılanlar, bildiğimiz şeylerle bunu asla mahkemeye götüremeyiz. Cinayet davası açılmadan savunma kışımıza şaplak atar. Açıkçası, onları ben savunmak isterim. Bu işi kolayca halletmek bir yana, sonunda zengin ve ünlü olurum.”

“Ellerini kollarını sallayarak çıkacaklarını mı söylüyorsun?” diye sordu Eve.

“Onları suçlamaya çalışırsanız, basın bunu çiğ çiğ yer. İnsan hakları grupları meseleye dahil olur ve beş dakika içinde yeni kurulmuş Klon Hakları organizasyonlarımız olur.

Seni Deena'ya götürmelerini sağlarsan bu harika olur, Dallas. Hikâyesini duymak isterim. Eğer ondan sadece bir tane varsa belki bir tür anlaşma yapabiliriz. Ama bunlarla?”

Reo camın ardındaki masada oturan üç kadına işaret etti. “Burada zorla alıkoyma, beyin yıkama, azaltılmış kapasite, çocukları tehlikeye atma var. Onları temsil edecek olsaydım, herkesin bildiği meşru müdafaayı kullanırdım. İşe yaradığından emin olurdum. Bunu kazanmanın yolu yok.”

“Üç kişi öldü.”

“Uluslararası kanunları çiğnemek için gizlice anlaşılan ve söz konusu kanunları onlarca sene çiğneyen üç kişi,” diye hatırlattı Reo. “Burada anlatılanlar doğruysa, hayat yarattıktan sonra belirli standartlara uymayan o hayatlardan bazılarına son verdiler. Onları öldüren kişileri onlar yarattı. Akıllılar.”

Reo cama yaklaştı. “Ne söylediklerini duydun mu? ‘Olmak, yapmak, bilmek, davranmak ve düşünmek için programlandık,’ ve benzeri. Bu güçlü ve aşılmaz bir savunma hattı. Çünkü onlar yaratıldılar, tasarlandılar ve değiştirildiler. Tepki göstermeye programlanmış gibi hareket ettiler. Birçok kişinin kâbus olarak göreceği bir şeye karşı çocuklarını savundular.”

“Onlardan ne öğrenebiliyorsan öğren,” diye emretti Tibble. “Deena Flavia'yı bul, bütün konumları öğren. Detayları al.”

“Sonra?” diye sordu Eve.

“Ev hapsi. Bu konuyu kapatana kadar onları saklayacağız. Elektronik kelepçe takacaklar. Yedi gün yirmi dört saat korumalar –droidler– olacak. Bunu pas geçmemiz gerekecek, Jack.”

“Evet efendim, öyle yapacağız.”

“Detayları al,” diye tekrarladı Tibble. “Her birini doğrulayacağız, kılı kırk yaracağız. En fazla yirmi dört saatimiz

var, sonra bu topu paslayacağız. Sıçrayıp yüzümüze çarpmadığından emin olalım.”

“Artık gitmeli ve neyi ne zaman yapacağımıza dair bir strateji oluşturmaliyim, tabii yapacaksak.” Reo evrak çantasını aldı. “İşe yarar bir şey öğrenirseniz bilmek istiyorum. Gece ya da gündüz, fark etmez.”

“Seni geçireceğim.” Roarke kapıya doğru ilerledi.

“Teğmen’le konuşmalıyım.” Mira olduğu yerde kaldı. “Sakıncası yoksa, baş başa.”

“Peabody, içeri gir. Onlara tuvalet molası ver ve yiyecek, içecek bir şeyler ikram et. Sonra birini seç. Onu diğerlerinden ayırıp üzerinde çalışmaya başladı. Yumuşak ol.”

Eve, Mira’yla yalnız kalınca Roarke’un masaya koyduğunu tahmin ettiği büyük kahve demliğine doğru yürüdü. Kendisine bir fincan doldurdu.

“Bugün daha önce yaptığım yorumlar ve gösterdiğim tepki için özür dilemeyeceğim,” diye söze başladı Mira.

“Pekâlâ. Ben de özür dilemeyeceğim. Sadece—”

“Bazen o kadar zor görünüyorsun ki herhangi bir şeyi anladığına inanmakta zorlanıyorum. Bunun doğru olmadığını biliyorum ama yine de... Wilfred ve oğlu onların iddia ettiği şeyleri yaptılarsa bu kınanmaya değer.”

“Camın öteki tarafına bak. Onları görüyor musun? Bence verilen ifadelerin doğru olduğunu fazlasıyla destekliyor.”

“Ne gördüğümü biliyorum.” Mira’nın sesi hafifçe titredikten sonra güçlendi. “Rızasını aldığı, bilinçli yetişkin gönüllüleri değil, masum, yaralı ve ölmek üzere olan çocukları kullandı. Gerekçesi ve amacı ne olursa olsun, sadece bu bile onu suçlu çıkarır. Kahraman olarak gördüğün birini suçlamak zor, Eve.”

“Bu turu çoktan attık.”

“Kahretsin, biraz saygı göster.”

“Kime? Ona mı? Unut gitsin. Sana saygı göstermemi istiyorsan, pekâlâ. Sana saygı duyuyorum, o yüzden beni sinirlendiriyorsun. Hâlâ ona saygın varsa–”

“Yok. Yaptığı şey her yasaya aykırıydı. Belki üzüntüsünden yola çıkarak yapmaya çalıştığı şeyi affedebilirim. Ama durmadı. Onu sürdürdü. Sadece onları yaratarak değil, manipüle ederek de o canlarla tanrıçılık oynadı. O ve diğerleriyle. Onu bir ödölmüş gibi kendi oğluna verdi.”

“Bu doğru, öyle yaptı.”

“Torunları.” Mira dudaklarını birbirine bastırdı. “Kendi torunlarını bile kullanacaktı.”

“Ve kendisini.”

Mira uzun, titrek bir nefes verdi. “Evet. Bunu fark edip etmediğini düşünüyordum.”

“Hayat verme gücü olan bir adam neden ölümlülüğe boyun eğsin? Ölümünden sonra etkinleştirilmesini emrettiği hücreleri bir yerde korunuyor. Belki de çoktandır bir yerde çalışan genç bir versiyonu var.”

“Eğer öyleyse, onu bulmalısın. Onu durdur.”

“Avril bunu çoktan akıl etti.” Eve cama doğru işaret etti. “O ve Deena. Ve bana karşı avantaj elde ettiler. Dava hoşuna giderdi.”

Eve cama yaklaşp görüşme odasında bekleyen iki kadını inceledi. “Evet, çocuklar uzakta bir yerde korunuyor olsalardı, duruşmaya çıkıp her şeyi ortaya dökmeyi çok isterdi. Sırf yapılanların ortaya çıktığından emin olmak uğruna gözünü bile kırpmadan hayatının geri kalanını hapisanede geçirirdi. İçeride bir gün bile geçirmeyeceğini biliyor ama mecbur olsaydı, bunu yapardı.”

“Ona hayransın.”

“Cesur olduğunu inkâr edemem. Cesarete hayranım. Icové onu bir kalıba soktu, programlanmış olsun ya da olmasın, Avril o kalıbı kırdı. Icové’u kırdı.”

Eve zindancısını, babasını öldürmenin ne kadar cesaret gerektirdiğini biliyordu. “Eve gitmelisin. Tibble’ın istediği gibi kılı kırk yaracaksak, yarın onlarla vakit geçirmen gerekecek. Bu gece başlamak için çok geç.”

“Pekâlâ.” Mira kapıya doğru ilerlerken durdu. “Biraz üzölmeye hakkım var,” dedi. “Daha önceki mantıksız çıkışına, öfkeme ve incinen duygularıma.”

“Kusursuz olmanı beklemeye hakkım var, çünkü seni öyle görüyorum. O yüzden biz düşük seviyeli varlıklar gibi ortalıkta kusurlu ve insani bir şekilde dolaşacaksan bu beni şaşkına çevirir.”

“Hiç adil değil. Ve dokunaklı. Bu dünyada beni Dennis ve çocuklarım dışında senin kadar sinir edecek kimse olmadığına biliyor muydun?”

Eve ellerini ceplerine soktu. “Sanırım bunun da dokunaklı olması gerekiyor ama kulağa bir tokat gibi geliyor.”

Mira’nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Bu bir anne numarası ve en sevdiklerimden biri. İyi geceler, Eve.”

Eve camın önünde durup iki kadını izledi. Izgara tavuk salatasına benzer bir şey yiyip su içiyorlardı.

Nadiren konuştular, önemsiz şeylerdi. Yemek, hava ve ev. Kapı açılıp Roarke içeri girerken Eve onları incelemeye devam etti.

“Klonunla sohbet etmek kendi kendine konuşmak anlamına mı gelir?”

“Bu olay herkes tarafından duyulduğunda sorulacak çok sayıda soru ve alaycı sözden biri.” Roarke yanına gidip arasına geçti ve ellerini omuzlarına koydu. Gerginliğinin en kötü düğümlendiğı noktayı buldu.

“Biraz rahatla, Teğmen.”

“Uyanık kalmalıyım. Onlara on dakika daha süre vereceğim, sonra onları tekrar ayıracağız.”

“Mira’yla barıştığını sanıyorum.”

“Ne yaptığımızı bilmiyorum. Herhalde birbirimize müthiş kızgın olmaktan sinir olmaya geçtik.”

“İlerleme sayılır. Reo’nun sana duymayı beklediğin şeyi söylemesi hakkında konuştunuz mu?”

Eve içini çekti. “Hayır. Sanırım o kadar sinirliydi ki, buna değinmedi.” Eve omzunun üzerinden bakıp onunla göz göze geldi. “Gerçi sen değilsin.”

“Sana kızgın değilim, bana kalırsa bu bir rekora yaklaşıyor. Onların cezalandırılmasını istemiyorsun. Suçlanmalarını, mahkemeye çıkarılmalarını ve yargılanmalarını istemiyorsun.”

“Hayır, cezalandırılmalarını istemiyorum. Bu benim elimde değil ama istediğim bu değil. Onları hapse atmak adil olmaz. Şimdiye kadar hapis hayatı yaşadılar. Buna son verilmeli. Yapılanlara, yaptıklarına.”

Roarke eğilip başının tepesini öptü.

“Şimdiden gidebilecekleri bir yer var. Kaçacakları yer çoktan ayarlandı. Deena bunu halletmiştir. Er ya da geç onu bulabilirim.”

“Yeterince vaktin olursa bulabileceğini sanıyorum.” Roarke saçını okşamaya başladı. “İstediğin bu mu?”

“Hayır.” Eve geriye uzanıp elini tuttu. “Gitmelerine izin verildiğinde nerede olduklarını bilmek istemiyorum. O zaman bu konuda yalan söylemem gerekmez. İşe geri dönmeliyim.”

Roarke onu kendisine doğru çevirip öptü. “Bana ihtiyacın olursa haber ver.”

* * *

Eve onları sorguladı. Onları önce grup olarak ele aldı, sonra ayırdı. Peabody’yle onları dönüşümlü olarak sorguladılar. Tek başlarına oturmalarını emrettikten sonra bir kez daha denedi.

Tamamen kurallara uygun hareket ediyordu. Görüşme kayıtlarını inceleyen biri eksiksiz ya da yanlış olduğunu iddia edemezdi.

Avukat talep etmediler, Eve onlara elektronik kelepçe taktığında bile. Sabahın erken saatlerinde onları Icove malikânesine götürdüğünde çok yorgun görünüyorlardı ama aynı durgun sakinliklerini koruyorlardı.

“Peabody, droidleri bekle, olur mu? Onları ayarla.” Ortağını antrede bırakıp üç kadını oturma alanına geçirdi.

“Evden ayrılmaya izniniz yok. Bunu yapmaya kalkarsanız, kelepçeleriniz sinyal gönderir ve kanunu çiğnediğiniz için alınıp Polis Merkezi’ne götürülürsünüz. İnanın bana, burada daha rahat edersiniz.”

“Burada ne kadar kalmak zorundayız?”

“New York Polis ve Güvenlik Teşkilatı ya da başka bir otorite tarafından bu kısıtlamadan serbest bırakılana kadar.” Eve Peabody’nin işitme mesafesinde olmadığından emin olmak için arkasına bakıp sesinin alçak çıkmasına özen gösterdi. “Şu anda kayıtta değiliz. Bana Deena’nın nerede olduğunu söyleyin. Tekrar cinayet işlerse bunun kimseye faydası olmayacak. Bu işe son vermek istiyorsanız size yardımcı olabilirim. Bu konunun halka açıklanmasını istiyorsanız yapabileceğim bazı şeyler var.”

“Amirlerin ve konuya dahil olan herhangi bir hükümet yetkilisi bunun halka açıklanmasını istemezler.”

“Size söylüyorum, bu konuda yapabileceklerim var ama beni zor durumda bırakıyorsunuz. Beni dışlayacaklar. Beni, ekibimi ve departmanımı dışlayacaklar. Sizi ve bulabildikleri herkesi toplayacaklar, *hamster*lar gibi inceleyebilmek için bir kafese atacaklar. Başladığınız yere döneceksiniz.”

“Neden bize ne olacağını bu kadar önemsiyorsun? Cinayet işledik.”

Ben de adam öldürdüm, diye içinden geçirdi Eve. Kendisini korumak ve birinin onun için planladığı hayattan kaçmak için bunu yapmıştı. Tek başına yaşamak için.

“Kimseyi öldürmeden bu durumdan kurtulabilirdiniz. Çocuklarınızı alıp ortadan kaybolabilirdiniz. Ama bu yolu seçtiniz.”

“İntikam değildi.” Konuşan Avril o tuhaf ve güzel lavanta rengi gözlerini yumdu. “Özgürlüktü. Bizim, çocuklarımız ve herkes için.”

“Asla durmazlardı. Bizi tekrar yaratırlardı, çocuklarımızı kopyalarlardı.”

“Biliyorum. Haklı olup olmadığınızı söylemek bana düşmez, zaten sınırı aşmaya başladım. Deena’nın nerede olduğunu bana söylemeyecekseniz de en azından onunla iletişime geçmenin bir yolunu bulun. Ona durmasını, kaçmasını söyleyin. Peşinde olduğunuz şeyin çoğunu elde edeceksiniz. Size söz veriyorum.”

“Peki ya diğerleri, öğrenciler, bebekler?”

Eve’in bakışları donuklaştı. “Hepsini kurtaramam. Siz de kurtaramazsınız. Ama Deena’nın nerede olduğunu ve Icoveların operasyonlarını nereden yürüttüğünü bana söylerseniz, daha fazla kişiyi kurtarabilirsiniz.”

“Bilmiyoruz. Ama...” Konuşan Avril ikizlerine bakıp onaylamalarını bekledi. “Onunla iletişime geçmenin bir yolunu bulacağız ve elimizden geleni yapacağız.”

“Fazla vaktiniz yok,” dedi Eve ve onları yalnız bıraktı.

Dışarı çıktığında yüzüne ve ellerine vuran hava serindi. Ona kışı, uzun ve karanlık ayların yaklaştığını hatırlattı.

“Seni eve bırakacağım.”

Peabody’nin yorgun yüzü aydınlandı. “Gerçekten mi? Şehir merkezine kadar mı?”

“Zaten biraz düşünmem gerekiyor.”

“İstedğin kadar düşün.” Peabody arabaya bindi. “Sabah ailemle konuşmalıyım. Onlara buradan çıkmayı başabilirsek gecikeceğimizi söyleyeceğim.”

“Ne zaman gidiyordunuz?”

“Yarın öğleden sonra.” Peabody kocaman esnedi. “Belki çılgın tatil trafiğini atlatabiliriz.”

“Git.”

“Nereye?”

“Planladığınız gibi yola çıkın.”

Peabody yorgun gözlerini ovuşturmayı bırakıp kırpıştırdı. “Dallas, soruşturmanın bu noktasında sırf turta yemek için şehri terk edemem.”

“Sana gidebileceğini söylüyorum.” Neyse ki trafik yoğun değildi. Eve Broadway ve bitmek bilmeyen eğlencesinden kaçınıp şehrinin neredeyse Ay’ın öteki tarafındaki Ay teknisyeni kadar yalnız olan kanyonlarında ilerledi. “Planlar yaptın ve onları yerine getirmeye hakkın var. Bu işte oyalanacağım,” dedi Peabody tekrar ağzını açınca.

Peabody anında ağzını kapatıp küstahça gülümsedi. “Evet, biliyorum. Sadece söylemeni istedim. Sence ne kadar zaman kazanabiliriz?”

“Fazla değil. Ama ortağım yüzünü aile turtasına gömmek için şehir dışında olacak. Roarke’un akrabaları bize geliyor. İnsanlar akıllarında hindi varken dağılmaya başlar, onlara erişip bir şeyleri başlatmak zor olur.”

“Birçok federal ofis yarından pazartesine kadar kapalı olacak. Tibble bunu biliyordu.”

“Evet. Belki bu işleri birkaç saat yavaşlatır, Tanrı yeterince iyiye belki bir gün daha. Tibble da aynı şeyi istiyor, o yüzden yaygara kopartacak ama bir yandan da oyalayacak.”

“Peki ya okula, çocuklara, personele ne olacak?”

“Hâlâ düşünüyorum.”

“Avril’e, onlardan birine, çocuklar hakkında ne yapacaklarını sordum. Üç anneleri olduğunu onlara nasıl açıklayacaklarını merak ettim. Uzun bir süre ayrı kaldıktan sonra birbirlerini bulan kız kardeşler olduklarını söylemeleri istenmiş. Çocukların onların ne olduğu bilmelerini istemiyorlar. Babalarının ne işle meşgul olduğunu bilmelerini de istemiyorlar. İlk fırsatta ortadan kaybolacaklar, Dallas.”

“Hiç şüphesiz.”

“Onlara bu fırsatı vereceğiz.”

Eve gözlerini yoldan ayırmadı. “Polis memurları olarak tanıkların kaçmasına hiçbir şekilde yardım etmeyeceğiz.”

“Pekâlâ. Ailemle konuşmak istiyorum. İnsanın düşünce biçimini ve düzenini bozan bir şey karşısına çıktığında annesi ve babasıyla konuşmak istemesi ne tuhaf.”

“Bu konuda bir fikrim yok.”

Peabody suratını ekşitti. “Affedersin. Kahretsin, çok yorgun olduğumda aptallaşıyorum.”

“Sorun değil. Sadece normal bir anne babam olmadığı için fikrim olmadığını söyledim. Onların da yoktu. Onları yapay kılan buysa o hâlde ben de yapayım.”

“Anne babamla konuşmak istiyorum,” diye tekrarladı Peabody uzun bir süre sonra. “Onlara sahip olduğum için şanslı olduğumun farkındayım, kız ve erkek kardeşlerim ve diğerlerine de. Beni dinleyeceklerini biliyorum ve önemli olan bu. Ama bir aileye sahip olmamak, üzerine yıkılanlardan kendini yaratmak zorunda kalmak, hayatını onlardan oluşturmak... Yapay değil. Son derece gerçek.”

Sokaklar ve gökyüzü neredeyse boştu. Arada sırada hareketli bir reklam panosunun renkleri ve ışıkları parlıyordu. Eğlence, güzellik ve mutluluk hayalleri. İndirimli fiyata.

“Neden New York’a geldiğimi biliyor musun?” dedi Eve.

“Hayır, pek sayılmaz.”

“Çünkü burası yalnız olabileceğin bir yer. Binlerce insanın olduğu bir caddeye çıkıp yapayalnız olabilirsin. Bir polis olmak dışında en çok bunu istediğimi sanıyordum.”

“Öyle mi?”

“Evet, bir süreliğine. Uzun bir süre istediğim buydu. Bilinmezlikten koruyucu program ve devlet okulları aracılığıyla sürekli gözlemlenen birine dönüştüm. Yine isimsiz olmak istedim, bu kez kendi tercihime göre. Bir rozete sahip olmak, o kadar. Eğer bu dosya on sene ya da beş sene önce karşıma çıksaydı, şu anda yaptığım gibi ele alır mıydım, bilmiyorum. Belki onları ortadan kaldırtırdım. Siyah ve beyaz. Sadece iş değil, bunu yıllarca yapmak bütün gri tonları görmemi sağlıyor. Ölü ya da diri, bağ kurduğun insanlar o rengi boyuyor.”

“Son kısma katılıyorum. Ama bu dosya karşına ne zaman çıkmış olursa olsun, şimdi seçtiğin yolu seçerdin. Çünkü doğrusu bu. Ve önemli olan bu, yaptığın bu. Avril Icové bir kurban. Birinin onun yanında yer alması gerekiyor.”

Eve hafifçe gülümsedi. “Kopyaları onun yanında.”

“Bu iyiydi. Biraz ucuz bir numara ama yine de iyiydi.”

“Biraz uyu.” Eve Peabody’nin binasının önünde durdu. “Gelmen gerekirse sana haber veririm ama şimdilik biraz uyu, bavulunu hazırla ve yola çık.”

“Eve bıraktığın için teşekkürler.” Peabody arabadan inerken tekrar esnedi. “Daha önce görüşemezsek Şükran Günü’n şimdiden kutlu olsun.”

Eve kaldırımın kenarından ayrılırken dikiz aynasından McNab’in Peabody için evde bir ışığı açık bıraktığını gördü.

Onun için de bir ışık olacaktı. Ve onu dinleyen biri. Ama henüz değil.

Aracını otomatik pilota alıp kişisel linkini çıkardı.

“Off,” dedi Nadine, Eve ekranda belli belirsiz siluetler görebiliyordu.

“Down and Dirty’de buluşalım.”

“Ha? Ne? *Şimdi mi?*”

“Hemen. Bir not defteri getir – elektronik değil, kâğıt olsun. Kayıt cihazı yok, Nadine, kamera yok. Sadece sen, eski usul bir defter ve kurşun kalemler. Bekliyorum.”

“Ama—”

Eve görüşmeyi sonlandırıp yola devam etti.

Seks kulübünün kapısındaki bar fedaisi bir sekoya kadar iri ve oniks kadar karaydı. Altın takmıştı. Dar bir gömlek kocaman göğsünde esnemişti, bacaklarını saran deri pantolonunu botlarının içine sokmuştu ve Eve boynundaki üçlü zinciri bir silah olarak kullanabileceğini düşündü.

Sol yanağında kıvrılan bir yılan dövmesi vardı.

Eve yaklaşırken iki serseriye defetmekle meşguldü. Biri beyazdı, yaklaşık yüz on beş kiloluk ağırlığı yağdan oluşuyordu ve diğeri ağırlıklı olarak Asyalıya benzeyen bir melezdi ve bir sumo arenasının mücadelecisi gibi görünüyordu.

Bar fedaisi ikisini de enselerinden tutmuştu ve hızlı adımlarla onları kaldırıma doğru ilerlemeye zorluyordu.

“Bir daha çalışanlarımdan birini rahatsız etmeye kalkarsanız penislerinizi kullanma şansınız olmadan onları kopartırım.”

Kafalarını birbirlerine tokuşturdu –teknik olarak yasadışı bir hareketti– sonra onları oluğa attı.

Adam dönünce Eve’i gördü. “Selam beyaz kız.”

“Selam Crack, nasıl gidiyor?”

“Ah, pek şikâyet edemem.” Avuçlarını kurular gibi iki kez birbirine vurdu. “Burada ne arıyorsun? Biri öldü de haberim mi yok?”

“Özel bir odaya ihtiyacım var. Biriyle buluşacağım,” dedi Crack’ın kaşları geniş alnında yükselince. “Nadine geliyor. Buraya daha önce hiç gelmedik.”

“Çok yazık, siz ikiniz odalarımından birini çırılçıplak yuvarlanmak için istemediğinize göre, bu resmi bir mesele olmalı. Resmiyet hakkında bir şey bilmem. İçeri gel.”

Eve gürültüye ve bayat bira, Zoner -tüttürülebilen ya da içilebilen çeşitli yasadışı maddeler- taze seks, ter ve tanımlamamayı tercih ettiği diğer vücut sıvılarını içeren koku karışımına adımını attı.

Ön taraftaki sahne çıplak dansçılar ve neon peştamal giymiş bir müzik grubuyla doluydu. Tüyler takan, sime bulanmış ve hiçbir şey giymeyen masa dansçıları kıvırtarak müşterileri memnun ediyorlardı.

Bar tıka basa doluydu, müşterilerin çoğu ya sarhoştur ya da uyuşturucu etkisindeydi.

Harikaydı.

“İşler iyi gidiyor,” diye seslendi Eve, Crack insanları yararak ilerlerken.

“Tatil zamanı. Ocak’a kadar yoğunuz, sonra dışarıda eğlenemeyecek kadar soğuk olacağı için işler yine yoğun olacak. Hayat güzel. Peki ya senin hayatın nasıl gidiyor, cılız beyaz polis kız?”

“Yeterince iyi.”

Crack önden üst kattaki özel odalara çıktı. “Erkeğin sana iyi davranıyor mu?”

“Evet. Evet, bu konuda ustalaşmış.”

Odaların birinden yarı çıplak, çılgınca gülen ve oldukça kötü kokan bir çift çıkınca geri çekildiler.

“Onların odasını istemiyorum.”

Crack sırtıp başka bir odayı açtı. “İşte lüks odanız. Bu geceki kalabalık çoğunlukla ekonomi sınıfını tercih ediyor. Temizdir. Rahatına bak, tatlım, seksi Nadine geldiğinde onu yukarı getiririm.”

Eve elini cebine atınca, “Bana para ödemeyi aklından bile geçirme,” dedi. “Bu sabah parka gittim, kocanla onun için diktiğiniz ağacın yanında kızım ile konuştum. Sakın bana bir iyilik karşılığında para ödemeyi düşünme.”

“Pekâlâ.” Crack’in küçük kız kardeşini ve morgda onun cesedinin yanında kollarının arasında nasıl ağladığını düşündü. “Ah, perşembe günü için planın var mı?”

Eve onun ailesi olmuştu. Tek ailesi.

“Eğlence Günü. Kendime güzel bir kadın buldum. Kutlamalar arasına hindiye de sıkıştırabileceğimizi düşünüyoruz.”

“Eğer bazı şenlikler hariç eksiksiz bir kutlama istersen, bir akşam yemeği veriyoruz. Güzel arkadaşını da getirebilirsin.”

Crack’in bakışları yumuşadı ve sesindeki sokak ağzı kayboldu. “Minnettar olurum. Kız arkadaşım ile gelmek çok hoşuma gider.” Kocaman elini Eve’in omzuna koydu. “Gidip Nadine’i gözleyeceğim, gerçi ikinizi de burada görmedim.”

“Teşekkürler.”

Eve odaya girip hızla gözden geçirdi. Anlaşılan odada karyola ya da ot minder yerine gerçek bir yatağın olması “lüks” sayılıyordu. Tavanın aynalı olması biraz ürkütücüydü. Ama bir mönü ekranı ve sipariş bölmesinin yanı sıra çok küçük bir masa ve iki sandalye vardı.

Eve yatağa bakarken içinde derin bir özlem uyandı. Yirmi dakika uzanmak için kırk sekiz saat boyunca yemek yememeye razıydı. Riske girmektense, mönü ekranına gidip bir demlik kahve ve iki fincan sipariş etti.

Yemekler berbat olmalıydı. Soya ürünleri ve kimyasal birleşimi anlaşılmaz şekilde kokmuş katrana benziyordu. Ama onu uyanık tutmaya yetecek kadar kafeinle ıslanacaklardı.

Oturup beklerken mevcut işine odaklanmaya çalıştı. Gözleri kapanıyordu, başı sallanıyordu. Rüyanın sinsice içine sızdığını hissetti, keskin ve kaygan pençeli bir canavar zihnini kopartıp kemiriyordu.

Beyaz bir odadaydı, göz kamaştıracak kadar beyaz. Düzinelerce cam tabut istiflenmişti. Çocukluk hâli son da-
yağından sonra kanlı ve yaralı bir şekilde tabutların her birindeydi, ağlayıp yalvararak dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Ve babası, onu yaratan adam sırtarak orada duruyordu.

Ismarlama, dedi ve güldü. Kahkaha attı. *Doğru düzgün çalışmayan biri çıkarsa, onu atıp bir sonrakini denersin. Seninle işim asla bitmeyecek, küçük kız. Asla bitmeyecek.*

Eve irkilip silahını yokladı. Masadaki demliği ve fincan-
ları gördü, mönü bölmesi yavaşça kapanıyordu.

Bir süre başını ellerinin arasına alıp nefesinin normale dönmesini bekledi. Sorun değildi, kurtulmuştu. Kaçmaya devam edecekti.

Avril'in zihninden uzaklaşamayacak kadar yorgun oldu-
ğunda ne tür rüyalar gördüğünü merak etti.

Kahvesini doldururken kapı açıldı.

“Teşekkürler, Crack.”

“Ne zaman istersen, tatlı memeli.” Crack göz kırpıp ka-
pıyı kapattı.

“Kilitle,” diye emretti Eve. “Mahremiyet modunu etkin-
leştir.”

“Buna değse iyi olur.” Nadine Eve'in isteğini yerine
getirdikten sonra diğer sandalyeye oturdu. “Saat sabahın
üçünü geçiyor.”

“Yine de güzel görünüyorsun ve anlaşılan göğüslerin
çok tatlı.”

“Bana o zehirden biraz ver.”

“Çantanın içindekileri yatağa boşalt,” dedi Eve ikinci
fincanı doldururken.

“Beni uğraştırma, Dallas.”

“Ciddiyim. Çantanı boşalt, sonra üzerinde elektronik bir cihaz olup olmadığını tarayacağım. Bu çok önemli, Nadine.”

“Bana güvenebilmelisin.”

“Güvenmeseydim burada olmazdın. Ama iyice emin olmalıyım.”

Bariz bir can sıkıntısıyla Nadine kocaman çantasını açıp yatağa doğru ilerledi ve onu ters çevirdi.

Eve kalkıp ona kahvesini uzattı ve çantanın içindekilerle göz atmaya başladı. Cüzdan, kimlik, krediler ve banka kartları, koruyucu kutusunda iki bitkisel sigara, iki kâğıt not defteri, uçları keskinleştirilmiş altı kurşun kalem. Devre dışı bırakılmış bir elektronik not defteri, iki link ve devre dışı bırakılmış bir kişisel cep bilgisayarı. İki küçük ayna, üç paket nefes tazeleyici, küçük gümüş bir kutu ağırlı kesici, dört ruj, saç ve makyaj fırçaları ve on bir adet tüp, kutu, kalem ve krem formunda makyaj malzemesi vardı.

“Tanrım. Bu vıcık vıcık şeyleri yanında taşıyıp onları yüzüne mi sürüyorsun?”

“Sabah saatin üçü olmasına rağmen güzel göründüğüme dikkatini çekmek istiyorum. Öte yandan, gözlerinin altındaki gölgelerde bir grup psikozlu katil saklanabilir.”

“New York Polis ve Güvenlik Teşkilatı’ndanım. Biz asla uyumayız.”

“Anlaşılan basın savunucuları da uyumuyorlar. Bugün Avril Icove’la yaptığım röportajı izleyebildin mi?”

“Hayır, duydum.”

“Özel röportajdı.”

“Onun hakkında ne düşünüyorsun?”

“Sakin, ağırbaşlı bir zarafeti var. Yas tutarken bile güzel. Kendini çocuklarına adanmış bir anne. Ondan hoşlandım. Saygısından ötürü röportajın kayınpederi ve kocası hakkında olmasında ısrar ettiği için onun hakkında pek fazla

şey öğrenemedim. Ama sonraki katmanları eşeyeğim. Üç bölümlük bir anlaşıma yaptım.”

Eve kalan iki röportajı hiçbir zaman yapamayacağını düşündü. Fakat telafisi olacaktı. Hem de müthiş bir telafi.

Nadine’in üzerinde tarayıcıyı gezdirdi. “İster inan ister inanma, bütün bunları kendimi olduğu kadar seni de korumak için yaptım. Mavi Kod’u çiğnemek üzereyim.”

“Icove.”

“Şartlarımı özetlerken oturmak isteyeceksin – pazarlığa kapalı. Öncelikle, bu görüşmeyi hiçbir zaman yapmadık. Evine gidip benimle yaptığın görüşmede kullandığın linkinden kurtulacaksın. O görüşme hiçbir zaman olmadı.”

“Kendimi ve kaynağı nasıl koruyacağımı biliyorum.”

“Sadece dinle. Icovelar hakkında zaten kapsamlı bir araştırma yaptın ve bağımsız olarak onlarla Jonah Wilson ve Eva Hannson Samuels’le ve dolayısıyla Brookhollow arasında bağlantı kurdun. Polis kaynakların araştırmanı ne doğrulayacak ne de reddedecek. Brookhollow’u ziyaret edeceksin. Bunun kayıtlarında olması gerekiyor. Evelyn Samuels cinayetinin Icove cinayetleriyle bağlantılı olduğunu ortaya çıkaracaksın.”

Nadine not almaya başladı. “O akademinin başkanı. Ne zaman öldürüldü?”

“Öğren. Öğrencilerin kimliklerini kontrol edip onları eski öğrencilerle karşılaştırmayı düşünecek kadar meraklı ve akıllı olacaksın. Hatta, bunu çoktan yaptın.” Eve cebinden yalıtılmış bir disk çıkardı. “Bunu kaydına geçir. Bu diskte *sadece* senin parmak izlerin olmalı.”

“Onda ne var?”

“Eski öğrencilerin kimlikleriyle *tamamen* eşleşen elliyi aşkın öğrencinin kimlikleri var. Sahte veriler. Bir kopyasını çıkar ve onu ele geçirilmekten korumak istediğin verileri nereye saklıyorsan oraya kaldır.”

“Icovelar öğrencilerin verilerinde sahtecilik yapmalarını gerektiren ne iş çeviriyorlardı?”

“Onları klonluyorlardı.”

Nadine aniden başını kaldırırken kaleminin ucu kırıldı.
“Sen ciddisin.”

“Şehir Savaşları’ndan beri.”

“Yüce Tanrım. Bana kanıtın olduğunu söyle.”

“Elimde kanıt olması bir yana, aynı zamanda ev hapsinde Avril Icove olarak bilinen kişinin üç klonu var.”

Nadine’in gözleri kocaman oldu. “Hadi be!”

“Uzun bir gün oldu, şaka yapmayacak kadar yorgunum. Yazmaya başla, Nadine. İşimiz bittiğinde evine dön, bu bilgileri bulduğunu doğrulayan bir elektronik iz çıkar. O notları yakıp yenilerini oluştur. Brookhollow’a gidip ortamı iyice incele. Benimle iletişime geçip doğrulama ya da inkâr talep edebilirsin, bunu muhtemelen yapmalısın. Amirime gidip işin kokusunu aldığını söyleyeceğim. Buna mecburum. O yüzden kokuyu bir an önce alsan iyi olur.”

“Zaten yeterince ayak işi yaptım, bunların bir kısmı arasında bağlantı kurdum. Sadece bu kadar ileri gitmedim. Gen manipülasyonunu, tasarım bebekleri, karaborsa ücretleri akıl ettim.”

“O da orada. Hepsini al. Düdük çalıp hükümet müdahale etmeden önce bir günüm, belki birkaç saatim daha var. Bu olayın üstünü kapatacaklar. Kapatamayacakları şeyleri anlat. O yüzden her şeyi bir an önce not al. Sana elimden geldiği kadarını verdikten sonra çıkıp gideceğim. Başka bir şey vermeyeceğim. Sana bir iyilik yapmıyorum,” diye ekledi Eve. “Eğer bu haberi yaparsan çok fazla tepki çekeceksin.”

“Tepkilerin üstesinden nasıl geleceğimi biliyorum.” Nadine yazmaya devam ederken gözleri jilet kadar keskindi.
“Bu haberi patlatırken keyif çatacağım.”

Bir saat sürdü, berbat kahveden bir demlik daha içtiler ve Nadine’in iki not defteri de doldu.

Nadine oradan ayrıldığında, Eve reflekslerine güvenmediği için aracını tekrar otomatik pilota aldı. Ama uyumadı, gözlerini kapatmadı. Vardığında arabadan inip eve uyur gibi geçti.

Summerset onu bekliyordu. “Tanrım. Vampirler bile arada uyur.”

“İki Icove için de onaylanmış ya da onaylanmamış bir saldırı yok.”

“Pekâlâ, tamam.”

“Ama bunu biliyordun. Söylenilenlere göre, New Hampshire’daki Brookhollow Koleji’nde eğitim gören genç kadınların belirli bir ücret karşılığında evlilik, istihdam ya da cinsel talepleri yerine getirmeleri amacıyla müşterilere sunulduklarının da farkında mısın?”

Eve beyninin yorgunluğu yüzünden odaklanmakta zorlandı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Senin için müsait olmayan ama benim hâlâ kullanabileceğim kaynaklar var ve seninle ilişkisi yüzünden Roarke’la rahat konuşamıyorlar.”

“Peki bu kaynakların bu sözde aktiviteler için kanıtları var mı?”

“Hayır ama onları güvenilir buluyorum. Icove Brookhollow’la bağlantılıydı. Roarke Şirketler Grubu’nun jet-kopterlerinden biri bugün oraya gitti, görünüşe bakılırsa akademinin başkanı öldürülmüş. Her iki Icove’un öldürüldüğü şekilde.”

“Bilgi çeşmesisin.”

“İşimi nasıl yapacağımı biliyorum. Senin de işini nasıl yapacağını bildiğine inanıyorum. İnsanlar eşya değildir. Eğitimi bir maske olarak kullanmak, onları bu şekilde kullanmak alçakça. Bütün bunlardan intikam alan kadının peşine düşmen yanlış.”

“Uyarın için teşekkürler.”

“Bunu herkesten daha iyi bilmen gerekir.” Eve merdivene doğru dönerken Summerset’in sözleri onu durdurdu. “Bir kafeste mahsur kalmış, performans sergilemeye zorlanan bir çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Karşılık vermeye itilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorsun.”

Eve merdiven babasını kavradı. Dönüp Summerset’e baktı. “Meselenin bundan ibaret olduğunu mu sanıyorsun? Her ne kadar kötü ve çirkin olsa da, yanına bile yaklaşmıyor. Evet, işimi nasıl yapacağımı biliyorum. Cinayetin kötülüğe ve çirkinliğe engel olmadığını da biliyorum. Farklı bir biçim alıp tekrar karşımıza çıkıyor.”

“Peki onu ne durduracak? Bir rozet mi?”

“Rozet onu ancak yavaşlatır. Hiçbir şey onu durdurmaz. Hiçbir şey.”

Eve, arkasını dönüp bir hayalet kadar güçsüz hissederek merdivenden çıktı.

Yatak odasının ışığı loştu. Bu basit şey kontrolünü yitirip yorgun gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine sebep oldu.

Silahını ve rozetini çıkarıp ikisini de şifonyerine koydu. Roarke onların onun sembolleri olduğunu düşünüyordu. Haklıydı, evet, haklıydı ama o semboller başkalarını kurtarmasını sağlıyordu. Onu gerçek kılıyor ve ona bir amaç veriyorlardı.

Kötülüğü yavaşlattılar, diye tekrar içinden geçirdi. Elinde sadece bu geliyordu. Kesinlikle yeterli değildi.

Eve üzerini çıkarıp platforma tırmandı ve onun yanında kendisini güvende hissettiği için gözyaşlarının omuzlarına dökülmesine izin verdi.

“Çok yorgunsun,” diye mırıldandı Roarke. “Bebeğim, çok yorgunsun.”

“Uyumaya korkuyorum. Kâbuslar gözlerimi kapatmamı bekliyor.”

“Yanımdayım. Hemen buradayım.”

“Yeterince yakın değil.” Eve başını kaldırınca Roarke’un dudaklarını dudaklarında buldu. “Daha yakın olmana ihtiyacım var. Kim olduğumu hissetmene ihtiyacım var.”

“Eve.” Roarke kısık bir sesle ismini tekrarlariken karanlıkta ona dokundu.

Hassas olduęu ve kim olduęunu hatırlatmasına ihtiyaç duyduęu için Roarke ona karřı nazik olmayı dūřundū. Her řeye raęmen ona sevildięini gōstermeliydi.

Sıcak, diye içinden geçirdi Roarke, sıcak olmalıydı, ūnkū iinin ne kadar ūřūdūęūnū biliyordu. Eve’in gōzyařları yanaklarını ıslatıyordu, gōzleri hālā onlarla parlıyordu.

Roarke acı çekeceğini biliyordu ve cesarete sıkı sıkı sarılı acısı yūreęini parçalıyordu.

“Seni seviyorum,” dedi ona. “Sana dair her şeyi seviyorum.”

Eve altında iini çekti. Evet, ihtiyacı olan buydu. Ağırlığını, kokusunu, vūcudunu hissetmek. Onu zihnen, bedenlen ve ruhen tanıdığını bilmek.

Kimse onu Roarke kadar iyi tanıımıyordu. Kimse onu Roarke gibi sevmiyordu. Onu tanımadan ōnceki hayatı boyunca ona dokunabilen, hālā içinde yaşayan acılı çocuğa ulaşabilen biri olmamıştı.

Roarke içine girdięinde, būtūn o gōlgeleri geri itildi. Eve karanlıkta ıřıęı buldu.

Gecenin içinde sabah açarken gōzlerini kapatabilirdi. Zihnini dinlendirebilirdi. Roarke kolunu ona doladı ve onu evine demirledi.

* * *

Eve uyandığında ışık loştu. Fazlasıyla dinlenmiş hissettiği için aklı karıştı. Beynini ve bedenini fazla çalıştırdığı için biraz sersemlemişti ama şafaktan ōnce birkaç saat uyumuş olmaktan daha iyi hissediyordu.

Anlaşılan, seksin enerji veren gücünü hafife almıştı.

Ona duygusal ve minnettar hissettirdi. Ama ona dokunmak için elini çarşafta kaydırınca yanında olmadığını anladı.

Eve suratını asmaya başladı, sonra saati sordu.

Saat sabah dokuz buçuk.

Bu haber yatakta aniden doğrulmasına sebep oldu. Roarke pencereleri ve tavan penceresini koyulaştırmıştı.

“Uyku modunu devre dışı bırak, bütün pencereler için geçerli. Kahretsin!” Ani güneş ışığı gözlerini kamaştırırken elleriyle gözlerini örttü.

Küfredip gözlerini kısarak yataktan kalkıp duşa doğru ilerledi.

Beş dakika sonra, gözlerindeki damlaları kırıştırıp Roarke’u görünce boğuk bir çığlık attı. Rahat beyaz bir gömlek ve koyu renk kot pantolonla karşısında durmuş, elinde kocaman bir kahve kupası tutuyordu.

“Bunun hoşuna gideceğine bahse girerim.”

Eve açgözlülükle kahveye baktı. “Bana söylemeden yatak odasını uyku moduna alamazsın.”

“Uyuyorduk.”

“Asla uyku moduna almayız.”

“Alışkanlığımızı değiştirmek için harika bir an gibi göründü.”

Eve ıslak saçını arkaya attı ve su damlatarak kurutucu kapsülüne yürüdü. Sıcak hava etrafında dolaşırken dik dik kocasına baktı.

“Yapmam gereken işler, görmem gereken insanlar var.”

“Önce giyinmek isteyebilirsin, bu sadece bir öneri.”

“Sen neden giyinmedin?”

“Giyinik değil miyim?”

“Neden altı milyon takım elbisenden birini giymedin?”

“Beş milyon üç yüz binden fazla takım elbisem olmadığından eminim. Onlardan birini giymedim, çünkü bugün gelecek insanlar düşünüldüğünde fazla resmi görünürdü.”

“Çalışmıyorsun.” Eve kurutucudan çıkıp kahvesini aldı.
“Borsa gece bir ara ortadan mı kayboldu?”

“Aksine, yükselişe geçti. Yeni bir takım elbise daha alabilirim. Al bakalım.” Roarke ona sabahlığını verdi. “Kahvaltı yaparken bunu giyebilirsin. Bir kahve daha içeceğim.”

“Feeney ve şefle iletişime geçip Avril ile ilgilenen droidler kontrol etmeliyim. Bir rapor yazmalı ve Samuels’in otopsisine göz atmalıyım.”

“Meşgul, meşgul, meşgul.” Roarke dışarı çıkıp Oto-Aşçıya doğru ilerledi. Ve geri döndü, diye derin bir rahatlamayla iç geçirdi. Bitkin kadın dinlenip yeniden bir polise dönüşmüştü. “Güzel bir kâse yulaf yemelisin.”

“Akıllı başında kimse bir kâse yulaf yemez.”

“Güçlendirilmiş.”

Eve gülmeyecekti. “Başa dönelim. Bana haber vermeden uyku modunu etkinleştiremezsin.”

“Karım yorgunluktan ve stresten ağlayarak eve dönerse, dinlendiğinden emin olurum.” Roarke arkasına dönüp çelik gibi bir bakış attı. Tartışmanın sonunun kavgaya olacağı konusunda onu uyaran türden bir bakıştı. “Dinlenmesi için odayı karartmaktan başka bir şey yapmadığım için şanslı.” Elinde bir kâseyle oturma alanına geçip onu masaya koydu.

“Şimdi, oturup şunu yesen iyi olur, aksi takdirde güne büyük bir kavgayla başlayacağız.”

“O kısmı çoktan anladım,” diye homurdandı Eve.

“Programın zaten dolu.”

Eve yulafı incelerken dudaklarını bükecek gibi oldu.
“İçinde iğrenç yumrular var.”

“Kesinlikle yok. İçinde elma ve yaban mersini var.”

“Yaban mersini mi?”

“Otur ve uslu bir kız olup onu bitir.”

“Programımda boşluk olur olmaz, bunun için seni yumruklayacağım.” Ama Eve oturup düşünceli bir şekilde kâ-

seyi süzdü. Son derece güzel meyveler o lapaya gömülmüş gibi görünüyordu. “Teknik olarak sekizden beri mesai yapıyorum. Fakat yönetmeliğe göre, amirim aksini talep etmedikçe görev arasında sekiz saat ara verebilirim. Icoveların evinden ayrıldığımda saat ikiyi geçiyordu.”

“Gözünü saatten ayırmayan biri olmaya mı karar verdin?”

“Peabody ve McNab bugün tatile çıkmak için izin istediler. Ona gitmesini söyledim.”

“Ekibinden iki kişi eksildi.” Roarke olumlu anlamda başını sallayarak oturdu. “Her şey yönetmeliğe uygun, fazlasıyla dürüstçe. Temponuz düşecek. Tatil dönemi de eklendiğinde iyice yavaşlayacak. Zamanını nasıl geçirmeyi düşünüyorsun?”

“Bunu çoktan yapmaya başladım. Mavi Kod’u çiğnedim. Nadine’le buluşup ona her şeyi anlattım.” Eve kaşğını yulafa daldırdı ve onu kaldırıp lapanın tekrar kâseye düşmesine izin verdi. “Direkt emre, öncelikli bir emre uymadım ve bu konuda gözlerinin içine baka baka yalan söylemeye hazırım. Avril Icove’a elektronik kelepçeleri devre dışı bırakıp çocukları alıp ortadan kaybolması için zaman veriyorum. Umarım bana Deena’nın yerini ya da en azından operasyonların nereden yürütüldüğünü söylerler.”

“Bu konuda kendini hırpalamaya devam edersen, güne gerçekten kavgayla başlayacağız.”

“Emirlerden kaçınmaya, görevimi hiçe saymaya ve hislerimi dikkate alarak karar vermeye hakkım yok.”

“Birçok açıdan yanılıyorsun, Eve. Öncelikle, bu kararı duygularını dikkate alarak vermedin, dikkate aldığın sadece bu değildi. İçgüdülerini, deneyimini ve güçlü adalet duygunu dikkate aldın.”

“Kuralları polisler koymaz.”

“Saçmalık. Onları yazan siz olmayabilirsiniz ama her gün duruma göre kuralları düzenliyorsunuz. Buna mecbursunuz

“çünkü kanunlar, kurallar, bütün bunların ruhu esneklik gösterip adapte olmazsa, ölür.”

Eve aynı şeyi kendi kendine birçok kez söylemişti. “Peabody’ye bunları söylemedim, sadece bir kısmından bahsettim. Aynı dosya beş sene önce karşıma çıksaydı şimdiki gibi ele alamayacağımı düşündüğümü söyledim. Aynı şeyleri yapacağımı söyledi.”

“Peabody’miz akıllı. Tanıştığımız günü hatırlıyor musun?” Roarke elini cebine atıp Eve’in hayatına girmeden önce sahip olduğu tek takım elbiseden kopan gri düğmeyi çıkardı. Eve’i izlerken düğmeyi parmaklarının arasında gezdirdi.

“O gün de prosedür ve kurallarla mücadele ediyordun. Ama o zaman da ve bence her zaman belirgin bir adalet anlayışın vardı. Bu iki şey her zaman geçerli olacak. Mücadele edeceksin ve göreceksin. Seni sen yapan şey o rozet olduğu kadar bu. Hayatımda insanlardan bu kadar hoşlanmayan fakat onlara sonsuz şefkat besleyen birini tanımadım. Yulafını bitir.”

Eve bir kaşık aldı. “Daha kötü olabilirdi.”

“Birazdan bir link konferansı yapacağım ve masanda bir mesaj listesi var.”

“Mesaj mı?”

“Nadine’den üç mesaj var, sabrı giderek taşıyor. Ico-veların Brookhollow’la ve New Hampshire’da öldürülen Evelyn Samuels’le bağlantıları hakkında edindiği bilgileri doğrulaman için onunla iletişime geçmeni istiyor.”

“Tam zamanında.”

“Feeney’den de bir mesaj var. New Hampshire’dan dönmüş ve senin için bir rapor hazırlamış. Mavi Kod’un gerektirdiği gibi ihtiyatlı davranıyor.”

“Güzel.”

“Şef Whitney öğlene kadar senden yazılı ve sözlü bir rapor istiyor.”

“Ev sahipliği yapacak kadar vaktin var mı?”

Roarke gülümseyip ayağa kalktı. “İrlanda’nın bir kısmı saat iki civarı burada olacak, itiraf etmekten rahatsız olsam da bu beni biraz geriyor. Gecikirsen durumu açıklarım.”

Eve kahvaltısını bitirip giyindi. Sonra rozetini alıp işe gitti.

* * *

Önce Feeney’le görüştü. Ofisinde, kapı kapalı olarak. Nadine’le buluşması hariç onu her konuda bilgilendirdi. Bu konuda açık verirse cezasını tek başına çekecekti.

“Üç taneler. Artık tuhaf bile gelmiyor.” Feeney kuruyemişlerini yedi. “Okulda bulduğumuz şeylerle örtüşüyor. Kayıtlara ulaştık.”

Çoktan Eve’in masasına bıraktığı disklere hafifçe vurdu. “İki sistemleri var. Biri denetimler ve kontroller için temiz ve düzgün tutuluyor. İkinci sistem için bir paravan görevi görüyor. Her öğrenciye bir kod verilmiş, testleri ve düzeltmeleri sınıflandıran bir kod—”

“Düzeltilmeler mi? Ne gibi?”

“Ameliyatlar. Biçimlendirmeler. O saçmalıkların bir kısmını sekiz yaşındaki çocuklara uygulamışlar. Aşağılık herifler. Basit göz tedavileri, işitme testleri, hastalık kontrolü, bütün bunlar ön planda ama diğerleri şifrelenmiş hâlde tutuluyor. ‘Geliştirilmiş zihin eğitimi’ adını veriyorlar. Görsel ve işitsel bilinçaltı talimatları. ‘Lisanslı eş’ ya da ‘hayat arkadaşı’ olmaları için belirlenen öğrenciler ile-ri düzeyde cinsel eğitim alıyorlar. Beklemediğimiz bir şey keşfettim.”

Feeney duraksayıp kahvesini yudumladı. “Kaçan tek kişi Deena değil.”

“Kaçmayı başaran, veri ekranlarından kaybolan başkaları da mı var?”

“Evet. Kaçanlar hakkında dosyalar oluşturulmuş. Mezuniyetten ya da ‘yerleştirilmeden’ sonra ortadan kaybolan bir düzineden fazla öğrenci var. Okuldan kaçan tek kişi Deena ama izini kaybettikleri tek kişi o değil. Yeni klonlara doğum ânında bir takip cihazı yerleştirmeye başlamışlar. Bu Deena kaçtıktan sonra yapılan bir şey. Mevcut öğrencilere de takip cihazı yerleştirmişler. Bu Samuels’in fikriymiş, notlarına ve kayıtlarına bakılırsa Icovelarla paylaşmadığı bir eklentiymiş.”

“Neden?”

“Ailede bir tane klon olduğu ve ona özgürlük tanıdıkları için Icoveların onunla fazla yakın olduklarını düşünmüş. Projeye ve hedef tanımına objektif duruşlarını kaybetmişler. Amaçları bir sonraki mantıklı evrimsel adımı teknoloji sayesinde atarak üstün bir ırk yaratmakmış, bu onların tanımı: kusurları ve genetik bozuklukları ortadan kaldırmak ve eninde sonunda ölümsüzlüğe ulaşmak. Mevcut riskler ve tartışmalı başarı oranı düşünüldüğünde, doğal doğumun yerini Sessiz Doğum’un alması gerektiğini düşünüyorlar.”

“Deyim yerindeyse, bunu aracıyla uğraşmamak için istiyorlar. Sonra bir laboratuvar da ısmarlama bebek yapıyor. Ama bunu başarabilmek için teknolojiden daha fazlasına, siyasi güce ihtiyacın var. Kanunları değiştirebilmeli, yasakları kaldırtabilmelisin. Yasama meclisine, geniş salonlara ilk tohumları ekmek zorundasın.”

“Bunun için uğraşıyorlar. Şimdiden hükümetin kilit noktalarında bazı mezunları var. Tıp, araştırma ve basın alanlarında.”

“*Straight Scoop*’taki o sarışın sürtük mü? Onlardan biri olduğuna bahse girebilirim. Dişleri çok tuhaf, ne demek istediğimi anlıyor musun? Çok büyük ve bembeyaz dişleri

var.” Feeney’in ona boş boş baktığını görünce kendine hakim oldu. “Her neyse.”

“Yasakların uluslararası düzeyde kaldırılmasına on beş sene olduğu tahmin ediliyor. Bir yüz sene içinde de doğal doğumu yasaklamayı düşünüyorlar.”

“Seksi yasadışı ilan etmek mi istiyorlar?”

“Hayır, sadece ‘kontrollü ortamlar’ dışında gebe kalmayı yasaklamak istiyorlar. Sessiz Doğum, ondan asla yapay ya da klonlama diye bahsetmiyorlar–”

“Şimdiden ağlarını örmeye başlamışlar.”

“Aynen öyle.” Feeney kahvesinden bir yudum daha aldı. “Sessiz Doğum kusurları ortadan kaldırıp insan kusursuzluğunu garanti altına alıyor. Aynı zamanda kabul edilebilir anne babanın–”

“Evet, kabul edilebilir. Bunu da düşünmüşler.”

“Evet. Uygun anne babalara çocuklarının belirli standartlara sahip olacakları konusunda güven veriliyor.”

Eve dudaklarını büzüştürdü. “Garanti ne kadar süre geçerli? İade politikası ne?”

Feeney her şeye rağmen sırtıttı. “Çok ilginç, değil mi? Kadınlar artık gebelik ya da doğumun onur kırıcılığına maruz kalmayacaklar.”

“Belki bildikleri bir şey vardır.”

“Öngörülerini yaklaşık yetmiş beş sene içinde kısırlaştırma kanununun kabul edileceğine işaret ediyor.”

Zorunlu kısırlaştırma, Sessiz Doğum, laboratuvarlarda yaratılan ve üzerinde oynanan insanlık. Roarke’un bilim-kurgu videoları gibiydi. “Geleceği düşünüyorlar.”

“Ama bildiğin gibi, zaman onlar için gerçek bir sorun değil.”

“Neden ilgi çekeceğini görebiliyorum.” Eve biraz kuruyemiş aldı. “Sorunsuz bir şekilde çocuk sahibi mi olmak istiyorsunuz? Tasarımcı seçeneklerimizden biri size göre. Ani

ve trajik bir şekilde mi öldünüz? İkinci şans programımıza şimdiden üye olun. Hücrelerinizi saklar ve hayata devam etmenizi sağlarız. Her fantezinizi yerine getirecek bir eşe mi ihtiyacınız var? Aradığınız kız bizde olabilir mi? – Sadece yetişkinlere özel.”

“Üç kişi olabilecekken neden bir kişi olasınız?” diye ekledi Feeney. “Üç suret hâlinde büyümenizi izleyin. ‘Tıpkı annen gibisin’ cümlesine yepyeni bir anlam katıyor.”

Eve hafifçe güldü. “Peki operasyonun yürütüldüğü üstten haber var mı?”

“Birçok ‘kreş’ referansı yapılmış ama konum belirtilmemiş. Hâlâ göz atmam gereken çok şey var.”

“Whitney’le buluşup öğrendiklerimizi onunla paylaşmalıyım. Okullar güvende mi?”

“Droidleri görevlendirdik. Droidler klonları koruyor. Bu berbat bir dünya. Yasal koruyucular zorlamaya başlıyorlar. Okulun üzerindeki ağıımızı uzun süre tutamayacağız.”

“Ah evet, tutacağız.” Eve diskleri aldı. “Tatil her şeyi karmakarışık eder. Her şey yoluna girdiğinde uluslararası hukuk bu işe dahil olacak. O ‘yasal koruyucuların’ başı çok ağrıyacak.”

“Haklısın. Açıkçası, iki okulda yaklaşık iki yüz çocuk var. Şimdiye kadar sadece altı veli iletişime geçti. Çoğu hayalete çıkacak.”

Eve olumlu anlamda başını sallayıp dosyasına rapor diskini ekledi. “Topluma nasıl karışacaklar, Feeney? Onları kim alacak?”

“Bu benimkinden daha büyük bir beyne sorman gereken bir soru.”

“Yarın için planın var mı?” diye sordu Eve, Feeney ayağa kalkarken.

“Ailece oğlumun yeni evine gidiyoruz. Sana en sonunda New Jersey’ye taşındığını söylemiş miydim?” Feeney başını iki yana salladı. “Ne yapabilirim ki? Hayatlarını yaşamalarına izin vermeliyim.”

Eve tam öğlen vakti Whitney’in ofisine girdi. Özenle yazdığı raporunu onun ellerine tutuşturdu ve ayakta durup gelişmeleri özetledi.

“Okullar hakkında edindiğimiz bilgiler ve onlarla ilgili bütün gelişmeleri bana Yüzbaşı Feeney verdi ve henüz yazılı raporumu dahil edemedim. Elimde Brookhollow’un kayıtlarından edindiği verileri içeren disklerin kopyaları var, efendim.”

Eve onları şefin masasına koydu.

“Deena’nın yerini bulmak konusunda ilerleme kaydedilmedi mi?”

“Hayır, efendim. Feeney’in bulduğu kayıtlar sayesinde konumlarını terk edenler hariç bütün mezunları belirleyip yerlerini bulacağız.”

“Bahsedilen bu kreşler bildiğimiz kadarıyla Brookhollow topraklarında değil.”

“O konumda yapay eşleştirme alanları, hücre koruma ya da bu iş için gerekli ekipmanlara dair bir kanıtı rastlanmadı. Efendim, kanunen çocuklara yerleştirilmiş takip cihazlarının çıkartılması gerekiyor.”

Whitney arkasına yaslanıp ellerini kavuşturdu. “Aceleci davranıyorsun, Teğmen.”

“Sanmıyorum, Şef.” Eve bunu etraflıca düşünmüştü. “Dahili implantlar mahremiyet kanununu açıkça ihlal ediyor. Ayrıca, elimizdeki bilgiler doğrultusunda, kanunlar bütün yasal koruyucuların ve öğrencilerin araştırılıp doğrulanmasını gerektiriyor. Kanıtların açıkça belirttiği üzere,

söz konusu çocuk ya da çocuklar üzerinde sahtevasilik iddia edebilmek için kimlik bilgilerini çarptırmış ya da buna ortak olmuş kişilere yasal olarak hiçbir çocuğu teslim edemeyiz.”

“Bunu enine boyuna düşünmüşsün.”

“Korunmayı hak ediyorlar. Brookhollow kapatılabilir. RICO ihlalini ve vergi kaçakçılığını gösteren kanıtlar federal yetkililer gözden geçirene kadar yerel yetkililere bu hakkı veriyor. Efendim, bu gerçekleştiğinde bu işe karışmış kişilerin bazıları ortaya dağılacak ve bazıları gardını alacak. O öğrenciler çapraz ateşte kalacaklar, özellikle de hükümet konuya dahil olduğunda.”

“Hükümet bu meselenin sessizce halledilmesini isteyecektir. Öğrenciler sorguya çekilecekler ve—”

Ve, diye içinden geçirdi Eve. Onu asıl endişelendiren buydu. “Sessizce halletmek gibi bir seçenekleri olmayabilir, efendim. Nadine Furst’ten birkaç bağlantı edindim. Bu soruşturmanın belirli yanlarını doğrulamamı ya da inkâr etmemi bekliyor, buna okul ve Evelyn Samuels’in cinayeti arasındaki bağlantı da dahil. Şimdiye kadar reddettim, ona süregelen soruşturmayı tehlikeye atmak hakkındaki standart sözleri söyledim ama hâlâ tetikte bekliyor.”

Whitney gözlerini ondan ayırmadı. “Ne kadar şey biliyor?”

“Efendim, anladığım kadarıyla çoktan okulu incelemiş. Öğrenci kayıtlarına ulaşmış. Her şeyi birleştiriyor. Daha önce ölümü ve cenaze töreni haberinin bir parçası olarak Wilfred Icov Sr. hakkında kapsamlı bir araştırma yapmıştı. O zaman Jonah Wilson ve Eva Samuels’le aradaki bağlantıyı çözdü. Hatta bunu benden önce akıl etti, efendim. Kaynakları var ve bu işin peşini bırakacak gibi görünmüyor.”

Whitney parmak uçlarını birleştirip onları birbirlerine vurdu. “Basın kaynaklarına dikkatlice bilgi sızdırmanın bir

soruşturmaya faydası olduğunu, halkla ilişkileri koruduğunu ve mükafatları olduğunu biliyoruz.”

“Evet, efendim. Ama Mavi Kod bu tür sızıntıları kesinlikle yasaklıyor.”

“Evet, yasaklıyor. Ve bu departmanın herhangi bir üyesi herhangi bir sebepten Mavi Kod’u çiğnerse, söz konusu kişinin izini kaybettirecek kadar akıllı olacağını umarım.”

“Bu konuda bir fikrim yok, efendim.”

“Olmaması en iyisi. Dedektif Peabody’nin tatil iznini iptal etmemen dikkatimden kaçmadı, Teğmen.”

“Hayır, efendim, iptal etmedim. Yüzbaşı Feeney de Dedektif McNab’in iznini iptal etmedi. Avril Icove ev hapsinde. Deena Flavia’nın nerede olduğu şu anda belirsiz. Brookhollow emniyete alındı ve bu soruşturma federal hükümete devredilmek üzere. Pazartesiye önce o transferi ayrıntılı bir biçimde yapmak mümkün olmayabilir. O zamana kadar yapılabilecek şeyleri ben hallederim, efendim. Peabody’nin iznini iptal etmek gereksiz ve haksızlık gibi göründü.”

Eve bir süre bekledi ama Whitney konuşmadı. “Onu ve McNab’i çağdırmamı ister misiniz, Şef?”

“Hayır. Söylediğin gibi, hükümet tatil dönemi neredeyse kapalı sayılır. Bugün öğlen Polis Merkezi’nde idari açıdan kemik kadroya geçiyoruz. Soruşturma esnasında cinayetlerin faillerini tanımladın ve cinayet yöntemini ve sebebini belirledin. Savcı faillerden birini suçlamamayı seçti. Deena Flavia yakalandığında da büyük ihtimalle aynısı olacak. Aslına bakarsan dosyan kapandı, Teğmen.”

“Evet, efendim.”

“Eve gidip tatilin tadını çıkarmanı öneririm.”

“Teşekkür ederim, efendim.”

“Dallas,” dedi Eve dışarı çıkmak üzereyken. “Aramızda kalsın, eğer Nadine Furst’ün haberi ne zaman patlatacağına

dair bir tahmin yürütmen gerekseydi, bunun ne zaman olacağını söylerdin?”

“Aramızda kalsın ama Kanal 75’in Macy’nin Şükran Günü Geçit Töreni’nden daha ateşli bir haber patlatacağını tahmin ediyorum.”

“Ben de öyle tahmin ediyorum. Gidebilirsin.”

On Dokuzuncu Bölüm

Trafik kabız bir aslan kadar huysuzdu. İşten erken çıkan New Yorklular tatile hazırlanmak için eve gitme mücadelesi veriyorlardı ve evlerine vardıklarında güçlkle işe gitmek zorunda olmayacakları için şükredeceklerdi. Geçit törenini görmek için şehre akın edecek kadar aptal turistler sokakları, kaldırımları ve havayı doldurmuşlardı, Eve evlerinde kalıp ekrandan izlemelerinin daha iyi olacağını düşündü.

Sokak hırsızları, kolay lokmaları soymakla meşgullerdi.

Ekstra çalışan tur balonları gökyüzünü doldurup banliyö tramvaylarının geçişini engellerken bangır bangır şehrin önemli sembollerini tanıtıyordu. Eve bu şehirde yaşayan ve dolaylı olarak tatile hazırlanmak için bir an önce evine dönmek isteyen insanları oyalayıp rahatsız ettiklerini düşündü.

İşıl ışıllayanıp sönen reklam panoları klinik vakaları hindilerini tamamen sindirmeden şehir mağazaları ve civardaki alışveriş merkezlerinin cehennemine çekecek neşeli şarkılar çalıyorlardı.

Yaya geçitleri, kayan zeminler, kaldırımlar ve maksibüsler o kadar kalabalıktı ki, kentte birilerinin kalıp kalmadığını merak etti.

Patenli, kaykaylı, bisikletli ve mobiletli çocukların sayısı ona okulların da kapandığını söylüyordu.

Bir kanun olmalıydı.

Sokak satıcıları tasarımcı ürünlerinin taklitlerini ve gri piyasa elektroniklerini satıyorlardı, sattıkları bilek üniteleri satışı gerçekleştirip yerlerini değiştirerek şehrin dokusuna karışacakları süre kadar zamanı gösteriyor olmalıydı.

Alıcılar uyanık olmalılar, diye içinden geçirdi Eve.

Yan şeritteki Hızlı Taksi bir manevra yapıp Eve'in arkasındaki kiralık sedanı makaslayınca kırmızı ışıktaki durmak zorunda kaldı.

Eve içini çekti ve Trafik Merkezi'ne haber vermek için iletişim cihazını çıkardı. Sedanın sürücüsü aracından atlayıp taksinin kaportasına vurarak tiz bir sesle bağırmaya başlayınca olaya dahil olma niyeti orada son buldu.

Bu, taksi şoförünün ve şansına bir başka kadının araçtan inmesine sebep oldu. Çok geçmeden itiş kakış başladı.

Eve bir seyyar satıcının kimin galip çıkacağına dair bahis oynamaya başladığını gördü. Ne şehirdi ama.

“Bir dakika, bir dakika, bir dakika!”

Eve'in bağırıldığını duyan iki kadın da ona doğru döndü ve sedanın sürücüsü boynundaki süslü bir zincire taktığı, Eve'in panik düğmesi olduğunu düşündüğü şeyi kavradı.

“Bekle!” diye çıkıştı Eve ama kulakları sağır eden bir çılgılık onu bastırdı.

“Bunun ne olduğunu biliyorum, ne yaptığının farkındayım!” Kadın düğmeye tekrar basınca Eve'in gözleri doldu. “Bu kahrolası şehirde ne tür numaralar çevirdiğinizi biliyorum. Sırf Minnesotalı olduğumuz için neyin ne olduğunu bilmediğimizi mi sanıyorsunuz? Polis! Polis!”

“Ben po—”

Kadın yaşadığı eyalet kadar büyük bir çanta taşıyordu ve onu çitleri hedef alan bir beysbol oyuncusu gibi savurdu. Eve'in yüzünün tam ortasına isabet etti ve gözlerinin önünde uçuşan yıldızlara bakılırsa içi memleketinden taşlarla dolu olmalıydı.

“Yüce Tanrım!”

Kadın hızından yararlandı ve kendi eksenini etrafında tam bir dönüş yapıp taksi şoförünü hedef aldı. Eve'in başına gelenlerden ders alan taksi şoförü çabucak kadının menziline kaçmayı başardı.

“Polis! Polis! Güpegündüz yolun ortasında soyuluyorum. Kahrolası polis nerede!”

“Güpegündüz yolun ortasında baygın yatacaksın,” diye Eve onu uyardı ve rozetini çıkarırken kadının bir sonraki hamlesinden eğilerek kaçındı. “Tanrı'nın unuttuğu bu şehirdeki kahrolası polis *benim*, peki sen dünyamda ne arıyorsun?”

“O sahte! Sırf Minnesotalı olduğum için sahte bir rozeti ayırt edemeyeceğimi mi sanıyorsun?”

Kadın çantasını savurmak için tekrar kaldırıncaya, Eve silahını çekti. “Bunun da sahte olup olmadığına bahse girmek ister misin, Minnesotalı ahmak?”

En az seksen kilo olan kadın ona bakakaldı. Sonra gözleri devrildi. Yere düşerken, giyinik hâliyle elli beş kilo olduğunu tahmin ettiği taksi şoförünün üzerine düştü.

Eve ayaklarının dibinde birbirine giren uzuvlara bakarken sedanın penceresi açıldı.

“Annem! Annemi öldürdü!”

Eve içeri bakınca, sedanın çocuklarla dolu olduğunu gördü. Kaç çocuk olduğunu saymaya tenezzül etmedi. Hepsi panik düşmesini gölgede bırakan bir desibelde bağırıp ağlıyordu.

“Hay aksi şeytan!” Bu Roarke'un en sevdiği sözlerden biriydi ve çok uygun görünüyordu. “Kimseyi öldürmedim. Anneniz bayıldı. Ben polisim. Bakın.” Rozetini pencereye tuttu.

İçeride ağlama ve sızlanma bütün şiddetiyle devam etti. Yerde, sersemlemiş görünen taksi şoförü, rakibinin altından kendisini kurtarmayı başardı.

“Ona doğru düzgün çarpmadım bile.” Kadının sesindeki New York aksanı o kadar yoğundu ki, bir havalı kriko bile onu delemeydi. Eve anında yakınlık hissetti. “Arabama nasıl vurduğunu gördün. Beni önce o itti. Gördün.”

“Evet, evet, evet.”

“Sana çok kötü vurdu. Yüzün morarmaya başlamış. Kahrolası turistler. Hey, çocuklar, çenenizi kapatın. Annenizin bir şeyi yok. *Hemen* kesin sesinizi!”

Çığlıkların yerini yaşlı iniltiler aldı.

“İyi işti,” dedi Eve.

“Benim de iki çocuğum var.” Taksi şoförü incinen kalçasını ovuşturup omuzlarını silkti. “Onlarla nasıl baş edeceğinizi bilmelisin.”

Bir süre durdular ve etraflarındaki korna ve sesler hidetlenirken inleyen kadını incelediler. İki üniformalı polis insanlar ve araçların arasından hızla ilerliyorlardı. Eve rozetini gösterdi.

“Tampon çarpışması. Taksi ve kiralık araç. Gözle görülür bir hasar yok.”

“Onun nesi var?” diye sordu üniformalılardan biri, doğrulmaya çalışan kadına başıyla işaret ederek.

“Fazla gaza geldi, bana çantasını savurdu ve sonra bayıldı.”

“Onu polis memuruna saldırmaktan içeri almamı istersiniz?”

“Kesinlikle olmaz. Sadece onu kaldırıp arabanıza alın ve buradan götürün. Tampon ya da dava açmak hakkında söylenmeye devam ederse, ona şansını zorladığını ve Şükran Günü’nü hapiste geçireceğini söylersiniz. Kahrolası çantasıyla polis memuruna saldırmaktan ötürü.”

Eve çömelip rozetini tekrar kadının yüzüne yaklaştırdı. “Beni duydun mu? Söylediklerimi anladın mı? Hepimize bir iyilik yap. Kiraladığın o arabaya bin ve sürmeye devam et.” Eve doğruldu. “Tanrı’nın unuttuğu New York’a hoş geldin.”

Eve taksi şoförüne baktı. “Düşme esnasında bir yeriniz incindi mi?”

“Kahretsin, kığım ilk kez yerle buluşmadı. Kadın uzatmazsa, ben de uzatmam. Yapmam gereken daha iyi işlerim var.”

“Güzel. Memurlar, bundan sonrası size kalmış.”

Eve arabasına bindi ve bir sonraki kırmızı ışığı beklerken aynada yüzünü kontrol etti. Morluk burnunun ucundan elmacık kemiğine ve gözünün kenarına doğru ilerliyordu.

İnsanlar kahrolası insan ırkına tehdit oluşturunyorlardı.

Yüzü zonklamasına rağmen Icove malikânesine uğradı. Avril’le şansını tekrar denemek istiyordu.

Polis droidlerinden biri kimliğini doğruladıktan sonra kapıyı açtı.

“Neredeler?”

“İkisi çocuklar ve meslektaşımın ikinci kattalar. Biri mutfakta. Kaçmaya çalışmadılar ve dışarıdan biriyle iletişim kurmadılar.”

“Beklemede kal,” diye emretti Eve ve evin içinde mutfığa doğru ilerledi.

Avril ocağın başında fırından bir tepsi kurabiye çıkarıyordu. Gelişigüzel bir şekilde mavi bir kazak ve siyah bir pantolon giymiş ve ışıltılı saçını at kuyruğu yapmıştı.

“Bayan Icove.”

“Ah, bizi korkuttun.” Tepsiyi ocağın üstüne koydu. “Arada sırada bir şeyler pişirmekten hoşlanırsınız, çocuklar taze kurabiyelere bayılıyor.”

“Burada sadece bir taneniz var, o yüzden neden çoğul konuşmayı bırakmıyorsun? Neden bana Brookhollow’da çocukların üzerinde gerçekleştirilen ameliyatlar ve bilinçaltı kontrol programlarından bahsetmediniz?”

“Her şey sürecin, eğitimin bir parçası. Bildiğini sandık.” Avril kurabiyeleri tepside soğutma rafına almaya başladı. “Bu resmi, kayda geçen bir görüşme mi?”

“Hayır. Kayıt yok. Mesaim bitti.”

Avril ona doğru dönerken gözlerinde endişe belirdi.

“Yüzün morarmış.”

Eve dilini yanağının içinde gezdirdi ve kan tadı almadığını fark edince rahatladı. “Dışarısı orman gibi.”

“İlkyardım çantasını getireceğim.”

“Endişelenme. Deena sizinle ne zaman iletişim kuracak, Avril?”

“Şimdiye kadar bizi arayacağını sanıyorduk. Endişelenmeye başladık. Teğmen, o bizim kardeşimiz. Aramızda öz kardeşimiz gibi gerçek bir bağ var. Yaptığımız şey yüzünden onun başına bir şey gelmesini istemiyoruz.”

“Peki ya yapmadığınız şey? Mesela onu nerede bulabileceğimi bana söylememek gibi?”

“Deena bize söylemedikçe yerini söyleyemeyiz.”

“Diğerleriyle birlikte mi çalışıyor? Kaçmayı başaran diğerleri?”

Avril dikkatle önlüğünü çıkardı. “Gizli bir örgüt kuranlar oldu. Bazılarının tek istediği ortadan kaybolup normal bir hayat sürmektir. Deena yardım aldı ama yaptığı – *yaptığımız şey*,” diye düzeltti, “sanırım o, sen ve benim onaylanamaz diyebileceğimiz bir şey. Deena bir an önce bir şey yapılması gerektiğini düşündü. Güçlü ve kalıcı bir şey. Çocuklarımız hakkında öğrendiklerimiz yüzünden Deena’nın haklı olduğunu düşündük.”

“Yarın bu saatlerde Sessiz Doğum basına yansıyacak. Bütün bunlara engel mi olmak istiyorsunuz? Halkın öfkesi bu işe son verilmesini garantilemek için çok faydalı olacak. Geri kalanını temizlememe yardımcı ol. Kreşler nerede, Avril?”

“Çocuklara, bebeklere, henüz doğmamışlara ne olacak?”

“Bilmiyorum. Ama onların hakları ve korunmaları için birçok ses çıkacağını tahmin ediyorum. İnsan yaradılışının

bir parçası da bu, değil mi? Masum ve savunmasız olanları korumak ve savunmak.”

“Herkes bu şekilde görmeyecek.”

“Çoğunluk bu şekilde görecektir. Haberin nasıl duyurulacağını, nasıl bir tarzda özetleneceğini bildiğime güvencibilirsin. Deena’nın bugüne kadar işlediği suçlardan hapse girme ihtimali yok denecek kadar az. Projeyi durduracak ve eğitim alanını kapatacak adımları attığımız için Deena misyonuna devam ettiği sürece hapse girme ihtimal artar.”

“Ona mümkün olduğunca çabuk söyleriz.”

“Üst kattaki özel ofisten alınan veriler ne oldu?”

“Deena’da. Ona verdik.”

“Peki Deena’nın Samuels’in odasından aldığı veriler?”

Avril’in yüzünde şaşkınlık belirdi. “İşinde çok iyisin.”

“Bu doğru, iyiyim. Samuels’den aldığı dosyalarda ne var?”

“Bilmiyoruz. Bizimle paylaşmaya fırsatı olmadı.”

“Deena’ya bana bütün verileri ve lokasyonları verirse bu konuyu kapatacağımı söyleyin. Artık başka bir şey yapmasına gerek kalmayacak.”

“İlk fırsatta söyleyeceğiz. Minnettarız.” Avril kurabiyelele dolu bir tabağı aldı. “Bir tane kurabiye ister misin?”

“Neden olmasın?” dedi Eve ve gitmeden önce bir tane aldı.

Bahçede çocuklar vardı. Bu Eve’i şaşırttı, özellikle de biri maymun gibi ağaçtan düşünce. Erkeğe benziyordu, savaş naraları atarak Eve’in arabasıyla eve kadar yarıştı.

“İyi günler!” dedi oğlan, Roarke’unkinden daha koyu ve genç bir aksanla. “New York’tayız.”

“Pekâlâ.” Anlaşılan, burayı Tanrı’nın unuttuğu bir yer olarak görmüyordu.

“Bu ilk ziyaretimiz ve Amerikan usulü bir tatil yapıyoruz. Adım Sean, kuzenimiz Roarke’u ziyarete geldik. Burası çok güzel bir ev. Babam evin kendine ait bir posta kodu olacak kadar büyük olduğunu söyledi. Roarke’u görmek istiyorsan içeride. Sana yolu gösterebilirim.”

“Yolu biliyorum. Adım Dallas. Ben de burada yaşıyorum.”

Oğlan başını eğdi. Eve küçük çocukların yaşını tahmin etmekte pek iyi değildi ama sekiz yaşında olabileceğini düşündü. Saçı gözlemelerini gömmeye bayıldığı şurubun rengindeydi ve kocaman yeşil gözleri vardı. Yüzünde çok sayıda çil vardı.

“Kuzen Roarke’la kocaman evde yaşayan hanımın Eve olduğunu sanıyordum. Polislerle birlikte çalışıyor ve bir silah taşıyor.”

“Teğmen Eve Dallas.” Oğlanın silahını görebilmesi için ceketini kenara çekti.

“Ah, harika. Dokunabilir miyim—”

“Hayır.” Eve oğlanın parmakları silahına temas etmeden ceketini kapattı.

“Pekâlâ. Onunla çok insana ateş ettin mi?”

“Sadece payıma düşenlere ateş ettim.”

Oğlan onun adımlarına ayak uydurdu. “Kavgaya mı karıştın?”

“Hayır. Pek sayılmaz.”

“Biri sana sağ yumruğunu çakmışa benziyor. Bizimle şehir turuna çıkacak mısın?”

Çocuk soru sormaktan başka bir şey bilmiyor muydu? “Bilmiyorum.” Buna mecbur muydu? “Muhtemelen hayır. Yapmam gereken... işler var.”

“Sonra buz pateni yapmaya gideceğiz, açık havadaki yerde. Hiç orada kaydın mı?”

“Hayır.” Eve bakışlarını ona çevirdi ve çocuğun açıklanamaz ilgisini kırmayı umarak ona sert bir polis bakışı attı. “Geçen sene orada bir cinayet işlendi.”

Şaşkınlık ve korku yerine, oğlanın yüzünde müthiş bir heyecan belirdi. “*Cinayet* mi? Kimdi? Onu kim öldürdü? Buzun içinde donan ceset kazınarak mı çıkarıldı? Kan var mıydı? Bahse girerim donmuştur ve buz kıpkırmızı olmuştur.”

Çocuğun soruları sivrisinekler gibi kulaklarına hücum ederken, Eve eve kaçmayı umarak adımlarını hızlandırdı.

Eve kapıyı açar açmaz çok sayıda sesle karşılaştı.

Cinsiyeti belli olmayan küçük, insansı bir yaratık antrenin taşlarında emekliyordu. Yıldırım hızıyla üzerine doğru gelmeye başladı.

“Aman Tanrım.”

“O kuzenim Cassie. Yılan kadar hızlıdır. En iyisi kapıyı kapatalım.”

Eve kapıyı kapatmakla kalmadı, anlaşılmaz sesler çıkarak emekleyen şey hızını artırıp onu köşeye sıkıştırırken, Eve sırtını kapıya yasladı.

“Ne istiyor?”

“Ah, sadece merhaba diyor. Onu kucağına alabilirsin. Çok cana yakındır. Öyle değil mi, sevgili Cassie?”

Bebek küçük beyaz dişlerini göstererek sırttıktan sonra Eve’in ceketinin ucundan tutup tombul bacaklarının üzerinde doğrularak dehşete düşmesine sebep oldu. “Da!” dedi.

“Bu ne anlama geliyor?”

“Açıkçası, her şey olabilir.”

Salondan bir adam fırladı. Uzun boylu ve bir sırık kadar inceydi, darmadağınık gür kahverengi saçları vardı. Adam sırttırırken Eve şartlar farklı olsaydı, onu çekici bulabileceğini düşündü.

“İşte burada. Nöbetteyim, maymundan gözlerimi bir saniye bile ayırsam, ortalıktan kayboluyor. Reenie Teyze’ne bundan bahsetmene gerek yok,” dedi adam Sean’a. Sonra bebeği alıp rahatça kalçasına oturtunca Eve rahatladı.

“Sen Eve olmalısın. Ben kuzenin Eemon, Sinead’in oğluyum. Nihayet tanışabildiğimize sevindim.”

Eve tek kelime edemedi, Eemon serbest kolunu ona dolayıp sarılmak için onu kendisine ve kalçasında desteklediği şeye doğru çekti. Bebek aniden küçük parmaklarını uzatıp Eve’in saçını yakaladı.

Eemon güldü. “Henüz doğru düzgün saçı olmadığı için başkalarının saçına bayılıyor.” Yetkin bir şekilde parmakları çözdü.

“Hmm,” diye içinden geçirdi Eve ama Eemon bir kez daha gülümsedi.

“İşte buradasın ve evine girer girmez etrafını sardık. Çoktan ortalığa dağıldık, burası gerçekten güzel bir yer. Roarke ve bazılarımız salondayız. Ceketini almamı ister misin?”

“Ceket mi? Hayır. Teşekkürler.” Eve uzaklaşmayı başardı ve ceketini çıkarıp onu merdiven babasına attı.

“Büyükanne!” Sean koşmaya başladı ve Eve Sinead’in antreye girdiğini görünce gerginliğinin bir kısmı kayboldu. En azından bu tanıştığı biriydi.

“Ne öğrendiğimi asla tahmin edemezsin.” Heyecandan kıpır kıpır olan Sean bir daire çizerek dans etti. “Kuzen Eve buz pateni pistinde *cinayet* işlendiğini söyledi. Orada bir ceset bulmuşlar.”

“Cinayet genellikle bir ceset içerir.”

Birdenbire Eve cinayetin uygun bir konu başlığı olmayabileceğini düşündü. “Geçen seneydi. Artık sorun yok.”

“Bunu duyduğuma sevindim, çünkü buz üzerinde kaymak için sabırsızlanan büyük bir ordu var.” Sinead gülümseyerek öne çıktı.

Ufak tefek ve hoştu. Narin beyaz teni ve ince hatları, altınimsı kızıl saçları ve deniz yeşili gözleri vardı. Eve onun ikizi, Roarke'un annesi yaşasaydı, aynı yüze sahip olacağını düşündü.

Eve'in yanağını öptü. "Bizi evinize kabul ettiğiniz için teşekkürler."

"Ah. Elbette ama burası Roarke'un--"

"O ne inşa etmiş olursa olsun, burayı birlikte eviniz yap-tınız. Böyle bir yeri nasıl idare ediyorsunuz?" Sinead Eve'in koluna girdi ve birlikte salona doğru ilerlediler. "Herhalde günün yarısını kaybolarak geçirirdim."

"Aslına bakarsan ben idare etmiyorum. Summerset idare ediyor."

"Yetkin görünüyor. Aynı zamanda biraz ürkütücü."

"Kesinlikle."

Ama Summerset'i idare etmek salondaki manzaraya kıyasla daha kolaydı. Çok kalabalıklardı. Roarke bu kadar çok insan olacağını söylemiş miydi? Hepsi sohbet ediyor ve bir şeyler yiyordu. Daha fazla çocuk vardı – dışarıda gördüğü birkaç çocuk da buradaydı. Yan taraftan içeri girmiş olabileceklerini düşündü. Ya da görünmez bir şekilde içeri süzölmüşlerdi.

Roarke yaşlı bir kadına bir fincan bir şey servis etmekle meşguldü. Beyaz saçlı kadın yüksek sırtlı sandalyelerin birinde oturuyordu, gözleri güçlü ve maviydi.

Şöminenin başında duran bir adam aralarında aşağı yukarı yirmi yaş olmasaydı ikizi olabilecek bir başka adamla sohbet ediyordu. Ayaklarının dibinde oturmuş acımasızca birbirlerini dürtten çocukları görmezden gelmekte hiç zorluk yaşamıyor gibi görünüyorlardı.

Yirmili yaşlarının başında bir başka kadın pencerenin kenarında oturmuş dalgın dalgın dışarı bakarken, bir tür bebek kahramanca göğsünü emiyordu.

Tanrı aşkına.

“Eve’imiz eve geldi,” dedi Sinead ve sohbet kesildi. “Aileyle tanışmaya ne dersin?” Sinead bir zincir gibi kolunu ona dolayıp Eve’i ilerlemek zorunda bıraktı. “Erkek kardeşim Ned ve en büyük oğlu Connor.”

“Ah, tanıştığımıza sevindim.” Eve elini uzatmaya yeltenirken, yaşlı adam ona kocaman sarıldı ve sonra aynı muamele için oğluna bıraktı.

“Bizi ağırladığınız için teşekkürler.”

“O Connor’ın karısı Maggie, ufaklıkları Devin’i emziriyor.”

“Memnun oldum.” Maggie yavaş, utangaç bir gülümsemeyle Eve’e baktı.

“Yerde oynayanlar Celia ve Tom.”

“Bir tabancası var.” Gözlemini fısıldayarak dile getiren kız olduğu için Eve onun Celia olduğunu tahmin etti.

“Polislere verilen çift fazlı tabancalardan.” İçgüdüsel bir şekilde Eve elini ona koydu. “Sersemleticiye aldım. En düşük ayarda. Yukarı çıkıp onu kaldıracam.”

“Biri yüzüne yumruk atmış.” Tom fısıldamaya gerek duymadı.

“Pek sayılmaz. Yukarı çıkmalıyım ve...” Saklanmalıydı.

“Annem.” Sinead Eve’i bir adım öne çekiştirdi. “Alise Brody.”

“Hanımefendi. Ben sadece yukarı—”

Fakat kadın ayağa kalktı. “Sana bir bakayım. Onu do-yurmuyor musun, evlat?” diye sordu Roarke’a.

“Çalışıyorum.”

“Güzel bir yüzü var, çenesi kuvvetli. Arada bir yumruk yiyeceksen bu iyi bir şey. Demek polissin, öyle mi? Katillerin peşinde koşuyorsun. İşinde iyi misin?”

“Evet. İşimde iyiyim.”

“Bir şey yapıp o işte iyi olmamanın anlamı olmaz. Peki ailen? Akrabaların nerede?”

“Ailem yok.”

Alise uzun bir kahkaha attı. “Tanrı aşkına, evlat, istesen de istemesen de artık bir ailen var. Bana bir öpücük ver, öyleyse.” Yanağına hafifçe dokundu. “Bana Büyükanne diyebilirsin.”

Eve insanları yanaklarından öpmeye pek bayılmazdı ama başka seçeneği yokmuş gibi görünüyordu.

“Gerçekten yukarı çıkıp...” Eve belli belirsizce kapıya doğru işaret etti.

“Roarke bize bir soruşturmanın ortasında olduğunu söyledi.” Sinead rahatça omzuna vurdu. “Bir şey yapman gerekiyorsa, bize aldırma.”

“Sadece – birkaç şey. Bir dakikalığına.”

Eve dışarı çıktı, ilk rahat nefesini almaya başladığı anda, Roarke merdivende ona yetişti. “Bu kez o morluk nasıl oldu?”

“Minnesota ters vuruşu. Buraya gelmeden önce ona bakmam gerekirdi. Silahımı aracıma saklamalıyım.” Roarke’un gülünç bir şekilde mutlu olması onu iyice çileden çıkardı. “Ve Sean denen oğlana geçen sene Rockefeller Merkezi’nde bir cinayet işlendiğini söyleyerek beni soru yağmuruna tutmasını engellemeye çalışmamalıyım.”

“Sonuncusu hakkında kesinlikle sana katılıyorum, çünkü küçük bir oğlana cinayetten bahsederek onu iyice meraklandırdın.” Roarke kolunu beline dolayıp elini gövdesinde yukarı aşağı gezdirdi. “Onların yanında olmadığın biri gibi davranmak zorunda değilsin. En azından bunu öğrendim. Buna tahammül ettiğin için sana minnettarım, Eve. Senin için pek rahat olmadığının farkındayım ve zamanlama biraz kötü oldu.”

“Sorun değil. Kalabalık olmaları beni şaşkına çevirdi, özellikle de çoğunun çocuk olması.”

Roarke eğilip saçına bir öpücük kondurdu. “Sana birkaçının da yüzmeye gittiklerini söylemek için uygun bir an mı?”

Eve donup kaldı. “Daha fazlası mı var?”

“Birkaç tane. Amcalarımdan biri gelmedi, birkaç kuzenim ve büyükbabam da yok. Aile çiftliğiyle ilgileniyorlar. Fakat diğer kuzenlerim çocuklarıyla birlikte buradalar.”

Çocuklar. Daha fazla. Eve paniğe kapılmayacaktı; ne anlamı vardı? “Plüton kadar büyük bir hindiye ihtiyacımız olacak.”

Roarke onu kendisine doğru çevirip sarıldı ve dudaklarını boynuna bastırdı.

“Nasil hissediyorsun?” diye sordu Eve ona.

“İçimde belirip kaybolan birçok duygu var.” Roarke onun kollarını okşayıp geri çekildi.

Eve ikisinin de buna ihtiyacı olduğu için ona dokunup temas kurduğunu fark etti.

“Burada olmalarına çok sevindim. Kendi kanımdan birilerinin benim çatımın altında olacaklarını hiç düşünmemiştim.” Roarke küçük, şaşkın bir kahkaha attı. “Misafir etmeyi isteyebileceğim birilerinin olduğunu bile düşünmedim. Yine de onlara yetişemiyorum. Tanrı şahidim ki, onlara nasıl anlam vereceğimi bilmiyorum.”

“O kadar çoklar ki, hepsine göz gezdirip yüzleriyle isimlerini bağdaştırman bile birkaç seneni alır.”

“Hayır.” Ama Roarke tekrar güldü, bu kez daha rahattı. “Demek istediğim bu değil. Geldikleri için mutluyum ama aynı zamanda onlarla bir arada olmaya alışık değilim. Hepsi... uygun kelimeyi bulamıyorum. Afallatıcı demek doğru olur. Kabullenici ve şefkatli hâllerleriyle beni afallatıyorlar, Eve. Hâlâ Dublin’deki bir sokak faresi olan yanımdan içlerinden birinin: ‘Roarke, tatlım, nasıl olsa çok paran var, bize de biraz vermeye ne dersin?’ demesini bekliyor. Bu yanlış ve haksızlık.”

“Doğal. Bunu yapsalardı, senin için daha kolay olurdu. Bunu anlardın. Ben de anlardım.” Eve başını eğdi. “Ona gerçekten Büyükanne demem mi gerekiyor? Buna alışabileceğimden emin değilim.”

Roarke alnına bir öpücük kondurdu. “Denersen, benim için çok büyük bir iyilik yapmış olursun. Bunu bir tür takma isim olarak düşün, ben de böyle yapıyorum. Şimdi eğer çalışman gerekiyorsa, senin için mazeret sunabilirim.”

“Beklemekten başka yapabileceğim pek bir şey kalmadı. Basının haberi duyurmasını ve federallerin kapışmasını bekleyeceğim. Departman açısından dosya kapandı sayılır. Sadece senden Icove Merkezi’nin şemalarını ve planlarını isteyecektim. Üs okulda değilse, orada olduğuna bahse girerim. Belki yardımcı kuvvetler dağılmıştır. Ama bir operasyon merkezi olmalı.”

“Bunu hallederim. Araştırmayı başlatırım ve onu uzaktan kontrol ederim.”

“Harika olur. Belki Deena üzerine bir başka arama ve eşleştirme yapabiliriz. Brookhollow’dan aldığımız disklerdeki görüntüleri kullan. O sade görünüşüyle daha fazla kimliğinin olması muhtemel. Şansımız yaver gidebilir.”

“Ama dosya kapandı sayılır,” dedi Roarke ilgisizce.

“Departman açısından öyle. Yine de, her yolu denemeden bunun elimden kurtulmasına izin verecek değilim.”

Onlardan daha fazlası vardı. Eve isimler ve yüzlerin beyninde uğuldamalarına izin verdi. Her türden en az bir tane varmış gibi görünüyorlardı, yediden yetmiş yaşına kadar. Her biri konuşmaya hevesliydi.

Sean her hareketini taklit etmeye kararlı görüldüğü için Eve küçük oğlanları kedilere benzetti. Onlardan en çok korkan ya da onlara en az güvenenlere yapışıp kalmakta ısrarcıydı.

Kedisine gelince, Galahad kendini göstermiş ve dört ayaklı olmayan herkesi kral gibi görmezden geldikten sonra bu insan türünün yere yiyecek bir şey düşürme ya da onu gizlice besleme ihtimalinin daha yüksek olduğuna karar vermişti.

Eve Roarke'un, Sean'ın deyimiyle, şehir turuna çıkardığı gruptan kaçmayı başardı ve bitmek bilmeyen sohbetlerden başı zonklarken ofisine çekildi.

Dosya tam anlamıyla kapanana kadar kapanmış sayılmazdı.

Masasına oturup Roarke'un ünitesindeki verilerin ekrana yansıtılmasını emrettikten sonra Icové Merkezi'ne kayıtlı planları incelemeye başladı.

Başka yerler olabilirdi, Roarke bu konuda ona katılıyordu. Bilgisayarı kayıt dışı verileri araştırmaya devam edecekti. Şimdilik Eve bunlarla çalışacaktı.

Tanrı biliyordu ki, fazlasıyla yeterliydi.

“Bilgisayar, bütün kamusal alanları sil.”

Eve ekranların önünde ileri geri yürürken girişleri ve kat planlarını inceledi.

Çünkü orada bir yerdeydi. Artık bundan emindi. Egonun yanı sıra böylesi daha uygundu. Wilfred B. Icové Sr. en özel projesini ismini taşıyan o devasa Merkez'e kurmuş olmalıydı.

Boş vaktini orada geçiriyordu. Hiçbir şey yapmadığı o günleri ve gecelerini. Evinden sadece kısa bir yürüyüş ya da araba yolculuğu uzaktaydı.

“Hasta alanlarını sil. Laboratuvarlar, personel sektörleri ve idari birimler için hâlâ çok fazla yer var. Vaktimi boşa harcıyorum, muhtemelen vaktimi boşa harcıyorum,” diye homurdandı Eve. “Federaller en fazla bir iki gün içinde karınca gibi orayı basacaklar.”

New York Polis ve Güvenlik Teşkilatı orayı kapatamazdı. Düşünmeleri gereken sivil hastalar, mücadele etmeleri gereken mahremiyet kanunları vardı ve mekânın büyüklüğü makul bir aramayı neredeyse imkânsız kılıyordu.

Fakat federaller bunun için gerekli güce ve ekipmana sahiplerdi. Bu işi onlara bırakması iyi olurdu. Onlar son verebilirlerdi.

“Unut gitsin. Bilgisayar, bana güvenlik önlemleri en yüksek laboratuvarıdan başlayarak teker teker bütün laboratuvar alanlarını göster. Unilab’ın bu alanda bir araştırma bölümü var, gezici laboratuvarlardan bazıları proje üzerinde çalışıyor olmalı,” dedi kısık bir sesle yeni görüntü ekranda belirirken. “Ama hepsine kilit vurmadan hangileri olduğunu nasıl bulacaksın?”

Bu, tesis bulunan her şehirden yasal izin almak anlamına geliyordu. Personel ve hastalar hiç şüphesiz kamu davası açardı.

“Hepsi gezici. İyi bir sosyal ağ kurma aracı, belki okuldan mezun olanları yerleştirmelerinin bir yolu budur. Belki. Nobel Ödülü’nün canı cehenneme, bu iş sona ermeden kapanacaklar.”

Eve kapının girişinden gelen sese doğru döndü. Sinead durup geri geri çekildi.

“Özür dilerim. Yolumu şaşırdım ve konuştuğunu duyunca bu tarafa geldim. Sonra çalıştığını görünce sessizce çıkmaya çalıştım.”

“Yüksek sesle düşünüyordum.”

“Ben de aynı şeyi sürekli yaparım.”

“Diğerleriyle gitmedin.”

“Gitmedim, hayır. Kızımın ve gelinimin bebeklerine yardımcı olmak için kaldım. Hepsi uyuyor. Roarke’un bize daha önce gösterdiği güzel kütüphaneyi bulmayı ve bir kitap alıp uzanmayı düşünüyordum. Ama Gretel gibi ormanda kayboldum.”

“Hangi Gretel?”

“Hansel’in kız kardeşi. Bu bir masal.”

“Pekâlâ. Bunu biliyordum. Sana kütüphaneyi gösterebilirim.”

“Zahmet etme, hayır. Onu bir şekilde bulurum. Çalışıyorsun.”

“Zaten bir yere varamıyorum.”

“Biraz bakabilir miyim?”

“Neye?”

“İşin polis kısmına... Sean kadar kana susamış değilim ama merak etmeden duramıyorum. Ayrıca, bir polis ofisinden ziyade küçük bir daireye benziyor.”

Eve’in daire sözcüğünü apartman dairesi olarak algılaması biraz zaman aldı. “Aslına bakılırsa, Roarke burada eski evimin aynısını yarattı. Beni buraya taşınmaya ikna etmenin bir yoluydu.”

Sinead içtenlikle gülümsedi. “Akıllıca ve hoş. Onu böyle görüyorum, gerçi ondaki haşinliği ve gücü görebilirsin. Hepimizin Clare’e dönmesini mi istiyorsun, Eve? Alınmam.”

“İstemiyorum. Gerçekten. Roarke–” Eve bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. “Buraya gelmenize çok sevindi. Bundan son derece emin ama sizden, hepinizden emin olamıyor. Özellikle de senden. Sanırım hâlâ Siobhan’ın yasını tutuyor, onun başına gelenler yüzünden bir bakıma kendini suçlu hissediyor.”

“Üzüntü doğal ve sanırım onun için iyi bir şey. Ama suçluluk duygusu işe yaramaz ve bu konuda yanılıyor. O sadece bir bebektir.”

“Annesi onun için canını verdi. Roarke durumu böyle görüyor ve hep böyle görecektir. O yüzden burada olmanızın... Özellikle de *senin* burada olmanın onun için anlamı büyük. Keşke bütün bunların üstesinden nasıl gelebileceğimi bilseydim. Hepsi bu.”

“Gelmeyi çok istedim. Roarke’un gelip mutfağında oturduğu günü asla unutmayacağım. Siobhan’ın oğlu. Çok istedim... Ah, şu hâlime bak, saçmalıyorum.”

“Sorun ne?” Sinead’ın gözlerinde aniden beliren yaşlar Eve’in midesini altüst etti. “Ne oldu?”

“Buradayım. Ama bir yanımla Siobhan’ın burada olmayı ne kadar isteyeceğini düşünmeden demiyor. Oğlunun başardığını görmek onu çok gururlandırır. Sahip olduğu şeyler, olduğu kişi. Keşke ona hayatımın bir saatini verebilsem ve burada durup Roarke’un karısıyla güzel evlerinde sohbet edebilse. Ama yapamam.”

“Bu konuda pek bir şey söyleyemem ama kardeşin burada olduğuna memnun olmalı. Roarke’u sahiplendiğin için minnettar olmalı.”

“Doğru söylüyorsun. Teşekkürler. Ona annelik ettiğim için mutluyum ama kardeşimin oğluyla çok az vakit geçirmiş olmasına üzülüyorum. Bizim gözlerimizi almış. Rengi değil, biçimi. Gözlerine baktığımda bizim bir parçamız, Siobhan’ın bir parçası olduğunu görmek beni teselli ediyor. Umarım bende annesini görmek onu teselli ediyordur. Artık işine dönmene izin vereceğim.”

“Bekle. Bekle.” Eve elini kaldırıp düşüncelerinin zihninde dolaşmasına izin verdi. “Kardeşin, burada olan.”

“Ned.”

“Kız kardeşin ve bebeği aramak için Dublin’e gitti.”

“Evet, gitti.” Sinead dudaklarını bastırdı. “Dayaktan neredeyse ölüyordu. Patrick Roarke.” İsmi tükürür gibi söyledi. “Polis yardımcı olmadı. Kardeşimin, Siobhan’ımızın gittiğini biliyorduk. Biliyorduk ama kanıtımız yoktu. Onun hatrına Roarke’u bulmaya çalışırken neredeyse Ned’i kaybediyorduk.”

“Varsayımsal konuşuyorum. Eğer Roarke çocukken onu nerede bulacağını, ona nasıl ulaşacağını, ona ne olduğunu bilseydin, ne yapardın?”

O güzel gözler alevlenip sertleşti. “O aşağılık herifin öldürdüğü kız kardeşimin çocuğunu nereye sakladığını

bilseydim mi? O çocuğa bir sokak köpeğinden daha kötü davrandığını, kendisi gibi olması için onu eğittiğini bilseydim mi? Tanrı'ya yemin ederim ki, o oğlana ulaşp onu güvenli bir yere götürmek için elimden gelen her şeyi yapardım. O bendendi, değil mi? O benim kanımdandı, bir parçamdı, hâlâ öyle.”

“Adi herif! Affedersin,” dedi Eve, Sinead kaşlarını kaldırınca. “Aşağılık herif.” Eve masasındaki linke atıldı. “Teğmen Dallas. Bana nöbetçi kıdemli memuru bağlayın,” diye emretti. “Hemen.”

“Ben Memur Otts, Teğmen.”

“On iki yaşındaki öğrenci Diana Rodriguez’in nerede olduğunu belirle. Hemen. Güvenlik kontrolü yap, tam parametre. Her ikisini de doğrulayana kadar bağlı kalacağım. Kıcını kıpırdat.”

Sinead’in kocaman olan gözleri bir an için torunununkilere benzedi. “Çok yamansın.”

“Aptal, aptal, aptal!” Sinead ona bakarken, Eve masasını tekmeledi. “Annesi. Annesini bekliyordu. Peki annesi kim? O sahte veri listesindeki isim olmadığı kesin. Deena. O Deena’yı kastediyordu.”

Sinead kısık bir sesle, “Onu kastettiğine eminim,” diye karşılık verdi.

“Teğmen, Diana Rodriguez’in yeri saptanamıyor. Tesis-te ve arazide kapsamlı bir arama yapılmasını emrettim. Güneybatı duvarında bildirilmemiş bir ihlal var. Onu kontrol ediyorum.”

“Kontrol et.”

Eve Memur Otts’u yerin dibine sokarken Sinead büyülenmiş bir şekilde onu izledi.

Yirminci Bölüm

“Bunu düşünmem gerekirdi. Bunu bilmem gerekirdi.” Eve kendi kendine sakinleşmesi gerektiğini söyledi. Feeney yoldaydı. Yer belirten implanttan faydalanacaklardı. Kızı takip edeceklerdi.

“Bunu akıl ettin,” diye ona hatırlattı Roarke.

“Engel olmak ya da ondan faydalanmak için çok geç olduktan sonra. Sıkı güvenlik önlemleri olan bir tesis ve deneyimli polisler rağmen içeri sızıp çocuğu alıp rahatlıkla dışarı çıktı.”

“Sistemi incelemiş, Eve. Onu daha önce de ihlal etti. Üstelik güçlü bir motivasyonu vardı.”

“Kızın kilit nokta olduğunu fark etmemek beni iyice aptal yapıyor. Deena buna son vermek istiyor. Son vermek için öldürmeyi göze alıyor. Odaklandığım şey bu. Ama Diana, onun bir kopyası olmaktan öte. Kız *ondan* bir parça.”

“Onun çocuğu,” diye katıldı Roarke. “Diana’nın var olduğunu bilmek önemliydi. Fakat onu görmek, yüz yüze gelmek, onu oradan çıkarmayı öncelikli hâle getirdi.”

“Deena Avril gibi eğitilmedi,” diye dikkatini çekti Eve. “Kayıtlarına bakın. Yabancı diller, elektronik cihazlar, bilgisayar bilimleri, dövüş sanatları eğitimi, uluslararası hukuk ve küresel çalışmalar, silahlar, patlayıcılar. Ev idaresine çok az değinilmiş.”

“Onu bir asker olacak şekilde eğitmişler.”

“Hayır, bir ajan.” Kendisine kızan Eve saçını itti. “Ajan olduğuna bahse girerim. Amacı gizli operasyonlara sızmak ve rütbeler arasında yükselmekti. Fakat Deena eğitimini okuldan kurtulmak ve izini kaybettirmek için kullandı. Cinayetler profesyonel görünüyordu, çünkü öylelerdi. Kişisel görünüyordular, çünkü öylelerdi.”

“Onu... yaptığı şeyi yapması için kodladılar,” dedi Roarke daha iyi bir ifade bulamadığı için.

“Amaç bu ve mahkemeye çıktığında Kanun bunu kullanacak. Şurayı görüyor musun? Diana’nın eğitim biçimini kısmen değiştirmişler. Aynı döngüyü tekrarlamasına engel olmaya çalışmışlar. Ev idaresine ağırlık vermişler; sanat, tiyatro ve müziğe ilgisini artırmışlar. Vesaire, vesaire. Belki işe yarayabilirdi. Ama anlaşılmaz bir şey oluyor. Diana anesi olduğunu düşündüğü kişiyi görüyor.”

Roarke kollarını sıvayıp saçını arkasında toplamış, Ico ve Merkezi üzerine manuel çalışıyordu. “Eğer burada herhangi bir şey yürütüyorlarsa, kendilerini çok iyi gizlemişler. Her noktanın tamamen açıklaması var.”

“Pekâlâ, unut onu, unut gitsin.” Eve zihnini boşaltmak ister gibi parmaklarını şakağına bastırdı. “Burası senin yerin, senin üssün. Onu nereye koyardın?”

Roarke geri çekilip düşündü. “Yeraltını seçerdim. Bu göz önünde akıllıca yürütebileceğin türden bir iş değil. Öylesi daha eğlenceli olurdu ama bunu – tamamını ya da özünü – günlük işlerle karıştıramazsın. Laboratuvar işinin bir kısmı olabilir. Ellerindeki kurulumla, burada birçok kontrol noktası var. Elbette, ufak tefek değişiklikler, biçimlendirme ameliyatları, bilinçaltı eğitimi ve her ne istiyorsan, birçok lokasyonda yapabilirsin. Fakat yaratmak, tabiri caizse, gebelik kısmı göz önünde olamaz. Onun için en üst seviye gizlilik gerekir.”

“Yeraltı katları öyleyse.” Eve Roarke’un üzerinden eğilerek ekrana baktı. “İçeri nasıl gireceğiz?”

“Yoksa zorla haneye mi gireceğiz, tatlım? Beni tahrik ediyorsun.”

“Kes şunu. Kimse bir ev dolusu akraban buradayken seni tahrik etmiyor. Bu çok dikkat dağıtıcı.”

“Hepsinin yataklarında mışıl mışıl uyuduklarına dikkat çekmek isterim ama Ilove Merkezi’ne gizlice girme fikri *dikkatimi* dağıttı. Öncelikle, kendini onun yerine koy.”

“Kamusal alanlardan biri. Acil bakım ünitesi olabilir. Güvenlik açısından en hassas yer orası olmalı, değil mi?”

“Büyük ihtimalle. Ve herhangi bir yer kadar iyi. Bir bakalım.”

“Sen bak. Ben düşünmeliyim. Deena onu yanında götürür mü? Kızı?”

Eve Deena’yla arasında bir tür yakınlık hissettiği için kendi kendine onun yerinde olsa ne yapacağını sordu.

“Mantıklı gelmiyor. Diana’yı tehlikeli bulduğu bir durumdan kurtardıktan sonra onu başka bir tehlikeye atmaz. Ama onu yanından ayırmayacaktır. Onu güvenli olduğunu düşündüğü bir yere koyar. Avril’in yanına ya da Avril’in ona ulaşabileceği bir yere. Eğer öyleyse, Avril’le iletişim kurmak zorunda. Çoktan kurmuştur,” dedi Eve kendi kendine başını sallayarak. “Diana’nın Arjantin’deki yasal koruyucusundan ses yok. Avril’in ona haber verdiğine ve Deena’nın başka bir uçakla geri döndüğüne ya da uçağa binmekten vazgeçtiğine bahse girerim.”

“Belki de hiç gitmedi,” diye ortaya attı Roarke. “Sadece sana gittiğini düşündürdü.”

“Olabilir, evet, olabilir. Deena Avril’le iletişim kurduysa, bunun halka duyurulmak üzere olduğunu biliyor ya da öğrenecek. Bu durumda ne yapabilir?”

Eve ileri geri yürümeye başladı. “Misyonunu tamamladı. İsteddiği şeyin büyük bir bölümü yıkılacak. Ama...” Dosya kapandı sayılır, diye içinden geçirdi, ama bu ona bizzat son vermesi için yapması gereken şeye engel olacak mıydı?

“Deena bunu bitirmeye çalışacak. Kahretsin, onu bu tür işler için eğittiler. Onu başarılı olması için kodladılar. Kendi gizli örgütüyle bağlantısını çoktan kopardı. Bildiğimiz kadarıyla Icové Merkezi’ne daha önce bir kez gitti. Icové’u öldürmek için. Fakat orada başka bir şey yapmaya teşebbüs etmedi.”

“Hedefine odaklı.”

“Şimdiye kadar öyleydi,” diye ona katıldı Eve. “Icové’dan Icové’a ve sonra Samuels’e odaklandı. Çünkü tesise girip veritabanlarını ve ekipmanlarını bozsa bile... Hatta lanet olası yeri havaya uçursa bile, önemli üyeler hayatta oldukları sürece onu yeniden bir araya getirebilirler. Öncelikle insan faktörünü ortadan kaldırmalı, sonra sisteme odaklanabilir.”

Eve biraz daha gezindi. “Hükümetin sistemi ele geçirip gizlice programı devam ettirmesi riskini göze alamayız. Nadine’e elini çabuk tutmasını söyledim. Bu akşam harekete geçmek zorunda.”

Feeney içeri girince Eve durdu. Her zamankinden daha darmadağınık görünüyordu.

“O takip cihazına ihtiyacım var.”

“Samuels’in kayıtlarından ne tür bir implant kullanıldığına ulaştım.” Feeney Roarke’a baktı. “Burada dahili bir implantı takip edecek bir cihazın var mı?”

“Bilgisayar laboratuvarında bir araya getirebileceğimiz birkaç şey var. Bir de—”

“Git ve bunu yap,” diye araya girdi Eve, bilgisayar meraklısı gibi konuşmak üzere olduklarını hissederek. “Ben operasyonun genel hatlarını oluşturacağım.”

“Ne operasyonu?” diye sordu Feeney.

“Seni bilgilendiririm.” Roarke onunla birlikte dışarı çıktı. “Alpha-5’le daha önce çalıştın mı? XDX versiyonu?”
“Sadece rüyalarımda.”
“O hâlde rüyaların gerçekleşmek üzere.”

Eve onlara yirmi dakika süre verdi. Sadece bu kadar zaman ayırabileceklerini düşünüyordu.

“Kızı buldunuz mu?”

“Bir şey bulduk,” dedi Feeney ona. “Sinyal bozuluyor ve çok zayıf ama Diana Rodriguez için listelenen implantın kodlarıyla örtüşüyor. Alpha’yla çalışmasaydık hiçbir şey elde edemezdik çünkü sinyal boğucu bir tercih. Alpha’yla yakaladığımız şeyi bile yakalayamazdık ama implant bulunduğumuz yerden bir buçuk kilometre uzakta.”

“Nerede?”

“Kuzeye doğru hareket ediyor. Buranın batısına. Harita hazır mı?” diye sordu Roarke’a.

“Geliyor. Ve hazır.”

Ekrandaki hayal meyal görüntünün altında bir şehir haritası belirdi. “Merkez.” Eve’in çenesi kasıldı. “Diana’yla Merkez arasında bir blok mesafe bile yok. Çocuğu alıp içeri girecek. Feeney, onu kaybetme. Whitney’le iletişime geç. İletişim konusunda Mavi Kod’u çiğnemeye onu ikna etmen gerekecek. Ardından onu bize bir arama izni çıkartmak ve ekip yollamak için ikna etmelisin. Kızı kullan. Çocuk sivil, kaçırılma şüphesi, mutlak tehlike. Ekip olsun ya da olmasın, oraya gidiyorum. İletişim cihazımda Delta frekansına geçeceğim. Olumlu cevap alırsan onu kullan.”

Eve Roarke’a döndü. “Teçhizatımızı kuşanalım.”

Silahını kaptı, kılıfına küçük bir tabanca taktı. Fazla hantal ve sinir bozucu olduğu için zırh takmamayı tercih etti ama bir dövüş bıçağı aldı.

Roarke yanına döndüğünde, üzerinde dizlerine uzanan deri bir ceket vardı. Ceketin altında ya da içinde ne tür silahlar ve yasadışı elektronik cihazlar olduğuna dair Eve'in bir fikri yoktu.

Eve bunu ona bırakacaktı.

“Bazı çiftler,” dedi Roarke, “geceleri kulübe giderler.”

Eve'in gülümsemesi ince ve keskindi. “Hadi dans edelim.”

Diana çaktırmadan acil servise girdi. Nasıl masum görüneceğini biliyordu, dahası birçok yetişkin için görünmez olacak şekilde nasıl hareket edeceğini biliyordu. Bakışlarını yere çevirdi, tedavi edilmeyi bekleyenlerin ve onları tedavi edecek kişilerin yüzünden kaçırıldı.

Geçti; herkes yorgun, kızgın ya da incinmişti. Hiç kimse nereye gittiğini biliyormuş gibi görünen küçük bir kızla uğraşmaya tenezzül etmezdi.

Nereye gideceğini biliyordu çünkü Deena'nın Avril'e söylediğini duymuştu.

Deena'nın onu almaya geleceğini biliyordu. Ve buna hazırlanmıştı. Sadece ihtiyacı olacağından emin olduğu şeyi alıp sırt çantasına koymuştu. Acil durumlar için stokladığı yiyecekler, günlük diskleri ve revirden aşırıldığı lazer neşter.

Her şeyi bildiklerini sanıyorlardı ama yiyecekleri, günlük ve yıllar boyunca çaldığı şeyleri bilmiyorlardı.

Diana çok iyi bir hırsızdı.

Deena pencereden içeri girdiğinde açıklama yapmak zorunda kalmamıştı. Ona sessiz ve çabuk olmasını söylemesi gerekmemişti. Diana sakladığı yerden sırt çantasını alıp onunla birlikte dışarı tırmanmıştı.

Duvarın üzerinden atladıklarında havada bir koku vardı. Daha önce hiç almadığı bir kokuydu. Özgürlüktü.

New York'a kadar sohbet ettiler. Bu da bir ilkti. Rol yapmak zorunda kalmadan biriyle konuşmak.

Önce Avril'in evine gideceklerdi. Avril güvenliği devre dışı bırakacaktı, sonra Deena içeri girip iki polis droidi etkisiz hâle getirecekti. Çabuk olacağına söz vermişti. Ardından onu, Avril'i ve çocukları alıp yapmaya koyulduğu işi bitirene kadar bekleyecekleri güvenli bir yere götürecekti.

Sessiz Ölüm sona erecekti. Bir daha hiç kimse zorla var olmayacaktı.

Diana Deena'nın güzel eve girmesini ve dakikalar sonra dışarı çıkmasını izledi. Haklıydı.

Güvenli ev dakikalar uzaktaydı ve bu kadar yakına saklanmak akıllıcaydı. Başka bir yere gitmek güvenli olana kadar orada fark edilmeden kalabilirlerdi.

Diana uyur gibi yaptı.

Deena ve Avril'in kısık sesle tartıştıklarını duydu. Avril bu işin biteceğini söyledi, bitirmeyi umdukları her şeyin bir gün içinde sona ereceğini söylüyordu.

Fakat yeterli değildi. Deena kökü öldürene kadar yeterli olmayacağını söyledi. O zamana kadar asla özgür olmayacaklardı. Asla güvende olmayacaklardı. Hiçbir zaman sona ermeyecekti. Bu gece işi bitirmek için oraya gidecekti.

Sonra Avril'e tam olarak ne yapmayı planladığını anlattı.

Diana bekledi, Deena ön kapıdan çıkmak için güvenliği sarıya alırken o arka kapıdan çıktı.

Hatırladığı kadarıyla daha önce bir şehirde bulunmamıştı. Asla tamamen tek başına olmamıştı. Bu heyecan vericiydi. Korkmuyordu, hem de hiç. Kaldırımında kendi ayak seslerini duymak, serin havayı yüzünde hissetmek hoşuna gitti.

Her şeye çözmesi gereken bir mantık bilmecesi gibi yaklaşarak rotasını ve hareketlerini belirledi. Deena Icove Merkezi'ne gidiyorsa o da oraya gidecekti.

Çok uzak değildi. Yaya olmasına rağmen uzun bir mesafeyi çok iyi koşabilirdi. Ayrıca, Deena'nın arabayı hedeften biraz uzağa park ettikten sonra son iki bloğu yürümesi gerekecekti. Eğer doğru zamanladıysa oraya aynı anda varacaklardı, sonra Deena'yı giriş kattaki acil bölümünde takip edecekti.

Keşfedildiğinde çok geç olacağı için onu geri götürmek mantıksız olacaktı.

Basit olan genellikle başarıya götürürdü.

Nereye bakması gerektiğini bildiği için çok geçmeden Deena'yı gördü. Açık kahverengi saç, kot pantolonu ve kapüşonlu ceketine kadar ona dair her şey sıradan görünüyordu. Çantası herhangi birinin taşıyabileceği bir çantaya benziyordu, sadece hafif bir omuz çantasıydı.

Basit olan başarıya götürürdü.

Bekliyordu ama çok beklemedi. Bir ambulans hızla yanaşınca, Deena birinin talihsizliğinin yarattığı karmaşadan faydalanıp Merkez'e girdi.

Diana ona kadar saydıktan sonra onun peşinden içeri girdi. Ama içeri girer girmez yavaşlayıp bakışlarını yere çevirdi ve gelişigüzel bir amaçla hareket etti.

Kimse onu rahatsız etmedi. Kimse ne yaptığını sormadı ve bunda da özgürlük buldu.

Ambulatuardan tüydü, sonra bir köşeden Deena'nın bir geri dönüşüm kutusuna rahatça bir şey bırakmasını izledi. Deena yürümeye devam etti, hatta telaşlı görünen bir stajyeri durdurup adres sordu. Basit ve akıllıcaydı.

Yol ayrımına vardığında alarm çalmaya başladı. Deena adımlarını hızlandırdı, yine de fark edilir biçimde acele etmiyordu, sonra sola saptı. Diana riske girip arkasına küçük bir bakış atınca, koridorda dumanın ilerlediğini gördü. Ve ilk kez sırtmasına izin verdi.

Deena PERSONEL HARİCİ GİRMEK YASAKTIR ya-
zan bir çift kapıya ulaştı. Okutma yerinden bir kart geçirin-
ce kapılar aralandı. Diana kapılar kapanmaya başlayana
kadar kendisini beklemeye zorladıktan sonra hızla koşup
içeri sıvıştı.

Medikal malzemeler, diye içinden geçirdi Diana. Birçok
şey vardı. Bazıları portatif teşhis ekipmanı, emniyete alın-
mış ilaç dolaplarıydı. Neden burası, diye merak ederken,
açılan bir çantanın belli belirsiz hışırtısını duydu. Öne doğ-
ru eğilir eğilmez kendisini boğazına bir şok tabancası daya-
lı bir şekilde duvara yapışmış buldu.

“Diana!” diye tısladı Deena şok tabancasını geri çeker-
ken. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Seninle geliyorum.”

“Gelemezsin. Tanrı aşkına. Avril meraktan deliye dön-
müş olmalı.”

“O hâlde bir an önce dönmek için acele edip işimizi bi-
tirsek iyi olacak.”

“Seni buradan çıkarmalıyım.”

“Artık geri dönmek için çok geç. Birazdan biri bakmaya
gelebilir.”

“Hayır, gideceğim yere kimse gelmeyecek. Ve gideceğim
yerde yapacağım şeyin bir parçası olamazsın. Beni dinle.”
Diana’nın omuzlarından tuttu. “Güvenliğin ve özgürlüğün-
den daha önemli bir şey yok.”

“Evet, var.” Diana’nın gözleri berrak ve karanlıktı.
“Buna son vermek.”

Eve acil servise girdiğinde alarmlar çınliyordu. Birçok
insanın da acı acı bağırması dikkatinden kaçmadı. Gerçi
neden bağırmasınlar ki? Panik, nefes almak kadar doğaldı.

Sağlık personeli ve güvenlik görevlileri düzeni sağlamaya çalışıyorlardı.

“Bu onun işi.” Eve ona doğru düzgün bakmayan bir acil servis hemşiresine rozetini gösterdi. “Acil giriş en zayıf nokta olmalı. Böyle bir alandaki doğal karışıklığa ekstra karışıklık eklendiğinde işini yapmaya odaklanabilirsin.” Eve Roarke’a bir bakış attı. “Hadi onun izinden gidelim.”

Roarke avucundaki tarayıcıya baktı. “Sinyal yüz metre kuzeybatıyı gösteriyor. Şu anda hareket hâlinde değil.”

Sinyali takip edince yoğun bir dumanla karşılaştılar.

“Sülfür kübü,” dedi Roarke, Eve kokudan öğürünce. “Bunu çocuklar yapardı. Ben de yaptım. Pis, kokmuş ama zararsızdır.”

Eve derin bir nefes alıp berbat kokunun içinden hızlı adımlarla geçti. Maskeli bir bakım işçisi ona el salladı. Eve rozetini adamın maskesine tutup ilerlemeye devam etti.

“Zararsız mı?” dedi öteki tarafta. “Buharla dezenfekte edilerek geçirmek zorunda kalacağımız saate ne demeli?”

“Berbat koku işin eğlenceli kısmı.” Roarke öksürürken suratını ekşitti. “En azından, on iki yaşındaysan. Kırk altı metre doğuda.” Roarke kulaklığını düzeltti. “Hâlâ takip-teyiz,” dedi hattın öteki ucundaki Feeney’e. “Anlaşıldı. Şefin destek birimi yollamayı onayladığını söylüyor. Feeney onları sinyali takip etmeleri için yönlendirecek. Onu takip edebildiği sürece.”

“Yeterince takip edebilirse sorun yok. Kız bu işi tek başına yapmış olamaz. Ne kadar akıllı olduğu umrumda değil. Deena’yla birlikte olmalı.”

“Akıllıca zamanlamış. Sadece zayıf noktaya hücum etmekle kalmadı, aynı zamanda zayıf bir ânı seçti. Gecenin geç vakti, tatil arifesi. Sektörlerin çoğu kapalı, geriye sadece kemik kadro kaldı. İnsanların akli tatil planlarında

ya da başkaları oturmuş hindilerini yerken ve maç izlerken çalıştıkları için sinirliler.

“Bu taraftan.” Roarke emniyetli kapılara doğru işaret etti. “Bekle. Aşağı iniyor.”

Eve güvenlik bölmesinde ana anahtar kartını denedi ama reddedildi. “Bizi kapılardan geçir.”

Roarke cebinden bir cihaz çıkarıp onu bölmenin başına taktı ve tuşlara basmaya başladı. “Tekrar dene.”

İkinci deneme kapıları açtı.

“Sadece farklı bir klonlama,” dedi Roarke ona. “Kendi şifresi dışında bütün şifreleri bloklayan bir şey yapmış olmalı. Hedef hâlâ aşağı iniyor.”

“Peki nereden?” diye sordu Eve ve Roarke tarayıcıyı eğip yerden tavana kadar olan bir ilaç kutusuna doğru tuttu. “İşte sinyalin. Asansörde olmalı.”

“O nasıl açılıyor?”

“‘Açıl susam açıl’ sözünün işe yarayacağını sanmıyorum.” Roarke parmaklarını bir tarafın üzerinde gezdirirken, Eve diğer tarafı inceledi. “Manuel olamaz. Yanlışlıkla tetiklemek çok kolay olur.”

Eve onu sertçe itince Roarke ona acır gibi baktı.

“Duvara kaynaştırılmış.”

“Bu tarafı değil,” dedi Roarke düşünceli bir şekilde. “Yer değişelim.”

Roarke diğer taraf üzerinde uğraşırken Eve yüzüstü yere yatıp herhangi bir işaret bulmaya çalıştı. “Süzülüyor. Kayan zeminde.”

“Ulaşıyorum,” diye homurdandı Roarke. “Ona ulaşıyorum.”

Küçük bir paneli kaldırdı ve memnuniyetle içindeki kontrol tuşlarını inceledi. “İşte seni buldum.”

“Nerede? Kız nerede?”

Yanıt vermek yerine, Roarke ona tarayıcıyı uzatıp kontrol tuşları üzerinde çalışmaya başladı. “Şifre bölmesi burada bir yerde olmalı ama onu aramaktansa böylesi daha çabuk olur.”

“Hedefimiz aşağı inmeyi bıraktı, batıya gidiyor. Sanırım. Sinyali kaybediyoruz. Acele et.”

“Bu incelik gerektiren bir iş.”

“İnceliği boş ver.” Eve ceketini çıkarıp kenara attı.

“İki saniye sakinleş,” diye çıkıştı Roarke. Sonra kalçasının üzerine otururken bölme ve duvar sola kaydı. “Rica ederim.”

“Alaycılığı sonraya sakla, şu anda çılgın bilim insanlarının izinin peşindeyiz.”

İzin gerekiyor.

İçeri girdikleri anda güvenlik paneli bunu duyurdu.

Sadece Kırmızı sektör girebilir.

“Ana anahtar kartını dene,” diye önerdi Roarke.

Yanlış şifre. Lütfen doğru şifreyi girin ve otuz saniye içinde retina taramasını tamamlayın...

Eve yumruğunu geriye çekti. Roarke eliyle onu kavradı. “Aceleci olma, sevgilim.” Bir kez daha tarayıcısını panele takıp bir şeyler tuşladı. “Şimdi.”

Yanlış şifre. Talimatlara uymak için yirmi iki saniyeniz kaldı...

“Yoksa ne?” diye hırladı Eve, Roarke sistemi yeniden yapılandırırken.

Şifre kabul edildi. Lütfen retina taraması için ünitenin arkasına geçin.

“Peki bunu nasıl aşacağız?” diye sordu Eve.

“Deena aştı. Bahse girerim işi bizim için yaptı.”

Tarayıcı ışın panelden çıktı ama titredi, sonra iki kez yanıp söndü.

Hoş geldiniz, Doktor Icovelar. Hangi kata gitmek istiyorsunuz?

“Bu güzel.” Roarke’un sesinde hayranlık vardı. “Hem de çok güzel. Deena’nın bir iş arayıp aramadığını merak ediyorum.”

“Önceki kata dön,” diye emretti Eve.

Birinci Kat talep edildi.

Kapılar kapandı.

“Tarayıcıyı çok hızlı bozmuş,” dedi Roarke. “Devre dışı bırakmaktan daha akıllıca. Bunun için bir alarm tetikleyicisi olmalı. Bu şekilde bazı adımları atlayabilir ve ironiyi ekleyebilirsin. Deena için harika bir pozisyon bulabilirim.”

“Kahretsin, kahretsin, sinyal kayboldu. Feeney’in son koordinatları aldığından emin ol.”

Bilgisayar birinci kata vardıklarını duyururken Eve silahını çekti.

Eve yere çömelip Roarke yukarıda kalırken geniş, beyaz bir koridora çıktılar. Duvarlar karolu ve parlaktı, zemin ışıldıyordu. Tek renk asansörün ve güvenlik kameralarının kara gözlerinin tam karşısındaki kocaman kırmızı “1” rakamıydı.

“Biraz morgu andırıyor,” dedi Roarke ama Eve başını iki yana salladı.

Burada ölüm kokusu yoktu. İnsan kokusu da yoktu. Sadece boş hava pompalanıp dönüştürülüyordu. Batıya doğru ilerlediler.

Sağda ve soldaki kemerli yolların duvarlarında yine kırmızı kodlar vardı.

“Feeney’i kaybettim. Çok derindeyiz.” Roarke yukarı baktı. Tavan da beyazdı ve bir tünel gibi kıvrılıyordu. “Muhtemelen izinsiz iletişimi engelleyen güvenlik tabakaları var.”

“Burada olduğumuzu biliyor olmalılar.” Eve çenesiyle bir başka kameraya işaret etti. “Belki güvenlik otomatiktir.”

Eve kulak kabarttı. İnsan sesleri ya da ayak sesleri. Fakat havalandırmanın kısık uğultusu dışında hiçbir şey yoktu. Tünel kıvrıldı ve bir droidin beyaz zemine saçılan parçalarını gördü.

“Sanırım doğru yoldayız.” Roarke çömelip parçaları inceledi. “Böcek, şok tabancaları ve sinyallerle donatılmış.”

Mutant örümceklere benzedikleri için Eve onları son derece tiksinti verici buldu. Onlardan bir tane varsa, daha fazla olmalıydı.

Arkasında hızla ilerleyen bir şeyin sesini duyunca, teorisinin doğru çıktığını anladı. Böcek droid köşeyi dönerken Eve hemen arkasına dönüp ateş etti. Onun peşinden üç tane daha geliyordu.

Eve ışıktan kaçınmak için yere çömelirken içlerinden birini vurdu ve yuvarlanarak ayağa kalkmak üzereyken Roarke üçüncüyü etkisiz hâle getirdi. Yaralı olan tiz bir sinyal sesi çıkardıktan sonra son sürat duvara çarptı.

“Kahrolası böcekler.”

“Haklı olabilirsin. Ama böyle bir yerde, bana kalırsa bu sadece ilk dalgaydı.” Roarke beklenti içinde ikinci tabancasını çıkardı. “Daha kötüsünü bekleyebiliriz.”

Üç metre ilerlemeden daha kötüsüyle karşılaştılar.

Kusursuz bir düzen içinde önden ve arkadan hızlı adımlarla yaklaşıyorlardı. Eve Roarke’la sırt sırta geldiğinde, bir düzineden fazla saymıştı.

Droidler, droidler olmalarını umuyordu. İfadesiz yüzleri, boş bakışları ve demode askeri üniformalarının altında ki kaslı gövdeleriyle birbirlerine benziyorlardı.

Fakat gençlerdi, Tanrı aşkına, on altı yaşından büyük olamazlardı. Çocuklar. Henüz çocuklardı.

“Polis,” diye bağırdı Eve. “Bu onaylanmış bir New York Polis ve Güvenlik Teşkilatı operasyonu. Olduğunuz yerde kalın.”

Tek bir vücut hâlinde ilerlemeye devam edip silahlarını çektiler.

“Onları indir!”

Kelimeler Eve’in ağzından çıkar çıkmaz, patlama onu sarstı. Silahını en yüksek şok seviyesine alıp hepsini tardıktan sonra teker teker odaklanıp hızlı atışlar yaptı.

Bir şey sol kolunu dağlayıp ani bir acı yaydı. Yaklaşan yüzlerden birine ateş ederken, arkasındaki üzerine çullandı.

Darbe Eve’i yere yapıştırırken neredeyse silahını düşürüyordu. Yoğun ve taze kan kokusunu alırken, adamın gözlerindeki insanı gördü. Pişmanlık duymadan silahını boğazına dayayıp en yüksek seviyede ateşledi.

Adamın bedeni seğirdi, kasıldı ve onu kenara atamadan öldü. Eve yüzüne doğru yaklaşan asker postalından son anda kaçmayı başardı. Bıçağını sakladığı yerden çıkarıp sert karnının derinliklerine sapladı.

Uçuşan karo parçaları yerde yuvarlanırken açıkta kalan tenini kesti. Kalçasından bir parça kopartılmış gibi bir sancı daha hissetti. Roarke’un yumruk yumruğa iki kişiyle mücadele ettiğini gördü. Çok daha fazlası geliyordu.

Eve bıçağını dişlerinin arasına sıkıştırıp başparmağıyla maksimum güce aldığı küçük tabancasını kılıfından çıkardı. Ters takla atıp Roarke'un rakiplerinden birini etkisiz hâle getirdi, diğerini net bir atış yapamayınca küfretti, sonra geride kalana aklını kaçırmış gibi iki eliyle ateş etmeye başladı.

Roarke hemen yanına gidip diz çöktü. "Bomba atacağım," dedi ve son derece sakın bir şekilde elindeki mini patlayıcının pimini çekti.

Eve'i tutup geri itti ve vücuduyla onunkini örterek onu korudu.

Patlamanın şiddetini kulak zarlarında hissetti. Karo parçalarının yağdığını belli belirsizce duydu. Sonra sadece güçlkle nefes aldığını duyabildi.

"Çekil üzerimden, çekil!" Bu kez Roarke için paniğe kapıldı ve onu iterek üzerinden yuvarladıktan sonra tekrar yakasına yapıştı. Roarke güçlkle nefes alıyordu ve kanaması vardı.

Şakağında bir kesik vardı ve dirseğinin hemen üzerinde bir şey deri ceketini delip geçmişti.

"Durum ne kadar kötü? Ne kadar kötü?"

"Bilmiyorum." Roarke zihnini boşaltmak için başını iki yana salladı. "Sen? Ah, canları cehenneme," dedi acımasızca, Eve'in kolundan akan kanın pantolonunun kalça kısmına damladığını görünce.

"Çoğunlukla öncüler. Büyük ölçüde öncüler. Destek gönderecekler. Yardım gelecek."

Roarke gözlerinin içine bakıp gülümsedi. "Burada oturup süvarilerin gelmesini mi bekleyeceğiz?"

Roarke'un gülümsemesi Eve'in kalbinin etrafındaki terli yumruğu gevşetti. "Elbette hayır."

Eve yerden kalkıp ona yardım etmek için elini uzattı. Etraflarında gördüğü şey hem mide bulandırıcı hem de yürek

burkucuydu. Hepsi et, kan ve kemiğe dönüşmüşlerdi. Oğlanlardı. Ama artık et parçalarından başka bir şey değillerdi.

Eve sakinleşip silahları toplamaya başladı. “Başka neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Taşıyabildiğin her şeyi al.”

“Savaşmak için yetiştirilmişler, onların işi bu,” dedi Roarke kısık bir sesle. “Başka seçenekleri yoktu. Bize başka seçenek bırakmadılar.”

“Biliyorum.” Eve omzuna iki savaş tüfeği attı. “Onları yetiştirenleri ortadan kaldıracamız, yok edeceğiz, kırıp geçireceğiz.”

Roarke silahlardan birini kaldırdı. “Şehir Savaşları döneminden. Daha iyi teçhizatlanmış ve tecrübeli olsalardı çoktan ölmüştük.”

“El bombaların vardı. Yasadışı patlayıcılar.”

“Her şeye hazırlıklı olmak lazım.” Roarke tüfeği kamekalardan birine doğrultup onu vurdu. “Atış poligonundaki simülasyonlarda bunlardan birini sadece birkaç kez kullandın.”

“Üstesinden gelebilirim.” Eve nişan alıp ikinci kamerayı vurdu.

“Hiç şüphesiz.”

Bulundukları yerde, Diana omzunun üzerinden baktı. “Kulağa savaş gibi geliyor.”

“Her neyse, peşimize düşmelerine engel oluyor.” En azından şimdilik, diye içinden geçirdi Deena. Bu geceyi sağ atlatma ihtimalinin yüzde elli olduğunu tahmin etmişti. Ama şimdi hayatta kalmak *zorundaydı*. İşini bitirip Diana’yı güvenli bir yere götürmeliydi.

Fakat avuçları terliyordu ve bu, şansını azaltmaktan başka bir işe yaramıyordu. Avril’den başka sevdiği biri olmamıştı. Ama o güçlü akıntı bile şu anda içini saran dev dalgaya kıyasla hafif kalıyordu. Diana *onundu*.

Bir daha çocuğa hiçbir şey dokunamayacaktı.

O yüzden Avril'le birlikte eriştikleri verilerin hâlâ geçerli olması için dua etti. Arkalarında her ne oluyorsa, GEBELİK yazan kapılardan geçene kadar beklemesi için dua etti.

Cesaretini yitirmemek için dua etti.

En sonunda yeşil ışık yandı. Kapılar bir hava hücreğine açılırken hava akımının ıslığını duydu. Ama camın ötesinden gördüğü şey cesaretini kırdı.

Kendisini içeri girip bakmaya zorladı.

Gözyaşları görüş alanını bulanıklaştırsa da, on sene önce ölen canavar ışığın beyaz huzmesine adımını attı.

Jonah Delecourt Wilson sağlıklı ve yaşlıydı, otuz yaşından büyük görünmüyordu. Kollarında uyuyan bir bebek vardı. Bir elinde bir şok tabancası tutuyordu ve onu çocuğun boğazına bastırmıştı.

Ayaklarının dibinde genç Wilfred Icove'un bedeni yatıyordu.

“Evine hoş geldin, Deena. Bu kadar ileri gidebilmen bizim için de bir gurur kaynağı.

Deena içgüdüsel bir şekilde Diana'yı arkasına itti.

“Kendini mi koruyorsun?” Jonah gülüp bebeği ışığa doğru çevirdi. “Hangi hâlini feda edeceksin? Bebek mi, çocuk mu, kadın mı? Büyüleyici bir çıkmaz, değil mi? Şimdi benimle gelmeni istiyorum. Fazla vaktimiz yok.”

“Ortağını mı öldürdün?”

“Bütün çalışmalara, ayarlamalara ve gelişmelere rağmen özü itibarıyla kusurluydu. En yeni gelişmelerimizin bazılarına karşı çıktı.”

“Bırak onu. Bebeği Diana'ya ver ve bırak gitsinler. Seninle geleceğim.”

“Deena, onlarca yıl boyunca vizyonumu paylaşan en yakın ortağımı – ortaklarımı demek daha doğru olur, ne de olsa onun gibi ölü iki kopyası daha var - öldürdüğümü anla. Sence sizi öldürmekten çekinir miyim?”

“Hayır. Ama çocukları öldürmek israftır. Beni alıp kullanabilecek ve inceleyebilecekken beni öldürmek israftır.”

“Ama senin de bildiğin gibi kusurlusun. Wilfred’in sonunda kusurlu çıktığı gibi. Ayrıca, bana çok pahalıya patladın. Bütün bunlar yok edilmek üzere. İki nesillik ilerleme. Neyse ki, yeniden inşa edip geliştirebileceğim ve serpilmelerini izleyebileceğim sayısız nesil var. Bizimle gelip bunun bir parçası olacaksın. Aksi takdirde burada öleceksin.”

Karşı kapının arkasından biri daha çıktı, uyuklu bir çocuğun elinden tutuyordu. “Ellerini kaldır,” diye emredip öne doğru bir adım attı.

“Seçilmişler için ulaşım aracı bekliyor,” dedi birincisi.

“Peki ya diğerleri ne olacak?”

“Biz kurtulduktan sonra mı? Arıza güvenlik sistemi devreye girecek. Zor bir fedakârlık. Ama zor seçimler yapmak zorunda olduğumuzu anlıyoruz, değil mi? Yeniden inşa etmek için elimizde ihtiyacımız olan bütün kayıtlar, fonlar ve zaman var. Yaklaş.”

Deena öne çıkarken, Diana cebinden çıkardığı lazer neşterle çocuğun elinden tutan kopyanın gözlerine nişan aldı.

Elinden tutan adam kasılıp yere düşerken küçük kız çılgık atıp ağlamaya başladı. Diana ışınla etrafı tararken ekipmanlar patladı. Wilson ateşe karşılık verirken, Deena Diana’yı yere itti ve sonra küçük çocuğa doğru atıldı. Çocuğu kucağına alıp arkasına dönünce, Wilson ve bebeğin gittiklerini gördü.

“Al onu.” Deena ağlayan çocuğu – çocuğunu – Diana’nın kollarına tutuşturdu. “Onu almak zorundasın. Ben Wilson’ın peşinden gideceğim. Karşı çıkma! Sadece dinle. Biri içeri girmeye çalışıyor olmalı, duyduğumuz onca ateş sesi buydu.”

“Yaralısın.”

“Önemli bir şey değil.” Deena omzundaki yanığa aldır-
mayıp acıya karşı dişini sıktı. “Onu güvenli bir yere götür.
Bunu yapabileceğini biliyorum. Yapacağını biliyorum.” Di-
ana’yı kollarının arasına alıp onu ve küçük kızı öptü. “Onu
durdurmak zorundayım. Hadi git!”

Deena fırladı ve kâbustan çıkıp cehenneme adımını attı.
Diana çocuğun ağırlığı altında yürümekte zorlanıyordu.
Lazer hâlâ elindeydi ve gerekirse onu tekrar kullanacaktı.

Yirmi Birinci Bölüm

Ayrılmalıydılar. Bu onlara zaman kazandırır ve daha etkin olmalarını sağlardı ama riskler çok fazlaydı. Kalçası durmaksızın sızlıyordu fakat Eve yürümeye, ilerlemeye devam etti.

Her yol ayrımında, her dönemeçte, her kapı girişinde bir sonraki saldırıya kendisini hazırladı.

“Direkt savunmada başka bir şey kalmamış olabilir. Yukarıdaki güvenlik seviyesi ve buradaki savunma düşünüldüğünde, kimsenin içeri giremeyeceğini sanırsın.”

Becerisine başvurmak yerine DENEYSEL ÇALIŞMALAR yazan kapının kilitlerine ateş etti.

“Yüce Tanrım,” diye fısıldadı Roarke, odadaki şeyleri görünce.

Tıbbi tepsiler, muhafaza çekmeceleri, şeffaf sıvıyla dolu tanklar vardı. İçlerinde farklı gelişim evrelerindeki fetüsler bulunuyordu. Hepsi deforme olmuştu.

“Özürlüler,” dedi Eve kanı donarken. “Başarısız ya da özürlü sonuçlar, kusurlu bir fetüs olduğunda gebelik sonlandırılıyor.” Elektronik tabloları inceledi. Mide bulantısından daha kötü bir şey boğazını tıkadı.

“Ya da gelişmelerine izin verildi, hatta incelenebilmeleri için bu şekilde yaratıldılar. Üzerlerinde deney yapıldı,” dedi Eve safrasını yutkunurken. “İşe yaramaz olduklarına karar verene kadar yaşatıldılar.”

Artık yaşatılabilir bir şey yoktu. Odada onun ve Roarke’un kalplerinden başka atan bir kalp yoktu.

“Biri buradaki yaşam desteğini kesmiş, hepsininkini.”

“Daha fazlası olmalı.”

“Eve.” Roarke değiştirilemez ve kurtarılamaz şeylere sırtını dönüp ekipmanları inceledi. “Sadece devre dışı bırakılmakla kalmamışlar. Sarı Alarm’a geçirilmişler.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Dediğin gibi güvenlik ihlali için otomatikleştirilmiş bir seviye olabilir. Kırmızı Alarm’a geçip kendini imha etmeden önce bir modele göre çalışıyor olabilir.”

Eve aniden arkasına döndü. “Deena bize o denli fark atmış olamaz. O kadar iyi değil. Tabii... başka biri alarmı devreye sokmadıysa.”

“Gömülmelerini istediler,” dedi Roarke. “Bütün bunların birilerinin eline geçmesine izin vermektense yerle bir olmasına göz yumdular.”

“İptal edebilir misin?”

Roarke tarayıcısı aracılığıyla manuel olarak çalışıyordu. Başını iki yana salladı. “Buradan yapamam. Kaynak bu değil.”

“O hâlde Kırmızı Alarm’a geçmeden kaynağı ve bu gösteriyi kim idare ediyorsa onu bulalım.”

Eve arkasını dönüp kapılardan çıktı.

Dışarıdaki beyaz tünelde, Diana’nın kendisinin daha küçük, ufak bir versiyonunun elinden tuttuğunu gördü. Diğer elinde bir lazer neşteri vardı.

“Bunu nasıl kullanacağımı biliyorum,” dedi Diana.

“Bahse girerim biliyorsundur.” Eve ışının tenini kesmesinin nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. “Ama seni buradan kurtarmaya geldiğimiz için bunu yapman çok aptalca olur. Deena nerede? Sistemi kendi kendini yok edecek şekilde ayarlayan o muydu?”

“Bunu adam yaptı. Deena onun peşinden gitti. Adamın elinde bir bebek vardı.” Diana burnunu çeken çocuğa baktı. “O kız kardeşimizdi.”

“Deena kimin peşine düştü?”

“Wilson’ın. Wilson bebeği götürdü.” Diana çocuğun elini hafifçe kaldırdı. “Adı Darby. Wilsonlardan birini bununla öldürdüm. En yüksek seviyeyi seçip gözlerine nişan aldım. Onu öldürdüm.”

“Aferin sana. Bana nereye gittiklerini göster.”

“O yorgun.” Diana Darby’ye baktı. “Sanırım uykusunu getirmek için ona bir şey verdiler. Koşamaz.”

“Gel.” Roarke öne çıktı. “Onu ben taşıyım. Onu incitmem.”

Diana dikkatle Roarke’un yüzüne baktı. “Bunu dersen seni öldürmek zorunda kalırım.”

“Anlaştık. Daha fazla destek yolda.” Roarke çocuğu kucağına aldı.

“Bir an önce gelseler iyi olur. Bu taraftan. Acele edin.”

Diana koşmaya başladı.

Eve her yol ayrımı ve dönemeçte kızı arkasına alıp yolun açık olduğundan emin olunca onu takip etmeye devam etti.

Gebelik bölümü hâlâ emniyetsizdi. Diana hemen içeri girdi ve Eve ikinci kez şaşkınlıktan sarsıldı.

Oda bir arı kovanının içi gibi birbirleriyle kenetli, üst üste istiflenmiş küçük haznelerle doluydu. Her haznede yoğun, şeffaf bir sıvının içinde bir fetüs süzülüyordu. Göbek kordonunun yerini aldığını düşündüğü bir tüp her birini yapay plasenta olduğunu tahmin ettiği bir kitleye bağlıyordu. Her haznede solunum, kalp atışı, beyin dalgalarını kaydeden ve gebelik gününü, bağışçyı ve Sessiz Doğum tarihini listeleyen elektronik bir tablo ve monitör vardı.

Haznelerin sakinlerinden biri yabancı sularda yüzen tuhaf bir balık gibi dönünce Eve irkilip geri çekildi.

Uyarıcıların yanı sıra bir kayıt vardı. Müzik çalıyordu, sesler, diller ve durmaksızın atan bir kalp sesi.

Onlardan düzinelerce vardı.

“Icove’u öldürdü.” Diana yerdeki cesetlere işaret etti.
“En azından, bu Icove’u. Her şeyi yok edecek.”

“Neyi?”

“Dilediği şeyleri ve seçtiği klonları alıp geri kalan her şeyi yok edecek. Deena yok edecekti ama yapamadı.” Diana etrafına baktı. “Buraya geldik ve yapamayacağını anladık. Wilson’ın peşinden şu tarafa gitti. Onlardan birinin. Belki ikiden fazla olabilir.”

“Onları buradan götür.” Eve Roarke’a döndü. “Onları buradan dışarı çıkar.”

“Eve.”

“İkisini birden yapamam. Bunu yapmana ihtiyacım var. Onları bir an önce güvenli bir yere götürmelisin.”

“Benden seni burada bırakmamı isteme.”

“Bunu isteyebileceğim tek kişi sensin.” Eve ona uzun bir bakış attı. Sonra Deena’nın gittiği yöne doğru ilerledi.

Bir laboratuvarı geçerken orasının gebe kalma bölümü olduğunu anladı. Gebelik odasındakilerden daha küçük haznelerde, şeffaf çanaklarda hayatlar yaratılıyordu. Elektrotlar cansız bir şekilde uğulduyorlardı.

Onların ardında bir muhafaza alanı vardı. Her biri isimler, tarihler, şifrelerle etiketlenmiş soğutucu üniteleri bulunuyordu. Operasyon odaları ve muayene kabinleri vardı.

Eve yaklaştığı kapının ardında bir başka koridor ve tünel gördü. Kapıdan içeri girerken silahını çekti ve bir lazer ışını duvarı patlatırken hemen geri çekildi.

Tüfeği omzundan indirdi ve onu tek eliyle ateş edebileceği şekilde tutup diğer eline şok tabancasını aldı. Sağa, sola ve tekrar sağa bir dizi ateş ettikten sonra geri çekildi ve bir kez daha ateş etti.

Adamın yere düştüğünü ve beyaz laboratuvar önlüğünün kanatlar gibi yayıldığını gördü. Eve yerde yuvarlanırken, ikinci bir hareket dikkatini çekti ve görmeden sola doğru ateş etti.

Acıdan ziyade öfkeli bir uluma duydu. Adamı yaraladığını, işe yaramaz bacağını sürükleyerek yerde ilerlediğini gördü.

Eve onun yanına vardığında sırtına sert bir tekme indirerek öfkesinin bir kısmını boşalttı.

“Doktor kahrolası Wilson olmalısın.”

“Buna engel olamazsın, bu kaçınılmaz. Mutlak devrim, insanoğlunun ölümsüzlüğü edinme hakkı.”

“Saçmalamayı kes çünkü bu iş bitti. Ayrıca, görebildiğim kadarıyla ölümlüsün. Deena nerede?”

Genç ve yakışıklı Wilson sıırttı. Eve adamın tamamen aklını kaçırmış olduğunu düşündü. “Hangisi?”

Eve çaresiz ve korku dolu çığlığı duydu. “*Hayır!*” Vakit kazanmak için tabancasının kabzasını kullanarak onu bayılttı. Wilson’ın boynuna taktığı güvenlik kartını koparıp aldı.

Eve sesin geldiği yöne doğru koştu ve Deena’nın aceleyle bir kapıdan içeri girdiğini gördü.

Kapısında BİRİNCİ EVRE ÇOCUK ODASI yazıyordu ve Eve camın ardından bebeklerin bulunduğu şeffaf kutuları görebiliyordu.

Wilson’ın içeride bebeklerden birinin yumuşak çenesine bir silah dayadığını görünce donup kaldı. İçeri dalarsa, Wilson onu öldürecekti. Deena’yı belki ama bebeği kesin öldürecekti.

Eve koridora göz gezdirip seçeneklerini düşündü. İKİNCİ EVRE ÇOCUK ODASI yazan kapıyı ve onun hemen yanındaki ÜÇÜNCÜ EVRE ÇOCUK ODASI’nı gördü ve kanının donduğunu hissetti.

Roarke çocuğun yorulmak nedir bilmediğini düşündü. Bir buçuk kilometrelik koridoru neredeyse durmaksızın

koşmuştu. Ona güçlkle ayak uydurabiliyordu. Şakağında-ki kesikten gözlerine kan damlıyordu ve kolundan da kan sızıyordu, asansöre ulaştıklarında kollarında taşıdığı küçük kız kurşun kadar ağırlaşmıştı.

Midesinin dibindeki korku da.

“Nasıl dışarı çıkacağımızı biliyorum. Bizi binadan çıkarıp geri dönmeye çalışmak çok vaktini alır. Daha önce kimse bizi durdurmaya çalışmadı. Şimdi de kimse bizimle uğraşmaya tenezzül etmeyecek.”

Roarke kararını hemen verdi. “Oyalanmadan dışarı çıkın. Arabam dışarıda, acil servisin otoparkında. Siyah ZX-5000.”

Bir an için Diana olduğu gibi, neredeyse ergen bir kız gibi göründü. “Harika.”

“Çocuğu al, anahtarı da.” Roarke cebinden bir anahtar kart çıkardı. “Arabayı bulup ona bineceğine ve kapıları kilitleyeceğine dair annenin hayatı üzerine bana yemin et, Diana. Biz gelene kadar ikiniz de arabada kalacaksınız.”

“Kanaman çok fazla. Kan kaybediyorsun çünkü engel olmaya, yardım etmeye çalıştın. Ve Eve seni bizimle gönderdi, tıpkı Deena’nın beni Darby’yle gönderdiği gibi.” Diana küçük çocuğa uzandı. “Deena’nın, annemin hayatı üzerine arabaya binip kapıları kilitleyeceğime ve sizi bekleyeceğimize yemin ederim.”

“Al bunu.” Roarke ona kulaklığını verdi. “Sağ salim dışarı çıkınca bunu tak ve hattın öteki ucundaki adama nerede olduğumuzu, buraya nasıl geleceklerini söyle.”

Roarke tereddüt etse de, ona şok tabancasını verdi. “Bunu sadece başka seçeneğin kalmadığında kullan.”

“Daha önce kimse bana güvenmedi.” Diana şok tabancasını cebine sıkıştırdı. “Teşekkür ederim.”

Asansörün kapısı kapanınca Roarke koşmaya başladı.

Eve İkinci Evre'ye doğru karnının üzerinde sürünerek ilerledi ve kapıları açmak için Wilson'ın boynundan aldığı kartı kullandı.

İçeride beş beşik vardı. Çocuklar onlarda yatıyordu – onlar hakkında ne biliyordu ki? Birkaç aylık ya da bir yaşında olmalıydılar. Uykuda bile gözlemleniyorlardı.

Ötede bir tür yatakhane tarzı odada dar karyolalarda yatan Üçüncü Evre'deki çocuklar da gözlem altındaydılar. Eve on beş çocuk saydı.

Bölümleri birbirlerine bağlayan kapılar kart gerektirmiyordu. En azından İkinci Evre'den Üçüncü'ye kartsız geçiliyordu. Deena'nın Birinci Evre'de olduğunu ve ellerini havaya kaldırdığını görebiliyordu. Dudakları hareket ediyordu. Yalvardığını anlamak için Eve'in söylediği sözleri duymasına gerek yoktu. Yüzünden okunabiliyordu.

Onu çocuğu bırakmaya ikna et, diye içinden geçirdi Eve. Sadece bir anlığına bile olsa şok tabancasını aşağı indirmesini sağla. Tek ihtiyacım olan bu.

Eve neredeyse riske girecekti ama kapının yanındaki hoparlör sistemini fark etti. Onu etkinleştirip dinledi.

“Anlamı yok. Anlamı yok. Lütfen onu bana ver.”

“Elbette anlamı var. Kırk seneyi aşkın bir çalışma ve ilerleme, yüzlerce üstün insan yarattık. Sen büyük bir umuttun, Deena. En iyi başarılarımızdan biriydin ama her şeyi kaldırıp kenara attın. Ne için?”

“Yaşamayı ve ölmeyi seçebilmek için. Tek değilim, ilk değilim. Bizi nasıl yarattığınızı bilerek var olmayı sürdürmediğimiz için birçoğumuz kendi kendini imha etti.”

“Ne *olduğunu* biliyor musun? Sokak çöpüydün, bir aptaldın, hepsi bu. Seni bize getirdiklerinde paramparçaydın. Wilfred bile seni iyileştiremedi. Seni kurtardık. Birçok kez. Seni geliştirdik. Kusursuzlaştırdık. Sırf ben *izin verdiğim* için yaşıyorsun. Artık bu sona erebilir.”

“Hayır!” Wilson şok tabancasını bebeğin çenesine daha sertçe bastırınca, Deena öne doğru irkildi. “Bu sana hiçbir şey kazandırmaz. Her şey bitti, bunu sen de biliyorsun. Hâlâ kaçabilirsin. Hâlâ yaşayabilirsin.”

“Bitti mi?” Wilson’ın yüzü heyecandan parlıyordu. Ateşi çıkmış gibiydi. “Yeni başladı sayılır. Başka bir yüzyılda, yarattığım şey insan ırkı için yaşam biçimi *olacak*. Orada olup bunu göreceğim. Ölüm artık benim için bir engel değil. Ama senin için...”

Wilson şok tabancasını kaldırdığı anda Eve kapıdan içeri daldı. Fakat Eve ateş edemedi, Wilson bebeği bir kalın gibi kaldırıp onunla birlikte yere eğildi.

Eve yere sinip arkasındaki kapıyı parçalayan ateşten kaçınmak için yerde yuvarlandı. Bebeklerin ağlaması ve tiz alarmlar havada yankılanıyordu.

“Polis.” Eve gürültüde kendini duyurabilmek için bağırdı ve korunmak için karnının üzerinde sürünerek ilerledi. “Bu tesis kapandı. Silahını bırak ve çocuğu yere koy.”

Başının hemen üzerindeki bilgisayar ünitesi büyük bir gümbürtüyle patladı.

“Bu işe yaramadı,” diye homurdandı Eve.

Bebek, Wilson’ın elinde olduğu sürece Eve ateşe karşılık veremezdi. Ama onu teşvik edebileceğine karar verdi ve koridora açılan kapıyla arasındaki mesafeyi hesapladı.

Camın dışında bir hareket dikkatini çekti ve Roarke’un pozisyon aldığını görünce, küfretmeli mi yoksa sevinmeli mi, bilemedi.

“Etrafın sarıldı, Wilson. İşin bitti. İki kopyanı çoktan öldürdüm. Bu sayının üçe çıkmasını istiyorsan, sana kalmış.”

Wilson haykırdı, Eve uzaktaki kapılara koşmaya hazırlanırken adamın tuttuğu çocuğun uçtuğunu gördü. Eve’in vücudunu çevirmesi için sadece bir saniyesi vardı ama Deena çoktan açıklığa atlamıştı.

Çocuğu yakaladığı anda Wilson'ın ateşi ona havada isabet etti.

“Öleceksiniz! Zavallı hayatlarınız boyunca acı çekecek, hastalanacak ve tökezleyeceksiniz. İnsanları tanrılara dönüştürebilirdim. Buna kimin son verdiğini, sizi ölümsüzlükle kimin lanetlediğini unutmayın. Arıza güvenliğini etkinleştir!”

Wilson ayağa kalktığı anda yüzü çılgınca bir hararetle parlıyordu. Eve'e nişan aldı ve Eve ateşine karşılık verirken, Roarke kapılardan içeri girdi. Wilson ikilinin ateşi arasında kalıp yere yığıldı.

Yeni alarmlar tiz sesler çıkarırken, duygusuz bir bilgisayar sesi tekrarlamaya başladı.

Uyarı, uyarı, arıza güvenliği etkinleştirildi. Bu tesisten güvenle çıkmak için on dakikanız var. Uyarı, uyarı, arıza güvenliği etkinleştirildi. Bu tesisten güvenle çıkmak için on dakikanız var.

“Harika. Bunu durdurabilir misin?” diye sordu Eve Roarke'a.

Roarke Wilson'ın cesedinin yanından küçük bir cihaz aldı. “Bu sadece tetikleyici. Basit modda. Emri geçersiz kılmaya çalışmadan önce kaynağı bulmalıyım.”

“Yapamazsınız.”

Eve Deena'nın ağlayan bebeği tutarak yattığı yere koştu. “Seni dışarı çıkaracağız.”

“Onu alın. Çocukları çıkarın. Emri geçersiz kılamazsınız. Birden çok kaynak ve seviye var. Yeterince vakit yok. Lütfen onları çıkarın. Benim işim bitti.”

“Polis ve ilkyardım ekibi yolda.” Eve Roarke'a baktı. “Geldiklerini duyuyorum. Çocuklar bitişik odalardalar. Onları çıkar.”

“Onu al, lütfen onu al.” Deena güçlkle bebeği Eve’e vermeye çalıştı.

Eve bebeği bir kolunun altına aldı. Deena’nın haklı olduğunu gördü. Ölmek üzereydi. Ateşin dağladığı giysilerinin olduğu yerde yanık teni görölüyordu, bir kısmı kemiklerine kadar yanmıştı. Kulaklarından ve ağzından kan geliyordu. Kapıdan dışarı çıkamazdı.

“Diana ve ufaklık neredeler?”

“Güvendeler.” Eve onaylaması için Roarke’a baktı. “Dışarı ıktılar.”

“Onları Avril’e ver.” Deena Eve’in kolunu kavradı. “Lütfen. Lütfen, Tanrım, onları Avril’e ver ve gitmelerine izin ver. Bu bir ölüm döşeği itirafı. Ölmek üzereyken sana her şeyi itiraf ediyorum.”

“Vakit yok. Roarke.”

Eve bebeği onun ellerine tutuşturdu. “O çocukları dışarı çıkar. Hemen.”

Uyarı, uyarı, bütün personel binayı tahliye etmeli. Bu tesis sekiz dakika içinde kendini imha edecek.

“Hepsini ben öldürdüm. Avril bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Wilfred Icove Sr., Wilfred Icove Jr. ve Eveleyn Samuels’i ben öldürdüm. Amacım... Ah, Tanrım!”

“Zahmet etme. Haklısın, ölmek üzeresin. Sana yardım edemem.” Eve ocukların ağladıklarını, çığlık attıklarını, gümbür gümbür ayak seslerini duyarken, gözlerini Deena’nın yüzünden ayırmadı. “Herkesi dışarı çıkaracağız.”

“Gebelik.” Deena dişlerini sıktı ve acıyla tısladı. “Onları tanklardan çıkarırsan, tankları tüplerden ayırırsan, dokunursan... ölürler. Yaşayamazlar...” Gözlerinden kan yaşlar gibi süzölüyordu. “Onlar kurtarılamazlar. Bunları bildiğim için Wilson’ın yapacağı şeyi yapacaktım. Ama yapamadım.

Onlardan vazgeçip diğerlerini kurtarmalısın. Lütfen gitmelerine izin ver. Avril... Onlarla ilgilenir. O–”

“Bu tesiste başkaları var mı?”

“Hayır. Umarım yoktur. Gecenin bu vaktinde sadece bakım droidleri olur. Wilson... Wilson onları devre dışı bırakmış olmalı. Icové’un kopyalarını öldürdü. Aşağılık herif. Doğduğum yerde öleceğim. Sanırım sorun değil. Diana’ya söyle. O bilir. Ufaklık...”

“Darby. Adı Darby.”

“Darby.” Deena’nın gözleri donuklaşırken gülümsedi. Eli Eve’in kolundan kaydı.

Uyarı, uyarı, bu tesis yedi dakika içinde kendini imha edecek. Bütün personel binayı tahliye etmeli.

“Eve, bakım odaları boşaltıldı. Acil durum ekibi çocukları yukarı götürüyor. Harekete geçmeliyiz. Hemen.”

Eve ayağa kalkıp döndü. Bebeğin hâlâ Roarke’ta olduğunu gördü. “Gebelik alanı. Deena, tanklar kurcalanırsa öceklerini söyledi. Onu haksız çıkar.”

“Yapamam.” Roarke onun kolunu tutup dışarı çekti. “Yaşam desteği, yapay rahimler, hepsi sistemin bir parçası. Bağlantı kesilirse, oksijen de kesilir.”

“Bundan nasıl emin olabilirsin–”

“Baktım. Çoktan kontrol ettim. Vakit olsaydı, sistemi atlatmanın bir yolu olabilir. Ama yok. Onları dışarı çıkaramayız, Eve; sistemi atlatsak bile hazneleri zamanında dışarı taşıyamayız. Onları kurtaramayız.”

Eve Roarke’un gözlerindeki korkuyu gördü, karnında yumak hâline gelen aynı buz gibi korkuydu. “Onları burada mı bırakacağız?”

“Onu kurtarabiliriz.” Roarke beceriksizce bebeği diğer koluna geçirdi ve Eve’in elini tutup koşmaya başladı. “Ya şimdi hareket edeceğiz ya da buraya gömüleceğiz.”

Eve öldürdüğü kişilerin yanından ve öldürmek için yaratılan oğlanların paramparça bedenlerinin arasından koşarak geçti. Ölümün, kendi kanının ve Roarke'un kanının kokusunu alıyordu.

Kan dökmüşlerdi ama yine de yeterli değildi.

Kötü ve çirkinleri hiçbir şeyin durduramayacağını hatırladı. Kendi kendine tekrarlardı.

Uyarı, uyarı, güvenli tahliye için kırmızı çizgiye ulaşıldı. Kalan personel bir an önce binayı terk etmeli. Tesis dört dakika içinde kendini imha edecek.

“Keşke çenesini kapatsa.”

Eve topallayarak koşmaya devam etti. Kalçası korkunç bir şekilde sızlıyordu. Roarke'a küçük bir bakış atınca, kan lekesinin altında yüzünün bembeyaz ve yapış yapış olduğunu gördü.

Eve asansörlerin ileride olduğunu ve kapılarının kapalı olduğunu gördü.

“Onları emniyetsiz bırakamayız.” Roarke güçlükle konuştu ve bebeği onun ellerine tutuşturduğunda Eve geri sayım için olduğu kadar dehşete kapıldı. “Güvenliği artırıp kapıları açık tutmak için vakit yoktu.” Aksine, Roarke bir iki kez kartı okutmaya çalıştı.

“Kahretsin. Ter ve kan bulaşmış. Okumuyor.” Bir mendil çıkarıp onu silmeye başlarken, ağzının içinde Galce küfretti.

Eve'in kolunun altına aldığı bebek onu çekiçle dövüyormuş gibi çığlık atıyordu.

Kırmızı çizgiye ek altmış saniye. Bu tesis üç dakika içinde kendini imha edecek.

Roarke kartı üçüncü kez okuttu ve asansöre bindiler. “Giriş kat,” diye bağırdı ve Eve bebeği tekrar ona verince küfretti. “Ne? Onu sen taşı.”

“Hayır, sen taşı. Bu operasyonun sorumlusu benim.”

“Unut gitsin. Ben kahrolası bir sivilim.”

Eve silahını yokladı. “Onu bana geri vermeye çalışırsan, seni şoklarım. Nefsi müdafaa.”

Kırmızı çizgiye ek doksan saniye. Bütün personel maksimum güvenli mesafede olmalı.

“Ucu ucuna yetişeceğiz,” diye mırıldandı Eve sırtından ter akarken.

“Başka bir yol var mı?”

“Bu şey daha hızlı gidebilir. Bu lanet olası şey daha hızlı gidebilir.” Uyarı kırmızı çizgiye ek iki dakika kaldığını duyururken Eve dişlerini sıktı. “Bina patladığında hâlâ bu şeyin içinde olursak bizi de ortadan kaldırır, değil mi?”

“Büyük ihtimalle.”

Eve gazabı asansörü hızlandırabilirmiş gibi kontrol tuşlarına dik dik baktı. “Ne yaparsak yapalım, onları dışarı çıkaramazdık.”

“Hayır, çıkaramazdık.” Roarke serbest elini onun omzuna koydu.

“Geri kalanını bırakmam için onu getirdin. Böylece onu dışarı çıkarmak için harekete geçmem gerekti. Kıcıtı kırıdatmam için somut bir sebep çıktı.”

“Ayrıca, dışarı çıkarken onu senin taşıyacağını düşündüm, bebek çılgılık atarken kulak zarlarım yırtıldı.”

Otuz saniye içinde tesis kendini imha edecek.

“Zamanında çıkamazsak, seni seviyorum, vesaire, vesaire, vesaire.”

Roarke güldü ve kolunu omuzlarına dolayacak şekilde kıpırdadı. “Al benden de o kadar. Şimdiye kadar çok ilginç bir yolculuk oldu.”

Geri sayım başlayınca Eve uzanıp onun elini tuttu.

İmhaya kalan süre on, dokuz, sekiz, yedi...

Asansörün kapıları açıldı. Birlikte koşarak çıktılar. Kapılar güvenli bir şekilde arkalarında kapanırken geri sayımın üçte olduğunu duydu.

Eve ceketini attığı yerden alıp onunla birlikte odanın içinde hızla koştu.

Ayaklarının altında bir gümbürtü, bir titreşim dalgası vardı. Aşağıda, tanklarda, kovanlarda olan şeyleri düşündü. Sonra düşüncelerini aklının bir köşesine itti. Zaten kâbusları yakında başlayacağı için bunları düşünmesine gerek yoktu.

Eve ceketini giydi. Elleri titriyorsa bile, Roarke’tan başka bunu bilen yoktu. “Bu biraz vaktimi alacak.”

Roarke polis hattına baktı.

“Acele etme. Ben dışarıdayım.”

“Onu üniformalılardan birine teslim edebilirsin. Çocuklarla ilgilenmeleri için birazdan Çocuk Koruma Hizmeti yetkilileri burada olacak.”

“Dışarıda olacağım,” diye tekrarladı Roarke.

“Git ve tedavi ol,” diye seslendi Eve peşinden.

“Burada mı? Sanmıyorum.”

“Haklısın,” diye karşılık verdi Eve, sonra işini yapmak için ilerledi.

Dışarı çıkar çıkmaz, Roarke direkt arabasına gitti. Diana’nın küçük kızı kucaklamış, arka koltukta uzandığını görünce içi rahatladı.

Roarke kapıyı açıp karşısında çömelirken, Diana'nın gözleri açıldı. "Sözünde durdun," dedi.

"Deena öldü. Biliyorum."

"Çok üzgünüm. Kız kardeşini kurtarmaya çalışırken öldü." Diana kollarını açınca bebeği ona uzattı. "Çocukları kurtarmamıza yardım etti."

"Wilson öldü mü?"

"Evet."

"Hepsi."

"Bulabildiğimiz kadarıyla, evet. Tesis gitti. Yıkıldı. İçindeki ekipmanlar, kayıtlar ve teknoloji onunla birlikte yok oldu."

Diana'nın gözleri berrak ve sakindi. "Şimdi bizi ne yapacaksınız?"

"Sizi Avril'e götüreceğiz."

"Hayır, bunu yapamazsınız. O zaman yerimiz bilinir. Bulduğumuz yer bilinirse, Avril orada kalmaz ve tekrar yola çıkmadan önce zamana ihtiyacımız var."

Roarke onun iki çocuğu olan bir çocuk olduğunu düşündü. Ancak bazı açılardan ondan bile olgundu. Hepsi ondan olgundu. "Onları alıp tek başına Avril'in yanına gidebilir misin?"

"Evet. Gitmemize izin verir misin?"

"Annenin bizden istediği son şey buydu. Sizi ve sizin için en iyisinin ne olacağını düşündü." Tıpkı kendi annesinin yaptığı gibi. Annesi onun için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yaparken ölmüştü. Bunu nasıl onurlandırmazdı?

Diana küçük çocuğun elinden tutup bebeği kolunun altına alarak arabadan indi. "Seni unutmayacağız."

"Ben de sizi unutmayacağım. Kendine dikkat et."

Roarke görüş alanından kaybolana kadar onları izledi. "Yolunuz açık olsun," diye fısıldadıktan sonra linkini çıkarıp Louise'le iletişime geçti.

Eve neredeyse iki saat sonra onlara katılabildi. Arabasının yanındaki mobil kliniğe bakıp tısladı. “Dinle, yorgunum. Eve gitmek istiyorum.”

“Küçük bir triyaj yapar yapmaz gidebilirsin.” Louise başıyla mobil kliniğe işaret etti. “Ne yazık ki, yanımda buharla dezenfeksiyon cihazı yok. İkiniz de berbat kokuyorsunuz.”

Gün doğmak üzereydi. Daha fazla vakit kaybetmekten se, Eve mobil kliniğe oturdu. “Sakinleştirici ya da ağrı kesici istemiyorum. Sersemlemek yeterince kötü.” Roarke’a sert bir bakış attı ama kocası gülümsemekle yetindi.

“Sakinleştiricinin benim için mahsuru yok. Çirkin kenarları yumuşatır.”

“Sersemledi mi?” diye sordu Eve Louise’e ve çubuk kolundaki yaranın üzerinde gezerken birden nefesini tuttu.

“Biraz. Çoğunlukla yorgun. Fazlasıyla kan kaybetmiş. Kolunda kötü bir kesik var, o ve başındaki yara düşünüldüğünde, bu kadar zaman ayakta durmayı nasıl başardığını bilmiyorum. Aynı şey senin için de geçerli. İkinizi de kliniğe götürmeyi tercih ederim.”

“Paris’te şampanya içmeyi tercih ederim.”

“Yarın gideriz.” Roarke silkelenip Eve’in yanına oturdu.

“Bir ev dolusu İrlandalı akrabam var.”

“Haklısın. O zaman evde kalıp sarhoş oluruz. İrlandalı akrabalarım iyice sarhoş olmayı takdir ederler. Öyle olmasaydı, benim gerçek akrabalarım olmazlardı, değil mi?”

“Kan içinde, kokmuş ve hırpalanmış bir şekilde eve döndüğümüzde ne düşüneceklerini merak ediyorum. Kahretsin, Louise!”

“Sakinleştirici alsaydın daha olay olurdu. Bunu sen istedin.”

Eve burnundan nefesini verdi ve bir sonraki tıbbi saldırıya hazırlanmak için derin bir nefes aldı. “Sana ne dü-

şüneceklerini söyleyeyim. Dopdolu ve ilginç bir hayatımız olduğunu düşünecekler.”

“Seni seviyorum, sevgili Eve.” Roarke boynuna bir öpücük kondurdu. “Vesaire, vesaire, vesaire.”

“Bana kalırsa bu biraz sersemlemekten daha fazlası,” dedi Eve.

“Eve gidip biraz uyuyun.” Louise arkasına yaslandı. “Charles ve ben erken geleceğiz. Seni tekrar tedavi ederim.”

“Eğlence asla son bulmuyor.” Eve kalkarken yaralı kalçasının verdiği acıdan suratını ekşitti.

“Teşekkürler, Louise.” Roarke onun elini tutup öptü.

“Günlük işin bir parçası. Ben de dopdolu ve ilginç bir hayat yaşıyorum.”

Eve mobil klinik çekilene kadar bekledi. “Diana ve diğer ikisi neredeler?”

Roarke gökyüzüne bakarken yıldızların sönmeye başladığını fark etti. “Bilmiyorum.”

“Gitmelerine izin verdin.”

Roarke’un gözleri yorgundu ama Eve’in gözlerinin içine bakarken son derece berraktı. “Farklı bir şey yapmayı mı düşünüyordun?”

Eve bir süre sessiz kaldı. “Feeney’le iletişime geçip takibi bırakmasını istedim. Gerek yok. Tesis patladığında takip cihazları devre dışı kaldı. Diana Rodriguez resmen öldü. Onu Sessiz Doğum tesisindeki patlamada kaybettik. Diğer iki çocuğa dair bir kayıt yok. Olmayacak.”

“Ve kayıtsız kişiler resmi olarak var olmuş sayılmazlar.”

“Teknoloji böyle bir şey. Avril Icove kayıp. Elimde yetki alanımdaki cinayetlerden onu temize çıkaran bir ölüm döşeği itirafı var. İtiraf olmasaydı bile, bölge savcısı onu suçlamayı düşünmez. Şu anda departmanın zamanını ve fonlarını onun yerini saptamak için kullanmak müsriflik olur. Federal yetkililer farklı düşünebilirler.”

“Ama onu bulamayacaklar.”

“Muhtemelen.”

“Bu yüzden ne kadar azar işiteceksin?”

“Çok az. Nadine birkaç saat içinde haberi duyuracak. Orada, yeraltında ne vardı?” Eve merkezi incelemek için arkasını döndü. “Her şey gitti. Hükümet yetkilileri klonlardan bazılarının kimliklerini belirleyip takip edebilirler ama çoğu topluma karışacak. Ne de olsa akıllılar. Görebildiğim kadarıyla, bu dosya burada bitiyor.”

“O hâlde eve gidelim.” Roarke onun yüzünü tutup alnını, burnunu ve dudaklarını öptü. “Sen ve ben, minnettar olmamız gereken birçok şeye sahibiz.”

“Evet. Evet, bu doğru.” Eve ölüm birkaç saniye arkasında olduğunda yaptığı gibi elini bir kez sıktı.

Sonra arabanın etrafını dolaşmak için Roarke’un elini bıraktı ve yolcu koltuğuna oturdu.

Dünya kusursuz bir yer değildi, asla olmayacaktı. Ama o anda, güneşin Tanrı’nın unuttuğu şehrin üzerine doğmasını izlerken çok iyi bir anlaşma gibi görünüyordu.

Eve mi, Peabody mi, Mavis misiniz?

1. İyi bir dost musunuz?

a. Dostum! Arkadaşlık işi zor – herkesin bir hayatı var, sürekli size hayatlarını anlatmak istiyorlar ve sürekli sizi duygularınızdan bahsetmeye zorluyorlar. Bu çok can sıkıcı ve bazen yalnızken hayatın daha kolay olduğunu düşünüyorum. Ama arkadaşlarım için canımı veririm ve bence hepsi bunu biliyor.

b. Elbette! Arkadaşlık kurmakta çok iyiyimdir. Işıltılı ve ciddiyetsiz görüldüğümün farkındayım ama doğru zamanda doğru şeyi söylemek konusunda harikayım. Ayrıca, ne olursa olsun herkesi gülümsetebilirim!

c. En yakın arkadaşlarımdan hepsi iş arkadaşlarım ve bazen özel ve profesyonel hayatım arasında gidip gelmek zor olabiliyor. En yakın dostuma hayranlık duyuyorum – o muhteşem ve ürkütücü, ayrıca benim patronum. Ama kriz anında benden başka sırtını kollamasını isteyebileceği biri olmadığını biliyorum, o yüzden arkadaşlık konusunda iyi olmalıyım.

2. En sevdiğiniz içki ne?

a. Kahve. Gerçek, sert, sıcak, sade kahve. Bu dünyada ya da başka birinde onun gibi bir şey yok, sabah ilk iş kahve içmek için kendimle mücadele ediyorum.

b. Şahsen şampanyaya bayılırım. O baloncuklu, parıltılı şeyden ne kadar içsem bıkmam!

c. Diyet Pepsi. Suçluluk duymadan içebileceğim tek şey.

3. Sizin için hangisi daha önemli; para mı, güç mü?

a. Hayattaki her şey güçten ibarettir. Şartlarınızı değiştirmek, etrafınızdaki dünyayı şekillendirmek, olmak istediğiniz kişi olmak için kişisel güce sahip olmalısınız. Sanırım para onu elde etmenin bir yolu ama tek yolu değil.

b. Ah, parayı tercih ederim. Vay canına, bu kulağa korkunç geliyor, değil mi? Paranın benim için her şeyden daha önemli olduğunu kastetmiyorum ama hayatınızın büyük bir kısmını yokluk içinde geçirdikten sonra bir şeylere sahip olmak güzel bir his. Ayrıca, para tek başına kötü değil! Onu harika partiler vermek ve arkadaşlarıma güzel şeyler satın almak için kullanabilirim.

c. Bu zor bir soru – kesinlikle ikisinin de daha fazlasına sahip olmak isterdim. Bazen işteki hiyerarşide en alttaki kadın olmak zor ve dilediğim her şeyi satın almak harika olurdu ama aynı zamanda, bu paketle birlikte gelen ekstra sorumluluklardan hoşlanacağımı sanmıyorum. Hmm. Belki de hâlimden memnunumdur.

4. Kusursuz adamı nasıl tanımlarsınız?

a. İrlandalı. Kesinlikle İrlandalı. O aksana bayılıyorum. Ah, bir de mavi gözlü ve koyu saçlı olmalı. Sonsuz sabırlı olması da iyi olur, çünkü onun için hayatı kolaylaştırmayacağım. Aksandan bahsetmiş miydiniz?

b. Sanatçı ruhlu ve yaratıcı ama iri yarı ve güçlü de olmalı. Renk ve eğlence ihtiyacımı anlayabilecek ama aklı başında ve sakin olmamı sağlayacak biri.

c. İrlandalı, mavi gözlü, koyu saçlı, Tanrı'dan daha zengin, muhteşem arabaları olan biri – pekâlâ, hayır. Dürüst olmamı ister misiniz? Sanırım uzun boylu ve zayıf, uzun saçlı, çok sayıda küpesi ve müthiş bir moda anlayışı olmalı. Bilgisayar çipi gibi bir beyni ve müthiş espri anlayışı da bonus olurdu.

5. Kusursuz erkeğinizi bulduğunuzda, onunla ne yapmayı planlıyorsunuz?

a. Paniğe kapılmak? Kaçmaya çalışmak? Pek tarzım değil. Sanırım kalıp mücadele eder ve bunun bizi nereye götüreceğini görmek isterdim. İki sene önce sorsaydınız, bizi kilise koridorundan evliliğe götüreceğini asla söylemezdim ama öyle oldu.

b. Sanırım evlilik olası yanıt ama normal yanıtlarla aram pek iyi değil. Herhalde sıradan yaşam seçeneğini es geçip direkt kendi kusursuz, son derece muhteşem ve elbette bir bebeğin tamamladığı küçük aşk yuvamızı kurmaya odaklanırım.

c. Kısmen uygunsuz sayılabilecek yerlerde çılgınca sevişirdik. Nihayet hevesimizi aldığımızda, belki bir sonraki akıllıca adım birlikte yaşamaya başlamak olurdu. Tekrar düşündüm de, çılgınca sevişmeye doymamak daha iyi olur.

6. Erkek arkadaşınızı sizi aldatırken yakalarsanız, ne yaparsınız?

- a. Onu öldürdükten sonra mı?
- b. Onu öldürdükten sonra mı?
- c. Onu öldürdükten sonra mı?

7. Stilinizi nasıl tanımlarsınız?

a. Yapacak daha iyi bir işin yok mu? Bu sinir bozucu olmaya başladı. Pekâlâ. Siyah severim, karanlıkta giyinmek kolay oluyor. Ve deri ceketler. Ayrıca kısa saç. Şimdi mutlu musun?

b. Ah, güzel. Bu soruya bayıldım! Bir bakalım, gümüş pul-lara, parlak kırmızı taytlara, saç rengimi değiştirmeye, minicik eteklere, yüksek topuklu ayakkabılara ve fosforlu yeşil desenlere, halhallara, uçları altın rengi takma kirpiklere bayılırım...

c. Bu konuda hâlâ deneyim kazanmakla meşgulüm. Farklı tarzları denemek hoşuma gidiyor, genelde eğlenceli ve rengârenk ama işlevsel olabilecek kadar rahat şeylere ilgi duyuyorum.

8. Mükemmel tatili nasıl tanımlarsınız?

a. Açıkçası, en çok evde olmaktan hoşlanıyorum. Eski bir video izlemek, kaliteli bir şişe şarap içmek ve belki ısıtılmış bir havuzda gerginliği alacak bir sevişme seansı beni şık bir tatil köyünde olmaktan daha çok rahatlatıyor.

b. Gece hayatı olan bir yer olmalı – kulüpler, dans, belki çılgın bir iki kokteyl. Birçok insanın arasında olup harika vakit geçirmeyi seviyorum!

c. En büyük hayalim son derece lüks bir yerde tatil yapmak. Muhteşem bir manzarası, sıcak bir iklimi olan ve istediğim her şeyin bir tuş uzakta olduğu bir yer. Beyaz kumlu bir plajda güneşlenirken palmiye yapraklarıyla yellendiğimi ve yarı çıplak bir adamın, içinde küçük şemsiyelerin olduğu içecekler getirdiğini hayal ediyorum...

9. Çocuklar hakkında ne düşünüyorsunuz?

a. Tam anlamıyla korku duyuyorum. Kendi elleri ve ayakları olan küçük bir canlının orada büyümesi fikrine hiç ama hiç hazır değilim, dostum. Bu konuda konuşmazsak olmaz mı? On sene sonra tekrar sor. Pekâlâ, şunu on beş yapalım.

b. Bu çok ciddi bir konu. Hamile kalmayı çok isterim! Bu bana kendimi aşkla uyumlu hissettirir. Ayrıca, kocaman karnımı boyatabilirim, bu çok çarpıcı olur.

c. Çocukları seviyorum, o yüzden günün birinde mutlaka çocuk sahibi olacağım. Çok büyük bir aileden geliyorum ve ileride ben de büyük bir aile kurmak istiyorum. Ama düşünülmesi, göz önünde bulundurulması gereken çok şey var. Ayrıca, hassas Özgür-Çağcı geçmişime rağmen, sanırım önce evlenmeyi tercih ederim.

10. En büyük korkunuz ne?

a. Dinlemiyor muydun? Çocuk sahibi olmak! Pekâlâ, belki en büyük korkum bu olmayabilir ama onlardan biri. Ayrıca, ürkütücü şeyler listemde içten sohbetler, yeşil sebzeler ve gözlerinde imaj yenileme ışıltısı ve ellerinde şeker kokulu yapışkan bir maddeyle üzerime gelen bir kadın var. Uçmaktan biraz korkuyor olabilirim. Bu arada, yanıtlarımdan herhangi birini tekrarlıyorsan, onları söylediğimi inkar ederim. Sonra seni öldürürüm.

b. Genelde oldukça mutlu ve sakinim, o yüzden arkadaşlarımdan birinin ya da sevgilimin başına kötü bir şey gelme düşüncesi beni gerçekten rahatsız eden tek şey.

c. Bıçaklanma, patlama ya da dayak sonucu yaralanmaktan gerçekten çok korkuyorum, dilediğinizi seçin. Daha önce başıma geldi, o nedenle bunlardan birini tekrarlamamak çok iyi olur.

Cevap anahtarı için sayfayı çevirin...

Yanıtlar

Her (a) yanıtı için Eve'e bir puan, her (b) yanıtı için Mavis'e bir puan ve her (c) yanıtı için Peabody'ye bir puan ekleyin.

Eğer yedi ya da daha çok kez (a) şikkını seçtiyseniz siz bir Eve'siniz. Şehir yaşamına uyum sağlamış güçlü birisiniz, hayatınızdaki birkaç kişiye önem verseniz de, insanlara pek düşkün *değilsiniz*. İnsan doğasını çok iyi biliyorsunuz, bu sizi alaycı yapabilen bir özellik ama aynı zamanda başkalarının hâinden anlamanızı sağlıyor. Herhangi bir çatışmada içinizden geçen ilk düşünce mücadele etmek ama kazanmanın en iyi yolunun bu olup olmadığına dair strateji oluşturacak kadar akıllısınız. Başarısızlık sizin için bir seçenek değil ve kararlı yapınız genellikle peşinde olduğunuz şeyi elde etmenizi sağlıyor.

Eğer yedi ya da daha çok kez (b) şikkını seçtiyseniz siz bir Mavis'siniz. Geleneklere uymayan, yaratıcı ve sosyalleşmeye çok düşkün birisiniz. Tam anlamıyla dışadönüksünüz ve kalabalıkların arasında olmaktan büyük keyif alıyorsunuz. Kitlelere hitap etmekten hiç çekinmiyorsunuz. Arkadaşlarınızın arasında hayatın her alanından insan buluyor ve gittiğiniz her yerde rahatlıkla arkadaş ediniyorsunuz. Yeteneğiniz ve şansınız sizi önemli bir noktaya getirdi ve sahip olduğunuz hayat için minnettar olmayı asla unutmuyorsunuz.

Eğer yedi ya da daha çok kez (c) şikkını seçtiyseniz, siz bir Peabody'siniz. Karakterinizin en güçlü özellikleri sadakat ve görev bilinci. Kariyerinizde ve özel hayatınızda gelişmek için çok çalışıyorsunuz ve bir aksilik olduğunda kendinizi suçluyorsunuz. Hayatınızın ve karakterinizin farklı yanlarını dengelemekte çok iyisiniz ve hırslı olsanız da, her şeyi kendi akışına bırakmaktan genellikle memnunsunuz. Başkalarının düşünceleri sizin için önemli, bazen özgüvensiz olsanız da yüreğinizde becerikli ve akıllı olduğunuzu biliyorsunuz. Aile ilişkileri ve arkadaşlıklar sizin için önemli, iyi bir dinleyici ve çok şefkatli olduğunuz için rahatlıkla arkadaş edinebiliyorsunuz.

YAZAR HAKKINDA

Nora Roberts *Shelter in Place*, *Year One* üçlemesi, *Come Sundown* ve çok daha fazlası olmak üzere iki yüzü aşkın romanıyla *New York Times*'ın çoksatan yazarıdır. Aynı zamanda, J. D. Robb takma adı altında kaleme aldığı *Ölüm* serisinin yazarıdır. Kitaplarının 500 milyonu aşkın kopyası bulunmaktadır.